

Jane Green, *The Beach House*

Copyright e Jane Green, 2008 All rights reserved

e 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266,700506 București,
B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 –
728,030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, JANE

Casa de pe plajă/ Jane Green; trad. de Mihaela Doagă.
Iași: Polirom, 2010

ISBN 978 – 973 – 46 – 1480 – 6

I. Doagă, Mihaela (trad.) 821.111 - 31 = 135.1

Printed in ROMÂNIA

JANE GREEN

Casa de pe plajă

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

POLIROM

2010

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăși mărturisește. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naționale și reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune și tot felul de celebrități. La douăzeci și șapte de ani s-a hotărât să plece de la *Daily Express* și să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu, *Straight Talking* (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte bestseller și, alături de *Jurnalul lui Bridget Jones*, a creat fenomenul *chick lit*. Jane Green a mai publicat *Jemima J.* (1998; Polirom, 2008), *Mr Maybe* (1999), *Bookends* (2000), *Spellbound* (2003), *Babyville* (2003; Polirom, 2008), *The Other Woman* (*Eu și soacră-mea*, 2004; Polirom, 2008), *Life Swap* (2006), *Second Chance* (*A doua șansă*, 2007; Polirom, 2009), *The Beach House* (*Casa de pe plajă*, 2008) și *Girl Friday* (2009), romane care s-au bucurat de un mare succes, în *Casa de pe plajă*, Jane Green continuă tradiția împletirii mai multor povești, care se întâlnesc și-și află finalul în locuința din Nantucket a excentricei văduve Nan. Aflând că riscă să-și piardă casă, ultimul lucru rămas de la soțul ei și vestigiu al unei lumi cândva pline de bucurie și antren, Nan hotărăște să închirieze camere pe perioada verii. „Casa de pe plajă”

devine astfel locul care-i aduce laolaltă pe Daniel, bântuit de eșecul propriei căsnicii și de un secret bine păzit, pe Daff, o mamă divorțată încercând să găsească o cale de comunicare cu fiica rebelă, și pe Michael, fiul lui Nan, prins fără voie într-o relație cu șefa sa căsătorită, Jordana. Aici, în casa însuflețită de căldura și umorul lui Nan, oaspeții săi redescoperă prietenia, bucuria și promisiunea unui nou început. Autoarea explorează cu finețe parcursul lăuntric al personajelor, zbaterile, îndoielile și revelațiile lor, la capătul cărora cititorul însuși regăsește speranța și încrederea în frumusețea vieții.

Capitolul 1

Bicicleta înaintează scârțâind pe aleea cu pietriș, ocolind gropile, destul de periculoase pentru cineva care nu cunoaște drumul pe de rost.

Femeia de pe bicicletă își ridică privirea înspre cer, inspiră, zâmbește în sinea ei. E o zi cețoasă în Nantucket, dar ea locuiește aici de suficient timp ca să știe că nu-i decât ceața dimineții și că lumina strălucitoare a soarelui de început de iunie o va risipi până la prânz, lăsând loc unei după-amiezi minunate.

Bun. Are de gând să ia prânzul la o terasă azi și e în drum spre oraș, după un ocol prin curtea vecinilor, unde își petrecuse dimineața tăind hortensii mari, albastre și îndesându-le în coșul de la bicicletă. Nu-i cunoaște, de fapt, pe vecinii aceștia – ce ciudat e să locuiești de patruzeci și cinci de ani în aceeași casă, într-un oraș unde, cândva, cunoșteai pe toată lumea, până într-o zi când te trezești că nu mai cunoști oamenii –, dar, văzând jaluzele trase și nicio mașină în fața casei, ghicise că probabil încă n-au venit și n-o să simtă lipsa unei duzini, două de hortensii.

Poarta de la grădina lor din spate era deschisă și auzise prin oraș că aduseseră un arhitect peisagist de fițe. Trebuia să arunce un ochi și găsisse piscina neacoperită, iar apa era

atât de albastră, de îmbietoare, încât efectiv o invita să se dezbrace și să plonjeze, ceea ce, desigur, a și făcut, cu trupul ei încă suplu și puternic, cu picioarele bronzate, cu mușchii arcuiți de orele petrecute zilnic pe bicicletă.

S-a uscat la soare, plimbându-se goală prin grădină, ciugulind căpșuni și boabe de mazăre din grădina de zarzavat, admirând trandafirii care tocmai înfloreau. Apoi și-a tras hainele pe ea cu un suspin de satisfacție.

Acestea sunt motivele pentru care Nan a căpătat reputația unei persoane oarecum excentrice. O reputație de care e perfect conștientă și de care se bucură, pentru că îi oferă libertate, îi permite să facă lucrurile pe care își dorește cu adevărat să le facă, lucruri pe care alți oameni nu îndrăznesc să le facă, și, pentru că e considerată o excentrică, în cazul ei se fac întotdeauna excepții.

Acesta e, își spune ea cu ironie, unul dintre avantajele bătrâneții, atât de necesar când atât de multe alte lucruri dor. La șaizeci și cinci de ani, încă se mai simte ca la treizeci și, uneori, ca la douăzeci, dar a lăsat de mult în urmă îndoielile pe care le avea la douăzeci și treizeci de ani, temerile chinuitoare că frumusețea ei nu era îndeajuns, cel puțin nu pentru familia Powell; că reușise cumva să-l păcălească pe Everett Powell s-o ia de soție și că, de îndată ce frumusețea ei va începe să pălească, aveau să realizeze

cu toții că ea era un nimeni, un nimic, și aveau s-o trateze așa cum se așteptase întotdeauna când intrase, prin căsătorie, în această ilustră familie... ca și cum ar fi fost un nimic.

Frumusețea ei îi fusese de folos. Continua să-i fie. Înaltă, slabă și puternică, cu părul alb lucios și lins, prins în coc, cu pomeții încă înalți, cu o sclipire încă vie în ochii-i verzi, sub sprâncene perfect arcuite.

O frumusețe ca a lui Nan rar mai găsești în zilele noastre, o eleganță și un stil înnăscut care dominau în anii '50, dar care aproape că au dispărut astăzi, deși Nan n-o observă, n-o mai observă.

Acum, când se uită în oglindă, observă ridurile, obrajii scofâlciți sub pomeți, pielea atât de subțire încât parcă i se văd uneori oasele. Ascunde cât mai multe imperfecțiuni sub machiaj, încă mai crede că nu poate ieși din casă fără machiaj complet, rujul ei stacojiu, caracteristic, fiind primul lucru pe care și-l aplică în fiecare dimineață, înainte chiar să-și ia lenjeria pe ea, înainte să facă baie.

Dar în ultimul timp machiajul ei este uneori neuniform, întins peste cutele care-i fac gura pungă, efect asupra căruia o avertizau în anii '80, când fiul ei a încercat s-o convingă să se lase de fumat, arătându-i poze din reviste care înfățișau femei cu pielea uscată, tăbăcită.

— Nu pot să mă las de fumat, se încrunta ea. Îmi place prea mult, dar îți promit, de îndată ce n-o să-mi mai placă, mă las.

Încă n-a venit ziua aceea.

Acum treizeci de ani, n-ar fi îndrăznit în veci să intre pe o proprietate privată, să înoate dezbrăcată într-o piscină pustie, fără să ceară voie. Acum treizeci de ani, i-ar fi părut prea mult de ce credeau oamenii, n-ar fi tăiat flori sau n-ar fi dezgropat cu grijă câteva tufe de căpșuni, cărora cu siguranță nu li se va simți lipsa, pentru a le replanta în grădina ei.

Dar acum treizeci de ani, poate, dacă ar fi îndrăznit s-o facă și ar fi fost prinsă, ar fi scăpat ușor din bucluc. Și-ar fi cerut scuze, ar fi invitat perechea la ea să bea ceva, iar soțul ar fi flirtat cu ea, i-ar fi luat paharul de punch din mână și ar fi insistat să-i toarne el în pahar, în timp ce ea și-ar fi înclinat capul să-și aprindă o țigară, ridicându-și apoi ochii ei verzi, uluitori, spre el, jucându-se o clipă cu părul ei blond, făcându-l să se simtă cel mai important bărbat din încăpere, la naiba, singurul bărbat din încăpere, nevastă-sa n-are decât să dispară.

Acum treizeci de ani, femeile ar fi ignorat-o, poate, dar nu ca acum, pentru că o consideră femeia nebună din casa mare și veche de pe faleză, ci pentru că se simțeau

amenințate, pentru că erau îngrozite că ar fi fost în stare, poate, să le fure bărbații, să le distrugă viața. Și aveau dreptate.

Nu c-ar fi făcut-o vreodată.

Nu pe vremea aceea.

Desigur, au existat câteva aventuri, dar Nan nu și-a propus niciodată să-i fure bărbatul cuiva, voia doar să se simtă bine și, după moartea lui Everett, după ani întregi de singurătate, a ajuns să realizeze că, uneori, sexul nu e, la urma urmei, decât sex și că trebuie pur și simplu să profiți de ocazie.

Satul Siasconset, cunoscut de toată lumea sub numele de Sconset, strălucește în lumina dimineții când ajunge Nan cu bicicleta acolo. Trece pe lângă Sconset Cafe, cotește pe lângă Librărie, care de fapt nu e o librărie, ci un loc unde se vând băuturi alcoolice, și se dă jos de pe bicicletă, îndreptându-se spre magazinul universal ca să ia ceva de mâncare.

În spate de tot mai există un frigider îndesat cu iaurt, lapte, ouă – alimentele de bază –, dar restul magazinului e ocupat de produse de lux – biscuiți cu susan, dulciuri delicioase, lumânări parfumate și nelipsitul perete acoperit de tricouri, șepci de baseball și sacoșe pentru turiști, ca să aibă dovada că și-au petrecut vacanța la Sconset, că sunt

destul de bogați ca să-și permită să vină într-un loc unde se recrează miliardarii.

Ca întotdeauna, se îndreaptă spre frigiderul din spate, înclinând din cap în direcția turiștilor, făcându-i cu mâna femeii de la casă.

E un personaj cunoscut în Sconset, cu fustele ei lungi de în care fâlfâie în urma ei în timp ce pedalează pe o bicicletă Schwinn veche și ruginită, pe care ea și Everett au cumpărat-o când și-au petrecut prima dată vara aici, în 1962, pe când ea avea douăzeci de ani și el o adusese acasă, la Windermere, spre a o prezenta părinților.

Nu e un gen de bicicletă pe care s-o mai vezi prea des în zilele noastre. Cu un coș uriaș, disproporționat în față, Nan pedalează încet, ținându-se ușor cu o mână de ghidon, în timp ce în cealaltă ține o țigară. Le face cu mâna tuturor celor pe lângă care trece, îi salută cu un zâmbet, se oprește să stea la povești dacă îi vine cheful sau dacă vede vreun vecin trebăluind prin grădină.

Majoritatea îi răspund la salut, dar din ce în ce mai des observă schimbarea de atitudine a oamenilor din împrejurimi, oamenii care nu-i răspund, care se prefac că n-au observat-o pe nebuna blondă cu bicicleta veche, oamenii cu un aer atât de strălucitor, de impecabil, în timp ce trec pe Main Street, butonându-și *iphone*-urile, încât

aproape că te doare să te uiți la ei.

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânără, se gândește uneori. Din direcția opusă, un cuplu care pare să fie din New York se apropie șovăitor de ea, văzând-o venind în zigzag, încercând să-și aprindă o țigară fără să se oprească. Acum treizeci de ani, el ar fi scos o brichetă din buzunar și i-ar fi aprins țigara, în loc să-i întoarcă spatele, îmboldit de nevastă, care pufnește disprețuitor când Nan își aprinde țigara și fumul îi e suflat, ca un făcut, drept în față. Femeia tușește teatral, iar Nan îi arată cu mare bucurie degetul mijlociu, pedalând mai departe, și femeia icnește, șocată, și încearcă să-i acopere ochii țâncului care îi însoțește.

Ce s-a întâmplat cu *oamenii*? se întreabă Nan traversând aleea pietruită. Când au devenit atât de *afecțați*? O familie de șase persoane trece pe lângă ea, mama, tata, apoi patru micuți, ca patru boboci de rață cu căști de protecție strălucitoare. Oare când trebuiau copiii noștri să poarte căști? se întreabă, întorcând capul să-i privească dispărând, șovăielnic, în zare. Când am devenit cu toții atât de temători?

Își amintește cum a căzut Michael, la șapte ani, de pe spalierile din parc și și-a spart capul pe ciment. Ea n-a intrat în panică, era unul din acele lucruri care li se

întâmplau tuturor. L-a depus pe scaunul din față al mașinii și l-a dus acasă la doctorul Grover, unde i s-au pus copci în bucătăria familiei, în timp ce doamna Grover îi servea cu limonadă și biscuiți cu ghimbir.

Ea n-a știut niciodată pe unde umblau copiii până să se facă mari. Cineva avea o barcă pe iaz și odată copiii au rămas împotmoliți acolo toată ziua. Nan a aflat de-abia când au năvălit în pragul bucătăriei, povestind încântați și în gura mare despre incidentul care a devenit în curând aventura lor aproape fatală. Adulții care vor fi fost prin preajmă zâmbeau afectuos, ascultând doar pe jumătate, cu gândul în altă parte, pentru că, pe atunci, viața gravita în jurul adulților. Nu în jurul copiilor.

Când Everett a adus-o pentru prima dată la casa lor de vacanță, Nan nu știuse la ce să se aștepte. De-abia dacă auzise de Nantucket. Își petrecuse vacanțele doar pe coasta Jersey-ului, neștiind prea multe despre ceea ce a ajuns să considere, mai târziu, drept „vechea Americă”, familii yankee autentice, posesorii unor averi cu tradiție, din strămoși care debarcaseră de pe *Mayflower* și care puteau să-și reconstituie arborele genealogic de-a lungul câtorva veacuri.

Proprii ei părinți veniseră din Anglia, se îmbarcaseră spre New York în speranța unei vieți mai bune decât cea pe care

o lăsaseră în urmă, în Birmingham, și se mutaseră la Ossining din cauza unui văr îndepărtat care locuia acolo.

Ea fusese o fetișcană naivă, care nu știuse la ce să se aștepte când Everett a adus-o acasă le ai lui. Nu exista posibilitatea să caute pe Google informații despre familia Powell, nu exista nimeni care să-i spună că familia era renumită în Massachusetts pentru că finanțase majoritatea proiectelor de renovare care au făcut din Cape Cod ceea ce este astăzi, nimeni nu i-ar fi putut explica în ce familie intra, prestigiul și istoria care însoțeau numele de Powell.

S-a căsătorit cu Everett pentru că a crezut că îl iubește și, ca dar de nuntă, părinții lui le-au cumpărat un apartament în New York. Nimic extravagant, obișnuia ea să spună, peste ani, dar era nespus de extravagant și, în primii doi ani de căsnicie, Nan se trezea în fiecare dimineață și-și închipuia că a murit și s-a trezit într-un film cu Grace Kelly.

Și în niciun alt loc nu simțea asta la fel de puternic ca la Windermere. Construită în anii '20, chiar cum ieșeau de pe Baxter Road, din satul Sconset, se înălța pe o faleză, deasupra oceanului

Atlantic, cu fațada pietruită cenușie și decolorată de vânt, dar cu linii grațioase și elegante, cu terasele întotdeauna pline de oameni.

Fără a fi o casă mare, Windermere se întindea acum pe o suprafață de fix patru hectare. Inițial o casă modestă de lemn, anexele construite de-a lungul anilor o transformaseră într-o proprietate întinsă. Antreprenorii începuseră să-i dea târcoale, ca vulturii care vânează prada. Casa avea să fie dăruită, știa Nan, dacă-i va lăsa vreodată să pună mâna pe ea și era un loc încărcat de atâtea amintiri importante încât nu putea să renunțe atât de ușor la el.

Era casa de vacanță a familiei Powell – refugiul lor idilic, unde stăteau în fiecare an, de la sfârșitul lui mai până la începutul lui septembrie, o casă plină de copii în pielea goală, petreceri pe plajă și nespusă bucurie.

Chiar unul dintre acei copii în pielea goală a botezat-o, în decursul acelei prime vizite.

— O cheamă Suzanne, îi repeta Everett fetei de trei ani – fiica sau verișoara sau nu se știe ce rubedenie a cuiva – care încerca s-o tragă după ea să construiască un nou castel de nisip.

— Vreau să vină Nan, insista fetița și Everett izbucnise în râs, atât de chipeș pe atunci, cu chipul bronzat și ochii albaștri.

— Nan, s-a întors el spre Suzanne. Nan în Nantucket. Îmi place.

Și de-atunci nu i se mai spusese decât Nan, aproape că-și uitase numele de botez, deseori se trezea că trebuie să taie Nan când completa formulare care îi cereau numele întreg, realizând abia la sfârșit că nu scrisese Suzanne.

Când Nan își amintește de acele prime zile la Windermere, aproape că aude clinchetul paharelor umplute, al lampioanelor atârinate în jurul casei și în copaci în timp ce orchestra cânta, iar oamenii râdeau, beau și dansau toată noaptea.

Se țineau dineuri care durau toată noaptea, părinții lui Everett - Lydia și Lionel - conducându-și oaspeții printre dunele de nisip la faimoasele partide de înot de la miezul nopții, la care țipetele oaspeților când plonjau în apa rece se auzeau din centrul orașului.

Întotdeauna veneau prieteni în vizită, rămânând adesea toată vara, dar Windermere era destul de mare și oaspeții în plus puteau oricând să stea într-una din cele patru căsuțe de la marginea domeniului.

Două dintre căsuțe au fost vândute după ce Lionel a murit și Lydia a fost diagnosticată cu Alzheimer, fiind internată în cele din urmă într-un cămin din Boston, unde Nan a încercat s-o viziteze cât mai des, însoțită uneori de fiul ei, până spre sfârșit, când a devenit prea dureros, când Lydia nu mai era nici măcar umbra persoanei care fusese,

ci o bătrânică sfrijită, albită, pe lângă care Nan trecuse fără s-o observe când intrase.

Everett murise între timp sau, cum s-a exprimat Nan ani de-a rândul, dispăruse. Ea se trezise într-o dimineată și descoperise patul pustiu, ceea ce nu era neapărat ceva neobișnuit – el se trezea adesea și mergea să înoate în zori –, dar de-abia când a văzut că el nu se întoarce a simțit un fior de neliniște.

A coborât pe plajă și, totuși, își amintește că a știut, a știut din momentul în care s-a întors și a văzut jumătatea lui de pat goală că se întâmplase ceva.

Tricoul lui era împăturit neglijent, ținut locului de ceasul tatălui lui. Niciun bilet. Nimic. Iar marea era extrem de agitată în ziua aceea. Nan rămăsese ținută locului, privind valurile, ascultând vuietul oceanului, lăsând o lacrimă să i se scurgă pe obraz. Nu l-a căutat, știa că dispăruse.

Doar că nu știa de ce.

Faptul că bunicul lui Everett câștigase Windermere la o partidă de pocher s-a dovedit mai mult decât o întâmplare. Pasiunea pentru jocurile de noroc, a ieșit la iveală, sărise peste o generație și prinsese rădăcini adânci în firea lui Everett.

Nan știa că îi plăcea să joace pocher, dar nu bănuia că ar fi fost mai mult decât o distracție, un pretext să-și petreacă

o seară cu băieții, să bea câteva pahare de whisky și să fumeze câteva trabucuri sau ce făcea el.

Dar după moartea lui, cu atâta amar de ani în urmă, a început să primească telefoane din partea băncilor, apoi de la diverse persoane cărora, în mod limpede, le datora bani și, în sfârșit, de la contabilul lui.

— Situația nu pare prea roz, zisese el.

Din fericire, existau bunuri imobiliare. Cele două căsuțe rămase la marginea proprietății Windermere au fost vândute, urmate, câțiva ani mai târziu, de apartamentul din New York. Fusesse o decizie importantă, dar ea iubise întotdeauna Windermere, fusesse încântată la gândul de a o transforma în reședință permanentă, iar Michael era încă mic, ea își spunea că i-ar prii o viață mai liniștită, o viață modestă, într-un loc pe care-l iubiseră întotdeauna. Aceasta se întâmpla la sfârșitul anilor '70, chiar înainte de epoca mării afluențe, iar ea obținuse o sumă atât de mare din vânzarea apartamentului încât se gândise că poate sta liniștită toată viața.

— Ți-i las pe mână, îi spusese agentului ei de bursă, râzând, știind că o sumă atât de mare va fi în siguranță.

Acum nu mai are un agent de bursă. Agenții de bursă erau venerați pe vremuri, dar nu mai știe pe nimeni care să se recomande astfel astăzi. Mai nou îi aude pe cei care vin

vara aici folosind expresii cum ar fi fuziuni și achiziții, obligațiuni derivate și, cel mai des, poate, fonduri cu capital speculativ. Tot nu pricepe ce e acela un fond cu capital speculativ, știe doar că oamenii care își construiesc cele mai mari case de pe insulă, soții care vin în weekend cu avioanele și elicopterele personale, spre a li se alătura soțiilor, dădacelor și menajerelor, par să lucreze în domeniul fondurilor cu capital speculativ.

Până și ea își are banii investiți într-un fond cu capital speculativ. În fiecare lună primește un extras de cont, dar cel mai des uită să-l deschidă. Corespondența ei se adună de obicei într-un teanc pe masa din bucătărie, înainte de a fi aruncată în vreun dulap, pentru că pe Nan o exasperează lucrurile prozaice – facturile o plictisesc și singurele plicuri pe care le deschide și cărora le răspunde imediat sunt scrise de mână și personale.

Astăzi va lua prânzul cu consilierul ei de investiții, deși Nan nu-l consideră atât un consilier, cât un prieten. Nu c-ar fi cine știe ce în oricare calitate – nu l-a mai văzut personal de patru ani și nu-i oferă cine știe ce consiliere, în afara faptului de a-i fi spus, cu atâția ani în urmă, că fondul în care investea era bun, inițiat de unul dintre cei mai străluciți agenți de la Goldman Sachs, și că ar fi minunat să bage niște bani în afacerea asta.

Chiar când intră sună telefonul. Trânțește hortensiile în chiuvetă și înhață telefonul, dând drumul la apă în timp ce răspunde.

— Bună, mamă.

E Michael, o sună, cum face adesea, în drum spre serviciu.

— Bună, dragule. Ce mai faci?

— Sunt obosit. E foarte cald, sufocant și apăsător în oraș. Te invidiez la culme pentru că ești pe insulă - e frumos?

— Nu încă, zâmbește Nan. Dar va fi. Dar de ce nu vii încoace? Mi-e dor de tine. E prea liniște aici când mă învârt singură.

— Dar unde-i Sarah? O mai ai?

— Mai vine să mă ajute de două ori pe săptămână, spune Nan, și îmi place s-o am prin preajmă, dar mi-e dor de familia mea, mi-e dor să aud cum răsună casa de lume care se distrează. Mai ții minte când veneai aici cu toți prietenii tăi vara? Mai știi ce ne distram? De ce nu vii cu niște prieteni? N-ar face cu toții moarte de om pentru o vacanță în Nantucket?

Michael zâmbește. Mama lui e neschimbată.

— Fără îndoială, dacă ar putea să-și ia liber de la serviciu. Iar majoritatea sunt însurați acum și au copii. Lucrurile s-au schimbat, nu pot să-și ia familiile pe sus și să vină cu ele

acolo.

— De ce, mă rog?

Nan e sincer intrigată.

— Eu sunt înnebunită după copii, aici e ideal să vii cu copii.

— Știu, dar pur și simplu... e greu. Oamenii sunt ocupați, toată lumea e mereu pe fugă. Dar mi-ar plăcea să vin. Mi-ar plăcea să te văd. Nu pot să ajung momentan, șefii vor mai lipsi încă în jur de o săptămână, trebuie să fiu aici, dar poate reușesc să ajung la sfârșitul verii.

Nan oprește apa și se întinde după o țigară.

— Of, mamă. Sper că nu fumezi în continuare.

Nan îl ignoră.

— Cum merg lucrurile cu fata aceea... cum o cheamă?
Aisting?

Michael zâmbește.

— Interesant. Îmi place. Suntem încă abia la început, dar până acum nu-i rău. E pasională. Independentă. Ți-ar plăcea de ea.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Nan are grijă să nu pună prea multe întrebări.

— Adu-o în vizită.

— Poate c-o s-o aduc. Ce planuri ai pentru azi?

— Pregătesc prânzul. Andrew Moseley vine în vizită.

- Consilierul tău de investiții?
- Exact!
- Totul e în regulă?
- De ce n-ar fi?
- Pare ciudat că vine până acolo să te vadă.

Nan dă din umeri.

— Cred că, după patru ani, probabil că era și timpul. Oricum, mă bucur să am puțină companie. Pregătesc o salată delicioasă chiar din grădina noastră și Sarah a promis să aducă o salată de homar pe care a făcut-o ieri.

— Sună delicios.

Michael zâmbește, imaginându-și masa întinsă pe terasă, balerinii maică-sii aruncați într-un colț în timp ce ea stă turcește, după prânz, cu un pahar mare de vin alb într-o mână, cu nelipsita țigară în cealaltă.

— Nu bea prea mult.

Michael își ia rămas-bun cu un zâmbet trist, închizându-și telefonul când ajunge la bicicleta legată cu un lanț de un felinar de pe 94* Street colț cu Columbus, în fața apartamentului său, fără să observe privirea admirativă pe care i-a aruncat-o o brunetă înaltă care a ieșit la plimbare cu câinele.

Michael n-a fost niciodată conștient de propriul farmec, n-a făcut niciodată caz de ochii săi mari și verzi, moșteniți de

la maică-sa, de zâmbetul său degajat, de aerul lui îngrijit, simplu, tipic american.

La patruzeci și doi de ani nu se deosebește prea mult de jucătorul de fotbal care a fost cândva, bronzat și athletic, simțindu-se extrem de bine în propria piele.

Descuie micul lacăt și își pune casca, strecurându-și telefonul în rucsac și pornind-o de-a lungul lui Columbus, propunându-și s-o sune pe Sarab, ca să se asigure că mama lui se simte bine, că există cineva care are grijă de ea, că nu e atât de singură pe cât pare.

Capitolul 2

— Povestiți-mi cum v-ați întâlnit.

Doctorul Pozner se lasă de spătarul scaunului și îi privește cum stau, fiecare la un capăt al canapelei, bruneta elegantă ghemuită stângaci într-un colț, răsucindu-și nervos o șuviță din părul care-i vine până la umăr, tuns drept, în timp ce-i aruncă priviri soțului care stă neclintit, cu privirea în pământ.

Soțul este slab, brunet, cu ochi negri ca tăciunele, care întâmpină uneori privirea doctorului Pozner – ochi plini de tristețe și suferință.

Sunt o pereche frumoasă. Ea are în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani, el înjur de patruzeci, apreciază doctorul Pozner. Ea poartă pantaloni de stofă lejeri, balerini, are la picioare o poșetă din piele de crocodil și ține pe genunchi un șal de cașmir, în caz că i se face frig de la aerul condiționat.

Soțul e îmbrăcat în blugi și un tricou, e bine-făcut, genul de frumusețe întunecată, cu un bronz ușor și un corp care arată că merge la sală de cel puțin patru ori pe săptămână.

Arată ca și cum n-ar fi avut niciodată vreo problemă. Tineri, sănătoși, frumoși, ce ar putea să nu meargă, deși, desigur, doctorul Pozner știe cum stau lucrurile.

Ce alt motiv ar avea să se afle aici?

— Povestiți-mi cum v-ați îndrăgostit, spune doctorul Pozner, privindu-l pe bărbat cum se foiește stânjenit. Spuneți-mi de ce sunteți împreună.

Bee se uită la Daniel și, când îi întâlnește privirea, amândoi schițează un zâmbet și Bee începe să povestească.

— Închiriasem o casă din Hamptons, spune Bee, cu ochii umeziți puțin de această amintire. Era o casă care arătase minunat în poze, dar, când am ajuns acolo, fusese efectiv vandalizată de cei care stătuseră acolo înaintea noastră...

—... avea o piscină minunată însă, intervine Daniel și Bee încuviințează, cu un zâmbet.

— Așa e.

— Așadar, stăteați amândoi în acea casă? întrebă Stanley.

— Nu, clatină Bee din cap. Daniel stătea la câteva case mai încolo, dar nu cu chirie, era la niște prieteni de familie.

— Mă îngrozeau astfel de aranjamente.

Daniel zâmbește cu toată gura, pentru prima dată de când a intrat.

— O mulțime de oameni care beau și petrec, toți fără partener, întorcând cu toții privirea, disperați să vadă dacă a intrat cineva mai arătos.

— Și tu nu erai unul dintre ei? întreabă Stanley, privindu-l pe Daniel.

— Nu. O astfel de scenă n-a fost niciodată genul meu. Părinții mei aveau niște prieteni care aveau o casă în Amagansett și erau plecați pe timpul verii și mi-au zis că pot sta la ei.

— Știau că pot avea încredere în Daniel, râde Bee. Oricine altcineva ar fi devastat-o într-o zi, dar Daniel umbla toată ziua cu un aspirator într-o mână și cu mătura în cealaltă, adunând firele răzlețe de nisip de pe podea.

Daniel ridică din umeri, râzând, ca și cum ar spune: mă cunoaște atât de bine.

— Ești pretențios? întreabă Stanley.

— E obsedat de curățenie, spune Bee. E singurul bărbat pe care-l cunosc care face patul în fiecare dimineață și spală toate rufe.

Stanley zâmbește.

— Pare genul de bărbat la care visează majoritatea femeilor.

Niciunul din ei nu răspunde și urmează o pauză.

— Te deranjează că e obsedat de curățenie? întreabă, într-un final, Stanley.

Bee râde, dar e un râs forțat.

— Glumiți? După cum ați spus, e incredibil. Toate

prietenele mele mă invidiază pentru că el spală toate rufe, face totul în casă.

— N-o fac dinadins, se apără Daniel. Mă simt agitat dacă sunt înconjurat de mizerie sau dezordine.

— Haideți să ne întoarcem la casa de pe plajă, îi îndrumă Stanley. Povestiți-mi cum v-ați întâlnit, de fapt.

— El juca volei pe plajă cu câțiva dintre tipii care stăteau în casă. Erau cu toții groaznici. Ai crede că între zece tipi cu care împărți o casă ar fi putut fi măcar unul drăguț, dar chiar și cei care arătau bine erau niște cretini. Eu și prietena mea Deborah am hotărât să bem un pahar de vin pe plajă și atunci l-am observat pe Daniel și prietenul lui, pentru că, desigur, nu-i cunoșteam, dar și pentru că arătau bine.

În timp ce ea continuă să povestească, amândoi încep să se relaxeze, cufundându-se în canapea, cu voci ce devin mai vioaie în timp ce zâmbesc, se întrerup, își amintesc cum era viața pe vremea când totul era simplu, când n-aveau de ce să-și facă griji. Când nu stăteau la capetele opuse ale unei canapele de piele, în biroul unui psiholog, pentru că niciunul din ei nu e sigur că mariajul lor va rezista.

— Daniel, tu ai observat-o pe Bee?

— Ar fi fost greu să n-o observ.

Daniel zâmbește larg.

— Purta un costum de baie sexy, roz și îmi zâmbea de fiecare dată când mă uitam la ea.

— Așadar, te-ai simțit atras de ea?

— Eu... da. Era minunată. Desigur.

Dar oare chiar s-a simțit? Nici acum nu știe răspunsul. Era minunată, e adevărat. Își amintește cum toți ceilalți bărbați încercau disperați să-i atragă atenția lui Bee, dar Bee nu părea să aibă ochi decât pentru Daniel.

El nu înțelesese asta. El nu era în căutarea unei relații, tocmai încheiase o relație care durase patru ani cu Nadine, pe care o iubise, cu care fusese extrem de fericit, dar ea era de-o vârstă cu el, avea treizeci de ani și își dorea cu disperare să se mărite cu el sau, cel puțin, să se mărite.

O iubea, dar nu-și dorise să se căsătorească cu ea, nu-și dorise să-și ia un astfel de angajament și, în cele din urmă, după luni de certuri, Nadine îi dăduse ultimatumul la care se așteptase dintotdeauna și se despărțiseră.

Știa că Nadine l-a urât pentru asta. Nu s-a gândit niciodată că el nu se va mai întoarce niciodată la ea, a crezut că va realiza că pierduse ceva valoros, că se va întoarce în genunchi, cu inelul cu diamant în mână. Dar el n-a făcut-o. N-a putut. S-a simțit în siguranță într-o relație, dar perspectiva căsătoriei îl îngrozea. Nu putea s-o facă.

— Asta pentru că nu e persoana potrivită, îi spuneau alți prieteni. Când e să fie, este – dar el avea bănuiala chinuitoare că teoria asta nu era valabilă în cazul lui. Că nu exista, poate, o persoană mai potrivită ca Nadine, dar că era ceva în neregulă cu *e/*.

Casa din Amagansett ar fi trebuit să fie o bine-venită vacanță. El și Steve au mers acolo cu valize pline de cărți, cu un set de table legat în piele și cu intenția de a juca tenis în fiecare zi.

Nu se gândea la Nadine, nici la altcineva. Spera să se relaxeze și să se țină cât mai departe de agitația din Hampton.

Dar Bee îl scosese din bârlog sau, poate, îl atrăsese în capcană. Femeile ca Bee nu se uitau de obicei după bărbați ca Daniel. Nu că Daniel n-ar fi fost atrăgător, dar era... rezervat. Era o fire sensibilă, taciturnă. Îi plăceau petrecerile în cerc restrâns, intim, unde puteai să comunici cu oamenii, să îți auzi propriile gânduri, nu cele cu muzică asurzitoare și agațament unde nici gândurile nu ți le mai auzai.

El și Bee ar fi trebuit să fie total incompatibili, lui Bee plăcându-i petrecerile zgomotoase, muzica gălăgioasă, să fie înconjurată de prieteni, dar îi plăcea totodată să stea de vorbă, era atentă și curioasă, avea o energie și o vioiciune

cum nu mai văzuse vreodată, care l-au făcut să se simtă, pentru prima dată, poate, cu adevărat viu.

Cu Bee totul era distractiv. Era extrovertită, strălucitoare, râdea tot timpul. Daniel a înțeles deodată treaba cu atracția dintre contrarii și dacă o persoană ca Bee putea dori o persoană ca Daniel, cum ar fi putut el să refuze? Ce însemna faptul că o femeie minunată ca Bee, o femeie pe care și-o doreau toți bărbații, îl dorea doar pe el? Probabil că era mai bun decât credea și chiar așa era: când era cu Bee, se simțea ca un rege.

Așadar Daniel a fost atras într-o relație și, odată intrat în ea, s-a simțit în siguranță – mai în siguranță, oricum, decât singur și au trecut încă patru ani, timp în care au alunecat într-o rutină previzibilă, locuind împreună în apartamentul din Upper East Side al lui Bee, luând micul dejun, prânzul sau cina cu prietenii, petrecându-și weekendul în Central Park sau în Hamptons, până într-o noapte, când Bee fusese cu fundul în sus toată seara.

— Ce-ai pățit? o întreabă el. Trebuie să-ți vină ciclul?

— O Doamne, asta este! zise ea, sărind din pat și ieșind în hol, îndreptându-se spre baia minusculă. Știam eu că nu-s în apele mele.

Dar nu-i venise ciclul și, când și-a verificat agenda, se părea că a calculat greșit. Ori asta, ori ciclul îi întârziase cu

două săptămâni. Cu vreo câteva luni în urmă, se temuse că a rămas însărcinată și cumpărase un pachet dublu de teste de sarcină. Îi mai rămăsese unul. Bee se întinse să-l ia din dulăpiorul din baie, calmă, liniștită, știind pe dată, dinainte să apară linia roz aprins, că e însărcinată.

Se privi în oglindă și pe față îi apăru un zâmbet larg. Nici măcar nu știuse că-și dorea un copil și, cu siguranță, nu premeditase acest lucru în mod conștient, ca mijloc de a-l prinde în laț pe Daniel. Bee auzise de mai multe ori de ultimatumul dat de Nadine și n-avea de gând să facă aceeași greșeală, dar, deși n-avea decât douăzeci și cinci de ani, era înconjurată de prietene care începeau să aibă copii, viața ei socială devenise o lume a copiilor și își dorea și ea ce aveau prietenele ei. Își dorea o nuntă mare și o lună de miere în Bahamas. Își dorea un copil și o casă în Connecticut.

Își dorea ceea ce lipsea din viața ei și, dacă lucrurile nu se întâmplau în ordinea în care și le închipuise, n-aveau decât.

Bee ieși din baie ținând bețișorul la spate, cu un zâmbet misterios pe chip.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel, dar știa deja, în ochii lui apăruse deja o expresie de teamă, care o deconcertă, puțin doar, pe Bee când îi arată bețișorul.

Daniel simți că se sufocă.

— O să fie bine, zise mai târziu Bee, cuibărintu-se lângă el în pat, ignorându-i prima reacție.

Desigur, era inevitabil să reacționeze prost, și-a zis. Nu discutaseră despre copii până atunci sau, cu siguranță, nu discutaseră decât la modul abstract și, inevitabil, îi va trebui o vreme să se obișnuiască cu gândul.

Dar de obișnuit se va obișnui. Bee era și este o femeie care se așteaptă să obțină ceea ce își dorește. Daniel spunea întotdeauna că e destul de puternică pentru amândoi și așa era. Când Bee pune ochii pe ceva, rar se întâmpla să nu obțină acel lucru, iar pe Daniel pusese ochii din prima clipă când îl văzuse.

Stella a presărat petale la nunta lor. La un an și jumătate, se ținea de poala rochiei Vera Wang a mamei, sub privirile pline de adorație ale tatălui ei, în timp ce preotul îi declara soț și soție, punctând, cu umor și cu o privire plină de subînțeles înspre pântecul rotunjit al lui Bee, că poate încurcaseră ordinea firească a lucrurilor.

Daniel nu se așteptase să se îndrăgostească, așa cum i se întâmplase în clipa în care Stella îi fusese pusă în brațe în sala de nașteri. I-a privit fețișoara roșie, încrețită și, efectiv, a simțit că-i plesnește inima de dragoste.

Și apoi a venit și Lizzie și, în ciuda temerilor lui că nu va

mai putea iubi un alt copil așa cum

o iubea pe Stella, inima i-a crescut spre a le cuprinde pe amândouă.

Daniel se trezește încă în fiecare dimineață emoționat la gândul că-și va vedea fetele, se trezește devreme, lăsând-o pe Bee să doarmă netulburată, pentru a avea răgazul să petreacă puțin timp cu ele, înainte să plece la lucru, să se așeze la masa din bucătărie, în timp ce ele își mănâncă porția de cereale și să le întrebe, foarte serios, ce gânduri au despre școală, prieteni, viață.

Dragostea pentru fetele lui îi dă forțe, căci, împreună, sunt lumina ochilor lui și, chiar dacă

1 se pare că viața nu e tocmai cum ar trebui să fie, că nu simte ce ar trebui să simtă pentru Bee, i-a fost totuși comod și ușor și, la urma urmei, ce alternative avea?

Când Lizzie avea un an și Stella trei, s-au mutat în afara orașului, într-o căsuță cochetă din anii '40, în Weston, Connecticut. O vreme, Daniel a făcut naveta în oraș, dar afacerea mergea bine și, după vreun an, a început să investească în proprietăți din Norwalk și, în curând, au reușit să se mute într-o casă nouă, mare, pe care și-au construit-o în Westport. Ar fi trebuit să fie fericiți. Bee cu siguranță părea fericită, se dedicase activităților de la școala fetițelor, ședințelor cu părinții și diverselor

organizații și părea, întotdeauna, prinsă într-un prânz cu cineva și la o întâlnire cu altcineva, ocupată să organizeze cercuri de joacă pentru copii, cine și prezentări de modă în cerc restrâns care aveau loc în impresionantul salon al casei lor noi.

În timp ce Bee își făcea de lucru, Daniel a realizat că n-avea stare și, mult timp, a crezut că nimeni nu observa, că nimeni n-a văzut că e nefericit.

Daniel a crezut sincer că, dacă își umplea viața cu lucruri care să-l distragă, nu va trebui să înfrunte adevărul. Și adevărul era că își adora fetele mai mult decât orice pe lume și o iubea pe Bee.

Dar această căsnicie nu mergea.

Bee îi fusese cea mai bună prietenă, dar nu-i mai legau prea multe lucruri. Cel mai des, avea impresia că erau două vase care treceau unul pe lângă celălalt în noapte, ciocnindu-se din când în când, mânate nu de pasiune, ci de datorie, pentru că el nu știa cum s-o refuze, pentru că nu puteai să te întorci târziu seară de seară și să urci scările cu inima grea, rugându-te s-o găsești adormită.

Nu-și dorise să se însoare, dar o făcuse și sperase că, deși nu era ceea ce-și dorise, dacă gonea destul de repede, destul de departe, poate, va descoperi că a ajuns la destinație și că totul se terminase cu bine.

Terapie de cuplu. Fusesse ideea lui Bee și nu era prima încercare. Mai merseseră la terapie, de două ori până atunci, atât individual, cât și împreună, dar Daniel n-a fost niciodată în stare să se deschidă cu totul și, cumva, deși ambele încercări fuseseră de scurtă durată, reușiseră să regăsească un anume echilibru și să-și continue căsnicia ca și cum ar fi fost fericiți.

Bee a început să meargă la psiholog la scurt timp după ce s-au cunoscut. Avea multe pe suflet, spunea, și era o experiență atât de eliberatoare, atât de utilă, să își rezerve o oră în fiecare săptămână, să vorbească despre orice voia, să poată gândi limpede, să poată vorbi limpede, să-și pună ordine în gânduri și să găsească răspunsurile.

El nu știa niciodată sigur care erau întrebările, dar Bee părea mai fericită și, deși Daniel considerase întotdeauna că numai oamenii care se răsfățau exagerat se duceau la psiholog, i-a făcut pe plac.

La început, Bee nu spusese decât cât de minunat i se părea, dar în curând începu să sugereze, diplomat, că poate și Daniel ar trebui să meargă la un psiholog, că, deși el susținea că nu crede în așa ceva, terapia l-ar ajuta să se deschidă, să-și realizeze întregul potențial.

— Nu vreau să-mi realizez întregul potențial, oftase Daniel, cu atâta amar de ani în urmă. Sunt perfect fericit

așa cum sunt.

Bee gândea că așa ceva e imposibil. El era, îi spunea ea când se certau, cea mai închisă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu comunica niciodată emoțional, spunea ea, era ca și cum ai fi stat de vorbă cu cineva printr-un zid de oțel.

— Pot să te ajut, stăruise ea în cele din urmă. Lasă-mă să te ajut.

Și, după o vreme, el obosise s-o refuze, așa că a acceptat să meargă la un psiholog.

Nu la cel la care mergea Bee, asta i s-ar fi părut aproape incestuos, ci un alt specialist din branșă. A mers de câteva ori. A vorbit puțin despre copilăria lui, a vorbit puțin despre relația sa cu Bee și a început să anuleze întâlnirile când efortul său inițial a părut s-o potolească pe Bee și ea a acceptat că el își dăduse silința și că era destul.

De data aceasta, merg la doctorul Stanley Pozner de patru luni încoace. Lucrurile ar trebui să se îmbunătățească. Ultima dată când au apelat la terapia de cuplu a fost acum trei ani, la un cuplu care le fusese recomandat de o prietenă de-a lui Bee, care uitase să menționeze că practicau terapia centrată pe pacient, astfel că nu vorbeau, nu făceau decât să repete afirmațiile făcute de Bee și Daniel.

— Nu mă sprijină niciodată, spunea Bee. E întotdeauna ocupat cu ceva, e întotdeauna absent și nu mă ascultă niciodată.

Urma o lungă tăcere, în care priveau amândoi, în expectativă, la cei doi psihologi și, într-un final, unul din aceștia spunea:

— Așadar, simți că nu te sprijină. Daniel e absent și nu te ascultă?

— Da.

Și tăcerea se prelungea până când Bee sau Daniel izbucneau în râs și, în mod invariabil, ieșeau din birou cutremurându-se de râs, ceea ce nu era, poate, efectul dorit, dar cu siguranță i-a apropiat îndeajuns încât să renunțe la ședințe după două luni.

Stanley Pozner e altfel. Chiar au un dialog. A început pur și simplu prin a pune întrebări, dar în curând le oferea soluții, dovedea o cunoaștere profundă care l-a surprins și l-a impresionat pe Daniel.

În alte împrejurări, își închipuie că el și Stanley ar putea fi prieteni. În împrejurările de față, are impresia că, în fiecare dimineață de miercuri, se pregătește să devină ținta unui atac. Se întâlnește cu Bee aici, fără să fi vorbit între ei despre asta în decursul dimineții, și se înghesuie într-un colț, cât mai departe cu putință de Bee în timp ce ea critică

tot ce e legat de persoana lui.

Și ce e mai rău e că are dreptate. Este absent. Este ocupat. Nu vrea să-și petreacă timpul cu ea. Nu-i face complimente. Nu este cald, sau iubitor, sau afectuos decât cu fiicele lui, cărora le oferă afecțiune nelimitată.

Bee are dreptate în toate privințele, așa că, în fiecare miercuri, când încep atacurile, nu poate spune prea multe, doar să dea din umeri și să recunoască faptul că Bee are dreptate. Dacă ar avea curajul, ar putea spune că este exact așa cum spune ea pentru că – o, și gândul e atât de dureros, încât încearcă să-l dea deoparte, să-l uite –, pentru că n-o iubește. O iubește în calitate de mamă a copiilor lui, dar n-o iubește așa cum a sperat întotdeauna să-și iubească tovarășa de viață.

Nu poate spune așa ceva. Nu poate, cu niciun chip, să provoace atâta suferință, iar un viitor fără fiicele lui e de neconceput. Există momente, mai ales în miez de noapte, când Daniel se trezește cu senzația că se sufocă. Știe că nu e chip să doarmă în nopți ca astea și merge sus, în birou, inspirând adânc pentru a-și menține calmul și luând un ziar sau o carte în încercarea de a-și alunga spaima.

Așa că stă, săptămână de săptămână, în biroul doctorului Pozner, într-o garsonieră situată deasupra unui garaj, prea îngrozit să înfrunte o realitate care-i va schimba viața pe

veci, retrăgându-se din ce în ce mai mult, până când are sentimentul că nu va mai putea, la un moment dat, să iasă din această cameră și să găsească o cale de întoarcere.

Astăzi Daniel e luat pe nepregătite. E pregătit pentru atacul obișnuit, dar nu e câtuși de puțin pregătit pentru întrebarea lui Stanley.

— Așadar, cum merg lucrurile între voi pe plan fizic?

Stanley stă picior peste picior și privește nonșalant de la soț la soție, ca și cum i-ar fi întrebat cum și-au petrecut dimineața, în loc să-i întrebe ceva legat de unul dintre cele mai intime lucruri din viața lor.

Daniel n-o poate privi pe Bee, se îmbujorează aproape imperceptibil auzind întrebarea și o aude pufnind, își ridică privirea și o vede clătinând batjocoritor din cap.

— Bee? întreabă Stanley, văzând că are mai multe șanse să obțină informații din partea lui Bee.

— Vă referiți la sex?

Bee vorbește aproape în șoaptă, în timp ce Daniel se retrage și mai mult în colțul opus al canapelei de piele, strângându-și picioarele cât mai departe de Bee, cu brațele încrucișate în defensivă, cu o atitudine care afirmă limpede că ar prefera să fie oriunde altundeva.

— Nu-mi amintesc, spune ea în cele din urmă, întorcându-și privirea spre Daniel. Când a fost ultima dată,

Daniel? Acum nouă luni? Zece? Mai mult? Am renunțat să mai număr.

— Daniel?

Daniel e stânjenit la culme de simplul fapt că discută acest subiect, dar vede, cel puțin, că în privirea lui Stanley nu se observă nicio expresie, niciun semn că l-ar judeca.

— E adevărat, ridică el din umeri, ca și cum nu ar conta.

— Și cum de nu ați mai avut relații fizice de nouă sau zece luni?

Îl se adresează lui Daniel, dar Daniel nu-și poate găsi cuvintele, așa că Bee răspunde în locul lui, iar durerea din vocea ei e aproape palpabilă.

— Spune că e prea obosit - vocea ei e aproape o șoaptă. De obicei, adoarme în timp ce eu mă spăl pe dinți și, dacă încerc să fac primul pas, mă respinge sau îmi spune că e prea obosit sau că are o întâlnire importantă dimineață și că trebuie să se trezească devreme.

— Și cine face primul pas?

— De fiecare dată cu, spune Bee. Așa a fost întotdeauna, dar la început nu m-a deranjat. Vreau să spun, știam că nu are un libido fenomenal. A fost unul din lucrurile care mi-au plăcut la el, faptul că nu încerca să mă apuce întruna de fund, că relația noastră nu se baza doar pe sex, dar să n-o dorească niciodată? Să nu facă niciodată primul pas? Mă

simt urâtă – ochii i se umplu de lacrimi. Mă simt urâtă și fără rost și un eșec atât ca soție, cât și ca mamă. Mă simt respinsă.

Urmează o lungă tăcere, întreruptă doar de suspinele înfundate ale lui Bee. Stanley îi întinde o cutie de șervețele și îl privește pe Daniel, așteptând, în timp ce Daniel rămâne cu privirea în pământ.

— Cum te simți în situația asta? întreabă în cele din urmă Stanley.

— Oribil, spune Daniel.

Dar nu poate adăuga nimic. Nu poate spune că privește trupul soției sale și simte un fior de repulsie, că, atunci când fac dragoste, nu reușește să-și joace rolul decât închizând ochii și cufundându-se într-o fantezie. Cum ar putea spune aceste lucruri cu voce tare? Cum ar putea să le spună în fața lui Bee, știind că ar distruge-o?

Capitolul 3

Ușa de la dormitorul Jessicăi, acoperită de afișe care interzic accesul oricărei persoane trecute de treisprezece ani, este întredeschisă și Daff își stăpânește cu greu iritarea când, aruncând o privire, vede patul nefăcut, trei holuri de cereale lăsate pe noptieră și haine șifonate împrăștiate peste tot pe podea.

Săptămâna trecută, Daff a anunțat că, dacă Jess refuză să-și strângă hainele murdare și să le aducă la spălător, n-o să i le mai spele. Așa a făcut. Timp de cinci zile și apoi n-a mai suportat să treacă prin fața ușii și să vadă cum se adună mormane de haine și, în cele din urmă, cedase, cu un oftat exasperat, și le strânsese, împărțindu-le în rufe albe și colorate, abia stăpânindu-și furia și frustrarea, întrebându-se ce se întâmplase cu fetița drăgălașă care își adora mama și care asculta tot ce i se spunea.

Daff fusese și ea o adolescentă dificilă și glumise că o să-și primească răsplata cu Jessica, dar nu crezuse cu adevărat acest lucru, nu crezuse că fetița ei drăgălașă, adorabilă, care își venera mama ca pe Dumnezeu, va deveni vreodată adolescența rebelă de acum.

Acum se pare că orice ar face Daff nu e bine, de fiecare dată când o întreabă pe Jess cum și-a petrecut ziua,

singurul răspuns e un mârâit, urmat de o goană pe scări și de o ușă trântită, lăsând să se audă țipete înfundate din pernă.

Lucrurile n-au stat întotdeauna așa. Pe vremea când formau o familie, când tatăl Jessicăi era alături de ele, Daff nu-și amintește să fi avut vreun conflict cu Jessica. Cu siguranță, Jess n-ar fi îndrăznit să-i vorbească lui Daff așa cum îi vorbește acum, ar fi fost prea îngrozită de ce ar fi spus taică-său la întoarcerea acasă, când Daff i-ar fi povestit ce s-a întâmplat.

Trecuse puțin mai mult de un an de când plecase tatăl Jessicăi, când Daff realizase că acea colegă de serviciu cu care se împrietenise era mai mult decât o prietenă. Chiar și atunci, Richard negase o vreme că se întâmpla ceva pe plan fizic, recunoscuse că se legase de ea, dar spusese că cacealaltă femeie, Nancy – avea un soț, o familie, că, deși o considera atrăgătoare, asta nu însemna nimic și n-avea să se întâmple nimic între ei.

Daff crezuse acest lucru o vreme pentru că își dorise să-l creadă. Pentru că perspectiva unei vieți pe cont propriu o îngrozise; de bună seamă, răul cunoscut era de preferat aventurării pe cont propriu.

A descoperit în cel mai dureros mod cu putință. Ajunsese întâmplător în apropierea biroului lui Richard într-o zi la

prânz și îl sunase, vrând să-i facă o surpriză.

— Nu pot să plec, zisese el. Pregătim o afacere de proporții și sunt prins până peste cap. Îmi pare rău, iubito, dar poate ieșim să luăm cina undeva diseară.

Așa că nu se mai deranjase să meargă până la biroul lui, dar, fiind în zonă, trecuse prin fața unui restaurant, se privise în vitrină, admirându-și părul proaspăt coafat, ca apoi să dea cu ochii de soțul ei, așezat într-un colț cu o femeie, întinzând mâna ca să-i mângâie fața, cu un zâmbet pe care-l mai văzuse cândva pe chipul lui. Cu zâmbetul pe care-l avea când s-au întâlnit prima dată, când el întindea mâna și îi mângâia fața cu același gest, un gest menit să-i spună că o iubea, că va avea întotdeauna grijă de ea.

Daff încremenise. Nu știuse dacă să dea buzna înăuntru și să strige la el, să-i ceară o explicație, sau să o ia la fugă. În cele din urmă, plecase. În mare grabă și abia când ajunsese la colț avusese senzația că se sufocă. N-a plâns, Daff n-a fost niciodată genul care să plângă în public, dar tremura ca frunza și a condus înapoi spre casă ca în transă, incapabilă să-și creadă ochilor.

Daff a citit tot ce-a găsit despre aventuri extraconjugale. Mai întâi, despre aventurile platonice, despre motivele pentru care prietenii legate la locul de muncă pot fi riscante, și apoi despre cum aventurile platonice se

transformă în aventuri reale. A înțeles atunci că, dacă acest lucru nu se întâmplase deja, era doar o problemă de timp.

Te poți vindeca, se afirmă în cea mai recentă carte citită. Prin terapie, consiliere și onestitate, te poți vindeca și poți ajunge într-un punct unde vei regăsi fericirea. Să refaci încrederea durează mai mult, dar e posibil să astupi fisurile și, uneori, să construiești o relație și mai puternică decât cea care a precedat aventura. Dacă aceasta e calea pe care o alegi.

Richard, ce-i drept, nu-și propusese să aibă o aventură. Nu se gândise niciodată că ar fi tipul predispus la infidelitate, își luase în serios jurămintele maritale și, până s-o întâlnească pe Nancy, se considerase perfect fericit.

Unii oameni spun că aventurile nu se întâmplă fără motiv și că există întotdeauna o hibă într-o relație dacă vreunul din soți începe să caute afecțiune în altă parte, în timp ce alții afirmă că ești inevitabil atras de alte persoane, căsătorit fiind, dar că ai capacitatea de a alege și că, punând în balanță ce ai de pierdut cu ce ai de câștigat, alegi în cunoștință de cauză.

În cazul lui Richard, n-a fost niciuna, nici alta. S-a căsătorit cu Daff pentru că o iubea, n-a simțit niciodată că era ceva în neregulă cu relația lor și, în ceea ce o privea pe Nancy, când atracția nedeclarată dintre ei a devenit atât de

intensă încât l-a copleșit, a simțit că, efectiv, nu avea de ales.

Daff i-a fost întotdeauna prietenă, iubită, prima persoană pe care o sună de fiecare dată când are o problemă. Sau când se întâmplă ceva bun. Desigur, pasiunea a mai pălit, dar erau căsătoriți de șaisprezece ani, era inevitabil și, cu siguranță, asta nu însemna că ar fi căutat afecțiune în altă parte.

Nancy nu semăna cu niciuna din femeile pe care le cunoscuse până atunci. În timp ce Daffy era înzestrată cu o frumusețe naturală, din perspectiva lui, cel puțin, Nancy era cea mai rafinată femeie pe care o văzuse vreodată. În timp ce lui Daffy îi plăcea să ducă o viață simplă – să stea acasă, înconjurată de prieteni, să se ocupe de grădină, să se relaxeze pe verandă, cu picioarele pe un scaun și o bere rece, la sfârșitul zilei –, Nancy obișnuia să bea cocktailuri în baruri de fițe, pe tocuri interminabile, sofisticată, sexy și cu mult deasupra lui – sau așa crezuse.

Daff avea părul blond închis, acum încărunțit pe alocuri, care i se revărsa în inele pe umeri. Fusese vopsit în șuvițe la momentul când se cunoscuseră, dar, de când se născuse Jess, ea nu se mai deranjase, nici nu prea se mai machia în ultimul timp, petrecându-și cea mai mare parte a timpului îmbrăcată în blugi sau trening, alergând de colo-colo, prinsă

cu responsabilitățile vieții de zi cu zi.

Nancy, pe de altă parte, arăta întotdeauna impecabil. Mereu coafată desăvârșit, purtând nuanța potrivită de ruj, era frumoasă, te intimida și era admirată de la distanță de toți colegii de birou. Când au fost puși să lucreze împreună la un proiect de construire a unui nou restaurant în oraș, Richard a fost îngrozit și uluit instantaneu de drăgălășenia lui Nancy.

Și mai mult încă – de interesul ei față de el. A devenit limpede, încă de la început, că Nancy avea o părere extraordinară despre Richard, că îi sorbea fiecare cuvânt și, după ce și-a revenit din uimire, Richard a fost atât de măgulit încât prietenia a devenit inevitabilă.

E-mailurile au contribuit la acest lucru. La început, e-mailuri legate de proiectul lor comun, apoi, în scurt timp, din ce în ce mai personale, ducând la crearea unei intimități care a crescut atât de rapid și de firesc încât, în câteva săptămâni, avea impresia că îi e cea mai bună prietenă, că nu-și putea închipui viața fără ea.

Cu toate astea, nu era dispus să recunoască faptul că era mai mult decât o prietenie. Luau prânzul împreună în fiecare zi, inițial invitând de fiecare dată colegi să-i însoțească, pentru a-i păzi, a realizat el ulterior.

Dar erau amândoi căsătoriți, își spunea, în momentele în

care îndrăzne să creadă că ar putea fi mai mult. Ar fi o nebunie să-și închipuie că era mai mult decât o prietenie. O nebunie să creadă că vreunul din ei s-ar lăsa implicat într-o aventură.

— Nu voi avea niciodată o aventură, a anunțat el într-una din pauzele de prânz, după ce mâncaseră și se aflau pe o bancă din parc, vorbind fără să mai simtă cum trece timpul.

— Eu...

Nancy se opri. Se uită la el, își plecă privirea și inspiră adânc.

— Cred că ar putea fi periculos, zise în cele din urmă. Ezitant. Își ridică din nou privirea spre el și el își dori să se piardă în ochii ei. Cred că e foarte greu ca un bărbat și o femeie să fie doar prieteni și am simțit nevoia s-o spun cu voce tare ca să... să nu pășim dincolo de acest hotar, ca să fim precauți.

Richard zâmbi larg.

— Sunt de acord, zise el și chiar era.

Trecu încă o săptămână. Apoi urmă o mărturisire.

— Iartă-mă, zise Nancy, în timp ce bea ceva la un bar după serviciu, dar n-am mai întâlnit niciodată un om ca tine. Am senzația că ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, ceea ce e absurd, dat fiind că am început să ne cunoaștem cu adevărat doar de câteva săptămâni, dar

nu pot să-mi închipui viața iară tine.

— Știu.

Richard se simțea din nou ca la șaisprezece ani. Atotputernic, gata să înfrunte orice.

— Și eu simt același lucru.

— Sunt atât de confuză, zise Nancy.

— Știu.

Vocea lui Richard exprima aceeași tristețe.

— Și eu simt același lucru.

Au devenit obsedați unul de persoana celuilalt. Nefericită în căsnicia ei, Nancy nu se mai putea gândi la nimic în afară de Richard, în timp ce Richard, având o căsnicie destul de fericită, nu se mai putea gândi decât la Nancy. Era, într-adevăr, doar o problemă de timp până la consumarea aventurii – pur platonice la început.

Iar dorința este un lucru primejdios, mai ales când viața ta a intrat într-o rutină, când ai uitat cât de amețitoare, cât de mistuitoare poate fi. Căci dorința nu e doar incitantă, creează dependență și, odată ce ai gustat din ea, e greu să te îndepărtezi.

Când s-au sărutat prima dată erau la Starbucks. Într-o zi rece și ploioasă, după un prânz, se cuibăriseră pe o canapea la Starbucks și Nancy își întinsese haina pe genunchii lor, își strecurase mâna sub ea și îl luase de

mână, mângâindu-i degetele, uimită de propria îndrăzneală, uimită că avusese curajul să facă primul pas.

Nancy nu și-a închipuit niciodată că va avea o aventură și, deși își iubește soțul, acesta e cu cincisprezece ani mai în vârstă și ea simte din ce în ce mai des că a îmbătrânit înainte de vreme.

Hainele ei sofisticate, machiajul ei rafinat, alcătuiesc uniforma necesară integrării în lumea bogată, mai de modă veche, a soțului ei.

Cu Richard se simte tânără din nou. Se simte lipsită de griji. Erau de o vârstă și ea uitase cum e să simți că ai patruzeci de ani. Uitase să râdă.

Richard își lăsase capul pe spătarul canapelei și închisese ochii. Uitase că trupul lui poate tresălta așa, uitase senzația că fiecare nerv îi arde de dorință.

— La ce te gândești? întrebă în cele din urmă, deschizând ochii și privind-o.

— Mă gândesc că ar trebui să mă săruți, zise ea, rezistând cu greu impulsului de a-și trece degetele prin părul lui blond și des, dorindu-și să-i sărute cu blândețe pleoapele, să-și plimbe mâinile de-a lungul mușchilor spatelui lui.

— Să te sărut? întrebă el, ca în transă.

— Da, șopti ea.

Și așa făcu.

Nu s-au aruncat în vârtoarea pasiunii. Nu încă. Se întâlneau în locuri clandestine, petreceau ore întregi plimbându-se prin parcuri, sărutându-se pe câte o bancă ore întregi ca niște puștani. Și așa se și simțeau: ca niște puștani. Care se îndrăgosteau pentru prima dată.

Richard se simțea sfâșiat. Pleca de lângă Nancy și se ducea acasă, la femeia și copilul pe care-i iubea, la o viață pe care o iubea, și nu reușea să înțeleagă de ce nu e fericit, de ce nu-i ajungea ce avea. Căci atunci când era cu Nancy se simțea mistuit de vină, iar când era acasă, nu-și putea lua gândul de la Nancy.

Richard a rupt relația cu Nancy, hotărât să-și salveze căsnicia, dar era atât de nefericit, viața fără ea i se părea atât de greu de îndurat, încât după două săptămâni a intrat în biroul ei și i-a spus că nu poate trăi fără ea, astfel că și-au reluat aventura.

S-a despărțit din nou de ea. I-a spus că se îndrăgostise de ea, i-a spus, sufocat, că îi pare rău, că nu poate face asta, că se sfârșise, trebuia să pună capăt relației.

Dar nu putea sta departe de ea.

Prima dată când au făcut sex, Richard n-a fost în stare de nimic. A doua oară pusese mâna pe niște Viagra și a fost spectaculos.

Dar n-a mai „durat decât trei săptămâni până să afle Daff. Știa că este în zonă, se gândise că totul o să fie în regulă, dar erau multe lucruri despre care crezuse asta – în general, dorința îi luase mințile în așa măsură încât își petrecea mare parte din zi într-o negură.

Era o dimineață obișnuită de joi pentru Daff, o dimineață petrecută făcând una-alta, dând telefoane, până când a ieșit să cumpere ceva și i-a dat acel telefon fatidic lui Richard la birou, apoi l-a văzut la restaurant cu o femeie.

— Ce-ai făcut la prânz? l-a întrebat când s-a întors acasă.

— Am mâncat un sandviș la birou, a mințit el prompt verificându-și corespondența. Dar tu?

— Te-am văzut, a șoptit ea, sperând că n-o va minți, sperând că va exista o explicație rațională.

— Unde m-ai văzut?

Chipul lui era impasibil, inocent.

— Te-am văzut într-un restaurant cu o femeie.

— O, acolo!

Râse.

— Era doar Nancy. Am băut o cafea cu ea. Voia să vorbim despre un proiect.

— Nu era vorba de un proiect, zise Daff. Am văzut cum ai atins-o.

— Doamne, Daff, nu fi ridicolă. Am vorbit puțin și despre

alte lucruri. Era supărată pentru că avusese o ceartă cu soțul ei. Ce mare lucru?

— Ce mare lucru? Ce mare lucru?

Daff încerca să-și stăpânească furia din glas.

— E mare lucru pentru că nu mângâi fața cuiva așa când îl consolezi. Nu privești pe cineva cum... o... privești tu pe ea... dacă nu e ceva între voi.

— Ai înnebunit, zise blând Richard. Uite, ce să fac ca să te conving? Jur, tu ești singura femeie pe care o iubesc. Iisuse, întoarce el foaia, ridicând vocea. Cum poți să-ți închipui măcar așa ceva? Ce fel de femeie ești?

— Sunt soția ta, zise încet Daff. Și știu că mă înșeli.

A urmat o lungă tăcere și apoi, ca un balon care se dezumflă, lui Richard îi pieri elanul și recunoscă.

Recunoscă că el și Nancy fuseseră prieteni până foarte de curând, că realizase că ea e atrasă de el și că, în timpul prânzului la care-i surprinsese în sfârșit Daff, el tocmai îi spunea că prietenia lor trebuie să se încheie pentru că a devenit periculoasă.

— Nu te cred, zise Daff, simțind că i se face rău, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Jur.

Richard o îmbrățișă.

— Știu că ea e atrasă de mine, dar asta nu înseamnă că

sunt și eu atras de ea și, chiar dacă aș fi, nu aș ceda atracției. Te iubesc. Cu adevărat.

Daff nu-l crezu, dar n-avea nicio dovadă. L-a lăsat s-o îmbrățișeze, i-a acceptat scuzele, jurămintele că o iubea, că n-ar face niciodată ceva care s-o rănească pe ea sau pe Jessica și apoi, chiar de-a doua zi, se apucă să caute dovezi.

Nu a fost greu să le găsească și Daff își acordă două luni ca să poată fi sigură. La capătul celor două luni, timp în care Richard fusese atent, iubitor, devreme acasă și dornic să facă dragoste aproape în fiecare noapte, Daff îi puse în față dovezile.

O făcu fără scandal. Nedorind să provoace o scenă, rezervă o masă la un restaurant liniștit, italianesc, un loc renumit pentru cine romantice, cereri în căsătorie și aniversări, nu pentru seri ca aceasta.

— Ce-i asta?

Richard păru intrigat și înflorat plăcut când ea îi întinse o cutiuță albă de carton. Daff nu-i răspunse și inima lui Richard începu să bată ceva mai repede.

Dovezile se revărsară într-un teanc. Desfășurătorul convorbirilor sale telefonice, chitanțe de la hoteluri în zile în care se presupunea că e la lucru, facturi de la cardul de credit care dovedeau că a cumpărat flori, că a achitat cadouri, niciunul destinat lui Daff.

Și, în sfârșit, două bilețele pe care Daff le găsisese ascunse în fundul sertarului lui de lenjerie, aproape pufnind batjocoritor când le desfăcuse – în sertarul de lenjerie? N-ar fi putut fi mai inventiv, la naiba? zisese ea povestindu-i unei prietene la telefon.

Unul era sexy, celălalt la sentiment. Nu era o simplă prietenie și, când Richard desfăcu biletele și realizează ce erau, nu mai avu ce să spună.

Când își regăsi graiul, mai târziu în cursul acelei seri, vorbele lui o uluiră pe Daff.

— N-am crezut că se poate, oftă el, așezat pe marginea patului, să fii îndrăgostit de două femei în același timp.

Se uită rugător la Daff, ca un băiețel pierdut, care așteaptă să fie alinat de mama lui.

— Te iubesc, suspină el. Nu știu cum s-a întâmplat. Nu mi-am propus asta, Daff. Nu mi-am dorit asta și n-am dorit niciodată să te rănesc.

— M-ai mințit, zise Daff, nevenindu-i să creadă cât de mult o durea, nevenindu-i să creadă că își dorea să-l lovească și să-l aline în același timp.

— N-am avut de gând, se tângui Richard. A fost o greșeală uriașă. Îmi pare nespus de rău.

— Probabil că nu ești fericit cu mine, începu să plângă și Daff. Unde am greșit? Ce e în neregulă cu mine? Cu noi?

— Nimic. Of, Doamne, nimic. Ești fenomenală, nu e nimic în neregulă cu tine. De-asta nu înțeleg. Cum am putut să mă îndrăgostesc de ea când sunt atât de fericit cu tine, când te iubesc atât de mult.

— Așadar, pe care din noi o vrei? întrebuse Daff, cu o voce nefiresc de calmă și rațională, în parte pentru a n-o trezi pe Jess, a cărei cameră era chiar la capătul culoarului.

— Nu știu, se tângui el și în sufletul lui Daff avu loc o prefacere, o ușoară încremenire a acelei părți din inima ei care crezuse că-i va fi rezervată pe veci lui Richard.

Richard se mută de-acasă. Jessica n-a știut ce se întâmpla la început, știa doar că tati trebuia să fie mai aproape de serviciu, dar apoi îl vedea doar în weekend și noaptea stătea întinsă în pat fără să doarmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, știind că părinții ei se despărțiseră și crezând că era, cumva, vina ei.

Dacă sunt super-drăguță, și-a zis, atunci tati o să se întoarcă acasă și o să trăim iarăși împreună cu toții. Dacă fac tot ce mi se spune, n-o să fiu pedepsită așa. Se ruga la Dumnezeu, plângând înfundat în pernă, încercând să facă un târg cu El, încercând orice, în speranța că își va reîntregi familia.

Richard se mută de-acasă, dar nu și Nancy. Ceea ce păruse atât de tentant, atât de atrăgător când Richard era

ancorat comod în propria căsnicie, a devenit deodată o perspectivă înfiorătoare când el s-a eliberat.

— Poți să te muți cu mine, îi spunea el lui Nancy în timpul prânzului, mimând o nonșalanță pe care n-o simțea. Sau să-ți iei un apartament în apropiere. Cum preferi. Gândește-te numai. Am putea în sfârșit să fim împreună.

Oare era dragoste sau disperare? Nancy nu prea știa, dar era sigură că propriile sentimente începeau să se schimbe. Că, deodată, după săptămâni întregi în care plănuseră o viață în comun, nu era sigură că au un viitor, nu se putea închipui distrugându-și propria căsnicie pentru a o lua de la capăt cu Richard.

Și, deodată, aburii trandafirii se risipiră și ea începu să-l vadă într-o nouă lumină. Glumele pe care le făcea el, care, de fapt, nu i se păruseră niciodată amuzante, dar pe care încercase să le ignore, îi păreau acum puerile și destul de stupide.

Obiceiul lui de a goli coșul de pâine în restaurante de îndată ce se așeza la masă i se părea deodată profund enervant, mai degrabă decât înduioșător. Iar cel mai greu de îndurat era, mai ales, disperarea lui, nevoia lui totală de ea. Propriul ei soț, căruia i se atribuisese rolul diavolului aici, în prima sa aventură, părea deodată exact ce-și dorea. El reprezenta siguranță, prietenie și încredere. El era tot ce

știa că iubește și-și dorește, iar Richard, brusc, nu mai era asta.

— Nu pot, îi spuse blând Nancy, la câteva săptămâni după ce Richard se mutase de-acasă. Nu pot să-mi părăsesc soțul.

— Ce vrei să spui?

Richard făcu ochii mari, sub efectul șocului.

Își dăduse viața peste cap pentru această femeie și acum ea nu-l mai dorea?

La naiba, glumea sau ce?

Nancy nu-i putea oferi un răspuns. Știa doar categoric că nu poate face asta. Începuse să-și pândească precaut soțul, îngrozită la gândul că soția lui Richard îl va contacta, îi va spune despre relație, va găsi o cale de a-i distruge căsnicia ca răzbunare. Richard fu cuprins de un val de furie și ieși turbulent, trântind nervos portiera mașinii.

— Mi-e dor de tine, îi zise lui Daff în vinerea aceea, când veni s-o ia pe Jessica. Mi-e dor de *noi*.

Spera să vadă cum se îmblânzește privirea lui Daff, spera să vadă un semn de slăbiciune, dar n-a existat niciunul.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de-a te fi încurcat cu altcineva, șuieră potolit Daff, ca nu cumva s-o audă Jess.

Și, cu toate cărțile pe care le citise, deși știa că o

aventură nu trebuia să pună capăt căsniciei, deodată, pentru Daff, totul se sfârșise. Nu din cauza aventurii, ci din cauza alegerii pe care o făcuse el. Aventura ar fi putut-o ierta cu timpul, înțelegea că nicio căsnicie nu era perfectă, că există ispite și că uneori bărbații – sărmanele făpturi – nu pot să nu se lase mânați de libido.

Dar nu putea să-i ierte faptul că își părăsise soția și copilul pentru persoana cu care avusese aventura. Și, când se sfârșise, știuse că se va sfârși, căci o văzuse pe Nancy, aflate cine este, parcase în fața casei sale impunătoare, în stil colonial, și o văzuse sosind în Range Roverul ei, urmată în scurt timp de soțul ei, în BMW-ul său enorm, seria 7, și fusese sigură că nu e o persoană care să renunțe la o astfel de viață de dragul lui Richard.

Se spune că răzbunarea se savurează cel mai bine la rece, dar Daff nu dorea răzbunare, era mult prea tristă. Se întrista când se gândea la căsnicia lor, la tot ce crezuse că are și apoi realizase că nu e decât o amăgire, când se gândea la Jessica, fiica lor, care își închipuia că nimeni n-o aude plângând noaptea, dar Daff auzea fiecare scâncet.

Și se întrista când se gândea la Richard.

Daff îl considerase întotdeauna pe Richard atât de puternic, atât de capabil, atât de viguros, dar, într-o clipă, își pierduse tot respectul pentru el și, în momentele în care

îi apărea în prag, vărsând ceea ce păreau a fi lacrimi de crocodil, cu greu se putea abține să nu-l pocnească peste ceafă ca să-și vină în fire, i se părea jalnic.

I se părea un băiețel pierdut, care știa că și-a nenorocit viața și care va încerca să facă orice pentru a o recăpăta. Uneori venea furios: dacă Daff ar fi fost mai *așa*, dacă și-ar fi dorit mai mult *aia*, dacă ar fi făcut *asta*, dacă ar fi zis *aia...*

Dați se uita lung la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor, o striga pe Jessica și pleca, lăsându-l să arunce acuzații false din prag.

El o suna mai târziu, întotdeauna o suna mai târziu să-și ceară scuze, să plângă la telefon și să-i spună că nu poate trăi fără ea, dar Daff, care se învinovățise întotdeauna pentru obiceiul ei de a vedea lucrurile în alb și negru, știa că sentimentele ei n-o să se schimbe.

Divorțul a fost pronunțat trei luni mai târziu. Ar fi putut să iasă cu scandal, dar Daff a hotărât să nu aleagă acea cale. Au mers la arbitraj și și-au scris propriul acord, prin care Richard se obliga să plătească alocația copilului și o mică pensie alimentară. Nu destul pentru a-i asigura subzistența lui Daff, un lucru de care se temuse de la început, când își făcuse o listă de opțiuni, dar Richard, întotdeauna cel mai puternic dintre ei doi, a refuzat să plătească mai mult și, la

acel moment, Daff n-a avut puterea să lupte și, în mod naiv, n-a realizat de câți bani va avea nevoie pentru a-și duce zilele.

Afacerile imobiliare erau domeniul cel mai tentant. Piața nu era grozavă, dar Daff știusese întotdeauna cum să-i ia pe oameni, toată lumea o simpatiza și avantajele erau atât de mari, recompensele mult mai consistente decât oricare din slujbele salarizate la care se gândea, încât a părut alegerea evidentă.

La câteva luni de la separare, își luase autorizația și prima proprietate vândută a fost o căsuță dintr-un cartier învecinat.

Avea sentimentul, în mai multe privințe, că are slujba ideală. Nu câștiga chiar cât și-ar fi dorit, dar își făcea programul cum voia ea și putea să-i fie aproape Jessicai. Și-ar fi dorit doar ca Jessica să nu-și exprime atât de limpede dorința ca ea să dispară din viața ei.

Jessica își considera mama vinovată de destrămarea căsniciei. Nu știa nimic de aventură – Richard și Daff conveniseră să nu-i spună niciodată –, dar Richard îi dăduse destul de limpede de înțeles că *el* nu și-ar fi părăsit niciodată familia, că mutarea într-un mic apartament din cealaltă parte a orașului nu era alegerea *lui*, așa că Jessica o consideră vinovată pe Daff și simte o furie atât de mare

Încât abia dacă poate s-o privească în ochi.

Capitolul 4

— Cum a fost homarul? strigă Sarah din pragul bucătăriei, oprindu-se să pună pungile cu produse de curățat în cămară.

— Delicios, ca întotdeauna. O, ce păcat că n-ai ajuns cu cinci minute mai devreme. L-ai fi cunoscut pe Andrew Moseley. Ce om drăguț.

— Așadar, ați petrecut bine la prânz?

Sarah intră în bucătărie.

Nan se întinde să ia o țigară și o aprinde extrem de încet, apoi ridică din umeri.

— Nu știu dacă putem spune că am petrecut. A fost minunat să îmi țină cineva companie, dar, din câte se pare, cu banii e dezastru și el crede că ar trebui să vând casa.

— Poftim?

Sarah rămâne cu gura căscată.

— Ce casă? Casa *asta*?

— Nu mai sunt alte case.

Nan zâmbeste melancolic.

— Dar, Nan! E îngrozitor!

Sarah se lasă să cadă pe un scaun în fața lui Nan, la masa din bucătărie.

— Ei, drăguță. Nimic nu e îngrozitor.

— Dar cum adică cu banii e dezastru?

Odinioară, când Sarah abia începuse să vină săptămânal aici ca femeie de serviciu, n-ar fi îndrăznit în veci s-o întrebe așa ceva pe Nan. Nan părea atât de mândră, de arogantă, încât Sarah se foia de colo-colo cu găleata de curățat, încercând să nu-i stea în cale.

Dar asta se întâmpla acum cincisprezece ani. Sarah avea șaptesprezece ani, încerca să-și achite studiile făcând curat în casele de pe insulă ale familiilor pe care le știa de când era copil, familii la care lucraseră, la rândul lor, mama și bunica ei.

Acum Sarah face parte din familie. Încă îi mai face curățenie lui Nan și îi gătește și îi face cumpărăturile și este, efectiv, ca o fiică pentru Nan, singura diferență fiind faptul că recompensa ei este mai bine definită.

Sarah a considerat întotdeauna Windermere a doua ei casă - este, la urma urmei, locul unde consideră că a crescut, vârsta de douăzeci de ani fiind o perioadă dificilă, tulbure pentru ea, în care singurul factor de stabilitate pare să fi fost Nan.

Și acum Nan vorbește despre perspectiva de a vinde casa? Sarah n-ar putea trăi fără această casă, fără Nan, iar cele două se contopesc în mintea ei - una n-ar putea exista iară cealaltă, iar perspectiva de a le pierde o îngrozește.

Sarah are acum un soț și propriul ei cămin, dar Windermere este locul unde a înțeles ce înseamnă să ai un cămin, căci oricine poate să trăiască într-o casă, dar un cămin se construiește în timp, cu răbdare și dragoste, iar la Windermere s-a simțit mai acasă ca oriunde altundeva.

— Știi cum sunt eu cu banii, zâmbește Nan. Andrew a început să vorbească despre fonduri cu capital speculativ și investiții cu risc ridicat și profituri mari și se pare că au investit toți banii în ceva în care n-ar fi trebuit și deunăzi piața a scăzut cu câteva sute de puncte, habar n-am ce mai înseamnă și asta, și se pare că am pierdut cu toții tot.

— Bine, Nan! exclamă Sarah. Ce-ai de gând să faci?

— Când ajungi la vârsta mea, ai tendința să nu te îngrijorezi când se întâmplă așa ceva. Sunt doar bani, la urma urmei.

— Atunci, mai ai alții?

— Ei bine... nu prea. Dar îmi închipui că e puțin probabil să fiu silită să vând casa. Va trebui să ne punem cu toții mintea la contribuție și să găsim o soluție.

— I-ai spus lui Michael?

— Nu încă. O să-l sun mai târziu.

Stinge apăsat țigara în scrumiera de cristal îngălbenită și aburită de vreme acum și o privește țintă pe Sarah.

— N-am de gând să vând casa asta, îi spune. N-o s-o

vând nici moartă.

Iar Sarah se lasă pe spătarul scaunului, răsuflând ușurată.

— Chiar crezi că e atât de simplu? Plecăm un weekend și asta o să rezolve totul?

Daniel îl privește neîncrezător pe doctorul Pozner, care ridică din sprâncene.

— Nu, spune Stanley Pozner. Nu cred că e atât de simplu, dar nu cred nici că v-ar strica. Cred c-ar putea fi o ocazie să refaceți ce vă lega, să vă amintiți ce v-a atras la celălalt înainte de-a vă lua cu rolul de părinți, cu agitația vieții de oameni cu copii.

— Asta am încercat și eu să-i spun, confirmă Bee. Și era o ocazie minunată. Foarte puțină lume a licitat pentru weekendul în Nantucket, biletele de avion sunt incluse în ofertă și sunt doar două zile. Costă nimica toată, conchide sfidător.

— Cred că ai făcut bine, îi dă dreptate Stanley. Cred că ar trebui să mergeți amândoi și să vă distrați.

Voiajul de weekend fusese unul din premiile puse în joc la licitația iară strigare de la gala de caritate pentru cancerul la sân la care fuseseră cu câteva săptămâni în urmă. Una dintre galele la care mergeau toți prietenii lor, lăsându-se cu toții entuziasmați de lucrurile oferite la licitație, cel mai

valoros dintre acestea fiind o săptămână în stațiunea Atlantis din Bahamas, ceea ce i-a lăsat lui Bee calea liberă spre weekendul din Nantucket.

Nici măcar nu-și dorise în mod deosebit să meargă, deși își amintea vag că tatăl ei povestea despre Nantucket, spunând ce loc minunat era, dar voia să liciteze pentru *ceva* și nu mai erau decât două alte nume și fusese atât de ieftin. Poate că aveau nevoie de un weekend departe de casă, deși, în ultimul timp, părea că doar un miracol i-ar putea reuni.

Căci, deși trăiau ca soț și soție, se comportau, simțea din ce în ce mai acut Bee, ca niște colegi de apartament, și încă unii care se înstrăinau din ce în ce mai mult. Daniel era încă de o amabilitate desăvârșită, dar era ca și cum cineva ar fi întins mâna și ar fi stins lumina. Orice căldură, orice intimitate dispăruse, dându-i lui Bee senzația stranie că totul fusese o iluzie.

— Nu-i așa că e plăcut?

În aeroportul La Guardia, Bee se întinde să mângâie brațul lui Daniel și el îi zâmbește, întrebându-se dacă nu cumva sentimentul său că s-a rătăcit e o exagerare, căci chiar o iubește pe Bee, iubește atât de multe lucruri în viață.

— Oare ce crezi că fac fetele acum? întreabă Daniel și

Bee râde.

— Ai de gând să ne petrecem tot timpul vorbind despre fete?

— Nu e o nebunie? E prima noastră călătorie fără ele, după ani de zile, și îmi lipsesc atât de mult.

— Stella a fost atât de necăjită, dar o să le treacă. Taică-meu o să le răsfețe ca pe niște prințese, zâmbește Bee. A fost așa de încântat să le ia la el și chiar cunoaște Nantucketul. Mi-a făcut o listă cu locurile pe care trebuie să le vedem.

Se uită în jos la valiza lui Daniel.

— Cum se face că eu pot să plec la drum fără bagaj și tu pari să-ți fi luat tot șifonierul? spune, cu un râs forțat, care nu reușește să-i ascundă iritarea.

— Pentru că n-am mai fost în Nantucket până acum și habar n-am cu ce să mă îmbrac. Mi-am luat cămăși pe roz și verde pentru stilul studentesc și un costum de bumbac și papuci pentru varianta yankeu de modă veche. Pur și simplu nu eram sigur și nu-mi place să dau greș în privința asta.

— Eu mi-am luat trei tricouri, o rochie neagră în caz că ieșim undeva și două perechi de pantaloni scurți, spune Bee. Le-aș fi putut pune într-un rucsac. Eu sunt fata, se presupune că eu sunt cea care ia geamantanul cu ea

pentru un weekend, nu tu.

Daniel dă din umeri și râde forțat.

— Știi că sunt ca o babă.

— Știu.

Bee îl privește afectuos.

— Asta e unul din motivele pentru care te iubesc.

— Știu, răspunde el și știe că ar trebui să-i spună „și eu te iubesc” și cuvintele îi stau pe limbă și încearcă, o privește știind că ea așteaptă să îl audă rostindu-le, dar, în loc de asta, se trezește mângâind-o afectuos pe genunchi, înainte de a se ridica. Mă duc să-mi iau un ziar, spune în schimb, să-ți iau *People*?

Și se întoarce și o ia spre *Hudson News* înainte să devină și mai complicat.

Daniel n-a fost niciodată în stare să spună „Te iubesc” cu ușurință. N-a fost crescut așa, îi spune adesea lui Bee, deși asta nu e într-un totu adevărat. Tatăl său a fost rece și distant, dar maică-sa își revărsase întotdeauna dragostea asupra lui, iar el îi spunea întotdeauna cu ușurință că o iubește.

Bee a fost de asemenea singură la părinți și lumina ochilor lor. Amândoi îi spuneau că e cel mai neprețuit copil din lume și că nimeni n-ar putea iubi un copil mai mult decât o iubeau ei pe ea și ea i-a crezut. A crescut într-o

lume sigură, în care iubirea era exprimată vădit, și a crezut că părinții ei au o căsnicie perfectă până când mama l-a părăsit pe tatăl ei după plecarea ei la facultate.

— M-am săturat de secrete, i-a zis odată ea și Bee o întrebase ce vrea să spună, dar mama ei a clătinat ostenită din cap și a zis că nu vrea să vorbească despre asta, iar Bee nu dorise să insiste.

Sperase, ani de-a rândul după, că se vor împăca, deși era femeie în toată firea, deși n-ar fi afectat-o în niciun fel pe ea, dar, deși divorțul fusese amiabil, afectuos chiar, mama ei spunea întotdeauna că era o situație imposibilă.

Bee încercase să stea de vorbă cu tatăl ei despre asta, dar el nu zisese prea multe. Nu că ar fi fost ceva neobișnuit, el era adesea tăcut, gânditor, pierdut în lumea lui, mai puțin când era ocupat să se joace cu Bee, când era concentrat cu totul, acordându-i desăvârșită atenție, revărsându-și dragostea asupra ei.

Bee își închipuise întotdeauna că, atunci când se va căsători, soțul ei o va trata așa cum o trata tatăl ei și nu înțelege, n-a înțeles niciodată cum de-a sfârșit măritată cu un bărbat care pare incapabil să iubească.

Dar Bee nu e dispusă să se dea bătută. Nu încă. Voința ei e atât de puternică încât e convinsă că poate schimba situația și că îl va transforma pe Daniel în bărbatul care,

știe ea, este de fapt, bărbatul care știe că poate fi.

Jessica se lasă pe spătarul scaunului și își privește tatăl aflat la volan, care se uită din când în când la ea și îi zâmbeste sau se întinde să îi mângâie genunchiul.

Îl iubește atât de mult încât, uneori, o doare sufletul. Este, fără îndoială, cel mai bun tătic care-a existat vreodată și, deși nu-l aprecia atât de mult pe vremea când el și mama locuiau împreună, de când s-au despărțit simte că a ajuns într-adevăr să-l înțeleagă și, pe măsură ce atașamentul ei față de el a crescut, a crescut și aversiunea față de maică-sa.

A început ca un fel de ambivalență. Chiar și când părinții ei erau încă împreună, mama ei începuse s-o enerveze. O cicălea tot timpul să-și facă ordine în cameră sau să-și facă temele sau să-și schimbe hainele sau pieptănătura și apoi l-a obligat pe tăticul ei să plece și i-a distrus viața. Ceea ce fusese ambivalență s-a transformat rapid în ură.

Desigur, există momente când se înțeleg. Uneori maică-sa o ia cu ea la manichiură, ceea ce e întotdeauna distractiv – atunci sunt cumva prietene, deși nu durează mult și apoi maică-sa întotdeauna sfârșește prin a-și da prea mult silința și Jessicai îi vine să țipe la ea.

Jessica știe că tăticul ei n-ar părăsi-o niciodată și că singurul motiv pentru care a plecat a fost legat de maică-

sa. Și de unde știe asta? Aa, tăticul i-a spus, desigur. I-a zis, destul de limpede, că n-ar fi părăsit-o niciodată pe Jessica, că o iubea mai mult ca orice și că nu fusese alegerea lui să locuiască într-un apartament micuț într-un alt cartier, mai ieftin. Ar da orice, i-a spus, să se mute din nou în casa lor, să fie din nou o familie, dar mama ei îi spusese să plece, ea declanșase toată povestea.

Jessica n-a fost foarte surprinsă să audă asta. Știa că tatăl ei o iubea prea mult ca să plece, știa că trebuie să fi fost ceva legat de maică-sa.

— Te urăsc! striga la maică-sa, îndrăznind pentru prima dată s-o spună cu voce tare. Mi-ai distrus viața și te urăsc!

Fugea în camera ei, așteptându-se ca mama ei să urce scările în goană ca s-o pedepsească sau să strige la ea sau orice altceva, dar singurul răspuns era tăcerea.

Jessica plângea în hohote, cu capul înfundat în pernă, apoi, după o vreme, se oprea, văzând că nimeni nu urcă să se asigure că e bine. Mergea pe vârfuri până la ușă și o deschidea ușor și o auzea pe mama ei plângând înfundat jos.

Bun. Simțea o umbră de remușcare, alungată rapid de un sentiment arogant de satisfacție. Mama ei merita să simtă durerea pe care Jessica o simțea în fiecare clipă, în fiecare zi, de când ea îl dăduse afară din casă pe tăticul ei. Nimic

nu justifica un asemenea gest, astfel că Jessica își învinovățește în continuare mama și încearcă să găsească o modalitate de a trăi permanent cu taică-său.

— Putem să mergem la Four Brothers? întreabă Jessica, căci salonul de jocuri mecanice a devenit unul din locurile ei preferate.

Pe vremea când erau împreună, rareori i se dădea voie să meargă acolo, doar din când în când, la ocazii speciale, și, odată ajunși acolo, părinții ei nu-i dădeau prea multă atenție. Ca orice alt loc în care mergeau când erau o familie, mergeau acolo însoțiți de alți oameni, prieteni de-ai lor, astfel că adulții puteau să stea împreună, iar copiii puteau să meargă și să-și vadă de ale lor.

Jessica nu-și amintește ca tatăl ei să fi jucat vreodată jocuri mecanice cu ea, de pildă. Nu-și amintește de o vreme în care părinții ei să se așeze la masa de seară și să-i vorbească de la egal la egal. Își amintește că ieșeau adesea noaptea lăsând-o acasă cu vreo dădacă de ocazie, își amintește că plecau în weekenduri, lăsând-o la bunica.

Acum tatăl ei face totul împreună cu ea. Jessica nu e destul de mare ca să înțeleagă sentimentul de vinovăție, dar e destul de mare ca să profite de el, destul de mare ca să se folosească de el ca să obțină ceea ce-și dorește.

— Tați? spune ea, cu respirația tăiată, când se opresc în

față la Kool Klothes, cel mai de fițe magazin din oraș, despre care părinții ei considerau că are prețuri exagerate și haine caraghios de fistichii.

Oare *cine-și cumpără haine de-aici?* se întreba maică-sa, privind cu dispreț la tricourile minuscule cu paiete și fustele cu talie joasă și ținte.

— Pot?

Și a descoperit că, atâta timp cât arată destul entuziasm, privindu-l cu ochii mari și plini de recunoștință ca și cum nu i-ar veni să creadă cât de norocoasă este, el o să-i cumpere orice-și dorește.

Un amestec straniu de femeie și fetiță, la treisprezece ani are forme, sâni, un interes abia înmugurit față de băieți, dar divorțul a provocat o regresie și acum se agață de tatăl ei, înfășurându-se în jurul lui când se ridică, așezându-i-se în poală și sprijinindu-se de el, sugându-și degetul în timp ce el stă pe canapea uitându-se la televizor.

Și-a făcut un nou obicei atunci când stă cu tatăl ei. La ora de culcare își întinde mâinile spre el, iar el o ridică și o duce până la pat, întinzându-se în spatele ei și mângâind-o pe spate până când adoarme. Sunt atât de norocoasă, își zice ea, întinsă în pat, singurele momente din viața ei în care se simte în desăvârșită siguranță. Îl iubesc pe tati și el mă iubește și nimeni nu-mi poate lua acest lucru.

— Deci? Putem?

— Ce anume?

Richard pare absent.

— Tati! scâncește ea, dându-și ochii peste cap. Tocmai te-am întrebat dacă putem să mergem la Four Brothers.

— Poate mai târziu, iubito, răspunde el. M-am gândit c-am putea să luăm prânzul la Belucci's astăzi.

Jessica rămâne interzisă.

— De ce să mergem la Belucci să întreabă, întotdeauna mergem la bufet.

— Știu, iubito, îi zâmbește el indulgent, dar astăzi vreau să-ți prezint o prietenă și m-am gândit să mergem într-un loc drăguț, într-un loc mai deosebit.

Pulsul Jessicăi se accelerează și ea își îngustează ochii.

— Ce fel de prietenă?

— Se numește Carrie și e foarte drăguță.

Jessica simte că se sufocă, dar încearcă să adopte un ton cât mai firesc.

— E iubita ta?

— Nu, draga mea, râde Richard. E doar o nouă prietenă de-a mea, cu care îmi petrec timpul, și m-am gândit că ți-ar plăcea.

— Juri că nu e iubita ta?

— Jessica! Ți-aș spune dacă ar fi iubita mea.

— Atunci cum ai cunoscut-o?

— Am cunoscut-o prin intermediul unor prieteni și, îți promit, o să-ți placă.

— De ce? Începe să se bosumfle Jessica. Nu vreau s-o cunosc. Nu-mi pasă dacă e drăguță sau nu, asta ar trebui să fie o zi pentru tati și fiica lui, nu pentru tati, fiică și noua prietenă. Nu vreau s-o cunosc. Vreau să merg la Four Brothers.

Vocea ei începe să crească în intensitate și Richard o privește nesigur, neștiind ce să facă.

— Iubito, îi spune ferm. Am stabilit să ne întâlnim cu prietena mea și apoi vom merge poate la *Four Brothers*. O să fie timp și pentru tati și fiica lui, promit.

— Nu, tati! Deja a ridicat tonul bine de tot. Nu vreau să mai vină nimeni. Nu e corect, tati! Strici timpul nostru împreună! De-abia dacă mai apuc să te văd și, când ne vedem, facem lucrurile noastre deosebite și nu e corect să mai vină altcineva, nu e corect, tati, și nu merg!

Lacrimile îi curg acum pe obraz în timp ce se bate cu pumnii pe genunchi, imitând destul de fidel hachițele unei fete de trei ani.

Richard e îngrozit. E prima dată când își schimbă planurile de la divorț și, sincer, ce mare lucru? Se vede cu Carrie de câteva săptămâni și e minunată. Știe că Jessica o

va adora, pentru că toată lumea o adoră. E prima dată când s-a gândit că ar putea concepe un viitor cu una din numeroasele femei cu care a ieșit de la separarea sa inițială de Daff, acum un an și ceva, și avea o fantezie cu ei trei luând un minunat prânz împreună, cu Jessica fermecând-o pe Carrie cu drăgălășenia ei și cu numerele de imitație caraghioase pe care le face pentru el, în timp ce Carrie ar fi fermecat-o pe Jessica cu umorul și căldura ei.

— Jessica, încetează!

Trage pe dreapta, în timp ce Jessica începe să plângă cu suspine.

— Mergem și cu asta basta. Cred că ar fi cazul să te liniștești chiar acum.

— Te urăsc! începe ea să strige printre suspine. Te urăsc și mă bucur că nu mai stai cu noi – iar Richard clatină din cap, complet dezarmat.

N-are nici cea mai vagă idee ce să facă.

Capitolul 5

Nan înaintează hotărât de-a lungul potecii pline de moloz, evitând în ultima clipă un mic excavator care transportă o movilită de pământ dintr-o parte în cealaltă.

— Bună dimineața, strigă, adresându-se bărbaților care stau înjur, iar majoritatea îi răspund doar cu un zâmbet, până când ea strigă voios: *Buenos días!*

— *Buenos días, señora!* îi răspund ei, dându-se de-o parte și de alta ca s-o lase să treacă.

Nu sunt siguri cine e ea, dar de bună seamă e cineva îndreptățit să fie acolo, cineva interesat să cumpere această casă poate? Un agent imobiliar, poate, care a venit să inspecteze proprietatea, care e, la urma urmei, aproape gata.

Nan pășește cu grijă de-a lungul punții de scânduri care duce la intrarea principală – treptele de piatră încă nu sunt gata – și apoi deschide ușa de la intrare, străbătând hotărâtă imensa cameră de zi, îndreptându-se spre ușile de sticlă din capăt.

— Dumnezeule mare, murmură, întorcându-se și ridicându-și privirea spre tavanul casetat, înalt de trei metri, scara impresionantă, pereții cu lambriuri rafinate. Cine naiba are nevoie de o casă ca asta în Nantucket?

Nu se grăbește. Se plimbă de-a lungul holului până în dreptul bucătăriei, rămâne uluită de dimensiunea bucătăriei, de aragazul Viking cu opt ochiuri, de frigiderul Subzero și de hiaturile de marmură.

— Dar unde e camera? mormăie, deschizând ușile și dând ocol. Cum poți să ai o bucătărie așa mare și să n-ai cameră? Unde se presupune că pui mâncarea?

Îi adresează aceste întrebări unui instalator guatemalez care repară ceva sub chiuvetă, întins pe podea. El nu înțelege, dar îi zâmbeste larg și aprobă.

— E ridicol, spune ea, continuându-și drumul.

Urcând la etaj, unde sunt dormitoarele – dintre care dormitorul mare are dulapuri în care poate intra un om, fiecare mai mare decât dormitorul de la ea de-acasă –, și apoi coboară la subsol.

Acolo se află o sală de fitness complet echipată, o saună în care încap cu ușurință 10 persoane, o sală de masaj cu o masă profesionistă. O sală de biliard și un bar și, dincolo de acestea, o sală de proiecție cu 12 locuri, dotată cu scaune rabatabile din piele și o mașină de floricele ca pe vremuri în hol.

— Mă scuzați, vă pot ajuta cu ceva?

Un bărbat solid intră în sala de proiecție chiar când Nan încearcă scaunul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu știi, spune Nan. Puteți? Știți cum se lasă pe spate complet scaunul?

— Știu, spune el. Trebuie să apeși pe brațe.

Nan apasă pe brațe și e aruncată pe spate până când ajunge să stea tolănită. Începe să chicotească.

— Bravo, îi mulțumește ea. Cred că va trebui să trag un pui de somn. E extrem de confortabil. Ar trebui să-l încercați.

— L-am încercat, răspunde el. Sunt Mark Stephenson, eu sunt antreprenorul. Cu cine am onoarea?

— O, câtă lipsă de politețe din partea mea!

Nan se chinuie să se ridice în capul oaselor, dar descoperă că nu poate, așa că îi întinde mâna.

— Eu sunt Nan Powell. O vecină.

Ochii bărbatului se luminează.

— Dumneavoastră sunteți Nan Powell? A dumneavoastră e casa aceea minunată de pe faleză?

— Da, a mea e, răspunde Nan. Și am o întrebare pentru dumneavoastră. Cine cumpără astfel de case în Nantucket? Cine are nevoie de o cameră de masaj, o sală de jocuri și o sală de proiecție?

Mark Stephenson se așază chicotind în scaunul de lângă Nan.

— O, nici n-ați bănuî, spune el. Nantucketul nu mai e ce-a fost.

— O, mie-mi spui, drăguță, clatină din cap Nan. Trăiesc aici de patruzeci de ani, iar familia răposatului meu soț a venit aici de și mai mult timp. Dar chiar speri să vinzi casa asta?

— Da, confirmă el.

— Și la ce preț? Întreabă Nan.

— De ce? Sunteți interesată?

Nan râde. Îi place de tipul ăsta.

— Douăsprezece și jumătate.

— Douăsprezece și jumătate?

Nan e nelămurită.

— Douăsprezece și jumătate de *ce*?

— Douăsprezece milioane și jumătate.

— Poftim?

Mark Stephenson repetă suma.

— Dar e ridicol! E o avere. De ce ar da cineva douăsprezece milioane și jumătate pe o casă care nici măcar n-are cămară?

— Ei bine, genul de oameni care vor cumpăra această casă probabil că nu vor găti prea des. Cel mai probabil, vor lua masa la restaurant.

— Sincer, nu sunt genul de oameni pe care mi-i doresc ca

vecini.

— Îmi place la nebunie casa dumneavoastră, se hotărăște Mark Stephenson să schimbe subiectul. M-am rătăcit într-o zi și am luat-o de-a lungul aleii și, trebuie să vă spun, aveți una dintre cele mai deosebite proprietăți pe care le-am văzut. Spuneți-mi, câte hectare aveți?

— Ei bine, aveam nouă, dar, după ce am vândut căsuțele, au rămas patru. E minunată însă, nu-i așa? Trebuie să vă mărturisesc, chiar și iară o sală de masaj sau un cinematograf, eu sunt, totuși, împăcată cu ea.

Antreprenorul își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— E genul de casă în care mi-ar plăcea să trăiesc, spune. E o adevărată casă de familie. O casă în care se vede că au trăit mai multe generații și în care ar trebui să se audă râsete de copii. Dumnezeu știe cât le-ar plăcea copiilor mei să aibă atâta spațiu la dispoziție.

— O, aveți copii?

— Trei băieți, se strâmbă el și Nan izbucnește în râs.

— Și unde locuiți?

— În Shinmo, spune el. E un orășel minunat, dar eu am adorat întotdeauna Sconsetul. Venim aici cu copiii și se plimbă ore întregi cu bicicleta în centrul satului.

— Atunci de ce nu vă luați o casă aici?

— Mi-aș dori să pot, râde Mark. Nu-mi permit. Oricum, eu

construiesc ce se cere pe piață, nu neapărat ce aş alege pentru mine. Eu prefer de departe casele mai vechi.

— O, și eu, spune Nan. Fără îndoială, v-ar plăcea la nebunie Windermere. Știți ce, mi-ar face plăcere să vă fac un tur al casei într-o zi, sunt sigură că v-ar plăcea. Ce-ar fi să veniți într-o seară la un pahar de vorbă?

— Mi-ar face mare plăcere, doamnă Powell, spune el, întinzându-i o carte de vizită care pare să se fi materializat din neant.

— O, spune-mi Nan, râde ea, chicotind ca o fetișcană. Așa-mi spune toată lumea.

Jordana își răsfiră pe nas o peliculă subțire de pudră translucidă și își strânge părul la loc în coc înainte de a se strecura în atelier.

— Am venit doar să văd cum merge cu colierul doamnei Branfield, spune când Michael își ridică privirea de la bancul de lucru și îi zâmbește.

— L-am terminat ieri, spune el. Stai puțin – și se îndreaptă spre seif, formează rapid combinația și scoate o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— 6, Michael!

Jordanei i se taie respirația la vederea florii de nestemate, cu diamantele ovoidale dispuse grațios în jurul unui smarald în chip de petale, cu smaralde delicate pe

post de frunze.

— O să-i placă la nebunie.

— Sper, spune Michael. Poate că o s-o ajute să treacă mai ușor peste divorț.

Lesley Branfield era fosta soție a prosperului proprietar al unei mari companii de produse de machiaj. Nu reușise să aibă copii în cei șapte ani ai căsniciei lor (prima pentru ea, a patra pentru el) și, ca urmare, se considerase oarecum trasă pe sfoară în timpul divorțului (soțiile numărul unul, doi și trei se aleseseră cu o pensie alimentară relativ mică, dar cu o alocație generoasă pentru creșterea copilului).

Îi rămăsese, totuși, apartamentul lor din Upper East Side, o casă de vacanță pe Shelter Island, toate bunurile, hainele și bijuteriile – și aici a avut nevoie de serviciile lui Michael.

Soțul ei, deși bogat, era prea zgârcit să plătească prețul pentru marfa cu amănuntul. Dacă Lesley Branfield făcea vreo pasiune pentru vreun inel, o pereche de cercei sau un colier de la Cartier sau de la Tiffany, împrumutau piesa (v-ar mira câte sunt dispuse să facă casele de bijuterii pentru cei mai bogați și mai renumiți clienți ai lor), o fotografiau și duceau fotografia la atelierul din spate de la Jordana & Jackson, unde Michael putea crea o imitație perfectă la preț redus.

Le-o plăcea bogătanilor ce e mai bun din ce-i mai bun, dar nu se dau înapoi de la un chilipir.

Și, de la divorț, Lesley Branfield hotărâse că, decât să facă o figură à la Ellen Barkin și să vândă tot, ar fi mai bine pur și simplu să le remodeleze, ștergând astfel orice amintiri dureroase care ar fi putut fi legate de bijuteriile originare.

— O s-o sun să-i spun că e gata, spune Jordana. O să fie așa de fericită. O, Michael, ai făcut o treabă minunată. Mulțumesc.

— Cu plăcere, zâmbește Michael, gata să se apuce din nou de lucru.

— Așadar, cum merg lucrurile cu noua ta prietenă?

El ridică din umeri.

— Totul e în regulă.

— Doar atât? râde Jordana. Nu sună prea promițător. Ce se întâmplă?

În alte împrejurări, ar fi neobișnuit, poate, ca o șefă să discute cu angajatul său despre viața lui amoroasă, dar, de când au deschis al doilea magazin în Manhasset, Jackson petrece din ce în ce mai mult timp acolo, iar Jordana a ajuns să conteze din ce în ce mai mult pe ajutorul lui Michael la magazin.

Desigur, mai există și alți angajați – cei doi vânzători care

lucrează în magazin, dar ea n-ar putea niciodată să stea de vorbă cu ei, să le ceară sfatul, dar Michael are ceva care o liniștește, care o face să vrea să-și deschidă sufletul dinaintea lui, și s-a trezit legând o prietenie neașteptată cu el. Pentru prima dată în câțiva ani buni, s-a trezit așteptând cu nerăbdare să se întoarcă la lucru.

Nu că nu i-ar plăcea slujba ei – ea și Jackson au hotărât, chiar dinainte de a se căsători, că vor crea un lanț de magazine de bijuterii la prețuri convenabile, exact ceea ce încep să facă –, dar magazinul din Manhasset fusese, de la început, visul lui Jackson, iar ea simțise, lăsată singură în magazinul din Madison Avenue, că viața devenise puțin cam monotună.

Motiv pentru care o bucura atât de mult această prietenie cu Michael. Uneori luau prânzul împreună, de regulă un sandwich în camera rezervată personalului, o plimbare ocazională în parc când era vremea frumoasă. Era pur și simplu minunat să ai din nou pe cineva cu care să vorbești. Să ai un prieten la lucru.

— Nu, e cât se poate de bine, spune Michael. Chiar îmi place de ea, numai că...

— Nu e aleasa? zâmbește Jordana.

— O, Doamne, geme Michael. Am impresia că de fiecare dată când întâlnesc o persoană cu adevărat deosebită, e

doar o problemă de timp până să încep să le găsesc cusururi și apoi, după o vreme, încep să mă gândesc că poate nu e vina lor, poate că eu sunt cel cu problema și cel care trebuie s-o depășească, așa că rămân în acele relații, dar nu-mi pot lua niciun angajament, iar ele încep să mă acuze că mi-e teamă să-mi iau un angajament și tot ce-mi doresc să fac e să fug cât mai departe de ele.

Jordana izbucnește în râs.

— Crezi că ăsta ar putea fi un semn că ți-e teamă să-ți iei un angajament?

— Care parte? zâmbește larg Michael. Partea în care fug cât mai departe cu putință?

— Ei bine, da.

— Hmmm. Crezi?

— Tu ce crezi?

— Eu? Eu cred că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să găsesc o femeie minunată, o adevărată parteneră, în toate sensurile cuvântului, cu care să-mi pot petrece restul vieții. Numai că nu cred că am găsit-o încă.

— Și această... Aisting?

Michael încuviințează.

— Aisting n-ar putea fi aleasa?

Michael oftează.

— Acum face treaba aia cu schimbatul.

— Ce treabă?

— Știi tu. Treaba aia în care, la primele întâlniri, se poartă ca și cum tot ce faci e minunat. Adoră faptul că mergi pe bicicletă, pentru că e o atitudine ecologistă, și iubesc faptul că ești bijutier, pentru că asta înseamnă că ești creativ și sensibil, și cred că e minunat că ai o locuință cu chirie fixă, de dinainte de război, în Upper East Side, pentru că spun că dintotdeauna și-au dorit o locuință cu chirie fixă, de dinainte de război, în Upper East Side.

— Până acum, toate bune, ridică din umeri Jordana.

— Și apoi relația devine mai serioasă și ele te întreabă, ca din întâmplare, dacă te-ai gândit vreodată să-ți iei o Vespa și, într-adevăr, ar părea o idee de bun-simț, nu numai pentru că e mișto, ci pentru că, astfel, ați putea merge împreună, și apoi încep să se învârtă prin apartamentul tău, privind cu subînțeles pereții și podeaua, și-ți spun că apartamentul ar fi cu adevărat minunat dacă parchetul ar fi rașchetat și vopsit în degrade, și că, aparent, costă nimica toată să schimbi gresia și faianța din baie, iar cei de la Smith & Noble fac jaluzele minunate pe comandă, care chiar nu sunt foarte scumpe...

Jordana izbucnește în râs.

— Și apoi într-o seară, după ce ați luat o cină cu adevărat minunată și începi să te gândești că ai putea, totuși, să

ignori semnele de pericol, deși acestea duc întotdeauna în același loc și, sincer, instinctele tale în privința semnelor de pericol nu dau greș niciodată, ele te privesc drept în ochi și te întreabă dacă ți-ai dori vreodată propriul tău magazin de bijuterii. Sau te întreabă unde te vezi peste cinci ani și nu citești decât dezamăgire în ochii lor când le spui că, la modul ideal, ți-ar plăcea să fii așezat la casa ta cu femeia potrivită, trăind în același apartament, lucrând pentru aceeași companie.

Jordana își duce o mână la inimă și lasă să se audă un exagerat suspin de ușurare.

— Pfuu. N-ai de gând să ne părăsești în viitorul apropiat?

— N-am planuri în acest sens. Și tocmai asta e problema. Nu le vine să creadă, nu pot accepta faptul că sunt mulțumit de viața mea așa cum e. Toate fetele astea vor să mă ajute să-mi descopăr mahărul lăuntric, convinge că port undeva în mine acest izvor ascuns, neexploatat, mistuitor de ambiție, pe care doar ele mă pot ajuta să-l descopăr și niciuna din ele nu vrea să mă accepte așa cum sunt sau să accepte că sunt mulțumit de viața mea așa cum e.

— Așadar, asta s-a întâmplat cu Aisting?

— Da. Lucrurile mergeau minunat și apoi, deodată, mi-a pus întrebarea cu peste cinci ani și a zis că nu poate înțelege cum de n-am cerut să devin asociat la afacere sau

cum de nu vreau să încep o afacere pe cont propriu. „Ai putea câștiga mult mai mulți bani”, tot repeta, iar eu tot încercam să-i explic că nu sunt motivat de bani. Și apoi, desigur, m-a întrebat cum aș putea să susțin o familie și eu i-am explicat că n-am o familie de susținut, dar, desigur, ea își dorește o familie și, deodată, i-am părut un candidat nepotrivit pentru rolul de soț, oftează Michael, clătinând din cap.

— Nasol, oftează Jordana. Nu pare persoana potrivită pentru tine, cel mai probabil. Chiar cred că obiectivele voastre trebuie să fie aceleași sau, cel puțin, în consonanță pentru ca relația să meargă și, dacă ea e motivată de bani, sau cel puțin de un soț cu bani, atunci nu e de tine. Din fericire, râde ea, și eu, și Jackson am fost amândoi, în egală măsură, motivați de bani.

Michael râde.

— Asta-mi place la tine, spune. Nu te deranjează s-o recunoști.

— Uite ce e, după cum am spus-o mereu, m-am născut fără nimic și am crescut dorindu-mi să am totul și fiind convinsă că voi găsi o cale de a-l obține. Când eram mică îmi plăceau lucrurile strălucitoare și am muncit din greu, la naiba, la cursul ăla de gemologie înainte de a mă angaja la un bijutier. Pur și simplu nu le înțeleg pe fetele astea care

așteaptă să fie întreținute de soții lor.

— Nici eu, spune Michael. Oare de ce numai de ele dau?

— Probabil că nu cauți unde trebuie, zâmbește Jordana. Bun. Mă întorc sus. O s-o sun pe Lesley Bradfield s-o anunț. Sunt sigură c-o să vrea să-ți mulțumească personal. Rămâi aici toată ziua?

— N-o să ajung nicăieri, spune Michael. Cel puțin, asta crede Aisting.

Și izbucnesc amândoi în râs, în timp ce Jordana închide ușa atelierului după ea.

Jessica stă la masă, cu ochii în farfurie.

— Așadar, în ce clasă ești?

— A șaptea, murmură Jessica, iară să-și ridice privirea din farfurie.

— O, îmi amintesc de clasa a șaptea, spune Carrie, în timp ce Richard, așezat în fața ei, o privește încurajator, cu o urmă de compasiune. M-am simțit groaznic în clasa a șaptea. Erau mulți dornici să te intimideze și mai era o fată îngrozitoare pe nume Rona Fieldstone, care mi-a făcut viața un coșmar.

Urmează o pauză.

— Mai e nasol în clasa a șaptea sau îți place?

Urmează o nouă tăcere prelungită, prin care

Jessica, cufundată în cea mai adâncă amărăciune,

Încearcă s-o ignore pe Carrie.

— Jessica! exclamă Richard. Carrie te-a întrebat ceva.

Jessica ridică din umeri, iar Carrie îl privește dezarmată pe Richard.

— Cum sunt clătitele? Încearcă din nou Carrie. Îmi place la nebunie fețișoara – deși această ultimă afirmație e o minciună.

Nu reușește să înțeleagă de ce o fată de treisprezece ani ar comanda clătitele cu ciocolată și fețișoara zâmbitoare din meniul pentru copii, nici de ce își ține tatăl de mână pe toată durata mesei, dându-i drumul doar atunci când Richard punctează, amuzat, că nu va putea să mănânce pâinea prăjită cu mâna dreaptă ocupată.

Deunăzi, când Jessica refuzase să meargă la prânzul de la Belucci's, Richard o privise cum se crizează în mașină și efectiv nu știuse cum să procedeze. Unde era fiica sa drăgălașă, fericită și zâmbitoare? Cine era această ființă malefică, pusă pe țipăt, care nu putea fi împăcată?

— Bine! explodase el într-un final, înhățându-și mobilul și coborând din mașină, trântind portiera.

— Îmi pare foarte rău, o sunase el pe Carrie, detestând faptul că o dezamăgea. Va trebui să încercăm să reprogramăm întâlnirea. Jess nu se poate opri din plâns. Nu pot să-i fac asta bietului copil. Te sun mai târziu.

Încheiase convorbirea și se întorsese, dând cu ochii de Jessica, așezată la locul ei cu un zâmbet larg, ascultându-l cu geamul coborât cum își ia rămas-bun.

— Te iubesc, tati, zisese când el s-a urcat din nou în mașină. Pur și simplu nu voiam să ne strice altcineva timpul petrecut împreună, doar noi doi – și îl ținuse de mână până la Four Brothers și el nu simțise decât ușurare că se încheiase criza, că redevenise fiica lui drăgălașă și fericită.

A doua zi nu-i mai lasă posibilitatea să aleagă. Merg să ia micul dejun la bufet, ca întotdeauna, se așază în separeu, ca întotdeauna, iar când Carrie li se alătură, strecurându-se pe locul din fața lor și spunându-i Jessicăi cât de încântată e s-o cunoască și câte lucruri minunate a auzit despre ea, Jessica dispare – Jessica de a cărei companie s-a bucurat toată dimineața e înlocuită de monstrul răzgâiat din ziua precedentă.

Richard urmărește îngrozit acest comportament. E rușinat de faptul că fiica lui e atât de nepoliticoasă, stânjenit că refuză să răspundă la orice întrebare, dezarmat în timp ce o urmărește pe Carrie chinându-se să întrețină o conversație, sfârșind prin a fi respinsă de fiecare dată. Dar ce poate face? Nu-și poate forța copilul să se poarte politicos și vrea atât de mult să se laude cu ea – vrea să-i arate lui Carrie cine e ea cu adevărat – fetița lui amuzantă,

creativă, drăgălașă vrea ca și Carrie să înțeleagă de ce o iubește atât de mult.

Carrie renunță și se întoarce spre Richard.

— Așadar, cum a fost întâlnirea cu...

— Tați? o întrerupe Jessica, ridicându-și în sfârșit privirea spre Richard. Ellie a intrat în bucluc vineri la școală. A fost prinsă scriindu-i un bilețel lui Lauren și domnișoara Brookman l-a găsit și l-a citit în fața întregii școli.

— Serios? Cred că a fost stânjenitor. Iubito, Carrie îmi spunea ceva. Iartă-mă, Carrie, ce spuneai?

— Te întrebam de întâlnirea de vineri.

— O, nu-mi vine să cred că am uitat să-ți spun de...

— Tați! Nu-mi plac clătitele astea. Au un gust ciudat. Uite. Ia gustă una.

Richard se apleacă și gustă din clătitele ei.

— Sunt foarte bune, Jess. Delicioase. Iartă-mă, Carrie. Așadar, prezentam...

— Sunt oribile.

Jessica scuipe mâncarea pe masă.

— Jessica! o dojenește aspru Richard. Adună imediat! E dezgustător.

— Nu e dezgustător.

Jessica începe să ridice vocea.

— Dezgustător e felul în care m-ai luat prin surprindere

cu prietena ta. Weekendul ăsta trebuia să fim doar noi doi.
Ce caută ea aici? De ce strică totul?

Carrie se ridică.

— Ar trebui să plec, spune ea blând.

— Nu, se ridică ferm Richard. Vreau să rămâi – iar Jessica începe să plângă cu suspine.

Capitolul 6

Daniel stă pe banca din fața Hub-ului în timp ce Bee face provizii de ziare, scoici pentru fete și cărți nostime despre Nantucket. Drumul e cufundat în liniște, deși toți cei cu care s-au întâlnit ieri le-au spus că nu le-ar veni să creadă ce aglomerat va fi luna viitoare, odată ce va începe cu adevărat sezonul; că de-abia se va mai putea înainta din cauza turiștilor care rătăcesc de colo-colo pe străduțele pietruite, că traficul o să fie infernal, vechile Land Cruiser bătute de vreme ale locuitorilor de pe insulă fiind înlocuite acum de mașini Range Rover și Escalade, prea mari, prea extravagante pentru insula iară fasoane.

Peste drum un câine latră din cabina unui camion de mobilă în timp ce proprietarul mănâncă omletă cu șuncă în grădina de la Even Keel, iar localnicii rătăcesc de colo-colo, strigând bună dimineața când se ciocnesc unul de altul mergând să cumpere ziarul local.

E minunat aici și Daniel e surprins de cât de relaxat se simte, de cât de ușor îi e să fie aici cu Bee, de faptul că, pentru prima dată după luni de zile, nu se simte legat.

Stau la Casa de Vară, într-o căsuță acoperită de trandafiri cățărați, care îi amintește lui

Daniel de o căsuță din povești, casa fermecată din

mijlocul pădurii vrăjite.

Dar nu e într-o pădure. E în Sconset, peste drum de oceanul unde au stat, seara trecută, ascultând vuietul valurilor și vorbind despre – ce altceva? – cât de mult le lipsesc fetele.

S-au întors acasă cu mașina după ce au luat cina în oraș și, vârandu-se în pat, Daniel a simțit teama cunoscută. Cum ar fi putut să nu facă dragoste într-un weekend departe de casă? se întreabă el și își face curaj ascultând-o pe Bee la duș.

Ea a ieșit îmbrăcată într-o pijama drăgălașă, albă, cu *broderie anglaise*, și s-a urcat în pat lângă el, deschizându-și imediat cartea, și el a început să se relaxeze. Poate că nu aștepta nimic la urma urmei.

Dar apoi, după ce au stins luminile, tocmai când el începea să ațipească, Bee începuse să-l mângâie blând pe coapsă, iar el a rămas întins cu ochii închiși o vreme, simțind degetele care îi dădeau târcoale cu blândețe, și era atât de relaxat, era o senzație tare plăcută, de fapt, astfel încât, când ea s-a cuibărit lângă el, i-a răspuns și au sfârșit sărutându-se, și un lucru a dus la altul, iar când au terminat Bee și-a lăsat capul pe pieptul lui, zâmbind.

Știa că acest weekend era tocmai lucrul de care aveau nevoie.

Daff își parchează BMW-ul pe alee și pornește, bocănind, pe poteca de grădină care duce spre ușa de la intrare, cu dosarul într-o mână și mobilul în cealaltă.

— Daff!

Ușa de la intrare e deschisă larg și o femeie scundă, blondă, cu un copilaș agățat de piciorul drept își întinde brațele pentru a o îmbrățișa.

— Arăți minunat! spune Daff și chiar așa e.

Nu a mai văzut-o pe femeie, Karen, de când i-a vândut casa - una din primele ei vânzări importante - și acum a revenit s-o evalueze deoarece Karen a rămas pe neașteptate însărcinată pentru a treia oară și au nevoie de o locuință mare.

— Și pe cine-avem aici?

Dați se lasă pe vine pentru a saluta micuțul.

— O, Doamne - își ridică ea privirea spre Karen. Nu l-am mai văzut pe Jack de când era bebeluș. Uite ce mare te-ai făcut!

Are note amănunțite despre toți clienții ei, numele copiilor, vârsta, la ce școli merg, hobby-uri, pasiuni, unde merg în vacanță. În foarte scurt timp, și-a făcut un nume drept unul dintre cei mai agreabili agenți imobiliari - întotdeauna cinstită, serioasă, cunoscută drept cineva care poate ajunge la o înțelegere, mai important, cineva a cărui

companie e apreciată de toți. Majoritatea clienților ei îi devin prieteni, iar Karen e una din puținii clienți pe care Daff nu-i vede în mod regulat, doar pentru că e atât de ocupată cu copiii, comitetul de părinți și operele de caritate.

— Nu-mi vine să cred ce schimbări ai făcut! spune Daff, urmând-o pe Karen în bucătărie. Arată minunat!

— Abia aștept să-ți arăt. Anexa e splendidă și iubesc această casă mai mult decât orice, dar tot n-o să fie îndeajuns de mare când se naște copilul.

Își beau cafeaua, apoi fac turul, de-a lungul căruia Dați se entuziasmează văzând noul dormitor cu baie, dulapurile uriașe, minunata cameră de zi cu uși de sticlă, care fusese cândva o verandă păraginită și neîngrijită.

Bucătăria din lemn de cireș, întotdeauna întunecoasă și deprimantă, a fost înlocuită cu dulapuri albe de lemn, aparatură de metal negru și mese albe de marmură. Toată casa a fost decorată minunat, iar Dați se oprește în timp ce urcă scările, văzând peretele acoperit de fotografii de familie.

— îmi place la nebunie, zâmbește Daff, privind fotografiile, amintindu-și cum ea însăși avusese cândva un perete acoperit de poze de familie, pline de fericire, până când căsnicia s-a destrămat și ea a trebuit să dea jos toate

pozele cu Richard și, știind că Jess ar suferi enorm să vadă cum dispar doar pozele cu tatăl ei, le-a dat jos pe toate, punând în loc o oglindă mare și adunând cu grijă pozele într-o cutie din garaj.

— Unde ați făcut poza asta?

Arată spre o poză reprezentând familia așezată pe un chei în amurg, cu oceanul în spate. – E superb.

— E Nantucket. Mergem acolo în fiecare vară. Nu-i așa că e minunat?

— N-am fost niciodată, dar arată cu adevărat splendid. Aveți o casă acolo?

Karen râde.

— Cu ani în urmă, părinții mei voiau să cumpere una și, pe-atunci, ai fi putut cumpăra ceva minunat cu doar câteva sute de mii, dar au hotărât că e prea scump. Acum ne dăm cu toții pumni în cap, pentru că nimeni nu-și mai permite ceva acolo, dar închiriem în fiecare vară o casă.

— Aceași casă?

— Niciodată. În unii ani am avut case minunate, în alții am avut orori, dar insula rămâne superbă și, când stai pe-afară tot timpul, nu contează prea mult.

— Mi-ar plăcea să merg acolo, spune Daff. Nantucket e unul din acele locuri despre care oamenii îmi spun întotdeauna că mi-ar plăcea.

— O, e adevărat, spune Karen. Chiar ți-ar plăcea.

— Poate că o s-o iau odată pe Jess acolo, spune Daff. Deși acum sunt inamicul public numărul unu. Am noroc dacă vine și să ia prânzul cu mine, darămite până în Nantucket.

— Cred că insula aceea are ceva vrăjit, zâmbește blând Karen. Se întâmplă lucruri incredibile acolo. În primul rând, acolo mi-am cunoscut soțul.

— Ei bine, ultimul lucru de care am nevoie e un nou soț, râde Daff. Poate că nu mă mai duc acolo de fapt.

Carrie își toarnă un pahar de vin în timp ce pregătește cina, simțindu-se încă tulburată de evenimentele din weekend. S-a considerat întotdeauna o persoană care iubește copiii. Are nepoți și nepoate, e adorată de ei și, deși nu are copii, a presupus întotdeauna că, dacă bărbatul cu care avea să rămână ar avea copii, acest lucru nu va fi altceva decât o binecuvântare.

Iar Richard ar putea cu ușurință să fie acea persoană. La treizeci și șapte de ani, Carrie a avut destui pretendenți, dar niciunul din ei nu i se păruse vreodată omul cu care să se așeze la casa ei. Ziaristă de succes, întâlnea întotdeauna oameni, avea întotdeauna întâlniri, dar abia când l-a cunoscut pe Richard a început să creadă că s-ar putea așeza la casa ei, s-a putut imagina petrecându-și restul

vieții cu un singur om.

E atât de devreme să spui asta, se dojenea când îi dădeau târcoale aceste fantezii, dar nu fusese niciodată una dintre fetele care își petrec toată viața căutându-și alesul, presupusese că e foarte posibil să nu se căsătorească niciodată, idee cu care era perfect împăcată.

Și totuși, după două luni, a realizat că îl adoră pe Richard. Și, mai mult decât faptul că-l adora, făceau o echipă perfectă. Faptul că fusese deja căsătorit era de bine, din perspectiva ei. Îi povestise totul despre aventura sa cu Nancy și, deși infidelitatea nu era ceva cu care să fie de acord, Richard fusese sincer asupra motivelor pentru care se întâmplase, asupra regretului și remușcărilor sale, asupra motivului pentru care își permisese să se îndrăgostească de altcineva, căsătorit fiind.

Asta nu dregă lucrurile, îi explicase el, dar înțeleg acum că, oricât de minunată a fost Daff, eu și ea nu eram perechea ideală și cred că Nancy a fost catalizatorul care m-a ajutat să înțeleg acest lucru.

Lui Carrie îi place faptul că el n-are decât lucruri bune de spus despre Daff. Ea nu se simte câtuși de puțin amenințată de Daff, nici de relația apropiată pe care o are el cu fiica lui. Așteptase cu nerăbdare s-o cunoască. Își închipuise că vor deveni bune prietene - mergând

împreună la cumpărături, gătind împreună, devenind instantaneu o familie.

Nimic n-o pregătise pentru reacția lui Jess, pentru durerea ei vădită, pentru afecțiunea față de tatăl ei și gelozia care o însoțea. Furia, suferința ei au tulburat-o atât de profund pe Carrie încât, după ce Richard a condus-o acasă, după acea oră groaznică petrecută la bufet, Carrie a început să se întrebe serios dacă aveau un viitor împreună.

Richard a venit direct la ea după ce a dus-o acasă pe Jessica și au stat de vorbă. A vorbit despre sentimentul lui de vinovăție, despre oroarea simțită când a văzut-o pe Jess comportându-se astfel, despre nevoia de a-i oferi Jessicăi lucrul de care are nevoie, despre dorința de a-i fi aproape, de a fi un adevărat tată, nu unul din acei tați care pur și simplu dispar după divorț.

Și Carrie s-a simțit înduioșată. Acesta era, la urma urmei, unul din motivele pentru care se îndrăgostise de el. Pentru că nu era genul care să dea bir cu fugiții, pentru că era un om bun, pentru că voia să aibă grijă de fiica lui.

— Pur și simplu are nevoie de timp, a zis el în cele din urmă. Gândește-te numai. A fost obișnuită ca eu și mama ei să fim împreună, apoi întreaga ei lume s-a prăbușit când am divorțat și acum e prima dată când i-am prezentat o altă femeie. Trebuie să înțelegi cât de greu trebuie să-i fie.

— Înțeleg, spuse Carrie. Numai că... numai că m-a tulburat atât de tare și, deși înțeleg, nu pot să nu mă simt rănită. Și șocată.

— Știu, murmură Richard, ridicându-se și cuprinzând-o în brațe, trăgând-o lângă el. Știu cât de șocant a fost. Crede-mă, și eu am fost șocat, n-am văzut-o niciodată purtându-se așa. O să stau de vorbă cu ea, dar am nevoie ca tu să rămâi persoana blândă, afectuoasă care ești. OK?

Și s-a îndepărtat de ea, privind-o în ochi.

O, la naiba, și-a zis Carrie. Această călătorie s-ar putea dovedi iadul pe pământ, dar sunt prea adânc implicată și nu există cale de întoarcere. Nu acum. Nu acum când m-am îndrăgostit de omul ăsta.

— Acestea s-ar putea să fie cele mai bune clătite cu banane și ovăz pe care le-am mâncat vreodată, spune Daniel, privind-și îngrozit abdomenul care se rotunjește în timp ce chelnerița îi toarnă încă un rând de cafea la Sconset Cafe.

— Oare de ce mâncăm întotdeauna atâta în vacanță? râde Bee, întinzându-se peste masă pentru a-i strânge mâna lui Daniel, atât de fericită că au făcut în sfârșit dragoste, atât de fericită că simte în sfârșit, după atâta vreme, că are o șansă să-și recâștige soțul.

Plătesc nota, apoi ies, oprindu-se la minuscula agenție

imobiliară de lângă cafenea în timp ce Bee își pune ochelarii de soare și cercetează o măsuță de fier din curtea din față, acoperită de teancuri de hârtii, fixate cu pietre mari.

— O, uite! exclamă ea. Își lasă ofertele pe masă! Nu-i o idee deșteaptă?

— Cum adică, vrei să spui, în caz că se întâmplă să avem câteva milioane în plus la îndemână și ne hotărâm, dintr-un impuls, să cumpărăm o căsuță?

— Dar trebuie să ne uităm, spune Bee, luându-l de mână și trăgându-l după ea pe poartă. Vino, știi că vrei.

Douăzeci de minute mai târziu, sunt așezați înăuntru, cu agentul imobiliar, uitându-se la ofertele de închiriere pe insulă.

— Putem merge s-o vedem? se întoarce Bee spre Daniel, cu respirația tăiată. Nu arată perfect pentru noi?

Și, uitându-se la căsuța de pe malul lacului Quidnet, Daniel trebuie să recunoască, pare o propunere minunată și, la naiba, n-o cumpără, e doar pentru o vară și, dacă Bee și fetele ar fi aici toată vara, el ar putea veni și pleca cu avionul și poate că puțină distanță le-ar prii.

— OK, spune el. Dar știi că dacă am închiria pe vară n-aș putea să-mi petrec toată vara aici.

— Știu, știu, dar fetelor le-ar plăcea la nebunie aici și ai

putea veni în fiecare weekend, nu?

— Sunt sigur că aş putea, spune Daniel.

— Vreţi să sunaţi să întrebaţi dacă am putea merge acum? întreabă Bee, iar agentul imobiliar pune mâna pe telefon.

Aisting îl îmbrăţişase strâns pe Michael când se despărţiseră şi, deşi el s-a simţit pustiit un răstimp după plecarea ei, ştia, din nenumărate experienţe anterioare, că vor rămâne prieteni probabil, o vreme, până când ea îşi va găsi un nou iubit, după care va dispărea din viaţa lui, reapărând când şi dacă se va despărţi de viitorul iubit.

Vor sfârşi, poate, prin a se culca din nou împreună, dar va fi subînţeles că e o relaţie strict fizică şi nu va exista nicio posibilitate ca vreunul din ei să se îndrăgostească de celălalt şi ciclul se va relua.

La patruzeci şi doi de ani, Michael trebuie să recunoască faptul că, de fapt, îi place viaţa lui. Cei mai buni prieteni ai săi îi sunt prieteni de ani de zile şi, deşi majoritatea sunt acum oameni căsătoriţi, cu copii, şi nu reuşeşte să-i vadă pe cât de des şi-ar dori, când se reunesc, e întotdeauna o sărbătoare şi se consideră norocos că e înconjurat de oameni de valoare.

Îi place slujba pe care o are, e norocos să aibă apartamentul lui şi îi place Manhattanul mai mult decât s-a

așteptat vreodată. E adevărat, îi e dor de vremurile când putea să plece din oraș în fiecare weekend pe timpul verii – din salariul lui nu-și permite să meargă în Hamptons – și, când vorbește cu maică-sa, îi e nespus de dor de Nantucket, dar, per total, trebuie să recunoască, duce o viață bună.

Niciunul din prietenii lui nu reușește să înțeleagă cum sau de ce e încă burlac și oamenii încearcă întotdeauna să pună la cale întâlniri pentru el și, deși are momente când crede că n-ar fi rău să aibă o tovarășă de viață, n-a avut niciodată sentimentul că i-a lipsit ceva.

La urma urmei, tatăl lui a murit când el avea numai șase ani și a fost crescut de o mamă singură care a avut, poate, numeroase aventuri, dar niciodată o relație serioasă, din câte știe el. Cum ar putea Michael să știe ce îi lipsește când n-a avut niciodată așa ceva, nici n-a asistat la așa ceva?

— Te simți bine, dragule?

Nan ghicește, din primele clipe, că s-a întâmplat ceva.

— Sunt bine, oftează Michael. M-am despărțit de Aisting.

— O, dragule. Deja?

— Ei bine, clar nu era ea Aleasa.

— Nu-ți face griji, Mikey – îl alintă ea ca în copilărie. Cât de curând, o să găsești pe cineva perfect pentru tine și toate o să se așeze cum trebuie. O să vezi.

Michael zâmbește.

— Nu-mi fac griji, mamă, spune el. Mă simt doar, știi, puțin trist. E doar dezamăgirea pe care o ai de fiecare dată când realizezi că persoana pe care ajungi s-o cunoști nu e cea care sperai să fie.

— Și asta e un lucru bun, spune Nan. Face parte din bogata experiență a vieții. De ce nu vii să-mi faci o vizită? Să petreci câteva zile pe insulă? Asta te-ar înveseli.

— Poate c-o să vin, spune Michael, cu jumătate de gură. E o perioadă stresantă la lucru, dar să văd dacă pot să-mi iau câteva zile libere.

— Stresant? Cum poate să fie stresant? E aproape vară, clienții voștri bogați n-au plecat deja în vacanță? Asta trebuie să fie perioada cea mai liniștită pentru voi, nu?

— Din păcate, n-avem parte de nicio perioadă liniștită pe-aici, dar o să încerc, mamă. Promit.

— Ce faci diseară? Întreabă Jordana, intrând în atelier cu o sclipire în ochi.

— De ce?

— Se deschide noul magazin de bijuterii de pe 64th Street și dau o petrecere. M-am gândit c-am putea merge să vedem ce face concurența.

— Vrei să merg cu tine?

Michael e surprins. Deși lucrează împreună de atâția ani,

În ciuda numeroaselor ocazii în care au socializat împreună, rareori au fost doar ei doi și în ultimul timp a apărut o anume energie, o schimbare în atmosferă, o tensiune care îl stânjenește puțin.

— Ai vrea? Jackson rămâne în Long Island în seara asta și nu vreau să mă duc singură. În plus, n-ar strica să am bijutierul lângă mine, în caz că au ceva interesant, care ar putea să le placă și clienților noștri. Am nevoie de ochiul tău de expert.

— O, așa deci, ochiul meu de expert te interesează acum?

Michael ridică din sprâncene, apoi își întoarce grăbit privirea spre cercul de metal pe care îl ține în mână. N-a vrut să sune cum a sunat, ca o tentativă de flirt. Dumnezeuule, nu. Nu știe încotro să se uite.

Jordana se dă înapoi, surprinsă, apoi zâmbeste văzându-i stânjeneala. Ce surpriză. Ca Michael să înceapă să flirteze cu ea. Ce... drăguț.

— Da, asta și compania ta, spune ea blând, iar el își ridică privirea ușurat.

— La ce oră?

— E la șase. Plecăm de îndată ce tragem obloanele?

— Sigur.

Și, în timp ce ea se întoarce sus, el nu poate să nu se

Întrebe de ce, deodată, are senzația că au întâlnire.

— Poftim.

Michael se întoarce după ce a vânat un chelner prin mulțime, ținând deasupra capului două pahare de șampanie roz.

— Noroc!

Jordana îi zâmbește larg, apoi se uită în jur.

— E tare multă lume aici.

— Doar pentru că dau mâncare și băutură pe gratis, zâmbește Michael.

— Așadar, ce părere ai de marfa lor?

Michael ridică din umeri.

— Puțin cam banală, deși îmi place colecția de insecte.

— Da? Mie insectele îmi dau întotdeauna fiori.

— Depinde ce sunt. Tarantula de diamante nu e tocmai pe gustul meu.

— Mă bucur să aflu asta, zâmbește Jordana.

— Dar îmi plac la nebunie buburuza și libelula de smarald.

— Ai putea să faci așa ceva?

— Desigur, dar, de fapt, mi-ar plăcea să fac pești.

— Pești?

— Da, pești, zâmbește larg Michael. Am crescut în Nantucket, mai știi? Mi-am petrecut copilăria în barca

noastră Boston Whaler dând la pește.

— Știu că, probabil, mi-ai spus asta de un milion de ori deja de-a lungul anilor, dar mai spune-mi o dată, cum de ai ajuns bijutier? Pare că ai fi fost mai fericit ca pescar.

Îl cunoaște de atâta timp pe Michael, dar realizează că nu i-a acordat prea multă atenție până acum. Deodată, îl vede într-o nouă lumină, e interesată de ce are el de spus.

— Îmi pun aceeași întrebare de ani de zile. Mama avea bijuterii minunate pe care le moștenise de la bunica și am fost întotdeauna fascinat de pietrele prețioase.

— Așa deci... pești. Crezi că s-ar vinde?

— Nu știu, dar mi-ar plăcea să fac un model și să văd cum reacționează oamenii.

— Știi, cred că e o idee foarte interesantă. Lasă-mă să vorbesc cu Jackson și să văd ce părere are, dar mie îmi place. Văd cum ar putea să prindă.

Jordana își golește paharul sub privirile surprinse ale lui Michael, apoi ia încă un rând de pahare de pe tava unui chelner în trecere.

— O, nu fi atât de înțepat, spune ea. Dacă tot suntem aici, am putea la fel de bine să ne distrăm.

Michael o privește, îi reține privirea doar câteva secunde mai mult decât ar trebui și se uită repede în altă parte. N-are de gând să facă nimic. Jordana e șefa lui. Și e

căsătorită. Chiar dacă ar fi interesat de femeii măritate, deși nu e, n-ar fi genul lui. Așadar, de ce există deodată o atracție între ei? Aceste priviri care se prelungesc cu o fracțiune de secundă peste cât s-ar cuveni. Zâmbete complice ascunse de paharul ei. Chicotitul ei, felul în care se sprijină de el.

Michael o place. A plăcut-o întotdeauna. Numai că nu la modul ăsta și cum ar putea să aibă astfel de gânduri, cum ar putea numai să se gândească la... asta... cu șefa lui? Michael se foiește vinovat și încearcă să se gândească la altceva, se dă la o parte când ea se sprijină din nou de el, când îi pune o mână pe umăr. Încearcă să se poarte ca și cum relația lor e aceeași dintotdeauna: amicală, profesională, degajată.

Dar ea se simte singură, el se simte singur și nu sunt decât ei doi, sau cel puțin așa se simt, și șampania curge și ei râd de cele mai prostești lucruri, iar el o conduce acasă câteva ore mai târziu și ea îl roagă s-o conducă cu liftul până sus și, în lift, el conștientizează acut fiecare respirație, fiecare fibră din ființa ei, și, când se deschid ușile, ei se întorc unul spre celălalt și, fără a-și da seama ce se întâmplă, Michael se trezește sărutând-o.

Capitolul 7

Michael se trezește dezorientat. Cearșafurile par prea fine ca să fie ale lui, camera e prea întunecată și, întorcând capul, simțind durerea surdă ce însoțește o mahmureală, vede o coamă de păr blond închis de cealaltă parte a patului uriaș.

Procesează câteva secunde informațiile și apoi se ridică, tresărind. La naiba. Jordana. Ea e încă adormită, iar el se întinde, fără să facă zgomot, și își ia ceasul. Aproape șase dimineața. Ar putea să se strecoare pe ușă, să plece înainte ca ea să se trezească, să meargă acasă și să facă un duș, să șteargă sentimentul de vinovăție și stânjeneală.

Unde i-a fost capul? Se dă jos din pat și se îndreaptă greoi spre baie, închizând încet ușa ca să poată face pipi netulburat. La naiba. Jordana. Șefa lui. O femeie măritată. Măritată cu celălalt șef al lui. Nu-i a bună. Nu-i a bună deloc.

Se întoarce pe vârfuri în dormitor și se împiedică de un pantof cu toc, aruncat cât colo noaptea trecută când s-au prăbușit în pat, smulgându-și frenetic hainele.

Așadar unde i-a fost capul? Și l-a pierdut. Băuse prea mult și, deși o considerase întotdeauna pe Jordana atrăgătoare, plăcută și, la naiba, fie, destul de sexy, nu se

gândise niciodată la ceva mai mult.

Dar Michael fusese întotdeauna un expert în salvarea femeilor. Dacă se auzea o chemare adresată unui cavaler în armură strălucitoare, Michael era cel care apărea în prag. Dacă exista vreo femeie aflată la ananghie, Michael sărea să salveze situația. Avea o inimă prea mare, spunea întotdeauna maică-sa, dar lui îi plăcea că putea fi de ajutor, că putea să schimbe ceva. Așa se vârase, probabil, și în beleaua aceasta. Jordana păruse atât de dură când începuse să lucreze pentru ei cu atâția ani în urmă, dar în ultimul timp îi descoperise o altă fațetă, o văzuse ca pe o ființă însingurată, tristă, și asta își găsisese un ecou în el.

— La naiba, exclamă când, împiedicându-se de pantof, aterizează cu o bufnitură pe podea și Jordana se ridică în capul oaselor.

— Ja... o!

E pe punctul să rostească numele soțului ei, oprindu-se la timp când îl vede pe Michael.

— Bună.

— Bună.

Michael se ridică stângaci, neștiind ce să facă, dorindu-și să nu se fi cufundat într-un somn atât de adânc de beție, dorindu-și să fi avut inspirația să plece de-acolo cu mult înainte ca Jordana să se trezească.

— Ce faci? Întreabă ea. Ai dormit?

— Am dormit buștean. Tu?

— Și eu la fel. Trebuie să fi fost de la șampanie. Ești... bine?

— Stai să mă îmbrac, spune Michael, simțindu-se deodată vulnerabil în goliciunea lui. Hai să bem o cafea și să stăm de vorbă.

Ajunși la cafenea, Michael comandă două cappuccino și, ca și cum abia i-ar fi venit ideea, două cornuri cu migdale. Așteptând, se sprijină de tejghea și se întoarce să se uite la Jordana, așezată la masă. Încă i se pare ireal. N-are nici cea mai vagă idee ce să-i spună. Știe că acea experiență nu trebuie să se repete, că există mai multe păcate care n-ar trebui comise niciodată și că primul pe listă este să te culci cu șefa ta.

Ca să nu mai spună că Jackson o să-l omoare. Iar lui îi place Jackson, întotdeauna i-a plăcut. Ce naiba face?

— Nu putem... Încep amândoi în același timp și izbucnesc într-un râs stânjenit.

— E o greșeală, spune într-un final Michael. Blând.

— Știu.

Jordana zâmbește trist.

— Minunat. Dar o greșeală.

— Ai mai...

— ... făcut vreodată așa ceva?

Michael încuviințează și Jordana clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că am făcut-o de data asta. Nu sunt genul predispus la infidelitate.

— Crezi că se pune dacă a fost o greșeală, o noapte care nu se va mai repeta?

— Sper că nu, oftează Jordana și mușcă din corn. Ești un om minunat, Michael. Îmi pare rău că e atât de ciudat, dar îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt specială noaptea trecută.

— Și tu ești minunată, spune Michael și se întinde peste masă, îi ia mâna și i-o strânge în a lui, privind-o în ochi. Știu că lucrurile între tine și Jackson nu merg foarte bine acum și, evident, eu nu sunt răspunsul, dar o să depășești acest impas. Sunt sigur.

— Știu, spune Jordana, nu știu cum, dar sunt sigură că ai dreptate.

Jordana bate la ușa atelierului și intră zâmbind.

— Tocmai a trecut doamna Silverstein pe-aici. A spus că n-are timp să treacă să te vadă azi, dar o să vină mâine să-ți mulțumească personal. Îi place la nebunie inelul, a zis să-ți transmit că ești un geniu.

— E evident că doamna are un gust impecabil, zâmbeste larg Michael, ușurat că n-a rămas nicio urmă de tensiune

între ei după noaptea trecută, că sunt cu adevărat capabili să se comporte matur în privința asta, să lase totul în urmă și să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce părere ai de ăsta?

Michael o cheamă lângă el și, uitându-se pe birou, Jordana vede că a început deja să lucreze la o schiță pentru un pandantiv în formă de pește.

— Îmi place la nebunie, spune ea încântată, urmărind cu degetul conturul peștelui. Îmi plac înotătoarele, din ce sunt, diamante galbene?

— Mă gândeam la safire galbene. Vreau să fie ceva jucăuș, o combinație de diamante și pietre semiprețioase, dar ceva care ar atrage și un public mai tânăr.

— E minunat, murmură Jordana și Michael întoarce capul pentru a-i zâmbi și se trezește privindu-i rotunjimea sânelui prin cămașa descheiată și simte un val de sânge năpădindu-i creierul și, din nou, lumea se oprește în loc și, de data asta, când Jordana se apleacă și-l sărută, pare cel mai firesc lucru din lume.

— Îmi pare rău, gâfâie el, simțind că se îneacă.

— Și mie, spune ea, dându-se înapoi și aranjându-și cămașa, trecându-și mâna prin păr și ștergându-și rujul întins în jurul gurii.

— O, la naiba, geme el, simțind că nu-și dorește nimic

mai mult decât să măture cu un gest tot ce e pe bancul de lucru, s-o trântescă pe el și să se împlânte în ea.

— N-a fost doar o aventură de-o noapte, nu? spune încet Jordana și Michael își lasă capul în mâini înainte de a-și ridica privirea spre ea.

— Ce faci diseară?

— Aveam de gând să merg la Manhasset, spune ea. Dar pot să renunț.

Urmează o lungă pauză.

— Dacă vrei.

Michael o privește neajutorat.

— Da, spune într-un final. Vreau.

Deși n-a știut niciodată să mintă, Jordanei i se pare neașteptat de firesc să-și mintă soțul în ceea ce privește locul și persoana cu care este. Descoperă că, dacă îi spune o parte din adevăr, nu roșește și nu se uită în altă parte, iar el n-o întreabă mai multe.

În alte împrejurări, n-ar avea niciodată o aventură, dar aceasta nu pare a fi o aventură. În primul rând, e un om pe care îl cunoaște, cineva care i-a fost întotdeauna, până foarte de curând, ca un frate. Îl cunoaște pe Michael de douăzeci de ani. La început, recunoaște, a fost extrem de atrasă de el. Jackson obișnuia chiar să o tachineze în privința asta, dar nu s-a simțit niciodată amenințat cu

adevărat, nu s-a temut niciodată că Jordana ar face cu adevărat ceva de genul ăsta, iar Michael, oricât de atrăgător l-ar considera femeile, n-a constituit niciodată o adevărată amenințare, era un tip prea finuț, prea deștept ca să aibă o aventură cu șefa.

Și, pentru că Jordana nu e genul care să aibă o aventură, ținând o plasă de minciuni care să-i alunge bănuielile soțului ei, pentru că nu e genul care să facă toate lucrurile pe care se trezește deodată făcându-le, începe să creadă că, poate, e altceva.

Poate nu e doar o aventură. Poate că Michael, oricât de puțin probabil i s-ar fi părut asta acum câteva zile, poate că Michael e Alesul, poate că relația ei de douăzeci de ani cu Jackson a fost o greșeală cumplită și Dumnezeu a făcut să se întâmple acest lucru pentru că Michael e cel care o ascultă, care o înțelege.

Michael e cel cu care ar trebui să fie.

Doctorul Stanley Pozner se sprijină de spătarul scaunului și își împletește degetele, ca într-o punte, privind pe deasupra lor la Daniel, care se foiește stânjenit în colțul canapelei, și așteaptă.

Secunde se transformă în minute și, cu toate acestea, Daniel rămâne tăcut.

— Daniel? Începe blând doctorul Pozner. Ai vrut să ne

vedem între patru ochi?

Daniel încuviințează, cu un aer nefericit.

— Vrei să-mi spui ceva?

Încuviințează din nou, întâlnind preț de-o clipă privirea doctorului Pozner, apoi uitându-se în altă parte.

— Cred, începe Daniel, cu vocea aproape șoptită, oprindu-se și oftând apoi. Există un lucru despre care n-am fost niciodată în stare să vorbesc...

Doctorul Pozner așteaptă.

— O, Doamne.

Vocea lui Daniel e acum un geamăt, trădându-i durerea și confuzia, iar doctorul Pozner știe ce urmează să spună Daniel, a bănuț de la început.

Daniel își închide ochii, neputând să-l privească pe doctorul Pozner, cu un sentiment de vinovăție și de rușine prea puternic pentru a putea privi pe cineva în ochi când rostește cuvintele.

Și, atunci când le rostește, vocea îi sună înecat și răgușit.

— Cred că s-ar putea să fiu homosexual.

E ceva ce Daniel a știut dintotdeauna. Marele său secret. Cel de care a încercat să fugă toată viața, încercând să pretindă că nu e adevărat, că poate fi ceea ce consideră a fi „normal”, că poate fi fiul, soțul, tatăl care trebuie să fie.

A știut de când era copil, încă dinainte de adolescență,

când se prefăcea a fi interesat de fete, deși noaptea, când era singur, fanteziile care îl stârneau cel mai mult erau întotdeauna legate de băieți și, mai precis, de cel mai bun prieten al său din anii de școală.

Stătea întins în pat, încercând să alunge acele fantezii, îngrozit de perspectiva de a fi altfel, îngrozit că toată lumea va afla, încercând să se convingă că e interesat de fete, că, atâta timp cât are o prietenă, cât e înconjurat de femei, va fi la fel ca toți ceilalți băieți, va fi normal.

Și iubea femeile. De bună seamă, asta trebuia să însemne ceva, își repeta. Se simțise întotdeauna mult mai în largul lui în compania femeilor, de bună seamă trebuie să fie hetero, ca toată lumea, chiar dacă n-a fost niciodată fascinat de sâni așa cum erau alți băieți, chiar dacă fetele cu care ieșea erau, ei bine, cam băiețeose.

Apoi, la facultate, își amintește că a încercat să iasă cu o fată care nu părea să-și dea seama că ies împreună. În seara când a încercat prima dată s-o sărute, ea s-a tras înapoi, surprinsă.

— Dar credeam că ești gay, i-a zis, iar el s-a dat înapoi îngrozit.

— De ce? a întrebat el. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Am presupus pur și simplu, a spus ea și nu i-a dat niciodată un motiv.

A început să meargă la sală. Dacă arăta masculin, macho, nu va mai exista nicio îndoială, pentru că a presupus că ea crezuse asta deoarece era un slăbănog.

S-a asigurat că avea întotdeauna o prietenă. O iubită. Că e înconjurat întotdeauna de femei. Că are relații pe termen lung, căci faptul că era cu

o femeie însemna că nu trebuie să se gândească la asta, la trupurile vânjoase care îl atrăgeau la sală, la bărbații care îi aruncau uneori priviri întrebătoare, la bărbații pe care încerca să-i ignore.

Până la Steve. Prieteni vechi, merseseră împreună la Amagansett în vara când a cunoscut-o pe Bee și, în noaptea dinainte de a o cunoaște pe Bee, el și Steve se îmbătaseră și, deși se gândește de ani de zile la fiecare detaliu, la fiecare secundă din acea noapte, deși încă se mai gândește la ea, nu e sigur cum s-a întâmplat, dar a sfârșit prin a se culca cu Steve.

Ce își amintește cel mai bine din acea noapte este faptul că se simțea ca și cum fiecare oscior, fiecare fărâmbă a ființei lui ar fi fost în flăcări. Își amintește că și-a zis, *asta* mi-a lipsit. *Asta* înseamnă să dorești cu adevărat. *Asta* am așteptat toată viața.

Și n-a simțit că e ceva nefiresc sau ciudat sau greșit. S-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă.

1 s-a părut cea mai minunată, incitantă și incredibilă noapte din viața lui și dimineața de-abia dacă se puteau privi în ochi și, când au făcut-o, Daniel s-a trezit declarând că e gay și Steve a încuviințat. Au spus că noaptea aceea n-o să se mai repete niciodată.

A doua zi, Daniel a observat-o pe Bee. O femeie. Siguranță. Bee însemna că nu va trebui să apuce pe un drum pe care Daniel nu se simțea pregătit să apuce. Bee însemna siguranță. Însemna că nu va trebui să se gândească la noaptea petrecută cu Steve, la ce implica ea, însemna că nu va trebui să-și șocheze părinții, să ducă o viață pe care Daniel nu și-o dorea.

Pentru că nu voia să fie gay și s-a gândit că, dacă își dorea îndeajuns să nu fie, atunci n-o să fie.

Ani de-a rândul a fost ușor să fugă de asta. Noaptea rememora acea singură noapte cu Steve și tentația de a o retrăi era copleșitoare uneori. Experiența de a trece, în timpul unei delegații de o zi și o noapte la Boston, când a mers să inspecteze o clădire pe care compania plănuia s-o cumpere, pe lângă un bar gay, în fața căruia stăteau câțiva bărbați care îl măsurau din priviri, îi aruncau acel gen de priviri pe care nu le înțelege, dar le înțelege de fapt... o, cât de bine le înțelege.

În multe privințe, ar fi atât de ușor să intre, să se lase

condus într-una din camerele din spate, să aibă o întâlnire cu o persoană fără nume, fără chip, care ar putea să potolească aceste fantezii, care i-ar permite, poate, să le lase în urmă. Nimeni n-ar ști vreodată, nimeni n-ar avea de suferit, dar acum e însurat, are fetițele lui minunate și, dacă ar apuca pe acel drum, o parte din el știe că nu ar exista cale de întoarcere.

Devine din ce în ce mai greu să păstrezi un secret pe măsură ce îmbătrânești. Devine din ce în ce mai greu să ascunzi lucrurile pe care crezi că le poți reprima, idiosincraziile și fanteziile pe care crezi că nu le va descoperi nimeni vreodată, odată cu trecerea anilor.

În parte e un efect al maturizării – teama de a fi descoperit se diminuează, pălește, căci afli că nimeni nu e perfect, că natura umană e plină de defecte, că viața e plină de întorsături neașteptate și că e în regulă dacă sfârșești în alt loc decât te-ai fi așteptat.

În cazul lui Daniel, secretul e ca o tumoare, care crește și prinde rădăcini în ființa lui, refuzând să dispară de la sine, refuzând să rămână în stare latentă, ajungând la metastază luna trecută când a primit un telefon de la Steve, Steve pe care nu l-a mai văzut din ziua nunții. Steve pe care a încercat din greu să-l uite.

— Sunt prin zonă.

Vocea lui Steve e atât de cunoscută, dar diferită.

— Au trecut ani de zile, dar m-am gândit să-ți fac o vizită.

— Chiar că au trecut, a râs Daniel. Mă bucur să te aud.

Cum o mai duci?

— Nu mă plâng, a răspuns Steve. Deci, ce zici? Ne vedem la un pahar? Luăm cina împreună? Mi-ar plăcea s-o văd pe Bee și am auzit că ai două fete frumoase.

Steve a venit la cină. Bee a gătit o spată de porc umplută cu caise și *prosciutto*, iar Steve a adus două sticle de Pinot Noir.

De îndată ce a intrat pe ușă, Daniel și-a dat seama. Steve nu fugise îngrozit de viața care îl ispitise ani de zile, Steve nu se prefăcuse a fi altceva decât era. Steve se luptase cu dorințele sale și apoi cedase.

— Ăștia sunt câinii noștri, începu el să le arate poze în timp ce stăteau la masă, după ce fetele se duseseră la culcare. Mimi și Bobo – doi câini Westie așezați pe treptele unei frumoase case în stil colonial. Iar el e Richard – un bărbat mai în vârstă, cu barbă, care zâmbea de pe puntea unui vas. Partenerul meu, adăugă, deși era de prisos.

— Nu soțul? îl salvă Bee pe Daniel din starea lui paralizantă de stinghereală, în care simțea că inima îi bate mai repede și obrajii îi luaseră foc.

— Nu e legal în statul nostru, din păcate, zise Steve. Dar

Într-o zi va fi. Suntem împreună de aproape zece ani. E dragostea vieții mele – și, ridicându-și privirea, s-a uitat țintă la Daniel și, de data asta, Daniel s-a simțit rușinat dintr-un alt motiv.

S-a simțit rușinat pentru că n-a avut curajul să facă lucrul pe care-l făcuse Steve și invidios, o, invidios la culme, pentru că Steve dusese viața pe care, deodată, Daniel a realizat că și-o dorise dintotdeauna.

Au ieșit după cină, să bea ceva la Tavern de pe Main. Daniel și-a amintit că văzuse *Brokeback Mountain*, și-a amintit că privise cu jind la Jake Gyllenhaal și Heath Ledger, îmbrățișându-se cu patimă când s-au regăsit, și a parcat mașina pe strada principală, sperând că i s-ar putea întâmpla și lui asta, că Steve îl va înșfăca și îl va trage pe o străduță.

Brokeback Mountain. Îl văzuse cu Bee, apoi îl văzuse de unul singur. De șase ori. Căutase filme gay, apoi literatură gay, programe de televiziune cu tematică gay, vânând scenele amoroase, încercând să se convingă că era excitat pentru că erau scene de sex, nu pentru că protagoniștii erau bărbați.

Poate că e bisexual, începuse să-și spună, dar apoi stătea în pat acasă, privind-o pe Bee, atât de feminină și voluptuoasă, cu sânii atât de generoși, cu tainele și

feminitatea ei umedă, care îi trezeau așa o repulsie, încât aproape că se cutremura doar gândindu-se la ea.

— Am avut noroc, spuse Steve, cu o bere în mână, în timp ce stăteau la o masă liniștită în colț. Pentru că tu mi-ai schimbat viața, mi-ai arătat că nu eram cinstit cu mine și nu puteam continua să trăiesc o minciună. Am vrut de multe ori să-ți mulțumesc, dar au trecut atâția ani și cred că pur și simplu mereu intervenea altceva. Așadar, cum o duci? Cum e viața?

Privind în urmă, lui Daniel i-ar fi fost atât de ușor să se deschidă, să-și descarce sufletul, și ce persoană mai potrivită cu care să vorbească decât Steve, dar a realizat că nu poate, nu putea recunoaște că trăia tocmai acea minciună despre care vorbea Steve, o trăia de ani de zile, aproape, aproape că o crezuse, până când Steve îl sunase din senin și apăruse pentru a-i arăta cum ar fi putut fi viața lui dacă ar fi avut curajul să-și accepte adevărata identitate.

— O duc grozav, mințise în seara cu pricina. Nici că se poate mai bine. Îmi ador fetele și mă simt ca și cum aș trăi visul american.

Steve îl privise lung și, după ce băuseră acea bere, plecaseră.

— Ai grijă, îi spusese Steve. Ai grijă de tine.

Și, deși Daniel nu-i mărturisise, după ce-l văzuse, după ce văzuse cât de bine se simțea Steve în pielea lui, îi fusese imposibil să mai înăbușe acele emoții.

O iubea pe Bee, dar n-o putea iubi așa cum și-ar fi dorit ea. Știuse dintotdeauna acest lucru, dar crezuse că relația pe care o aveau era îndeajuns, își închipuise că, dacă rămâne cu ea, și avea de gând să rămână, nu-i rămânea altă opțiune decât să rămână, aveau să depășească impasul. Și mai sunt și fetele. Nu vrea să fie nimic altceva decât un tată prezent permanent în viața lor. E îngrozit de ce s-ar putea întâmpla dacă divorțează, îngrozit că Bee s-ar putea transforma într-una din acele femei isterice care își întorc copiii împotriva tatălui.

Cum ar putea să-i explice de ce o părăsește? Cum ar putea rosti acele cuvinte, cum i-ar putea spune că e homosexual? Cu toate astea, aici, în biroul doctorului Pozner, rostind aceste cuvinte cu voce tare în fața altcuiva, e ca și cum s-a eliberat de o umbră, o umbră care l-a apăsât toată viața și, deodată, știe că nu există cale de întoarcere.

Daniel nu-și închipuise niciodată că ar avea o altă opțiune, dar, deodată, de când l-a revăzut pe Steve, a realizat că ar putea exista totuși o opțiune. Că opțiunea care i se păruse întotdeauna înfiorătoare, de-a dreptul

copleșitoare, ar putea fi singura pe care o are dacă vrea să știe cum e să fii ca Steve.

Cum e să fii fericit.

Capitolul 8

— Nan, știi că ai mesaje pe robot?

Sarah târăște după ea pungile mari de hârtie și le așază pe masa din bucătărie, începând să scoată cumpărăturile.

— O, știu, drăguță.

Nan ia un teanc de cupoane de la băcănie, se îndreaptă spre robot și le așază deasupra becuțului roșu care licărește.

— E teribil de enervant să vezi luminița aia licărind toată ziua. Tot pun hârtii deasupra ei și cineva - îi aruncă o privire lui Sarah - le tot dă la o parte.

— Ei bine, îmi pare rău, râde Sarah, dar de obicei luminițele roșii înseamnă că ai primit mesaje, ceea ce înseamnă că există cineva care încearcă să dea de tine. Nu vrei să le ascuți? Dacă e ceva important?

— E Andrew Moseley, oftează Nan. Vrea să-mi vorbească despre bani și, deși cred că e absolut fermecător, chiar nu vreau să vorbesc cu el.

Sarah se oprește din despachetat și se uită la Nan, care-și aprinde o țigară, cu o privire îngrijorată.

— Ce ai de gând să faci? întreabă ea blând. Știu că situația e complicată. Oare va trebui să...

Nan își ridică fulgerător privirea.

— Să vând Windermere? În niciun caz. N-am nevoie de prea mult, așa că mă gândeam că poate ar trebui să vând o parte din mobilă, o parte din lucrurile din casă de care n-am cu adevărat nevoie.

Sarah pare îndoită.

— Câteva din lucrurile astea sunt minunate, negustorii de antichități vor fi în culmea fericirii. Și gândește-te la toți turiștii și oamenii care dau douăsprezece milioane jumate pe o casă – nu crezi că au nevoie de mobilă? Și astea nu sunt imitațiile pe care le găsești la magazinele de mobilă, asta e marfa adevărată – oamenii vor da o avere pe ea.

Nan se ambalează în timp ce arată înspre vechiul dulap galez și masa de bucătărie din lemn de stejar.

— În regulă, spune Sarah, încercând să pară optimistă, nedorind să puncteze faptul că aproape toate obiectele de mobilier din casă sunt acoperite de urme de cafea și arsuri de țigară și sunt într-o stare de care niciun negustor de antichități n-ar fi interesat.

— Și mai e și colecția de bijuterii a răposatei mele soacre. A colecționat ani de zile cercei din strasuri și i-am păstrat pe toți în casete în pod.

— OK.

Sarah își amintește că a deschis cândva casetele și a văzut ceea ce i s-a părut a fi o grămadă de vechituri. Dar

nu se pricepe la bijuterii și cine știe cât ar fi oamenii dispuși să plătească pentru ele.

— Așadar, crezi că ar fi de-ajuns?

— Deocamdată, spune Nan, înviorată acum, entuziasmată de perspectiva unui proiect. Și odată ce se termină, putem să hotărâm ce facem mai departe. Cine știe, poate c-o să-mi găsesc o slujbă.

— Să împăturești cămăși la Ship's Inn? zâmbește larg Sarah.

— Nu se știe niciodată, îi face cu ochiul Nan. S-au văzut și lucruri mai ciudate. Ce-ar fi să începem să evaluăm o parte din mobilă, să vedem de ce putem să scăpăm de fapt?

Până la amiază, mapa lui Sarah e plină de notițe și bilețele, schițe ale obiectelor de mobilier despre care Nan a decis că pot fi vândute.

— Ești *sigură* că nu mai ai nevoie de pat? a întrebat-o Sarah mai devreme, oarecum îndoită.

— O să păstrez salteaua, a spus ferm Nan. Dar drăcia e oricum prea înaltă pentru mine și nu mi-a plăcut niciodată cât de înzorzonat e. Everett l-a ales, nu eu.

— Nici de scrin?

— Nu. Cred că e momentul să facem curățenia de primăvară. Să măturăm toate pânzele de păianjen, s-o luăm de la capăt. Deja mă simt ușurată, doar gândindu-mă

la asta. Așadar, spune-mi, draga mea, la cât se ridică toate astea?

Sarah se uită la mapă și își drege gâtul.

— Ei bine, dacă totul valorează cât crezi tu că valorează, ar trebui să luăm în jur de două sute cinzeci de mii din această vânzare.

Ar vrea să râdă, suma ar trebui să fie ridicolă, numai că nu e de râs. E pur și simplu o nebunie.

Nan și-a petrecut după-amiaza scoțând cifre din burtă.

— Asta e minunat, spunea, arătând vreun scaun mic și urât. Oamenii dau o avere pe așa ceva pe Ebay, hai să-l apreciem la cinci mii de dolari.

Cinci mii de dolari! își spune Sarah. Are noroc dacă-i dă cineva cinci.

— Chiar ești sigură că vrei să scapi de toate astea? o întreabă încă o dată Sarah.

— Sunt sigură că am nevoie de bani. Și o să fie distractiv! Putem să dăm anunț săptămâna asta și, închipuie-ți, o să se umple casa de miliardari care se vor înghesui să cumpere. Sincer, Sarah, știu că ești îngrijorată, dar astea sunt lucruri de calitate și nu vor găsi așa ceva nicăieri altundeva.

Sarah privește scaunul tapisat, destrămat, care are un picior rupt și e gata să cadă. Nan l-a apreciat la șase mii de

dolari. Și mai sunt și hainele. Rochii roase de molii din anii '60, haine de blană care au năpârlit după ce au zăcut ani de zile la căldură într-un pod – pline de suprafețe rărite, dar Nan crede că există o piață înfloritoare pentru hainele retro și, după cum i-a spus lui Sarah, încercând o haină de vulpe extrem de firavă, „care femeie nu se simte frumoasă într-o haină de blană?”

Ei bine, își zice ea, Nan are cu siguranță dreptate spunând că n-o să găsească nimic la așa un preț oriunde altundeva.

Inspiră adânc și o urmează pe Nan la parter pentru a formula anunțul, dorindu-și ca Nan să nu se fi izolat atât de mult, căci cum altfel ar putea să aprecieze lucrurile la prețuri atât de absurde? Dacă ar avea habar ce se întâmplă în lumea reală, nici n-ar visa să ceară cât cere, iar imitații reușite ale acestui gen de mobilier se găsesc la orice magazin Pottery Barn din țară.

VÂNZARE FANTASTICĂ DE B UNURI ÎNTR-O CASĂ FAIMOASĂ DIN SCONSET! Ocazie unică! Antichități minunate – paturi, dulapuri, masă de sufragerie în stil Chippendale, colecție fabuloasă de bijuterii din anii '20, haine retro și haine de blană naturală! Se vând cu totul! Vânzarea are loc sâmbătă, 14 iunie, între 9 și 5 după-amiaza, și duminică, 15 iunie, între 10 și 4. Vă rugăm, nu

fiți matinali!

Nan și-a dat toată silința pentru vânzare. Strălucitoare, într-una din rochiile ei retro, și-a prins părul într-un coc, este rujată impecabil și are într-adevăr aerul de stăpână a domeniului.

Sarah, în schimb, e extenuată. Nu vrea s-o vadă pe Nan umilită, dar nu găsește nicio altă cale de ieșire. Și-a petrecut ultimele zile dereticând frenetic, încercând să lustruiască mobila spre a-i da un aer prezentabil, încercând să justifice etichetele cu prețuri exorbitante pe care Nan a ținut morțiș să le pună pe fiecare piesă.

Nan a instalat o masă rabatabilă lângă ușa de la intrare. În capătul holului se află o masă mare din lemn de castan (25.000 de dolari) pe care se află două carafe uriașe pline cu limonadă, având în față un platou de fursecuri cu ciocolată menite să atragă clienții.

Primii amatori apar la 8: 45 și Nan deschide larg ușa de la intrare și îi invită înăuntru.

— Tocmai am cumpărat o casă în oraș, spune soția, intrând cu entuziasm în hol. Și suntem înnebuniți să găsim mobilă. Am descoperit niște piese minunate la vânzările de bunuri de acasă din Boston, așa că abia așteptăm să vedem ce aveți.

— O, minunat, îi întâmpină Nan și le face turul casei, fără

a vedea dezamăgirea care li se aşterne pe chip când văd în ce condiţie e mobila, nici şocul provocat de preţuri.

— Cred că e dusă, o aude Sarah pe soţie şoptindu-i soţului la un moment dat când Nan, jucându-şi rolul de gazdă perfectă, se scuză şi se duce să întâmpine alţi oameni care tocmai au sosit.

Casa se umple şi Nan observă un lucru bizar. Bărbaţi neînsoţiţi, vădit neinteresaţi de vânzare, dar interesaţi de casă. Nu doar o dată, descoperă pe câte unul pe terasa de pe acoperiş, privind în larg spre ocean, plimbându-se prin grădină, rătăcind prin iarba înaltă pe poteca şerpuită spre plajă.

— Antreprenori de imobiliare, îi suflă lui Sarah, uitându-se la un bărbat care scoate un carnet şi notează ceva.

— Aveţi dreptate, se aude o voce şi când se întoarce dă cu ochii de Mark Stephenson, constructorul casei de douăsprezece milioane şi jumătate, care s-a oprit în prag.

— Domnule Stephenson, exclamă ea, cu o afecţiune neprefăcută în glas.

— Doamnă Powell, spune el, trecând pragul şi aplecându-se s-o sărute pe obraz.

— Nan, spune ea.

— Nan. Desigur. Am văzut că organizaţi o vânzare de bunuri şi n-am rezistat. Încă mai aştept invitaţia la un

pahar, să știți.

— Pot să vă ofer o limonadă.

Nan arată, ridicând din sprânceană, cu un zâmbet înspre masă, iar Sarah îi urmărește fascinată căci, deși Nan e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât acest bărbat, e limpede că flirtează cu el și Sarah realizează deodată cât de uluitoare, cât de irezistibilă trebuie să fi fost pe vremuri.

— O s-o accept, spune el, luând-o de braț în timp ce traversează camera. Și sunteți o femeie inteligentă. Îi cunosc pe majoritatea bărbaților de-aici – îi salută cu un gest și îi face cu mâna unei persoane care urcă la etaj. Chiar *sunt* cu toții antreprenori și vă studiază casa.

— N-am de gând s-o vând, să știți. Tot ce e în casă. Dar nu și casa.

— N-ați vrea s-o vindeți nici unuia din ei oricum, zise Mark. Chiar dacă v-ar interesa, ar dărâma-o cât ai zice pește și ar construi patru McCase până să apuci să clipești.

— Să înțeleg că dumneata n-ai face așa ceva? îl privește cu un zâmbet Nan. Dumneata ești, ce anume? Un antreprenor cu suflet?

— Sunt un artist care a ajuns să lucreze ca antreprenor, spune Mark. Mi-ar plăcea la nebunie o casă ca asta, dar nu ca s-o dărâm, mi-ar plăcea să locuiesc într-o asemenea casă.

— Un artist? Îl privește degajat Nan. Știam eu că ascunzi ceva. Ce fel de artist?

— Pictez, spune el. Am fost la Parson acum o mie de ani, dar n-am reușit să-mi câștig existența din asta și am sfârșit la compania imobiliară a tatălui meu. Urăsc să spun că nu sunt la fel ca restul, dar e adevărat și cred că ăsta e unul din motivele pentru care oamenilor le place să lucreze cu mine. Nu sunt un rechin. Locuiesc în Nantucket pentru că îmi place cât de stricte sunt restricțiile legate de urbanism și împărțirea zonelor rezidențiale, îmi place că locuințele trebuie să fie din piatră și, deși am construit câteva case ridicole, am făcut-o pentru a satisface gustul în schimbare al pieței, nu pentru că mi-aș dori vreodată să locuiesc într-o astfel de casă. Pe scurt, ridică el din umeri, am crezut întotdeauna că viața nu se reduce la bani. Cred că asta mă face altfel decât restul.

— Mă bucur că ai venit.

Nan îl conduce la etaj ca să-i arate casa.

— Poți să mă aperi de restul rechinilor. Acum lasă-mă să-ți arăt câteva dintre blănurile mele - închipuie-ți ce încântată ar fi soția ta să aibă o minunată haină de vulpe de colecție - și el o urmează în dormitorul mare.

— Trei sute de dolari? *Trei sute de dolari?* Dumnezeuule mare - Nan se lasă să cadă pe scaun, demoralizată, sub

privirea dezarmată a lui Sarah. Oare oamenii ăștia n-au pic de gust? Nu știu să recunoască mobilierul de calitate?

— Ce vrei să fac? o întreabă Sarah. Să scot etichetele cu prețul?

— O, Doamne, nu știu, spune Nan. Trebuie să mă duc să mă întind. Sunt extenuată. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt deocamdată. Stai să trag un pui de somn și vorbim mai târziu.

La două dimineața, Sarah aude telefonul sunând. Aprinde lumina și înșfacă receptorul, îngrijorată pe dată, căci telefoanele în miez de noapte nu pot decât să anunțe o urgență.

Dar nu e o urgență. Este Nan, care e atât de entuziasmată încât nu poate să adoarmă.

— Știu! spune ea. O să-mi deschid casa pentru oaspeți!

— Ce?

Vocea lui Sarah sună înecat.

— O să închiriez camere! N-am reușit eu să vând mobila, dar tuturor le-a plăcut casă, așa c-o s-o transformăm într-o pensiune estivală! Am cinci dormitoare pe care le-aș putea închiria și asta e soluția! Poate că n-o să-mi aducă o avere, dar o să aducă, de bună seamă, suficient pentru traiul zilnic. Sunt așa de încântată că nici nu pot să dorm. Vino mâine-dimineață și o să începem să planificăm, dar, Sarah,

închipuie-ți – Windermere plină de oameni din nou. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta acum câțiva ani buni – și, cu un râs melodios, închide, lăsând-o pe Sarah să se întoarcă pe partea cealaltă și să adoarmă la loc.

Daff își sprijină oglinda înaltă de peretele din vestiarul ei, din unghiul cel mai potrivit pentru a o arăta cu patru kilograme mai slabă, și zâmbește încântată. Este îmbrăcată cu gust, dar degajat, cu blugi negri, balerini, o cămașă albă și o curea. Blugii sunt noi – dulapul ei e încărcat de haine care nu-i mai vin, după ce șapte kilograme s-au topit ca prin minune în timpul divorțului.

Poartă măsura 36 acum – n-a purtat atât în viața ei, s-a încadrat întotdeauna la un 40 fără complexe – și, deși o vreme s-a simțit slabă și irezistibilă, acum a hotărât că nu va arăta perfect decât după ce pierde încă patru kilograme, de aici așezarea cu schepsis a oglinzii ca s-o arate încă și mai slabă.

Are o întâlnire azi. Prima după o bună bucată de vreme. Și în seara asta e încântată de perspectivă, iese în oraș ca să se întâlnească cu el la Oyster Bar din Grand Central. I-a văzut fotografia și este chipeș, pare o persoană amuzantă și Dumnezeu știe că nu i-ar strica puțin amuzament.

Câteva luni după separare, Daff adormise în fiecare noapte plângând, de singurătate și de oboseală.

Pe vremea când era tânără și necăsătorită, chiar înainte de a-l cunoaște pe Richard, fusese o persoană mai mult decât capabilă, se descurca de minune. Era în stare să facă orice singură, de la a se descurca cu Fiscul când apăreau probleme cu declarațiile, până la a merge cu mașina la Home Depot și a-i ruga să-i taie scânduri la o anumită dimensiune pentru a-și putea face singură rafturi de cărți.

Nimic nu fusese prea greu pentru Daff înainte de a se căsători, și totuși, când s-a văzut din nou pe cont propriu, după separare, s-a trezit copleșită. Se obișnuise atât de tare cu ritmul unei vieți în cuplu – ea se ocupa de casă, Richard se ocupa de bani, încât, când a trebuit să facă totul singură, a realizat că uitase cum, nu putea face față situației.

Facturile veneau și se adunau teanc în bucătărie, căci Daff uita să plătească la timp sau nu apuca să solicite carnete de cecuri noi. I se tăia constant telefonul mobil, rămânea fără benzină, nu pentru că nu avea bani să plătească, ci pentru că era atât de dezorganizată, atât de copleșită, încât își ducea viața într-o stare permanentă de inerție.

Dacă vreun lucru devenea prea dificil sau dacă nu voia să aibă de-a face cu oamenii, Richard intervenea și prelua controlul. Căsnicia lor nu va fi fost perfectă – din ziua când

el s-a mutat de acasă ea a început să-și vadă căsnicia într-o lumină foarte diferită -, dar găsiseră o cale de a o face să meargă.

Cât timp au fost căsătoriți, Daff ar fi spus că aveau o căsnicie minunată, dar știe că Richard n-ar fi căutat pe altcineva, nu s-ar fi putut îndrăgosti de o altă femeie dacă ar fi fost așa. În parte, crede că s-au căsătorit prea devreme - niciunul n-a apucat să-și facă de cap - și, în parte, intraseră într-o rutină. Erau prea siguri unul de celălalt și ea a realizat la scurt timp după separare că îi lipsise afecțiunea. Sentimentul unei intimități, împărtășirea unor lucruri.

Ea și Richard nu avuseseră niciodată genul de relație în care se puteau săruta, cuibări unul lângă altul sau ține de mână. Pare a fi fost, realizează ea acum, mai degrabă o relație de afaceri profitabilă, chiar și sexul devenind o tranzacție.

Ce se întâmplase cu fata iubitoare, afectuoasă, impresionabilă care fusese întotdeauna Daff? În timpul căsniciei, își spusese că aceasta era o relație reală, că asta făceau adulții, că așa trebuia să se comporte și abia apoi a realizat că pur și simplu era cu bărbatul nepotrivit. Un bărbat care-i plăcea nespus, dar care nu o completa cu adevărat în nicio privință.

Întâlniri. Cuvântul în sine o îngrozea. Nu credea că va fi vreodată pregătită să iasă la întâlniri, dar, aproape de îndată ce a rămas singură, oamenii au început să încerce să-i găsească parteneri. Dumnezeuule, își zicea ea. Cine se presupune că sunt toți acești bărbați liberi în orașul meu, unde toată lumea pare a fi căsătorită?

Rămăsese prietenă cu o parte din cuplurile căsătorite pe care le cunoscuse împreună cu Richard, însă nu cu mulți. Căsătorită fiind, își închipuise întotdeauna că femeile proaspăt divorțate constituiau o amenințare și de aceea se plângeau că fuseseră părăsite de prietenele lor căsătorite încă, dar acum realizează că e o amenințare din alte motive: dacă propria ei căsnicie, căsnicia ei care păruse atât de perfectă, se putea destrăma atât de ușor, ce spunea acest lucru despre căsnicia lor?

Dizolvarea mariajului ei îi stingherea pe ceilalți, ridicând întrebări incomode, pe care nu erau pregătiți să și le pună, despre propriile lor relații, și când a început să nu mai fie invitată la evenimente la care ar fi fost invitată întotdeauna cu Richard, a acceptat acest lucru.

În acele prime luni, se simțise adesea pierdută, nu voise să meargă nicăieri și să vadă pe nimeni, își amintește că o colegă de serviciu proaspăt divorțată a spus că avantajul ascuns al divorțului era că o dată la două weekenduri scăpa

de grija copiilor și o dată pe săptămână putea să iasă și să petreacă.

Să petreacă? gândise Daff. Ce înseamnă asta? Se culca și dormea până la prânz – cufundată în inconștiență de somniferele prescrise de doctorul ei grijuliu – ca să uite de depresie.

Weekendurile în care lipsea Jess erau cele mai grele. Nu era ușor nici când Jess era acasă – începuse deja s-o învinovățească pe Daff dar când era la tatăl ei, Daff nu știa cum să-și umple timpul. Mergea în vizită la prieteni, singuratică și stingheră, iar soții încercau să se poarte ca și cum era firesc ca Daff să fie acolo fără Richard, fără Jess, în timp ce propriii lor copii – mulți dintre care copilăriseră cu Jess, erau prieteni cu ea – se bălăceau în piscină și urmau sfatul părinților să n-o întrebe pe Daff de Jess.

De câteva ori și-a petrecut întreg weekendul zăcând în pat. Uitându-se la televizor, la emisiuni de bârfe, la emisiuni de decorațiuni interioare, la canalul culinar, în buclă, ațipind și trezindu-se din nou, incapabilă să răspundă la telefon sau la ușă.

Nu știe când a început din nou să se simtă o persoană normală, dar la un moment dat s-a întâmplat și finalizarea divorțului a marcat încheierea procesului, i-a dat puterea să lase cu adevărat trecutul în urmă. Auzise de oameni care

au dat „petreceri de divorț”, sărbătorind momentul când s-a pronunțat divorțul, dar în ziua aceea ea a simțit o profundă tristețe, în timp ce se afla în sala de tribunal cu Richard, după ce împărtășiseră atât de multe, după ce-și construiseră o viață împreună, avuseseră un copil, simțindu-se acum ca doi străini.

Trenul înaintează huruind pe șine în timp ce Dați se cufundă în cartea pe care o citește. Iubește această călătorie, a început să vină în oraș o dată la câteva săptămâni, să vadă o piesă de teatru, să meargă la un muzeu, să-și viziteze prietenii. Toate lucrurile pe care îi plăcea să le facă înainte de căsătorie, înainte de a se îngropa în viața suburbană – de a trebui să fie acasă ca s-o ia pe Jess de la autobuz, de ședințele cu părinții, de piesele școlare.

Trecând prin tunel și intrând în Grand Central, Dați se gândește la ultimul e-mail al lui Sam și zâmbește. Abia a descoperit lumea legăturilor pe internet, de-abia încearcă, timid, cu degetul, apa din bazinul întâlnirilor. De-abia s-a înscris pe match.com și Sam a fost prima persoană care „i-a făcut cu ochiul”.

Corespundează de trei săptămâni. Este un bărbat la cincizeci de ani, puțin mai în vârstă decât cei care ar fi atras-o de obicei – ea și Richard erau de aceeași vârstă,

patruzeci și unu de ani –, dar era în formă, chipeș și amuzant, în mailuri cel puțin.

Ajunge prima. Se uită plină de speranță la bărbații care stau în jurul barului, sperând să-l recunoască, sperând c-o va recunoaște el, dar nu vede niciun semn de recunoaștere în privirea nimănui și se așază, comandând o vodcă cu apă tonică, până sosește el.

Se simte privită și se întoarce, întâlnind privirea unui bărbat agreabil, îmbrăcat la costum. El îi zâmbește și ea se ridică.

— Sam? întreabă.

Nu seamănă deloc cu poza, se gândește, dar e drăguț.

— Nu. Îmi pare rău.

El ridică din umeri, cu un zâmbet, și ea vede că e cu o femeie.

— O, Doamne, geme ea înfundat, așezându-se și dorindu-și s-o înghită pământul.

— Daff?

A întârziat. Daff își ridică privirea din cartea în care s-a cufundat în ultimele douăzeci de minute și se încruntă.

— Da?

Îl știu pe undeva pe bărbatul ăsta? se întreabă.

— Bună!

Pe chipul lui se citește încântarea.

— Îmi cer scuze – spune ea confuză, dar politicoasă ne cunoaștem?

— Eu sunt Sam! spune el, trăgând un scaun și cocoțându-se lângă ea.

Dar nu se poate să fii, e gata să strige ea. Sam are cincizeci și unu de ani, e înalt și chipeș. Tu ai optzeci și cinci și aproape că semeni cu bunicul meu.

— Ei bine, chiar ești minunată, rânjește Sam. Nu știi niciodată la ce să te aștepți când te întâlnești cu femeile astea. Dacă ai ști, în unele din pozele pe care le pun arată ca niște modele și apoi le întâlnești și sunt urâte ca dracu’.

Glumești, ar vrea să spună Daff, dar n-o face. În schimb, are senzația că s-ar putea să izbucnească în plâns.

Sam comandă o vodcă cu martini, apoi o măsoară din cap până în picioare, lingându-se pe buze cu un rânet, fără a observa cum ea își ascunde un fior de repulsie.

— O să ne simțim bine în seara asta, spune el lasciv, lipindu-și genunchiul de al ei. Sunt un bărbat *foarte* energic.

— Îmi pare rău, sare ea de pe scaun.

Dacă ar fi fost un bătrânel simpatic, i-ar fi făcut jocul, dar individul ăsta? E un monstru cu care nicio femeie n-ar trebui să aibă de-a face.

— Nu mă simt prea bine. Trebuie să plec.

Scotocește prin poșetă și aruncă o bancnotă de douăzeci

de dolari pe teighea.

— Uite, spune ea. Fac eu cinste.

Sam se uită la banii meniți să-i răscumpere vina și rânjește.

— Toate sunteți la fel, începe el și, iară a mai auzi ce mai spune, Dați se întoarce și fuge.

Într-o zi o să râd amintindu-mi de asta, își spune la întoarcere în tren. Dar în momentul de față, nu-și dorește decât să plângă.

Capitolul 9

Michael ridică mâna și se ridică, strecurându-se pe lângă Jordana pentru a-l îmbrățișa strâns pe Leo, întorcându-se apoi spre Wendy și strângând-o în brațe.

Poate că nu-i vede foarte des, dar sunt printre cei mai vechi și mai apropiați dintre prietenii săi și, atunci când vin de-acasă de la ei, din Woodstock, la New York, își face întotdeauna timp pentru ei.

În seara asta avea planuri cu Jordana, dar când Leo l-a sunat și i-a spus râzând că sunt în oraș, fără copii, Michael și-a anulat planurile și a aranjat să ia cina cu ei.

Jordana e încântată la culme. Faptul că-i va cunoaște pe prietenii lui Michael – nu pe cei care apăreau din când în când la magazin, ci vechii, adevărații lui prieteni, a căror părere o aprecia – trebuie să însemne că această relație înseamnă la fel de mult pentru el ca și pentru ea.

Căci Jordana nu s-a așteptat niciodată să se îndrăgostească la vârsta coaptă de treizeci și nouă de ani. Pe deasupra, mai e și căsătorită și, până acum câteva săptămâni, își închipuise că va rămâne căsătorită cu Jackson toată viața.

Michael nu știe ce e această, această... relație pe care o are cu Jordana, dar știe că se simte mai plin de viață ca

oricând. El, care a fost întotdeauna persoana pasivă în relații, care a fost întotdeauna vânatul mai degrabă decât vânătorul, s-a trezit îndrăgostindu-se până peste urechi de Jordana.

Dar este asta dragoste? Nu e sigur. Pare prea mistuitor spre a fi dragoste, prea periculos, prea aproape de dependență, căci tocmai asta pare a fi ea pentru el – un drog. Își trage energia din adrenalină, din emoția de a o vedea, din întâlnirile ilicite, din partidele de sex uluitor, fantastic.

Poate că o iubește, cu siguranță a descoperit dincolo de imaginea pe care o afișează ea în fața celorlalți – șuvițele de un blond strălucitor, bronzul artificial, cerceii uriași cu diamante, pantofii cu tocuri cui – fetița vulnerabilă care se ascunde sub armură. Îi e cel mai dragă, e cel mai frumoasă când tocmai a ieșit de sub duș, cu părul prins în coadă, cu pielea curată, dezgolită – arată adevărat, îi spune el, și prea frumoasă ca să aibă nevoie de machiaj.

I-ar plăcea s-o vadă îmbrăcată în blugi și tricou, și nu genul de blugi și de tricouri pe care le poartă ea și prietenele ei din Long Island – blugi strâmți, purtați cu cizme cu toc, lanțuri de aur încolăcite la gât, cu cataramă uriașă de aur la curelele de cowboy. Vrea s-o vadă în blugi Levi's vechi, tociți, în cizme de călărie, cu o cămașă albă și

ușoară, fără machiaj și fără bijuterii.

Căci, oricât de intensă ar fi obsesia lui pentru ea, oricând Jordana începe să vorbească despre un viitor comun – și ea vorbește din ce în ce mai mult despre asta –, Michael începe să-și facă griji

Nu pentru că ea ar merge prea repede și prea departe – el pare să înainteze cu aceeași viteză nebunească dar, oricât ar încerca, nu vede cum și-ar putea găsi loc unul în viața celuilalt.

Stilul ei de viață e atât de diferit de stilul lui. Nu simte nicio dorință să pășească în lumea ei și, deși ea spune că e sătulă de materialismul de acolo, nu crede că i-ar fi atât de ușor să lase totul în urmă. Nu crede că ea vrea cu adevărat s-o facă.

Jordana locuiește într-o McVilă în stil colonial de opt sute de metri pătrați în Great Neck și are un apartament în Upper East Side. Conduce un Mercedes ȘI (argintiu, decapotabil), merge la cumpărături la cele mai bune magazine din Manhasset (Chanel, Hermes), unde toată lumea o știe după numele mic, și ia prânzul cu prietenele ei la Bergdorf cel puțin o dată pe săptămână.

O dată pe lună merge să se vopsească la John Frieda și a început să se tundă la Sally Hershberger cu mult înainte ca aceasta să devină, mă rog, Sally Hershberger.

Poartă un set complet de bijuterii în fiecare zi, cerceii cu diamante de opt carate fiind, la ea, o ținută modestă și de obicei își umple în fiecare dimineață brațul de brățări cu diamante.

În fiecare an își petrec vacanța de Crăciun la Four Seasons din Palm Beach, însoțiți de un grup de prieteni apropiați, iar femeile stau în jurul piscinei, purtând haine de vară Juicy Couture și Tory Burch, răsfoind reviste pentru femei, în timp ce bărbații vorbesc despre sport și afaceri, rareori scoțându-și nasul din Blackberry.

Jordana nu și-a dorit niciodată mai mult de la viață. Cu siguranță, n-a crezut vreodată că-și va dori un bărbat care locuiește într-un apartament mic, sărăcăcios, din Upper West, care vine la serviciu cu bicicleta, care nu și-a mai cumpărat ceva de îmbrăcat de ani de zile – toate tricourile pe care le poartă când nu e la serviciu au câte o gaură, se destramă, sunt roase și decolorate de la cât au fost spălate.

Dar are ceva proaspăt, foarte diferit de Jackson. Jackson, care, ca și ea, a crescut într-o familie săracă, este tot timpul complexat de cum va fi judecat, are nevoie de McVilă, de Mercedes, de bani, pentru a le dovedi tuturor că e la fel de bun ca ei, că face parte din același club.

Michael nu pare să vrea să facă parte din niciun club și nu seamănă cu niciuna din cunoștințele Jordanei. E un

bărbat care pare să se simtă perfect împăcat cu sine, care nu simte nevoia să-și dovedească valoarea în fața nimănui și, când e cu el, are un sentiment de siguranță care e inedit.

Și, ca toate femeile, Jordana e un soi de cameleon, care se poate adapta dorințelor bărbatului din viața ei. Când Jackson a declarat, cu atâția ani în urmă, că îi plac blondele, ea s-a dus întins să-și facă o coamă de șuvițe aurii. Acum, când Michael și-a recunoscut atracția pentru aspectul natural, Jordana a început să poarte un machiaj mai discret, pantofi cu toc mai mic, încercând să fie femeia ideală pentru el.

Dar chiar și cu mai puțin machiaj și pantofi mai joși, Jordana nu seamănă, totuși, cu niciuna din femeile cu care a fost Michael până acum și, în timp ce Leo și Wendy se așază la masă, gata să ia cina cu vechiul lor prieten și noua lui iubită, și dau mâna cu Jordana, declarându-se încântați s-o cunoască, cei doi schimbă pe furiș o privire alarmată.

Carrie își închipuise că va fi ușor s-o cucerească pe Jess, dar începe să realizeze că nu-ți poți cuceri copiii vitregi, sau pseudo-copiii vitregi, sau copiii iubitului pe dată. Îi cucerești zi de zi. Uneori oră de oră. Și uneori minut cu minut.

Cumva o înțelege pe Jess. Poate că ea însăși nu este rodul unei căsătorii destrămate, dar a fost un copil nefericit,

a trecut prin stângeneala preadolescentină, și-a dorit să fie slabă și drăguță atunci când toate fetele din jurul ei descopereau băieții, iar ea era întotdeauna cea care rămânea acasă.

Dar e întotdeauna tulburată de crizele lui Jess. Părinții ei nu erau genul care să se certe – își exprimau nefericirea prin tăceri, toane, depresii, nu prin țipete și plâns, iar Carrie e dezarmată când Jess plânge și se jelește, zbierând, cum face adesea, că ea, Carrie, i-a distrus viața, că o urăște.

Carrie încearcă să ignore acest lucru și există momente, mai ales când Richard nu e de față, când sunt doar ea și Jess, când Jess e o minune – dulce, vorbăreață, inteligentă, iar Carrie se relaxează, devine vulnerabilă, crede că sunt în sfârșit prietene, că totul va fi bine.

Până când apare din nou Richard, iar Jess o împinge la o parte pe Carrie, se urcă în poala tatălui ei, face o criză ca să-i atragă atenția, iar Carrie se simte din nou în plus.

— Așadar, ce crezi?

Michael și Leo merg în urma fetelor, care încearcă să se împrietenească, după cină, admirând vitrinele de pe Madison Avenue, deși nimic n-ar putea fi mai plictisitor pentru Wendy, instructor de yoga și *doula*¹, decât să se uite la pantofi de colecție care costă câteva sute de dolari.

¹ Persoană care oferă sprijin nonmedical (fizic și emoțional) în procesul nașterii (n. t.).

Leo oftează, apoi se oprește și se uită la Michael.

— Vrei să fiu sincer?

Lui Michael i se strânge inima. Orice urmează să spună Leo n-o să fie ce-și dorește el să audă, dar nu-l surprinde acest lucru.

— Desigur. Întotdeauna ești.

— Cred că te joci cu focul. Nu numai pentru că e șefa ta și e căsătorită, ceea ce, după mine, e nebunie curată, ci pentru că nu e pentru tine.

— De-abia dac-o cunoști, spune amărât Michael. Înțeleg ce-mi spui despre faptul că e căsătorită și relația de serviciu și chestiile astea, sunt probleme care mă frământă și pe mine, dar nu e cine crezi că e.

— Uite ce e, e minunată. Sunt sigur că e o fată minunată și, pentru altcineva, e perfectă. Dar nu pentru tine, spune Leo. Cred că ea e convinsă atunci când spune că nu-și mai dorește acel stil de viață, că nu-și mai dorește bijuteriile și hainele unicat. Cred că ea e convinsă când îți spune că ar fi fericită să locuiască cu tine la o fermă la țară. Dar nu cred că e adevărat. Cred că amândoi aveți o relație extraordinară, care e incredibil de intensă și vibrantă și care nu poate dura. Unul din voi se va trezi în curând și va realiza că e o iluzie.

— Și dacă nu se întâmplă așa?

— Nu știu, clatină din cap Leo. Dar, Michael, uită-te la ea.

Se întorc și o văd pe Jordana arătând spre o haină de piele până la podea, tivită cu blană de nurcă.

— Îmi place la nebunie aia, o aud spunând. Va trebui să vin mâine s-o iau.

Leo se întoarce spre Michael și ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar crezi că o fată ca asta e persoana potrivită pentru un tip ca tine?

— Nu știu, spune Michael. Eu tot cred că nu e ceea ce pare. Ascunde multe.

— Nu mă îndoiesc o clipă, răspunde Leo. Dar mi-ai cerut să fiu sincer și am fost. Sper doar ca niciunul din voi să nu fie rănit, atâta tot. Jucați un joc periculos. Ai grijă.

— O să am, spune Michael și, când ajung la colț, își iau rămas-bun toți patru, iar Michael și Jordana sar în primul taxi pe care îl văd.

— Mă urăsc, spune Jordana, așezându-se pe bancheta din spate a taxiului, în drum spre apartamentul ei.

— Nu te urăsc, spune Michael, întrebându-se cât de sincer ar trebui să fie.

— Așadar, ce a zis Leo?

Își dorește atât de mult să câștige simpatia prietenilor lui, dar știe că n-a reușit. Cum ar fi putut s-o facă, când n-avea nimic în comun cu ei, niciun subiect de conversație comun,

puține de spus când conversația a trecut la politică și budism.

— A zis că, după părerea lui, venim din lumi foarte diferite, spune cu grijă Michael.

— Și? Ce înseamnă asta?

— Cred că i-a fost greu să ne vadă împreună, oftează Michael. Și mie mi-e greu.

— Putem fi împreună. Asta nu înseamnă să ne contopim lumile, spune cu convingere Jordana. Înseamnă să creăm o lume nouă, pentru noi doi, și asta e ceva ce putem face. Ceva ce vom face.

Zâmbește și se lipește de umărul lui.

— Doar noi doi, spune. Să trăim altundeva. Undeva unde putem s-o luăm de la capăt.

Jordana e convinsă că e mai mult decât o aventură, vorbește din ce în ce mai mult despre viitor, despre lumea pe care o vor crea împreună.

Insistă că trebuie să fie mai mult de-atât, pentru că aceasta pare a fi singura cale de a justifica relația. Dacă ar fi doar o aventură, nu ar face-o, dar așa? Michael? Este dragoste adevărată. Este o întâlnire a sufletelor-pereche.

Nici nu realizează că toți cei care au o aventură încearcă s-o justifice în același fel.

Astăzi Richard are un meci de tenis. A luat-o pe Jess

aseară, a venit cu ea acasă și, când Carrie a ieșit din bucătărie, unde gătise macaroane cu brânză – desertul preferat al lui Jess –, și a salutat-o, Jess doar s-a uitat la ea, i-a aruncat o privire cruntă tatălui ei și a urcat în fugă în dormitorul ei, fără o vorbă.

— Ar trebui să urc oare? I-a întrebat Carrie pe Richard, stând stingheră în hol, auzind zgomotul ușii trântite, în timp ce Jess se aruncă în pat, jelindu-se ca un țânc de patru ani.

— Nu, a spus Richard. Hai s-o lăsăm. Trebuie să învețe. Tu faci parte din viața mea acum și va trebui să se obișnuiască cu prezența ta.

A aruncat o privire îngrijorată spre camera de la etaj când plânsetele s-au intensificat.

— Iisuse, a zis încet. Nu știu ce să fac în privința asta. Cred că ar trebui să urc.

— Nu.

Carrie i-a pus o mână pe braț.

— Cred c-o face ca să-ți atragă atenția. Dacă urci, o să obțină exact ceea ce-și dorește. Las-o. Las-o să se liniștească singură.

— Și dacă nu poate?

— Are treisprezece ani, i-a zis zâmbind Carrie. Sigur că poate – dar nu era foarte convinsă de asta.

Văzând că nu urcă nimeni după ea, Jess a coborât

bocănind, trântindu-se pe canapea cu brațele încrucișate, aruncându-i priviri veninoase cu coada ochiului lui Carrie, care a încercat s-o ignore. Deși se simțea aproape paralizată de neliniște, dorindu-și ca Richard să intervină pentru a pune capăt acestui gen de comportament, s-a purtat ca și cum totul ar fi fost normal, iar Richard a ieșit într-un final să stea de vorbă cu Jess.

Carrie n-a reușit să audă toate cuvintele, dar plânsetele și bocetele au fost înlocuite în curând de o conversație normală, și, în sfârșit, s-au întors împreună, iar Richard părea extenuat, dar ușurat.

— Îmi pare rău, a zis Jess, la întoarcere, uitându-se la Carrie cu o privire atât de tristă încât Carrie și-a deschis larg brațele și a îmbrățișat-o strâns.

— Nu-i nimic, i-a răspuns, făcând un pas înapoi ca s-o privească în ochi. Înțeleg. Ce-ar fi ca mâine, cât timp tati joacă tenis, noi două să mergem la cumpărături?

— Pe bune?

Ochii lui Jess scânteiau de încântare. Acasă stăteau mereu prost cu banii acum, iar mami n-o mai lua la cumpărături, era prea ocupată cu lucrul sau nu avea bani și, oricum, n-o lua niciodată pe Jess la cumpărături la magazinele unde voia ea, Jess trebuia să se îmbrace în continuare ca o fetiță.

— Mă gândeam c-am putea să mergem la Kool Klothes sau la Claire's. Să avem o zi între fete. Ce zici?

— Mi-ar plăcea la nebunie, a zis Jess, atât de fericită și fără griji încât Carrie nu reușea să recunoască în această copilă încântătoare monstrul care zbierase cu doar câteva minute mai devreme.

Poate că acesta e un nou început, își zice. Poate că o zi ca între fete e tocmai lucrul de care au nevoie.

— Nu mă pot abține, știi, îi spune Jess lui Carrie în timp ce stau împreună la cafenea, Jess cu o ciocolată caldă mare cu bezele, frișcă și o gogoasă cu ciocolată (mama ei n-ar lăsa-o în veci să mănânce atât de mult la cafenea – dacă ar fi cu mama ei ar primi o sticlă de apă minerală și un covrig, asta e mult mai plăcut). Nu-mi place deloc când încep să țip așa, dar am senzația că erupe un vulcan în mine și că n-am de ales, că trebuie să mă descarc.

— Înțeleg – ochii lui Carrie se umplu de lacrimi, simțind recunoștință pentru că Jess i se destăinuie, văzând durerea și confuzia din sufletul lui Jess, durerea și confuzia pe care și le amintește atât de bine din propria-i adolescență. Chiar înțeleg. Cred că trebuie să-ți fie foarte greu.

— Iar mama nu înțelege nimic din toate astea, spune cu amărăciune Jess, mușcând din gogoasă. Nu face decât să țipe și să strige și urăsc să locuiesc cu ea.

Carrie zâmbește.

— Cam așa eram și eu cu mama mea la vârsta ta. Fără țipete și strigăte, la mine acasă nu se striga, dar mult timp nici mie nu mi-a plăcut de mama mea. Deși, crescând, mi-am dat seama că își dădea toată silința.

Împrietenește-te cu ea, își spune. Împrietenește-te, dar n-o amesteca pe Daff în asta, căci Daff nu merită altceva decât sprijin din partea ei și cât de greu trebuie să fie să crești singură o adolescentă furioasă.

— Tu și tati o să vă căsătoriți? o întreabă deodată Jess, luând-o pe nepregătite.

— Eu... nu știu. Poate. Cred că e probabil prea devreme să vorbim de căsătorie, dar petrecem mult timp împreună și cred că suntem foarte fericiți cum suntem acum și nu vrem să schimbăm nimic.

— Dar stați împreună cumva, nu-i așa?

— Ei bine... petrec mult timp acasă la tatăl tău.

— Ți-ai adus lucruri acolo acum.

Jess o privește drept în ochi pe Carrie, care simte că i se încordează umerii, pregătindu-se să înfrunte un atac.

— La început aveai doar o periută de dinți, dar acum ai și haine acolo. Te-ai mutat la el?

Carrie râde nervos.

— Nu, încă am apartamentul meu.

Jess o studiază la rece.

— Mă gândeam că aş putea să mă mut eu cu tati, spune, aşteptând reacția lui Carrie. Îi lipsesc mult și sunt fiica lui, nimeni nu poate avea grijă de el mai bine decât mine.

— Sunt sigură că e adevărat, spune Carrie, pe un ton fals voios. Dar sunt sigură că mami s-ar supăra.

— Să se supere? pufnește batjocoritor Jess. Ar fi în culmea fericirii. Cred că o să-i propună chiar ea asta.

Carrie continuă să zâmbească, dar simte un gol în stomac. De-abia reușesc să fac față acestei situații o dată la două weekenduri și o seară în timpul săptămânii, își spune. Cum aş putea să-i fac față dacă ar fi ceva permanent?

— Putem să mergem la Kool Klothes acum? spune Jess, ridicându-se cu un zâmbet strălucitor. De-abia aștept să-ți arăt un top albastru pe care l-am văzut săptămâna trecută, seamănă cu cel pe care îl ai tu, cu floarea din paiete. O să părem gemene!

Și, luând-o de braț pe Carrie, care e uluită din nou de atitudinea ei capricioasă, Jess iese.

— Bună, draga mea, o întâmpină Daff, dar Jess trece pe lângă ea și pornește hotărâtă pe scări, cu pungi pline de haine. Ce ai acolo?

Jess o ignoră și Dați se întoarce spre Richard, dezarmată.

— Iar e prost dispusă?

— Nu, spune el, minunându-se încă o dată cum el și Daff pot să stea aici, conversând politicos, ca doi străini care de-abia dacă se cunosc, ca și cum n-a văzut-o epilându-se în zonele cele mai intime în baie, stând câte o jumătate de oră pe toaletă cu o revistă, ca și cum n-ar ști cum arată în momentul orgasmului.

— Jess s-a purtat minunat în weekendul ăsta. Am fost la cumpărături.

Nu pomenește de Carrie, nu încă, nu vrea să fie ca o sfidare pentru Daff, căci știe de la Jess că Daff nu are pe nimeni și bănuiește că încă n-ar fi pregătită să audă de Carrie.

Nu știe că, într-unul din rarele momente când își tratează mama ca o ființă umană, Jess i-a povestit totul despre Carrie. Când spune că o urăște pe Carrie, că o urăște pentru că i-a furat tatăl, că nu mai are răgazul să-și petreacă timpul cu tatăl ei, când spune despre Carrie că au mers împreună la manichiură sau au făcut ceva distractiv împreună sau vorbește mândră despre ceva ce a făcut Carrie.

Conflictul în care se află e limpede și Daff are grijă să nu-și dezvăluie durerea când aude despre iubita lui Richard. E limpede, totodată, că această iubită e diferită. Daff a

căutat-o pe internet și a găsit o poză a ei din ziarul local. Arată normal.

Drăguță. Plăcută. Pare genul de femeie cu care și l-ar putea închipui pe Richard.

Deși ea a intentat divorțul, deși ea i-a cerut lui Richard să plece, nu s-a așteptat ca el să-și găsească atât de repede fericirea. Din câte se pare, deja trăiesc împreună.

Când Jess vorbește despre ea, Daff ascultă și mormăie, încuviințând orice zice Jess.

— E atât de enervantă, spune Jess, iar Daff spune: „Înțeleg, probabil că te enervează uneori”.

— Mi l-a luat pe tati, se tânguie Jess, în momentele în care e copleșită și înlăcrimată.

— Știu că e greu, murmură Daff, mângâind-o pe spate. Dar nimeni nu ți-l poate lua pe tati, te iubește mai mult ca orice și nimic nu va schimba vreodată asta.

— Atunci unde a fost când am avut meci de baseball săptămâna trecută? își privește Jess mama. Unde a fost când am avut concert la școală? Dacă mă iubește atât de mult, de ce nu era acolo?

— Are de lucru, spune Daff, dar se întreabă același lucru.

Cum de ea face totul: ea îi ia haine lui Jess, se asigură că își face tema la timp, îi face pachetul, vine la toate manifestările de la școală, la piese, la serbările școlii, la

meciurile de baseball, la atelierele de balet, ține legătura cu părinții prietenelor ei, nu lasă să-i scape nimic, și cu toate astea, pe ea o urăște Jess cel mai mult.

Cum se face că tatăl ei, care își petrece timpul cu ea o dată la două weekenduri, dar nu face niciunul din lucrurile care constituie viața de zi cu zi a lui Jess, nu apare la niciuna din manifestări pentru că e prea ocupat cu lucrul, care n-ar recunoaște-o pe profesoara lui Jess nici dacă i-ar face avansuri într-un bar... cum se face că el nu poate da niciodată greș?

Acestea sunt momentele în care îi poartă ranchiună. Când ea se străduiește din răspuțeri, face atât de multe, când Richard face atât de puține și, cu toate astea, Jess îl pune pe un pedestal.

— S-a purtat frumos în weekendul ăsta?

— S-a purtat minunat, spune Richard. A fost cam cu toane când a ajuns, dar cred că perioadele de tranziție sunt întotdeauna grele.

— OK Mulțumesc, oftează Daff, își ia rămas-bun și se duce în bucătărie.

Odinioară ar fi bătut la ușa lui Jess să vadă dacă are nevoie de ceva, dar din camera ei se aude deja Blue October, așa că Daff deschide frigiderul și își toarnă un pahar de vin.

Capitolul 10

Daniel trăiește purtat de un amestec de teamă și adrenalină. I-a promis doctorului Pozner că va explora situația în profunzime, că nu va face valuri încă, așteptând până când el și Bee vor merge din nou la doctorul Pozner pentru a-i spune dacă, într-adevăr, alege această cale, dar acum că secretul lui a ieșit în sfârșit la iveală, acum că i-a spus cuiva, vrea să pună pe dată capăt acestei minciuni, vrea să poată fi cine e cu adevărat.

În fiecare seară își parchează Land Roverul în garaj, lângă Mercedesul uriaș al lui Bee, intră pe ușa ce dă în superbul lor hol în stil colonial, își lasă servieta, intră în bucătăria enormă, la capătul căreia fetele stau cuibărite pe canapea, uitându-se la *Hannah Montana*, la televizorul cu plasmă așezat deasupra șemineului din piatră, și simte că inima îi bate să-i sară din piept, pentru că nu știe cât va mai putea juca acest rol.

Noaptea nu poate să doarmă. Stă treaz ore în șir, privind-o pe Bee uneori, întrebându-se cum îi poate spune, ce cuvinte va folosi, atât de îngrozit de durerea pe care i-o va provoca. O iubește. Pur și simplu nu o iubește cum ar trebui s-o iubească, dar este partenera lui de viață, iar gândul c-o va răni, c-o va face să sufere, e aproape de neîndurat.

Bee e atât de puternică, dar el intuiește că asta ar putea s-o distrugă. Și cum rămâne cu prietenii ei? Cercul de prieteni apropiați pe care și i-a făcut Bee cât el era la muncă, oamenii cu care merg la grătare vara, cu care ies în oraș să ia cine zgomotoase la Zest. Nu că vreunul din bărbați ar fi neapărat genul lui – Daniel s-a simțit întotdeauna mai în largul lui cu soțiile –, dar a încercat să se adapteze, s-a descurcat binișor, ar fi zis, asigurându-se chiar că e la curent cu ultimele știri sportive înaintea întâlnirilor pentru a se putea preface interesat.

Și toți erau interesați de proprietăți, așa că găseau cu toții un subiect comun. Majoritatea soților lucrau în domeniul financiar, dar voiau să investească în afaceri imobiliare, să construiască locuințe, să facă lucrurile pe care le face Daniel, și cu toții știau totul despre afacerile imobiliare din oraș, petrecându-și duminicile mergând la licitații și studiind planuri și dotări, parcurgând ziarul local și învățând pe de rost lista vânzărilor de proprietăți.

— Ce ziceți de casa aceea de pe Old Hill Road? întreba cineva. Vă vine să credeți că e scoasă în vânzare la cinci milioane?

— Ei bine, cea de pe Hillspoint s-a vândut cu șase, intervenea altcineva.

— Dar aceea are vedere spre apă, adăuga un altul.

— Doar dacă stai pe vârfuri pe acoperiș, spunea Daniel și toți izbucneau în râs.

— Știi că antreprenorul a cumpărat-o cu trei. Cât crezi că a costat asta, Daniel? Zece pe metru pătrat?

— Poate doisprezece, ridică din umeri Daniel. Dotările sunt de calitate.

Cum va da ochii cu acești oameni, cu acești bărbați care beau bere, iubesc sportul, conduc mașini Escalade și Jeepuri Wrangler, cum va mai putea ieși în oraș de îndată ce vor afla că e gay?

Și vor afla. Într-un orășel ca ăsta, nu se întâmplă prea des drame și, când se întâmplă, toți vor să știe tot. Știe deja de mai multe divorțuri, de soți care și-au părăsit soțiile pentru babysittere sau pentru secretare, dar asta? Un soț sau o soție care își părăsește familia pentru că și-a dezvăluit atracția pentru același sex? Nu știe pe nimeni din Westport care să fi trecut prin asta.

Nu poate fugi, nu se poate muta în altă parte, n-o poate lua de la capăt. Nu se poate depărta de fetele lui și, orice s-ar întâmpla, e hotărât să facă parte din viața lor cel puțin la fel de mult ca acum.

În acele nopți de insomnie, visează la o viață ideală. Se vede într-o clădire cu apartamente, poate într-unul din acele apartamente frumoase, la mansardă, din South

Norwalk. Sau într-o căsuță pe plajă, poate pe Mill Cove, deși pe insuliță e interzis accesul mașinilor și probabil că e un coșmar să aduci provizii acolo iarna când ninge.

Dar închipuie-ți doar cât le-ar plăcea fetelor o casă pe plajă! Închipuie-ți cum ar fi să te trezești, să deschizi ușile de la camera de zi și să pășești pe nisip! Închipuie-ți cum ar fi să te întorci în pat și să vezi persoana iubită, să poți să întinzi mâna și să-i atingi brațul, să zâmbești în sinea ta privind-l cum doarme, să urmărești cu degetul conturul pieptului lui puternic, neted.

Acestea sunt fanteziile pe care Daniel le-a reprimat toată viața. Fanteziile care l-au urmărit ani de zile, încercând să i se strecoare în conștiință, nereușind să iasă la lumină decât când doarme, când subconștientul lui le întâmpină cu bucurie, când se trezește într-o stare de excitare de neîndurat, după ce a visat că era împreună cu un bărbat. Invariabil cu un bărbat. E doar un vis, își spunea, copleșit simultan de amintirea visului și de un sentiment de vină și rușine. Nu înseamnă nimic.

Atâta doar că acum știe că înseamnă ceva.

În două săptămâni vor pleca la Nantucket. Casa la care s-au uitat, când și-au petrecut weekendul acolo, era la fel de frumoasă ca în poze: o căsuță din piatră cenușie cu vedere spre lacul Quidnet și spre golf, iar Bee era atât de

încântată, agentul imobiliar atât de entuziast, încât, deși îngrozit, Daniel a realizat că nu poate refuza.

Nantucket chiar avea ceva magic, tatăl lui Bee avea dreptate și, în timp ce se afla acolo, plimbându-se prin sat cu Bee, începuse să se relaxeze, să creadă că poate că o să fie bine, poate că vor găsi o cale de ieșire din impasul în care se transformase căsnicia lor, căci erau încă prieteni. Cei mai buni prieteni.

Și acum au făcut-o. Nota de plată pentru toată vara – o mică avere, dar justificată, considera Bee – a fost trimisă săptămâna trecută, contractele au fost semnate și seria de e-mailuri dintre proprietari și Bee continua.

Încercați să vă faceți cumpărăturile pe continent, le recomandaseră aceștia. E mult mai ieftin! Instrucțiuni despre cum să obțină autorizațiile de acces dacă aveau o mașină cu care se putea merge pe plajă. Să-și aducă propriile prosoape.

Nici nu se pune problema să anuleze contractul, dar cum poate să meargă să-și petreacă vara acolo – de la sfârșitul lui mai până la începutul lui septembrie –, cum poate să meargă în

Nantucket pentru un sejur care, știe prea bine, Bee speră că le va reînsufleți dragostea – având în vedere ceea ce a reușit în sfârșit să recunoască față de sine?

Cu doar o seară în urmă, Bee a lăsat din mână revista pe care o citea în pat și s-a întors zâmbind spre el.

— Cred c-o să ne prindă bine vara asta, i-a zis, întinzând mâna și prinzând-o pe a lui, strângând-o afectuos. Cred că e un nou început pentru noi. Mulțumesc că ai închiriat casa asta, că ai făcut ceva de care știu că nu erai sigur, dar care cred sincer c-o să ne facă fericiți.

Daniel a încuviințat în tăcere, înghițind nodul pe care-l simțea în gât.

— N-a fost minunat că am fost în Nantucket în weekendul acela?

Bee s-a ghemuit în el și, din reflex, Daniel a cuprins-o cu brațul. Fără a simți nimic.

— Mmm, a zis, nu foarte convins.

— Te iubesc, știi, i-a zis ea, ridicându-și privirea spre el.

— Și eu, a răspuns el și asta a fost mai ușor, pentru că era adevărat.

— Noapte bună, i-a zis ea, sărutându-l scurt pe buze, s-a întors pe partea cealaltă și s-a întins să stingă veioza de lângă ea.

Daniel a simțit un val de ușurare.

— Noapte bună, a spus și și-a reluat lectura.

Niciun cuplu nu mai face sex de la un moment dat, își spunea Bee, când era obligată să se gândească la asta. În

zilele în care ea și prietenele ei ieșeau la cafea sau luau prânzul împreună sau își adunau copiii să se joace împreună, dacă venea vorba de sex, izbucneau toate în râs și spuneau: *Sex? Cine are timp de sex? Cine mai vrea să facă sex?*

Glumeau că au rămas în pană de scuze pe care să le spună soților, că vechea scuză cu durerea de cap era prea plicticoasă, că veneau întotdeauna cu altele noi.

— Soțul meu crede că ciclul meu ține două săptămâni, zisese Jenny zâmbind larg și izbucniseră toate în hohote de râs.

— După ce am născut i-am zis soțului meu că ginecologul mă sfătuisese să nu fac sex un an, zisese altcineva. Și m-a crezut!

Poate că nu și-ar dori, își zise Bee, dacă Daniel și-ar dori-o tot timpul. Poate că singurul motiv pentru care îi lipsește atâta, pentru care tânjește după intimitate, căldură, apropiere, e faptul că el refuză. Oare nu e în natura umană să-ți dorești întotdeauna ceea ce nu poți avea?

Nimeni n-o mai face, își spune, în timp ce îndoieli chinuitoare, gânduri oribile, pe care refuză să le înfrunte, încearcă să-și croiască drum în mintea ei. Avem copii mici, suntem epuizați, tot ce ne dorim când ne băgăm în pat e să ne culcăm.

Și se străduiește să nu se gândească la faptul că refuzul e al lui Daniel, nu al ei. Singura dată când a intervenit într-una din aceste conversații glumețe, a realizat că asta nu e normal.

— Știu! adăugase, Daniel face faza în care stă la duș până când crede că am adormit ca să nu trebuiască să se culce cu mine!

Și se uitase înjur, sperând să stârnească râsete, însă nu văzuse decât compasiune și o ușoară stânjeneală.

N-a mai pomenit niciodată de asta.

— Cred că trebuie să dai un ban ca să scoți un ban, îi spune Sarah lui Nan, aplecându-se deasupra cutiei mari de carton și desfăcând-o, pentru a da la iveală pachete de lenjerie albă și răcoroasă.

— Și chiar n-a fost scump, spune. Dacă te gândești bine. Și nu aveai destule cearșafuri pentru dormitoarele pe care vrei să le închiriezi, așa că trebuia s-o facem. O, aveau reduceri și la prosoape, așa că am comandat patru seturi de prosoape albe.

— Te gândești la toate, spune Nan, cu un zâmbet, desfăcând pachetele și gângurind încântată de moliciunea prosoapelor. Și, chiar dacă Andrew Moseley probabil că ar face un atac de cord, sunt perfect de acord. Nu putem să le oferim decât ce e mai bun chiriașilor noștri.

— Apropo de chiriași, cred că suntem aproape gata să punem anunțul.

— O, mă bucur așa mult! bate din palme Nan. Pot să mă duc mai târziu în oraș să pun anunțul la avizier.

Sarah face o pauză.

— Cred că ar trebui să-l punem pe internet, spune. Pe Craigslist și câteva din celelalte portaluri online. Acestea sunt cele mai bune metode acum.

— Cred că ai perfectă dreptate, spune Nan. Hai sus să vezi ce-am făcut azi-dimineață în camera albastră.

Nan și Sarah și-au petrecut fiecare zi transformând casa. Covoarele vechi și decolorate au fost strânse și puse în șopron, iar Sarah a lustruit podelele de lemn din dormitoare, în timp ce fratele ei, Max, a schimbat faianța din baie, vopsind pereții în alb strălucitor și albastru ca floarea de porumb.

Au făcut împreună cumpărături de pe internet, Nan însoțind-o pe Sarah acasă la ea ca să intre pe calculatorul ei, minunându-se de câte poți găsi, uluită că doar arăți și apeși și, două zile mai târziu, îți sosesc la ușă lucruri fabuloase.

Au denumit fiecare dormitor în funcție de culoare. Camera albastră are, evident, pereți albaștri, draperii drăgălașe de tul pe albastru și alb și set de pat asortat, o

vază cu hortensii de-abia culese așezată pe bazinul vechi, o pătură în carouri cu alb și albastru pe care o avea prin casă Sarah, aruncată ca din întâmplare pe canapeluța așezată în alcovul ferestrei.

Camera verde e albă, cu un imprimeu de viță de vie în alb și verde pe furniruri și pat, cu un vas cu ramuri de călin pe scrinul care fusese pătat și afumat, dar pe care Nan acceptase, cu inima îndoită, să-l vopsească și care e acum de un alb clasic, discret și plăcut.

Mai există o cameră albă și o cameră patriotică – unde stelele și dungile de pe steag se regăsesc atât pe cuverturile de pe pat, cât și pe un steag pe care Sarah l-a găsit, înrămat, la un târg, dar schimbările majore sunt în restul casei.

Huse de pânză albă au fost aruncate deasupra canapelelor și fotoliilor din camera de zi, deasupra cărora tronează teancuri de pernuțe albe și albastre, care îi dau încăperii o prospețime și un aer relaxat cum n-a mai avut de ani de zile.

Urmele de cafea de pe mese, arsurile, au fost acoperite de teancuri de cărți, vase frumoase găsite de Sarah, flori proaspete, iar toate covoarele prăfuite și roase au dispărut, spre a fi înlocuite de covoare simple, tăiate și înnădite din petice, vândute la reducere la un magazin de covoare din

Cape care își lichida stocul.

Masa din sufragerie a fost lustruită, lăcuită și dată cu ceară, iar Max a schimbat gresia din bucătărie, astfel că totul e alb și strălucitor.

— O să fie o pensiune cu mic dejun inclus, anunță Nan, scoțându-și masca și oprind polizorul electric, de îndată ce a terminat ultimul colț al mesei din bucătărie.

— Nu trebuie să vorbești cu cei de la Comisia de Urbanism pentru asta? Își ridică Sarah privirea de la hiaturile pe care le sigila, cu un aer îngrijorat.

— Probabil, dar n-o s-o fac. Nu va fi ceva oficial, dar cum aș putea să găzduiesc niște oameni în dormitoare și să nu le ofer măcar micul dejun? N-o să spun că e o pensiune în regim hotelier și știu că le-am pus automate de cafea în fiecare dormitor, dar, draga mea, m-aș simți vinovată dacă nu le-aș da ceva de mâncare. Și închipuie-ți numai ce bucurie va fi, cu toți chiriașii mei așezați în jurul mesei din bucătărie. Va fi ca odinioară.

— Nu știu dacă toți vor vrea neapărat să ia micul dejun, spune Sarah. S-ar putea chiar să nu vrei să-i vezi așezați în jurul mesei. S-ar putea să nu-ți fie simpatici.

— Ha! Corect! exclamă Nan, cu un zâmbet larg. Dar de obicei mă pricep destul de bine să cântăresc oamenii și n-o să primesc pe nimeni care nu-mi place.

— Dar dacă dăm anunțul online, n-o să ai ocazia să-i întâlnești. Va trebui pur și simplu să-i primești pe încredere.

— Pot să-mi dau seama la telefon, spune Nan. Ți-am povestit vreodată despre George?

— George? clatină din cap Sarah.

Nan oftează și se așază, aprinzându-și o țigară cu un zâmbet visător.

— George a fost primul bărbat de care m-am îndrăgostit după moartea lui Everett.

— Serios? Cum de n-ai pomenit niciodată de el?

Sarah se așază în fața ei, dorindu-și să nu se fi lăsat de fumat.

— Uneori cred că e mai ușor să nu te gândești la ce-ar fi fost dacă... spune melancolic Nan. Ce-ar fi fost dacă aş fi acceptat să mă mut la Londra cu el, să părăsesc Windermere? Ce-ar fi fost dacă aş fi știut că va cunoaște pe altcineva câteva luni mai târziu și se va căsători cu ea?

Oftează.

— Dar ne-am cunoscut prin telefon, continuă ea. Era un vechi prieten din școală al lui Everett, din Middlesex, și a sunat să mă salute într-un an când îşi petrecea vara pe insulă. Ei bine, din clipa în care a spus alo, am știut că o să mă îndrăgostesc de acest bărbat și, știi, a venit pe la mine la un pahar în seara aceea și așa a fost! Jur, m-am uitat o

dată la el și m-am îndrăgostit la nebunie.

— Și?

Nan zâmbeste, amintindu-și.

— Și am petrecut o vară minunată împreună. Eram atât de confuză după ce a murit Everett și nu credeam că voi mai găsi pe altcineva, nu căutam să găesc pe altcineva, și apoi în viața mea a apărut dragul de George și, deși n-a durat, mi-a arătat că pot fi fericită din nou, că moartea lui Everett nu era, în niciun caz, sfârșitul lumii. Deși în acel moment mă chinuiam încă să ies din impasul în care m-a lăsat Everett.

— Nu înțeleg, clatină din cap Sarah. Dacă ați fost fericiți împreună, de ce n-a durat?

— George a fost puntea care m-a ajutat să trec de la suferință la o nouă viață. Cred că am știut că e un minunat balon de săpun care nu va ține și el obținuse o slujbă în Londra. Doamne, suna atât de fermecător, dar Michael era atât de mic și nu voiam să-l dezrădăcinez sau să-i dau și mai mult viața peste cap și ne-am promis c-o să ținem legătura.

— Chiar credeam c-o să se întoarcă după mine, spune visătoare. Și apoi am primit o invitație la nunta lui. O chema Millicent Booth Eden. Le-am trimis o carafă superbă de cristal, deși e posibil să se fi spart până să ajungă de

cealaltă parte a Atlanticului, și apoi n-am mai ținut legătura.

— Nu te-ai gândit niciodată să încerci să-l regăsești? o întreabă entuziasmată Sarah. Probabil că ai putea să-l cauți pe internet. Poți să găsești pe oricine. Eu am stat ore întregi să caut foști colegi de școală, foști iubiți, pe toată lumea de care mi-am amintit.

— Poate c-ai putea, spune zâmbind Nan, revenind în prezent. Se numește George Forbes. Originar din Boston, stabilit ultima dată în Londra.

— Doamne, n-ar fi minunat dacă l-am găsi și ar fi, nu știu, divorțat sau văduv sau așa ceva și s-ar întoarce și v-ați îndrăgosti unul de altul și ați trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Nan zâmbește larg.

— Draga mea Sarah, nu știi că o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți oricum?

Mai târziu, în cursul după-amiezii, Nan merge cu bicicleta în oraș, cu un sul de hârtie în coș. Au xeroxat poze ale casei, poze ale camerelor, vederea splendidă de la fiecare din ferestre.

Camere de închiriat pe perioada verii într-o minunată casă din Sconset cu vedere spre apă și acces direct la plajă. Fiecare cameră cu pat și baie proprie. Micul dejun inclus la

cerere. O ocazie unică!

Își parchează bicicleta pe Main Street și fixează hârtia pe panou, stând un răstimp să citească ce se întâmplă în oraș. Yoga la plaja copiilor, observă ea, gândindu-se că poate ar trebui să se apuce de ceva să-și mai dezmoștească ciolanele bătrâne.

— Nan?

Se întoarce și dă cu ochii de Patricia Griffân, o altă veterană, care dă colțul și se oprește când o vede pe Nan.

— Bună, Pat, zâmbește ea. Ce faci? Ce face Buckley?

— O, știi tu, spune Patricia. Viața merge ca de obicei. Ce-i cu zvonul pe care l-am auzit că organizezi vânzări de mobilă la tine?

— A fost doar o idee, spune Nan. Să scăpăm de vechituri și să ne înnoim.

— Am auzit că antreprenorii dădeau târcoale ca uliii, râde Patricia.

— Cam dădeau. Nu c-aș avea de gând să vând.

— Bun. Ar fi păcat să-i vedem cum îți demolează casa. Ai auzit ce li s-a întâmplat soților Oldingham?

— La Madaket? Nu, ce s-a întâmplat?

— Vecinul lor i-a convins să-și vândă casă, le-a oferit un preț pe care nu-l puteau refuza, se pare, dar a jurat că o s-o păstreze, a zis că voia o a doua casă în care să poată sta

copiii lui și c-o să facă un complex.

— Și a făcut?

— De cum au ieșit pe ușă au și intrat buldozerele gata să demoleze casa. Acum se construiesc trei vile uriașe în loc.

— Și ce s-a întâmplat cu soții Oldingham?

— S-au întors la Cape, dar nu e îngrozitor?

— Ei bine, n-o să pună mâna pe casa mea cât timp am un cuvânt de spus.

Patricia zâmbește, apoi dă cu ochii de panou.

— Ce-i cu ăsta? închiriezi camere?

— Da, răspunde mândră Nan. E prea liniște pentru gustul meu acum. M-am gândit ce nostim ar fi să-mi umplu casa de oameni și am nevoie de ceva să-mi umplu timpul.

— Ce idee bună, spune Patricia. Mă bucur că te-am văzut, Nan. Ar trebui să ne mai vedem. Poate c-o să vii în sfârșit să te înscrii la clubul nostru de grădinărit – și, zicând asta, pornește zorită spre casă pentru a-și informa soțul că e adevărat, e limpede că Nan Powell are într-adevăr probleme cu banii.

Capitolul 11

În după-amiaza asta, Daniel a făcut un lucru pe care și-a dorit, în taină, să-l facă de ani de zile. Întâlnirea pe care trebuia s-o aibă a fost anulată, iar el a plecat de la birou, cu obraji în flăcări, ca și cum colegii săi puteau să privească drept în sufletul lui și să vadă unde se ducea de fapt.

Știa de ani de zile de Maple Bar. Un bar-cafenea gay din New Haven, îl atrăsese întotdeauna, ca atâtea alte cafenele și baruri gay, dar nu îndrăznise niciodată să facă altceva decât să treacă cu mașina prin fața lui, privind visător înspre ferestrele mate.

Memorase adresa, îngrozit doar la gândul că un bar gay ar putea să apară pe lista căutărilor lui pe Google. Nu folosisese cuvântul gay. Scrisese doar „*mapleul* și New Haven, adăugând cuvântul „copac” după ce găsisese adresa, gândindu-se că putea să inventeze vreo poveste cum că a căutat informații despre arțari în eventualitatea – puțin probabilă – că i-ar da cineva de urmă.

Mai făcuse acest lucru până acum, pe computerul de acasă. Devenise expert în a șterge informațiile temporare, istoricul de căutare, informațiile despre site-urile vizitate, dar, cu toate astea, în 1., Arțar” (engl.) (n.t.).

suflet îi rămăsese o urmă de teamă că, într-un fel sau

altul, cineva va putea vedea că, din când în când, când ispita e prea mare ca să-i poată rezista, a păcătuیت intrând pe site-uri gay, s-a uitat la poze, a citit povești erotice, cu ochii mistuiți de dorință.

Tastează adresa pe GPS și pornește pe pilot automat, fără să știe de ce se duce acolo, iară să știe ce va face când ajunge acolo, știind doar că trebuie să se ducă, să vadă dacă e adevărat, dacă e gata să-și dea viața peste cap pentru ceva ce-și dorește cu adevărat.

Barul e cufundat în penumbră și tăcere. Câțiva bărbați stau în picioare sau pe scaune lângă bar, alți câțiva sunt strânși în jurul unei mese de biliard. Se aude muzică, iar Daniel se îndreaptă spre bar, se așază, simțind că-i tremură picioarele, și își bagă nasul în meniul de la bar, evitând privirile celorlalți.

— Salutare – ridicând ochii, întâlnește privirea unui barman prietenos. E căldură mare azi, nu?

Daniel zâmbește.

— Am stat toată după-amiaza într-o mașină cu aer condiționat, așa că n-a fost așa rău.

— Ce să fie?

— O să iau un Sam Adams.

— Vine.

la o gură și se întoarce pe trei sferturi pe scaun,

observând că se întâmplă mai multe lucruri în penumbra din încăpere. Un cuplu e sprijinit de perete, sărutându-se violent, înainte de a ieși pe o ușă din spate.

Daniel îi privește, nu-și poate lua ochii de la ei, simțind că i se accelerează pulsul de teamă. Și de dorință.

— Vrei să joci?

Un tânăr cu părul negru îi întâlnește privirea și îi întinde un tac, iar Daniel ridică din umeri.

— Nu prea sunt bun la biliard, spune.

— Nici eu, spune bărbatul, zâmbind larg, așezându-se pe scaunul de lângă Daniel. Eu sunt Mike.

— Daniel.

Dau mâna, iar Mike comandă ceva de băut. N-are nimic misterios sau feminin, sau agresiv masculin. Nu are pantaloni de piele, sau găuri în urechi, sau o strângere de mână moale. E un tip normal, în blugi și tricou, cu un zâmbet drăguț și o tunsoare băiețească. Arată întocmai ca toți ceilalți tipi pe care-i cunoaște Daniel și, în sfârșit, acesta începe să se relaxeze.

— Așadar... începe stângaci Daniel. Ești... un obișnuit al locului?

— Vrei să spui, dacă vin des aici? râde Mike. Cred că da. Locuiesc aproape și, s-o spunem pe-a dreptă, nu sunt prea multe baruri gay pe-aici. Nu te-am mai văzut până acum. Ai

venit cu o treabă?

— Nu chiar. Știu de locul ăsta de ani buni, dar niciodată...
Pur și simplu, n-am apucat să intru până acum.

Mike ia o gură de bere, apoi zâmbeste.

— Ești căsătorit, nu-i așa?

Daniel se uită cu un aer vinovat la inelar. Credea că și-a scos verigheta. Chiar și-a scos-o.

— Îmi dau seama întotdeauna, spune Mike. Ai aerul ăla. Căsătorit, cu copii, și foarte puțin obișnuit cu chestia asta.

— Te pricepi, spune într-un final Daniel, ridicând din umeri. Exact așa e.

— Vin o mulțime de țipi căsătoriți aici, spune Mike. De obicei, asta e viața lor secretă, soțiile lor habar n-au că sunt atrași de bărbați, dar nu cred că e și cazul tău.

— Soția mea habar n-are că sunt... atras de bărbați - aproape că i se împleticește limba rostind cuvintele.

— Dar pari chinuit. Vrei să-i spui, nu-i așa?

— Ce ești tu, de fapt? Întreabă uimit Daniel. Ești psiholog sau citești gândurile?

— Pot fi orice îți dorești să fiu, răspunde Mike, ridicând dintr-o sprânceană, iar Daniel realizează deodată că flirtează cu el și că discuția s-ar putea să nu fie atât de inofensivă pe cât credea.

Daniel parcurge încet drumul spre casă, cufundat în

gânduri. I se confesase lui Mike, mărturisise pentru a doua oară și, de fiecare dată când își spune povestea, când rostește cuvintele, „Sunt gay”, pare din ce în ce mai normal, din ce în ce mai firesc.

— Vrei să mergem în camera din spate? I-a întrebat Mike, după ce stătuseră de vorbă o oră, iar Daniel șovăise.

Își dorise s-o facă, mai mult ca orice pe lume, dar nu putea. Nu putea s-o înșele pe Bee, nu putea să-i facă asta, nu putea să-și facă sieși asta. Era destul de rău că o înșela în fantezia lui. Actul fizic ar fi copleșitor pentru el acum.

I-a trebuit toată voința ca să refuze. Chiar și când se îndrepta spre mașina lui s-a simțit tentat, iară și iară, să se întoarcă, să intre, să-l lase pe Mike să-l ia de mână și să-l conducă în camera din spate.

A ajuns până la mașină, a ajuns la autostradă și, deși la fiecare ieșire s-a luptat cu ispita de a face cale întoarsă, în cele din urmă, a reușit să ajungă acasă.

Doar că nu se mai simțea acasă.

Lizzie și Stella au rămas la o prietenă, iar Bee, care n-are niciodată parte de o noapte fără fete, pune masa în sufragerie.

Vrea ca această seară să fie deosebită, să anticipeze vacanța și, deși e un antitalent la gătit, a trecut pe la Garelick & Herb și a luat piept de pui umplut, orez sălbatic,

diverse salate – toate sortimentele preferate de Daniel.

Ipod-ul e conectat, se aude o muzică romantică și, deși Bee se simte puțin stânjenită – ei doi o să se simtă oarecum stingheri așezați la masa lor franțuzească de secol XVIII –, dacă mănâncă în bucătărie, ca întotdeauna, o să stea fără să vorbească prea mult, Daniel s-ar putea să înceapă să citească ziarul pe la jumătatea mesei, iar masa se va încheia în zece minute.

Bee vrea să se relaxeze în seara asta. Fără copii! Fără nicio scuză... Vrea să aprindă lumânări, să bea vin și să stea de vorbă cu soțul ei. Să stea cu adevărat de vorbă. Vrea să regăsească tot ceea ce îi leagă, cum s-a întâmplat în Nantucket. Vrea să fie o seară romantică. Vrea ca el să-și amintească de ce sunt împreună, de ce s-au căsătorit. Ce înseamnă să fii îndrăgostit, căci, orice altceva s-ar întâmpla, e sigură că el o iubește, are doar nevoie de ajutor în a-și exprima dragostea.

— Așadar, crezi că ar trebui să rezervăm ceva înainte să plecăm? Mă uitam printr-o revistă și am putea să închiriem o barcă, să mergem la un picnic.

— Sigur, spune Daniel, înghițind cu noduri încă o bucățică de pui, pentru că nu știe cum va face chestia asta.

— Daniel, pentru Dumnezeu, oftează într-un final Bee, lăsând din mână furculița și cuțitul, cu un zdrăngănit. Poți

să arăți măcar o urmă de entuziasm? Ai fost de acord să închiriem o casă în Nantucket și acum pare că nu mai vrei să mergi, ceea ce, sincer, îmi taie tot cheful și mie.

— Nu e vorba că nu sunt încântat.

Daniel lasă din mână tacâmurile și închide ochii preț de câteva clipe. Când îi deschide, o vede pe Bee fixându-l întrebător.

— Ce e? întreabă ea, aproape în șoaptă. S-a întâmplat ceva, nu-i așa? E... din cauza mea? Asta e? Vrei să mă părăsești?

Nu l-a mai întrebat asta până acum. Poate că i-a fost prea teamă de răspunsul lui, iar, până foarte de curând, Daniel n-ar fi crezut niciodată că se va întâmpla așa și, când își ridică ochii, când îi întâlnește în sfârșit privirea, vede că ea vrea să-l audă spunând nu, nu. Nu îi absurdă. Desigur că nu.

Dar nu poate. Nu acum. Asta e momentul, realizează el. Porțița de scăpare, care îi pare înfricoșătoare și ireală, dar, dacă nu profită acum de ocazie, nu știe cum o să poată continua să trăiască așa o minciună, o minciună care pare să crească oră de oră.

Daniel se chinuie să-și găsească cuvintele. Nu așa și-a dorit să se întâmple. Îi promisese doctorului Pozner să mai aibă câteva întâlniri între patru ochi cu el, să găsească

metoda de a-i spune lui Bee, dar trebuie s-o facă acum și, în timp ce el încearcă să spună ceva, Bee își duce mâna la inimă.

— O, Doamne, șoptește ea. Chiar vrei. Cred c-o să mi se facă rău.

Și sare în picioare, alergând spre baie, unde începe să verse în vasul de toaletă.

— Bee, îmi pare nespus de rău.

Daniel aleargă după ea și o ajută să se ridice, rămânând neajutorat în prag în timp ce ea – și clătește gura.

— Spune-mi numai, îi cere ea. Spune-mi de ce. Lucrurile merg bine. Credeam că facem progrese, asta e ideea acestei vacanțe, pentru Dumnezeu. O, Doamne, geme ea. Vacanța. Ce ar trebui să fac?

— Pur și simplu nu sunt fericit, spune Daniel. Nu pot să mă mai prefac că lucrurile merg bine când nu e așa.

— Ce vrei să fac? spune încet Bee. Voi face orice dorești. Îmi pare rău că te-am bătut la cap cu sexul. Îmi pare rău. N-o să se mai repete. Jur, Daniel, te iubesc, o să fac orice ca relația asta să meargă – disperarea i se citește în ochi în timp ce-l imploră, convinsă că va găsi o cale.

— Nu poți face nimic, spune trist Daniel. Jur, n-are nimic de-a face cu tine. E ceva ce ține doar de mine, de a mă lămuri ce-mi doresc.

— Atunci, lămurește-te. Nu trebuie să pleci ca să te lămurești. Rămâi. O să te ajut sau o să-ți las libertatea s-o faci. Poți să dormi în camera de oaspeți dacă vrei, dar nu pleca. Te rog, nu pleca. Cum rămâne cu fetele? Cum rămâne cu mine?

Și ultimul dram de tărie pare să se scurgă din făptura lui Bee, căci se prăbușește pe podea, plângând în hohote, în timp ce Daniel nu-și dorește nimic mai mult decât s-o strângă în brațe și s-o aline, dar nu poate s-o facă.

După cum nici nu-i poate spune adevărul. Faptul că deja se simte ușurat. Că simte mai multă durere decât și-ar fi închipuit vreodată, la gândul că a rănit-o pe Bee, că își va părăsi fetele, dar că umbra care l-a apăsător toată viața, care a devenit mai grea și mai întunecată de-a lungul căsniciei lui, s-a risipit în sfârșit.

Nu poate să-i spună că această căsnicie s-a încheiat, nici motivele pentru asta. Nu încă. Există o limită a durerii pe care i-o poți provoca unei persoane dintr-o lovitură și nu e nevoie ca ea să știe – o să fie timp mai târziu pentru asta.

Poate că altor oameni le e mai ușor să ardă toate punțile, dar Daniel nu poate să facă acest lucru. Ideea că are nevoie de libertate pare potrivită. Pare ceva cu care Bee se poate resemna, ceva care nu-i va spulbera întreaga lume.

Îi dă false speranțe, știe asta, dar ar prefera să facă acest

lucru delicat, cu blândețe, să găsească o cale de a-i da vestea când e mai puternică, ceva mai obișnuită cu ideea unei vieți iară el.

— Te iubesc, Bee, spune Daniel. Îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot rămâne aici.

— Unde te duci?

— În seara asta o să stau la The Inn. Găsesc eu ceva. Te sun mâine, poate mă lași să le văd pe fete după școală. Acum trebuie să urc să-mi fac bagajele – și o lasă pe Bee așezată pe podea, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraz, în timp ce își aruncă o parte din lucruri într-o geantă și se îndreaptă spre ieșire.

În ultimul timp, Michael are rareori ocazia să-și petreacă nopțile de unul singur, realizează el. Își petrece majoritatea timpului cu Jordana, iar în nopțile când nu e cu Jordana, e de obicei cu prietenii – la un pahar de vorbă, luând o cină liniștită într-un restaurant de cartier: viața obișnuită din New York.

În seara aceasta Jordana s-a întors la Long Island – ea și Jackson aveau nu se știe ce gală de caritate, dar Michael n-a cerut amănunte, încearcă să nu se gândească la Jackson, la cum s-ar simți, la ce fel de om trebuie să fie Michael ca să se culce cu soția lui. E singura cale.

A fost ca un drog pentru el, ca o obsesie, dar treptat

Începe să aibă senzația că se trezește dintr-un vis. Treptat, începe să se întrebe ce naiba face.

Cu doar două săptămâni în urmă se gândea că e, poate, cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. O considerase întotdeauna atrăgătoare, dar odată ce au început această relație, a început s-o considere frumoasă. Mai mult chiar. De o frumusețe hipnotică.

Și acum, peste noapte, a început să observe că are o ținută nepotrivită, cu umerii împinși înainte când merge. Vocea îi e ascuțită și nazală, lucru care i se părea adorabil, dar care acum i se pare, infinitezimal, enervant. I s-a părut înduioșător, la început, că încerca să se schimbe ca să-i facă pe plac, înlocuind pantofii cu toc cu unii cu talpa joasă, fixativul cu agrafe cu care să-și prindă părul în acea coadă fără fasoane care îi place atât de mult, dar acum i se pare ciudat că o femeie poate avea un sentiment așa scăzut al propriei valori încât se poate schimba în întregime pentru a se adapta oricărui bărbat cu care este.

Vălul trandafiriu, s-ar părea, începe să se destrame și deodată realizează că nu știe cum să scape. Lucrează aici de 20 de ani – e mai mult decât o slujbă, e viața lui, e familia lui, și, deși din când în când s-a gândit să plece în altă parte, nu și-a închipuit niciodată că va fi dintr-un motiv ca ăsta.

Iar Jordana, care simte că el încearcă să se elibereze, pare încă și mai dornică, mai disperată, mai îndrăgostită ca oricând.

Avea nevoie de această seară, de o seară liberă, o seară de singurătate, mai mult decât ar fi visat vreodată. O noapte de libertate, întreruptă doar de numeroasele sms-uri cu care îl bombardează Jordana.

f. Plicticos aici. Îmi lipsești ENORM! J XXX unde ești? vreau să te sun! te iubesc!

Poți să suni?

Am încercat să sun! Niciun răspuns. Sunt îngrijorată... XXX în bar și-a băgat telefonul în buzunar și și-a lăsat haina pe spătarul scaunului, încercând să ignore bâzâitul.

— S-ar părea că te caută cineva, bătrâne, i-a zis englezul așezat lângă el, arătând cu un zâmbet spre buzunarul care vibra.

Michael a ridicat din sprâncene și din umeri.

— Încerc să mă dau la fund în seara asta.

— Ah, nevasta îți dă bătaii de cap?

— Cam așa ceva. Nu nevasta. Nevasta altuia, a completat, pufnind la propria glumă.

Englezul a rânjit și i-a făcut complice cu ochiul.

— Necaz major cu femeile atunci. A aflat soțul?

— O, Doamne, gemu Michael. Sper sincer că nu.

— Ți-e prieten?

— Ai putea să spui că da.

Michael a comandat încă o bere și una pentru noul său prieten.

— E șeful meu.

— Nevasta șefului? Ai curaj, bătrâne, nu glumă, a clătinat acesta din cap. Noi avem o vorbă acasă: nu-ți face nevoile în fața ușii.

— Da, mă rog, a răspuns Michael. Mi-aș dori s-o fi auzit acum câteva săptămâni.

— Noroc - a ridicat paharul. Pentru secrete și minciuni.

— Secrete și minciuni? a zis Michael, știind că nu asta își dorea, nu așa își dorea să trăiască. Nu, a zis după o pauză. Pentru un nou început - și a dat pe gât restul sticlei.

Doarme când aude țârâitul. Insistent. La început îl aude în vis și, ieșind încet la suprafață, realizează că nu e în vis, că sună cu adevărat. Se întinde după receptor și aude tonul, moment în care realizează că nu e telefonul, ci soneria.

Se uită la ceas, în timp ce se îndreaptă, împleticindu-se, spre interfon. 2: 37 dimineața. Cine naiba îi sună la ușă la 2: 37 dimineața?

— Da - vocea îi e înecată de somn.

— Michael? Sunt eu, Jordana.

— Jordana? E 2: 37 dimineața. Ce-i cu tine aici?

— Michael, dă-mi drumul, te rog, spune ea. E periculos aici.

— L-am părăsit, anunță ea, târând o geantă voluminoasă Louis Vuitton în apartamentul minuscul al lui Michael.

— Poftim?

Michael aproape că a amuțit.

— Am făcut-o, spune ea, ridicându-și privirea spre Michael, cu lacrimi în ochi, dar el nu e într-un totu sigur dacă sunt lacrimi de bucurie sau de întristare.

— Cum adică l-ai părăsit?

Michael are senzația că i s-au tăiat picioarele, habar n-are ce să spună.

— Am avut o ceartă monstru în seara asta, spune Jordana, târându-și valiza în dormitor ca și cum ar fi la ea acasă. Nu sunt mândră de mine, dar i-am spus că nu sunt fericită cu el și că mariajul nostru s-a încheiat.

— Nu...

Michael simte că i se face rău.

Își ridică privirea spre Jordana, nevenindu-i să creadă ce a făcut și, lisuse, dacă a făcut asta, de unde poate ști că nu i-a spus totu?

— Nu știe de... noi?

— Nu! râde Jordana. Nu ești zdravăn? M-ar *omorî*.

Doamne, probabil că te-ar omorî și pe tine. Nici nu se punea problema să-i spun, deși m-a întrebat dacă există altcineva.

— Ce i-ai spus?

Michael încearcă încă să se trezească din ceea ce pare din ce în ce mai acut cel mai cumplit coșmar pe care l-a avut vreodată.

— L-am întrebat de ce bărbații își închipuie întotdeauna că există altcineva, de ce motivul n-ar putea fi pur și simplu că nu sunt fericiți și că nu-l mai doresc.

— O, Doamne, Jordana, spune Michael. Eu pur și simplu... nu mă așteptam să faci asta. Am fi putut să vorbim, ai fi putut să mă pregătești. Ce ne facem?

Își ridică privirea la timp ca să vadă dezamăgirea de pe chipul ei.

— Ce vrei să spui? Am crezut că pot să stau aici. Cu tine. Iisuse, Michael. Am crezut c-o să te bucuri.

— Eu... oftează el. Sunt doar șocat, Jordana. Desigur că poți să rămâi aici. În noaptea asta. Dar nu poți să stai mai mult aici. Dacă ar auzi Jackson, l-ar ucide.

— Jackson n-o să afle.

— N-am de gând să-mi asum riscul.

— Bine, spune Jordana. O să mă mut la un hotel după colț sau așa ceva ca să putem fi aproape. Hei! Sună chiar

romantic!

Ea se apropie de Michael, care s-a așezat pe pat, și se oprește în fața lui cu un zâmbet seducător, un zâmbet pe care Michael îl găsea atât de sexy, dar care acum i se pare de-a dreptul înspăimântător.

— Spune-mi că te bucuri, gângurește ea, întinzându-și degetele ei mici, răcoroase, mângâindu-l blând, așa cum îi place lui. Spune-mi că te bucuri să mă vezi, se bosumflă ea ca o fetiță. Credeam că Mikey o să se bucure să aibă parte de fată doar pentru el.

— Mă bucur, minte Michael, în timp ce Jordana îl împinge pe pat și se urcă deasupra lui, iar el nu se mai gândește la nimic altceva.

Capitolul 12

Michael își ridică plictisit privirea când se deschide ușa de la atelier. Cândva nu-l deranja nimeni zile în șir. Iubea singurătatea, tăcerea. Să creeze bijuterii era o formă de meditație pentru el – nu trebuia să gândească, își simțea mintea ajungând la o stare de pace care îi permitea să-și descopere cele mai profunde rezerve de creativitate.

În ultimele săptămâni, Jordan a schimbat totul. Se foiește toată ziua pe ușă și, deși el a întâmpinat cu bucurie această activitate la început – era ceva incitant, care-l anima și-l înviora –, acum tânjește după liniștea și pacea de odinioară.

Dar nu e Jordana. E Jackson și, cum îl vede, Michael are un sentiment apăsător de vinovăție.

A reușit să-l evite pe Jackson – lucru ușor, dat fiind că Jackson a petrecut atât de mult timp pe Long Island, iar în rarele ocazii când Jackson venea în oraș, lui Michael i-a fost ușor să joace teatru, să pară degajat, să adopte același ton de tchinărie amicală pe care îl adoptă de ani de zile.

Cum poate să facă asta azi? Cum poate s-o facă, știind că Jordana l-a părăsit azi-noapte pe Jackson și a venit să-și petreacă noaptea cu el. Cum poate să joace teatru, când i-o trage nevastă-sii și, prin asta, pare să-i fi tras preșul de sub picioare.

Jackson arată groaznic. Intră mergând ca un bătrân, cu pungi sub ochii congestionați, epuizat, părând să fi îmbătrânit cu zece ani într-o noapte.

— Te simți bine? întreabă Michael, neștiind ce altceva să-i spună.

— Nu prea.

Jackson trage un scaun și se așază, oftând adânc.

— Jordana m-a părăsit.

— Poftim?

Michael se preface șocat, în tonul lui răzbate o compasiune autentică. Nu și-a dorit niciodată să se întâmple asta, nu și-a dorit să rănească pe nimeni, cu atât mai puțin pe Jackson, care n-a fost altceva decât bunătatea întruchipată față de el în toți acești ani. Jackson căruia îi datorează totul.

— Jackson, e îngrozitor. Îmi pare nespus de rău.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, clatină din cap Jackson. A zis că nu e fericită, că nu-i ofer lucrurile de care are nevoie. Michael, i-am oferit totul!

— Știu.

Michael se foiește stânjenit pe scaun, simțind greutate, regret și teamă, dorindu-și să poată da timpul înapoi, dorindu-și să nu fi fost atât de impulsiv și să nu fi provocat atâta durere.

— Ce și-ar mai putea dori cineva? Și o iubesc. O iubesc pe femeia asta. E totul pentru mine – și, îngrozit, Michael îl vede pe Jackson izbucnind în plâns.

— Jess! Micul dejun e gata! strigă Daff în direcția scărilor, apoi se întoarce în bucătărie, răsturnând ouăle ochiuri peste clătite.

Daff și-a dorit întotdeauna să fie genul de mamă care îi pregătește în fiecare zi micul dejun copilului său. Și-a dorit să fie genul de femeie care face granola în casă, care se uită la Martha Stewart și reușește să deprindă măcar o parte din meșteșugurile acesteia, care are o minunată grădiniță de legume în spatele casei, unde roșiile se încolăcesc pe spaliere albe și gura-leului se revarsă mănunchiuri deasupra unui gard alb.

Daff cunoaște astfel de femei. Există sute de mame la școală care tocmai asta fac, care au dulapuri imaculate pentru lucru manual acasă, care aduc la serbare case superbe pentru păpuși și spun că le-au înjghebat în grabă, folosind cutii de pantofi, și resturi de tapet.

Daff s-a simțit complexată în preajma acestor femei încă din vremea grădiniței. La naiba, chiar dinainte, de la școala pregătitoare. Acestea sunt mamele care se zbat să fie femei de casă, care organizează întâlniri la cafea, cu gogoși făcute în casă și limonadă proaspătă, care plutesc pe

culoarele școlii cu zâmbete extatice, fără a se stresa vreodată, fără a fi vreodată copleșite și fără – Doamne ferește – a țipa vreodată la odraslele lor.

Uneori Dați se întreabă dacă Jess s-ar purta mai frumos, mai drăguț, cu ea, dacă Daff ar fi o mamă mai bună. Dacă ar ști să-i facă macaroane cu brânză cu ingrediente de bază în loc de gama selecționată de la Kraft's. Dacă ea, și nu Entemann, ar fi făcut fursecurile cu ciocolată pe care le-a adus la bazarul școlii. Dacă, pe scurt, ea ar fi ca toate celelalte mame – Supermama, își spune ea, sec.

Supermama nu are o fată care o ia peste picior de fiecare dată când încearcă să stea de vorbă. Supermama nu are teancuri de hârtii și facturi care ocupă aproape tot spațiul de gătit din bucătărie și nu-i dă fiicei ei cereale la micul dejun, zi de zi.

Astfel că astăzi Daff are de gând să fie Supermama. E sâmbătă, în weekendul care-i revine ei cu Jess, și e hotărâtă să aibă parte de un weekend plăcut. O ia pe Jess în vizită la prietenii lor, Barb și Gary, care au o minunată fermă cu cai în Roxbury, Connecticut.

Aceștia au patru copii și, când erau cu toții mai tineri, când Barb și Gary le erau vecini, Jess și fata cea mare erau cele mai bune prietene. Nu s-au mai văzut de o bună bucată de vreme, iar lui Jess i-a plăcut întotdeauna să

călărească, așa că va fi, speră ea, o surpriză plăcută s-o ducă pe Jess acolo în weekend.

Weekendurile sunt o provocare acum, când este mamă singură. Simte nevoia să-i fie aproape lui Jess cum n-a mai fost până acum, să se gândească la lucruri minunate pe care le pot face împreună, ca s-o înveselească pe Jess, în timp ce, pe când erau căsătoriți, ea și Richard făceau orice aveau de făcut în weekenduri – cumpărături, întâlniri cu prietenii, treburi prin grădină –, iar Jess își găsea singură locul printre acestea.

Dar nimic nu pare s-o mai înveselească pe Jess în ultimul timp. Cel puțin în weekendul ăsta se vor distra, iar Jess se simte întotdeauna mai bine când e printre copii de vârsta ei.

— Jess!

Dați se întoarce la capul scării și o strigă din nou, urcând într-un final și bătând la ușa dormitorului.

— Micul dejun e gata, spune, încercând să-și stăpânească iritarea, căci nu așa vrea să-și înceapă acest weekend. Te-am strigat.

Tăcere.

Daff împinge timid ușa; nici urmă de Jess.

— Jess?

O întrebare. Se uită în baie. Nimic. În baia ei, căci Jess a

decis mai nou că tot ce-i al ei e al ei și tot ce e al lui Daff e tot al ei – periile lui Daff, balsamul, spuma de baie și trusa de machiaj dispar regulat, dar Jess nu e sus.

— Jess?

Vocea lui Daff crește în intensitate, într-un strigăt care răsună până la parter. Nu e în camera de zi, nici în bibliotecă. Nu e nicăieri.

Dați se trezește alergând dintr-un capăt în altul al casei, strigând-o pe Jess, simțind un val de panică, când aude telefonul. Răspunde, cu respirația tăiată, simțind lacrimi în ochi.

— Sunt Richard. Jess e aici. Cred c-ar fi mai bine să vii încoace.

— Sunt atât de emoționată, râde Nan, scoțându-și mânușile de grădinărit și așezându-se pe banca din grădina de zarzavat, luând un pachet de țigări din coșul de nuiiele așezat la picioarele ei.

Sarah a reușit în sfârșit să alunge mirosul de tutun din casă și n-o mai lasă pe Nan să fumeze decât afară.

— De ce?

Sarah își ridică privirea din locul în care o ajută pe Nan să planteze restul grădinii, cu un pumn de semințe în mână.

— Știu că e absurd – cum ar putea să nu-i placă Windermere? Dar mă simt de parcă aș da un interviu și ce

ne facem dacă nu ne agreează?

— Ai zis că ți-a plăcut de el la telefon, așa că e un început promițător, nu?

— E adevărat. Pare extrem de drăguț. Nefericit, dar sensibil. Un bun prim chiriaș, aș zice.

— Știi ceva despre el?

— A zis că soția și copiii lui își petrec vara la Quidnet și că el își dorește ceva mai mic și nu foarte scump pe insulă, ca să poată fi aproape de ei.

— Vrea să închirieze pe toată vara? Asta e un început bun.

— A zis c-o să se plimbe puțin, dar că i-ar plăcea o cameră pe vară și că, desigur, va plăti pentru toată perioada în avans.

— Așadar, când sosește?

— Vinerea viitoare. O, sper sincer să-i placă de noi.

Nan stinge țigara sub picior și își pune la loc mănușile de grădinărit.

— Acum, care crezi că e cel mai bun loc să pun roșiile astea?

Dacă e posibil să-ți prelungești viața prin trei săptămâni de dereticat, vopsit, tencuit, bătut cuie, lustruit și cusut, exact asta a făcut Nan.

N-a avut timp să înoate în piscinele vecinilor, deși

populația estivală s-a stabilit acum cu drepturi depline și Nan are mai multă minte decât să se lase prinsă, și a avut prea puțin timp să se plimbe cu bicicleta prin oraș.

Alte femei s-ar simți, poate, extenuate la vârsta ei, după ce au muncit cât a muncit ea să pună casa în ordine, dar Nan simte, pentru prima dată după ani de zile, că trăiește.

Pentru prima dată după ani de zile, Nan are poftă să dea petreceri din nou. E conștientă de reputația de pustnică pe care o are, căci, deși umblă tot timpul prin oraș, rareori vine cineva pe la ea și adevărul e că n-a avut chef de musafiri în ultimii ani.

Dar acum, învârtindu-se în jurul casei, care e atât de curată și plină de prospețime încât pare aproape nouă, mergând cu bicicleta pe aleea pe care ea și Sarah au acoperit-o cu pietriș, astfel că cioburile de scoici nu mai sunt ascunse de buruieni cât casă, Nan vrea să se laude.

Vrea ca Windermere să redevină casa pe care și-o amintește din vremurile de demult.

— Sarah! strigă, uitându-se la arțarul uriaș din curte. Crezi că putem face rost de lampioane în perioada asta a anului?

Sarah își lasă fârașul din mână și se apropie de locul în care se află Nan.

— Cred că totul e posibil în epoca internetului. De ce? Ce

planuri ai?

— Îmi amintesc de petrecerile pe care le dădeam. Lydia, soacra mea, obișnuia să agațe lampioane de crengile acestui arțar. Agățăm lampioane și era ca și cum am fi dansat sub lumina a o mie de luni.

Sarah izbucnește în râs.

— Dumnezeuule, Nan. Deja plănuiești o petrecere?

— Nu știu, spune Nan. Dar îmi amintesc cât de frumos era. Mi-ar plăcea să fie din nou așa. Mi-ar plăcea să văd cum reînvie acest loc.

Daniel n-a fost nicăieri de unul singur, în afara călătoriilor de afaceri, de foarte mult timp. E un sentiment foarte bizar să se afle pe acest feribot, înconjurat de familii care merg în vacanță, mergând la rândul său în vacanță, dar fără familie.

Își dorise să meargă acolo împreună, își dorise să stea cât mai mult timp cu fetele, dar Bee refuzase.

— Ai plecat, a șuierat ea, dovadă că furia începea în sfârșit să ia locul disperării. Nu poți să te prefaci că faci încă parte din această familie.

— Dar fac, zisese el, rănit și mâhnit. Sunt tatăl lor. Asta n-o să se schimbe niciodată. O să fac întotdeauna parte din familia lor.

— Da, dar nu mai faci parte din familia mea, zisese Bee,

lăsând receptorul în furcă.

Unele zile erau mai bune decât altele. Unele zile erau bune, în altele Bee se trezea plângând, în altele gata să implore, iar în altele, mai ales în ultimele zile, era cuprinsă de furie.

Apoi a venit vacanța, iar Daniel a refuzat s-o lase pe Bee să plece trei luni cu fetele în Nantucket. A insistat să vină și el, a vrut să le însoțească, să joace teatru de dragul fetelor, dar Bee a refuzat.

— Dacă vrei să vii și tu, nu te pot împiedica, a zis ea, adăugând, cu jumătate de gură. Și fetele o să fie încântate. Dar nu te aștepta ca eu să mă joc de-a familia fericită. Aceasta nu e alegerea mea. Aceasta nu e în veci ce aș fi ales eu.

Căutase pe Google locuințe de închiriat, dorindu-și ceva ieftin, la îndemână. Un loc din care putea pleca, spre a se întoarce la Westport la lucru, revenind în Massachusetts în weekend.

Ceva ieftin și la îndemână nu e nici ieftin, nici la îndemână în Nantucket. N-avea nevoie de prea multe. Chiar și o casă întreagă părea o extravaganta. A presupus că va găsi un duplex, dar n-a găsit nimic potrivit, pe care și l-ar fi putut permite. Nu c-ar fi trebuit să-și facă griji din cauza banilor până atunci, dar habar n-avea cât va trebui să

plătească pentru alocația copiilor, pentru pensia alimentară, și acum nu era momentul pentru extravagante.

Găsise o cameră într-o casă veche. Părea curată. Cu vedere frumoasă. Proprietara spunea că adoră copiii și că va fi destul loc dacă fetele vor să vină și să rămână peste noapte.

De îndată ce a zis asta, el s-a hotărât.

Capitolul 13

De cum intră în apartament, Michael e întâmpinat de o aromă de unt topit cu usturoi. Miroase minunat, miroase ca și cum ar fi intrat, din greșeală, în apartamentul altcuiva sau în restaurantul din colț.

— Hei?

Își strecoară sfios capul pe ușa bucătăriei, căci crezuse că Jordana pleacă azi, că avea să se mute la prieteni sau la vreun hotel sau așa *ceva* și nu e sigur că poate purta povara vinovăției, nu acum după ce Jackson l-a ales drept confident fără voie.

Jordana își ridică privirea din tigaia în care călește ceapă și usturoi, într-un capăt al bucătăriei, cu ochii luminați de plăcere

— M-am gândit să-ți pregătesc cina, spune ea. Ca mulțumire pentru că m-ai găzduit azi-noapte.

— Nu m-am gândit că o să te mai găsesc aici, spuse el.

Am crezut că te muți la un hotel.

— M-am mutat, spune ea cu o expresie dezamăgită, văzând lipsa de entuziasm a lui Michael.

A crezut că va fi încântat – ce bărbat, ce burlac care se respectă, n-ar fi încântat când o femeie frumoasă îi pregătește cina.

Lucrul care îi lipsește vădit lui Michael, mai mult ca orice, este o femeie care să aibă grijă de el. Nu numai că a fost la cumpărături și a gătit – și zilele în care gătea în Long Neck sunt demult apuse a și șters praful din apartament. Vrea ca Michael să-și dea seama cât de minunată e, cât de frumoasă i-ar fi viața dacă ar fi împreună, căci îl simte îndepărtându-se și aceasta e singura metodă pe care o știe de a-l recâștiga, de a-i deveni indispensabilă, de a face ca viața lui să fie mai bună cu ea decât fără ea.

Asta și o partidă extraordinară de sex oral.

— Am rezervat o cameră la St Regis, spune ea, lăsând lingura din mână și oprind focul, spre a-și freca încet mâna de partea din față a blugilor lui și, fără să vrea, Michael geme.

— Vrei să plec sau să rămân?

Se lasă încet în genunchi și îi trage în jos fermoarul, știind ce efect are asupra lui, știind că, în această privință, e atotputernică.

— Rămâi, gâfâie el și, cu un zâmbet satisfăcut, ea i-o ia în gură.

Michael lasă furculița și cuțitul din mână și oftează. Încearcă să mănânce pastele. Știe că sunt, probabil, delicioase – miros minunat, arată minunat și, dacă ar putea să mănânce ceva, gustul ar fi, fără îndoială, la fel de minunat, dar nu poate.

A înghițit cu noduri o îmbucătură, dar nu poate să facă asta. Nu poate să se joace de-a Familia Fericită acum când știe, subit și fără urmă de îndoială, că el și Jordana nu sunt meniți să rămână împreună.

E ca și cum s-ar fi trezit brusc dintr-o transă, șocul produs de durerea lui Jackson, de a vedea viețile lor, ale tuturor, date peste cap, fiind de-ajuns spre a-l trezi la realitate, o realitate din care Jordana nu face parte.

— Ce s-a întâmplat?

Jordana e fericită. L-a adus unde a dorit, s-a îndrăgostit de el de la primul sărut și a fost în stare să-l părăsească pe Jackson, să-și distrugă viața, doar pentru că de-abia dacă s-a mai gândit la Jackson din acea primă zi când fanteziile ei s-au împlinit.

Asta a așteptat toate aceste săptămâni, dar nu așa se desfășoară lucrurile în fanteziile ei.

În fanteziile ei, Michael e la fel de plin de adorație ca de

obicei, numai că într-un grad și mai mare, simțind o recunoștință nemăsurată pentru că ea a avut curajul să-și părăsească soțul. El o întâmpină cu brațele deschise și cu lacrimi în ochi, spunându-i cât de mult o iubește, cum o vor lua de la capăt.

Ar fi dispusă chiar să aibă copii cu Michael, iar Jordana nu și-a dorit niciodată în viața ei să aibă copii. Dar închipuie-ți, copii în miniatură ale lui Michael, rodul dragostei lor! S-a gândit chiar să renunțe la anticoncepționale, pentru că, sincer vorbind, nu întinerește.

Iar Jackson? Jackson o să depășească situația. Va trebui. Și la un moment dat va găsi pe altcineva și poate că atunci vor fi cu toții, dacă nu prieteni, măcar în relații amicale. Jordana cu siguranță nu-i poartă pică, nu vrea câtuși de puțin să-l rănească, dar Michael este *sufletul ei pereche*. Cum poate lăsa să-i scape o ocazie ca asta? Cum își poate petrece restul vieții știind că nu e cu bărbatul potrivit? Lui Jackson îi va lua o vreme, dar în cele din urmă va realiza că Jordana nu era perechea lui, va realiza că făcuse ceea ce trebuia să facă.

Inima începe să-i bată mai repede privindu-l pe Michael cum se chinuie să mestece. Nu arată cum credea c-o să arate. Arată ca un bărbat care duce o povară. Arată ca un bărbat care se pregătește să spună ceva ce ea știe că nu

vrea să audă și nu vrea să se întâmple acest lucru, vrea să dea timpul înapoi cu câteva săptămâni, pe vremea când totul era perfect. Simte un val de greață văzând că Michael deschide gura ca să spună ceva.

— Nu pot să fac chestia asta, Jordana, spune el încet.

— Ce nu poți să faci? întreabă ea, gata să se înece.

— L-am văzut pe Jackson azi.

Michael își ridică privirea și o întâlnește pe-a ei.

— Suferă atât de mult. Mă simt groaznic. Nu cred că-i pot face una ca asta.

— Știu, gângurește ea, gândindu-se că, dacă e vorba doar de preocuparea lui că-l va răni pe Jackson, poate face față situației, știe cum să depășească faza. Desigur că va fi dureros la început, dar, jur, cu timpul, va vedea cât de puțin ne potriveam.

— Poate, spune Michael. Poate că nu vă potriviți, dar eu tot... nu pot...

— Ce nu poți?

— Nu pot avea o relație cu tine, spune în cele din urmă, cu vocea moale.

Jordana oftează.

— OK. În regulă. O să facem o pauză până când se așază lucrurile. Înțeleg că te simți groaznic în privința asta și poate că e un lucru bun, poate că e prea riscant să ne mai

vedem, așa că pot să aștept.

Se întinde peste masă și-i ia mâna în a ei.

— Merită să aștept pentru noi doi, spune serios.

Urmează o pauză lungă și apoi Michael clatină din cap.

— Jordana, cred că ești o femeie uluitoare. Cred că ești frumoasă, inteligentă, amuzantă și talentată...

— O, Doamne, geme ea, cu ochii mari de uimire. Știu că urmează un „dar”.

— Într-o altă viață ai fi tot ce mi-aș dori de la o femeie, dar venim din lumi atât de diferite. Nu-i de ajuns că ești căsătorită și că lucrez pentru tine și că țin la soțul tău. Asta e destul de rău, dar e mai mult de-atât. Spui întotdeauna că nu e nevoie ca lumea ta să se confunde cu a mea, că putem crea o lume în care să putem trăi amândoi, dar eu nu văd asta. Nu văd că facem asta.

— Putem, insistă Jordana. Mi-ar plăcea la nebunie să duc o viață simplă alături de tine. N-am nevoie de toate cheștiile astea. Aș renunța la tot pentru tine.

— Dar eu nu vreau s-o faci, spune Michael. N-ai mai fi tu însăși.

— Am multe fațete.

În vocea Jordanei începe să se facă simțită disperarea în timp ce încearcă să-l convingă.

— Tu cunoști doar o fațetă mărginită și crezi că asta e tot

ceea ce sunt, dar nu e așa.

— Nu cred că ești mărginită, dar... oftează el.

E atât de greu. Într-un timp atât de scurt, au devenit incredibil de apropiați, dar el știe, știe în sfârșit, că în niciun caz nu pot sfârși împreună și că relația asta trebuie să se încheie acum. Cum să-i spună asta fără s-o distrugă?

— Jackson te iubește, încearcă el. Și poate că treceți printr-o perioadă mai grea, dar cine nu trece? Ați fost împreună ani de zile și nu cred că ar trebui să renunți la asta de dragul meu. Cred că voi doi sunteți făcuți unul pentru altul. Cred că ar trebui să-i mai dai o șansă. Poate că de asta aveți nevoie, de un catalizator care să vă apropie.

— La naiba, sper că glumești!

Vocea Jordanei devine tăioasă în timp ce se sprijină de spătarul scaunului și îl privește, nevenindu-i să creadă.

— Mi-am dat viața peste cap pentru tine și acum îmi spui să mă întorc la soțul meu pentru că tu nu mă vrei? La dracu', nu-mi vine să cred.

— Nu e vorba că nu te vreau.

Michael se simte jalnic văzându-i furia.

— Numai că nu-mi pot închipui un viitor comun și nu vreau să fiu responsabil pentru asta.

— Ești un laș ordinar, îi spune ea printre dinți, ridicându-se în picioare. Ți-a plăcut doar să i-o tragi șefei până a

devenit ceva serios. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat păcălită. Nu-mi vine să cred că m-am îndrăgostit de tine. Iisuse!

Își trece degetele prin păr, uitându-se frenetic în jur.

— Am fost atât de proastă, la dracu'!

— Te rog, nu pleca așa.

Michael rămâne dezarmat în prag, în timp ce Jordana își strânge lucrurile rămase în geantă, refuzând să-l privească, refuzând să scoată vreun cuvânt.

— Putem să stăm de vorbă?

Dar ea nu-i răspunde. Trage fermoarul genții, cu buzele ferecate, apoi trece pe lângă el și apasă butonul de la lift, întorcându-i spatele în timp ce el închide blând ușa apartamentului, fără să știe cum se simte. Supărat. Trist. Ușurat.

Telefonul sună la 3: 02 dimineața.

— Eu sunt.

Vocea Jordanei e răgușită la celălalt capăt al firului. A plâns, lăsând furia de acum câteva ore să se consume până să ajungă înapoi în camera de hotel.

— Da.

Michael rămâne precaut.

— îmi pare rău, spune ea și de data asta izbucnește în hohote de plâns. Te iubesc, spune ea sincer. Mai mult decât

am iubit pe oricine și știu că suntem tăcuți unul pentru altul. Știu că putem face această relație să meargă. Te rog, nu-mi face așa ceva, Michael. Te rog, mai dă-mi o șansă, mai dă-ne o șansă.

— E târziu, spune într-un final Michael. A fost o zi obositoare. Ce-ar fi să mergem amândoi la culcare și să vorbim din nou mâine-dimineată? Totul va fi mai limpede la lumina zilei.

— OK, spune ea. Și chiar te iubesc.

Michael pune receptorul în furcă și se îndreaptă spre computer. Deschide un document gol în Word și începe să scrie.

Jackson se află în biroul lui și tocmai deschide plicul, după ce s-a uitat la adresa expeditorului din colțul din stânga sus. De ce i-ar scrie Michael, bijutierul lui? Desface coala de hârtie și începe să citească, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă, lăsându-și capul în mâini.

— O, Doamne, spune, ridicându-și privirea în tavan. De ce eu? întreabă cu voce tare, cu ochii spre cer. Ce dracu' ar trebui să fac?

Și, spunând asta, pune mâna pe telefon și o sună pe Jordana.

— Știu că nu vrei să vorbești cu mine, spune el, după ce-i răspunde mesageria. Dar eu vreau să-ți vorbesc. Vino azi la

trei la magazin.

— Ce s-a întâmplat?

Jordana a ghicit din tonul pe care-l avea în acea dimineață că s-a întâmplat ceva și intră tremurând în biroul lui.

— Ei bine, în afara faptului că nevastă-mea m-a părăsit acum două zile, azi-dimineață am primit asta.

Îi întinde bucata de hârtie peste birou Jordanei și, de îndată ce vede numele lui Michael jos, ea simte că i se face rău.

— Ce-i asta? Întreabă, în șoaptă, dar știe deja.

— Citește-o, spune el cu răceală și ea citește până la capăt, uitându-se confuză la Jackson.

— A plecat?

— Îți vine să crezi? Am avut grijă de el douăzeci de ani, la dracu', și acum a plecat. Fără preaviz. Fără nimic. Ce dracu' ar trebui să fac?

Iar Jordana izbucnește în plâns.

Daff n-a mai intrat până acum în casa lui Richard și, fără să vrea, e curioasă. Îl urmează în bucătărie, observând mobila pe care a luat-o din casa lor comună și lucrurile noi pe care le-a cumpărat – covoarele, televizorul cu plasmă, etajerele pentru cărți.

E ordine, mult mai ordine decât acasă la Daff. Richard a

criticat-o de-a lungul întregii lor căsnicii pe Daff și ea e uimită de cât de ordonat este. Nu e nicio hârtie aruncată aiurea, niciun teanc pe vreunul din hiaturile din bucătărie. Dar nu e nici vreunul din lucrurile care, pentru Daff, fac dintr-o casă un cămin. Fotografiile, invitațiile lipite pe frigider, cărțile de gătit așezate într-un echilibru precar pe rafturi. Mărunțișurile pe care le-a adunat de-a lungul anilor, scoicile, cutiile interesante.

N-aș putea trăi așa, își zice, așezându-se la masa din bucătărie – de la Pottery Barn, o recunoaște din catalog – și se uită în jur, în așteptare.

— Unde e? întreabă Daff. Am fost așa îngrijorată. Nu-mi vine să cred că a plecat de-acasă și-a venit la tine. Cum a ajuns până aici?

— Pe jos, spune grav Richard.

— Pe jos? Dar sunt câțiva kilometri.

— A plecat la trei dimineața.

— Poftim?

Daff sare în sus șocată.

— La trei dimineața? La treisprezece ani? O, Doamne! I s-ar fi putut întâmpla orice.

— Știu. Asta i-am zis și eu.

— Nu-mi vine să cred. Trebuie pedepsită. De azi o să aibă oră fixă de întors acasă.

— Sunt de acord, spune încet Richard, dar avem o problemă mai mare.

— Care?

Daff intră deodată în panică.

— Nu vrea să se întoarcă acasă.

— Cum adică nu vrea să se întoarcă acasă?

— I-a intrat în cap că vrea să stea cu mine și refuză să se întoarcă acasă.

— Nu poate să refuze să se întoarcă acasă. Adică poate, dar are treisprezece ani. N-are voie să facă tot ce vrea. Trebuie să se întoarcă acasă.

— Despre asta voiam să stăm de vorbă. Știu că nu vă înțelegeți și, deși nu va fi permanent, m-am gândit că poate cel mai bine acum ar fi să rămână aici o vreme.

— Cum adică o vreme?

— Nu știu și sunt sigur că e doar ceva de scurtă durată, dar acum nu se lasă înduplecată și nu văd de ce n-am face o încercare.

— Dar eu sunt mama ei, spune frenetic Daff. Trebuie să stea cu mine.

— Daff, nu e o critică la adresa ta, spune blând Richard. Soră-mea o detesta pe mama în adolescență și uite-le acum, sunt cele mai bune prietene și nici n-ai ghici prin ce-au trecut acum atâta amar de ani. Cred că e pur și simplu

ceva prin care trec fetele uneori și cred că dacă voi două n-ați mai sta împreună o vreme, s-ar putea să vă prindă bine.

— Nu știu ce să zic, spune încet Daff, urându-se pentru asta, simțindu-se sfâșiată.

Există o parte din ea care își dorește cu disperare să se agațe de fiica ei. Nimic nu se compară cu relația dintre mamă și fiică. Cum ar putea Richard să-i vorbească lui Jess despre băieți și machiaj și ciclu și toate lucrurile pe care va trebui să le abordeze cât de curând? Și mai există o parte care tânjește după pace și liniște, care tânjește să stea într-o casă unde să nu mai simtă că merge pe ouă în fiecare clipă cât timp e acasă fiica ei, așteptând următoarea explozie, plângând în tăcere seara în dormitorul ei, întrebându-se dacă își va recăpăta vreodată fiica.

— Te iubește, îi spune blând Richard, în timp ce ochii lui Dați se umplu de lacrimi. E pur și simplu asaltată de hormoni și nu știe ce să facă cu toate aceste emoții.

— Știu, își înghite Daff lacrimile. Așa eram și eu. Dar, Richard, tu lucrezi. Cum poți să fii la dispoziția ei? Cine o s-o aștepte când coboară din autobuz? Cum ai putea să ai grijă de ea?

— O am și pe Carrie, spune Richard.

Nu voia să aibă această conversație, nu încă, dar trebuie să-i spună.

— Carrie. Iubita ta.

— Da. Ne-am mutat împreună. Ea e scriitoare și scrie de-acasă. E aici tot timpul.

— N-o s-o deranjeze să locuiți cu Jess?

— Se înțeleg. Nu întotdeauna și Dumnezeu știe că nu e ușor, dar Carrie pare să știe ce-o așteaptă și e de acord cu orice ne-ar putea face viața mai ușoară nouă, tuturor.

— O să am ocazia s-o cunosc și eu?

— Cred că ar trebui. Mă gândeam că poate tu și Carrie ați putea ieși la o cafea. S-ar putea să vă fie mai ușor să vă împrieteniți fără ca eu să fiu de față.

— OK, spune Daff. Trebuie să-mi lași timp să diger toate astea, Richard, oftează ea. E ceva de proporții. Pur și simplu nu știu.

— Înțeleg, spune el ridicându-se și Daff pare deodată atât de pierdută încât el se trezește deschizându-și brațele și, instinctiv, ea vine spre el și îl lasă s-o îmbrățișeze.

— îmi pare atât de rău, șoptește el, șocat de cât de familiar e gestul, realizând că, deși a lăsat trecutul în urmă, deși e cu Carrie acum, trecutul nu va rămâne niciodată complet în urmă și nu doar pentru că au o fiică împreună.

Și chiar îi pare rău. Poate că a găsit fericirea, dar consecințele infidelității lui sunt mult mai mari, e atât de dureros să o vadă pe Jess atât de nefericită, iar pe Daff atât

de pierdută, încât se mai gândește uneori ce naiba o fi fost în capul lui.

— Știu, îi spune Daff, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Pot să mă duc s-o văd pe Jess?

Jess stă turcește pe pat, ascultând muzică la *Ipod*. Își scoate căștile din urechi de îndată ce o vede pe Daff și, o dată în viață, pare spășită.

— O, Jess.

Dați se lasă în jos și o ia în brațe și Jess o lasă să o legene ca pe un copil.

— Îmi pare foarte rău, mami, spune. Nu m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla. Voiam doar să-l văd pe tati.

— Știu. Dar te rog să nu mai faci vreodată așa ceva.

— A vorbit tati cu tine?

— Despre ideea de a sta aici?

— Da.

— Vrei?

— Nu e vorba că nu vreau să stau cu tine, spune Jess, arătând ca pe vremea când avea cinci ani. Doar că mi-e atât de dor de tati. Vreau să stau o vreme aici.

— I-am spus că o să mă gândesc, spune Daff, clipind ca să-și ascundă lacrimile, uitându-se de jur-împrejur la cameră.

— Hei, îmi place la nebunie camera asta. Cine a pictat pe

peretele ăla?

Arată spre o pictură murală reprezentând o scenă din *Hairspray*.

— Carrie, spune spăsit Jess. Știe că e filmul meu preferat, așa că a pictat-o ca să-mi facă o surpriză.

— Hei! Chiar se pricepe.

— M-a ajutat și să decorez camera.

Jess arată spre canapea, spre perne, spre etajeră.

— Am fost la Ikea să luăm lucrurile și a fost mișto. N-am vrut să-ți spun – se uită stingherită la maică-sa – vreau să spun, nu știam ce să-ți spun. Despre Carrie și chestiile astea.

— E în regulă, spune Daff. Mă bucur că tati are o iubită. Îți place de ea?

Jess dă din umeri.

— Uneori. Adică îmi place de ea când suntem doar noi două, dar nu înțeleg de ce trebuie să fie iubita lui tati. Nu cred că are nevoie de-o iubită, dar poate după o vreme pot să fie doar prieteni și asta ar fi mult mai bine.

— Înțeleg asta, spune Daff. Probabil că e foarte greu să-l împărți pe tati.

— Mda. Acum că locuiesc împreună, e mereu aici și nu mai avem timp pentru noi doi. De-asta vreau să fiu aici, să stau aici adică, pentru că așa o să petrec mult mai mult

timp cu el.

— Crezi?

— O, da. A zis deja. Așa că pot, mami? Pot să vin să stau aici? O să ne vedem în continuare tot timpul, dar pot să vin aici? Te-ai gândit?

— Nu încă, zâmbește Daff, mângâindu-și pe spate fiica și gândindu-se cât de minunat e simplul fapt că pot avea o conversație.

Au trecut luni de zile de când Jess a stat de vorbă cu ea despre orice fără s-o ia în râs și faptul că și-a dezvăluit sentimentele pentru Carrie e mare lucru. Poate că nu-i o idee atât de rea de fapt. Poate că ar putea face o probă pe perioada verii, să vadă cum merge.

Dar așa Daff ar rămâne pe cont propriu. Ce Dumnezeu ar trebui să facă Daff pe cont propriu?

Răspunsul îi vine în minte în mașină, la întoarcere. Se gândește la muncă, la ofertele de vânzare, la ce poate face pentru a-și promova proprietățile când își amintește de poza la care e uita în casa aceea. Nantucket.

Ce-ar fi să meargă în Nantucket? E prima dată în treisprezece ani când nu trebuie să se gândească la altcineva. Ar putea s-o ia ca pe-o aventură. Să meargă într-un loc nou. Să întâlnească oameni noi.

Și, amintindu-și să caute pe Google Nantucket și locuințe

de închiriat, Dați se trezește zâmbind tot drumul până acasă.

Capitolul 14

Michael stă pe o bancă în portul Hyannisport și privește cum pleacă feribotul de mare viteză, încărcat de vilegiaturiști entuziasmați, înainte de a se îndrepta spre feribotul demodat care face de două ori mai mult timp, dar cu care obișnuia să călătorească în copilărie. I s-ar părea nefiresc să călătorească cu orice altceva.

Deja simte un val de entuziasm la gândul că se întoarce acasă, regăsind mirosurile, priveliștile și mai ales alinarea de a se întoarce acolo unde i-e locul, căci ultimele luni l-au tulburat și are nevoie să revină cu picioarele pe pământ pentru a regăsi stabilitatea care-i lipsește.

Se simte îngrozitor că a dat bir cu fugiții, că i-a lăsat de izbeliște pe Jackson și pe Jordana, dar n-a găsit nicio altă cale de ieșire. Comportamentul Jordanei îl speria, și-o putea închipui gata să-i spună lui Jackson sau refuzând să accepte răspunsul lui și știa că, cu cât rămânea mai mult lângă ea, în această situație, cu atât mai primejdios avea să fie.

N-a fost niciodată laș, dar nevoia de a pleca din New York, de a se întoarce acasă unde i-e locul, devenise copleșitoare și simțea efectiv că nu are de ales.

Le trimisese un mail tuturor prietenilor săi să vadă dacă

ar vrea cineva să stea în apartamentul lui și îi răspunsese imediat cineva, aveau un prieten al unui prieten, venit din Londra, care ar vrea să-l închirieze pe o perioadă de șase luni, cu banii jos, fără să pună nicio întrebare.

Își ia rucsacul pe umăr și se îndreaptă spre feribot, zâmbind la vederea șirului de mașini care așteaptă, cu bărci legate de rulotele pe care le remorchează, cu parbrizele din spate acoperite de abțibilduri cu „Acces pe plajă” din anii anteriori, în fiecare an o altă culoare, fiecare an proclamând dreptul lor de a merge cu mașina pe plaje.

Imaginea îi trezește multe amintiri. Cum în fiecare an cineva, de obicei un turist, rămânea înțepenit pe plajă, cu roțile învârtindu-se frenetic pe nisip. Și mașinile cu abțibilduri pe care le vede în Manhattan – Range Roveruri nou-nouțe și Escalade negre strălucitoare, cu abțibilduri ce proclamă statutul proprietarului, capacitatea lor de a merge în vacanță în ceea ce a devenit un paradis al milionarilor, lucru care îi stârnește încă râsul lui Michael. A asociat întotdeauna abțibildurile cu Land Cruisere vechi, jeepuri retro, camionete bătute de vreme, nu cu ce conduce acum investitorul în fonduri cu capital speculativ.

E răcoare pe punte, dar vrea să vadă apărând insula. Vrea să se dea jos și să treacă pe lângă oamenii care stau la coadă la înghețată la Juice Bar, pe lângă magazinul din

colț, cu șepci ACK și tricouri cu Nantucket, care e acolo de-o veșnicie, de-a lungul străzii principale, să vadă ce s-a schimbat de când a fost ultima dată acolo.

— Mike?

Își ridică privirea și zâmbește.

— Jeff?

— Salutare, bătrâne!

Se îmbrățișează.

— Mă gândeam eu că tu ești! Nu te-am mai văzut de ani de zile. Ce mai faci? Am auzit că ești bijutier de fițe în New York.

Michael zâmbește.

— Nu chiar. Dar am lucrat pentru un bijutier de fițe, deși Dumnezeu știe că n-ai fi ghicit după salariul meu.

— Amin, zâmbește Jeff.

— Dar tu? Am auzit că te-ai însurat și ai și copii.

— Da. M-am însurat cu Emily, am doi băieți și-o fată.

— Mai pescuiești?

— În fiecare zi. Am preluat afacerea din oraș a lui taică-meu acum câțiva ani.

— Șantierul?

— Da. Bătrânul lucrează în continuare acolo, dar eu sunt șeful acum.

— Și cum vă merg afacerile?

— E o nebunie. Toți milionarii ăștia cu bărci uriașe care habar n-au de nimic.

— Așadar le ceri o avere?

Jeff rânjește.

— Au de unde. Oricum, trebuie să le ceri o avere. Acum te costă o avere să trăiești pe insulă.

— Așa aud și eu.

— Ei, și cât stai?

— Nu știu, dă din umeri Michael. Mama îmbătrânește și s-ar putea să nu se mai descurce singură cu casa. Trebuie să rămân o vreme.

— Ei bine, dacă ai nevoie de o slujbă pe șantier, sună-mă.

Plaja Coatue apare la orizont, iar Jeff și Michael se ridică și se sprijină de balustradă, Michael

— Mai bine nu. Nu azi. Ei, ce face mama, Sarah? Sincer. Vorbesc cu ea și pare s-o ducă grozav, dar toată povestea asta cu pensiunea pare o nebunie. Crezi că începe să nu se mai descurce cu casa?

Sarah își lasă mâna pe brațul lui Michael.

— Știu că-ți faci griji, dar de fapt e incredibilă. Mama ta are mai multă energie decât toți oamenii pe care i-am întâlnit vreodată, iar ideea cu închiriatul camerelor pare să-i fi insuflat o nouă viață. Oricine altcineva ar fi fost epuizat de perspectiva de a pune casa în ordine, dar ea e

extraordinară – pur și simplu nu stă o clipă. Și, continuă ea, a sosit primul chiriaș și îl adoră.

— Ești sigură că nu e un criminal în serie?

— E antreprenor de terenuri. Deși asta s-ar putea să fie tot pe-acolo, nu? râde Sarah de propria glumă.

— Antreprenor de terenuri? Și l-a lăsat să-i intre în casă? Credeam că-i urăște pe tipii ăștia – de fiecare dată când vorbim îmi spune că dau târcoale încercând să pună mâna pe casă.

— Da, dar nu e din partea locului. E din Connecticut și nu pare o amenințare. Bietul om tocmai s-a despărțit de soție, iar ea și copiii stau într-o casă de lângă Quidnet și el voia să fie aproape de ele pe perioada verii.

— Altcineva?

— Trebuie să vină o femeie în câteva zile. Daff nu știu cum.

— Știm ceva despre ea?

— Știi cum e mama ta – cred că a convins-o să-i spună povestea vieții din primele cinci minute. Mamă divorțată, fiica stă cu tatăl pe vară, și-a dorit dintotdeauna să vadă Nantucketul.

— Poate se cuplează cu celălalt chiriaș, râde Michael. N-ar fi o chestie? O idilă la Windermere. Dumnezeu știe c-au trecut ani buni de când s-a întâmplat ceva romantic în casa

aia.

— Ei bine, dar dumneavoastră, domnule Powell? Că veni vorba de idile, există vreo prezență feminină în viața ta?

Pe Michael îl trece un fior.

— Nu e un subiect despre care vreau să vorbesc. Să zicem că o las mai moale cu idilele o vreme. Câțiva ani buni, poate.

— Păcat. Sam are câteva fete drăguțe la magazin dacă te răzgândești.

Michael râde.

— Te anunț. Ce face Sam?

— E ocupat ca întotdeauna. Dar o ducem bine. Suntem fericiți. Norocoși.

— Mă bucur. Mulțumesc încă o dată, Sarah. Că ai grijă de mama. Sincer, nu știu ce ne-am face fără tine.

Sarah se uită la Michael cu un zâmbet.

— Nu știu ce m-aș face eu fără ea, spune ea încet. Parcă suntem de-același sânge, mai mult decât atât.

Iar traficul începe în sfârșit să se pună în mișcare.

Când intră Michael pe ușă, râsul lui Nan răsună în toată casa.

— Alo? Mamă?

— Dragule!

Nan apare legănându-se în hol, cu un șorț și o lingură de

lemn în mână, arătând întocmai cum și-o amintește.

Abia acum își dă seama că i-a fost o teamă sinistră ca nu cumva s-o vadă și să n-o recunoască, așteptându-se să arate gârbovită, înceată, îmbătrânită.

Dar arată întocmai cum a arătat întotdeauna. Cu părul prins într-un coc elegant, cu buzele de un roșu aprins, cu o siluetă la fel de suplă și, cel mai important, pare fericită.

— Vai, Michael!

Îl îmbrățișează strâns, făcând un pas înapoi să se uite la el cu un zâmbet de încântare, luându-i bărbia în mână.

— Arăți bine, dar cam trist, spune, uitându-se în ochii lui. Aveai nevoie să vii acasă, cred. O, ce dor mi-a fost de tine!

Și, luându-l de braț, îl conduce de-a lungul holului.

— O. Salut.

În bucătărie se află un bărbat care toacă mărunț ceapa, ștergându-și lacrimile cu o bucată de șervețel.

— Îmi cer scuze, clipește el. Ceapa asta afurisită.

— Credeam că mama a zis ceva care te-a supărat, râde Michael și dă mâna cu el. Eu sunt Michael.

— Știu. Mama ta mi-a spus totul despre tine. Eu sunt Daniel.

— Mă bucur de cunoștință, Daniel. Și iartă-mă că te întreb, dar nu cumva ești noul chiriaș?

— Ba da.

— Și ce cauți în bucătărie tocând ceapa? N-ar trebui să fii la plajă sau la muzeul balenelor sau așa ceva? Relaxându-te și făcând ce fac turiștii. Nu gătind.

Daniel râde.

— Poate nu mă crezi, dar îmi place la nebunie să gătesc. Nan avea nevoie de o mână de ajutor și, sincer, m-a delectat toată dimineața cu povești minunate.

— Nu crede nimic din ce-ți spune, zâmbește larg Michael, sub privirile drăgăstoase ale lui Nan.

— E minunat să te văd acasă, îi spune ea. Nu-i așa că fiul meu e tare chipeș?

Și se întoarce cu un zâmbet spre Daniel, care se îmbujorează tot și se întoarce să se spele pe mâini.

O, Doamne, își zice ea. Poate că am interpretat greșit situația și, cufundată în gânduri, îl conduce pe Michael pe verandă, ca să poată sta jos și depăna povești pe îndelete.

Lizzie și Stella sar din mașină și o iau la fugă pe alee, iar Daniel deschide ușa de la intrare. Îi crește inima când se apleacă să le ia în brațe.

— Tați! strigă amândouă, acoperindu-l de sărutări, o fetiță în fiecare braț, cu mânuțele încolăcite strâns de gâtul lui.

— O, fetelor, spune el, cu un zâmbet atât de larg încât aproape îl dor fălcile. Mă bucur să vă văd.

Își ridică privirea, văzând-o pe Bee oprită stingher în fața mașinii.

— Vin să le iau la cinci, spune ea cu răceală.

— Se poate la șase? întreabă el. Mi-ar plăcea să ia cina aici. Te rog, Bee. Nu le-am văzut de-o săptămână.

Ea face o pauză, apoi încuviințează.

— Fie. Ne vedem la șase.

Și, de-abia uitându-se la el, se urcă în mașină.

Nan urmărește scena de la fereastră, simțind că i se strânge inima văzând atâta durere. Există ceva familiar în durerea lui Bee, în pierderea, în furia ei. E ceva sfâșietor în scena care are loc la ușa ei, mă bucuria lui Daniel la revederea fetelor, în agonia unei căsnicii care se încheie cu un divorț.

Daniel îi spusese că s-au despărțit și, când Nan întrebase dacă e vreo șansă să se împace, ca această despărțire să fie temporară, un prilej să-și rezolve neînțelegerile, el clătinase hotărât din cap.

— S-a sfârșit, spusese el.

— Și soția ta știe asta?

El închisese ochii, încercând să-și stăpânească durerea.

— N-am rostit cuvintele astea, dar cred că știe.

— Știi ce cauți?

— Mă îndrept într-acolo, spusese el cu o umbră de

zâmbet. Dar deocamdată nu caut nimic. Caut doar să petrec cât mai mult timp cu fetele.

Probabil îi e tare greu, își spune Nan, reahzând că situația lui nu e atât de simplă cum crezuse la început, nu după ce a văzut cum s-a uitat la Michael, privindu-l pe Daniel conducându-le pe fete prin grădină, ducându-le să se joace în barca veche din capătul grădinii. Trebuie să fie foarte greu să duci o viață în care nu ești tu însuși.

E de înțeles să alegi calea mai ușoară, să faci ceea ce așteaptă alții de la tine, să urmezi convențiile, deși Nan n-a făcut niciodată nimic pentru altcineva în afară de ea însăși.

Nu că ar fi egoistă, dar a trăit întotdeauna cum i-a dictat inima, de unde reputația ei de persoană excentrică. Bietul Daniel trebuie să fie cinstit cu sine, își spune. Atâta timp cât se înșală singur, o să se chinuie și, lăsându-și pașii s-o poarte în bucătărie, are deodată ceea ce consideră a fi o idee genială.

Centrul horticol e cufundat în liniște, ghivecele cu hortensii aliniate în față pălesc în arșița zilei. Nan își parchează bicicleta pe margine și o pornește de-a lungul aleii, admirând grădina pitorească pe care au plantat-o ca model, oprindu-se să mângâie o pisică bătrână și roșcovană care se rostogolește pe spate în lumina caldă pe care o aruncă soarele pe o porțiune din potecă.

— Nan?

— Jack! Mă bucur să te văd.

— Și eu, Nan. Ce surpriză! Cum merge grădina de zarzavat anul ăsta?

— Minunat. Gardul nou face minuni. N-a mai intrat picior de căprioară. Eu și Sarah ne-am îndopat cu mazăre și salată, iar roșiile și castraveții aproape au dat în pârg.

— La noi s-au făcut roșiile, o frumusețe. Ca niște ciorchini de struguri și dulci ca mierea. Ar trebui să iei câteva. Cu ce te pot ajuta azi?

— Mă gândeam să sădesc o grădină de flori. Nimic prea sofisticat, doar câteva straturi cu un copac și o bancă, chiar în fața pajiștii. Mă întrebam dacă n-ai putea să trimiți un băiat drăguț de-al tău să mă ajute.

— Sigur, Nan. Aș putea să-l trimit pe James la tine mâine.

— James? Îl știi pe James?

— Nu, e nou. Dar se pricepe.

— Dar drăguțul de Matt? E întotdeauna foarte amabil când vin. E vreo șansă să-l trimiți pe Matt? Sunt sigură că James e foarte bun, dar pe Matt îl știi, cred că m-aș împăca mai bine cu el.

— Absolut, spune Jack. E plecat cu treabă în Tom Nevers până la sfârșitul săptămânii, dar pot să-l trimit luni. Ce zici?

— Luni? Perfect!

Și, făcându-i vioi cu mâna, Nan se urcă iar în șa și pornește cu un zâmbet înapoi spre casă.

— Vrea cineva o limonadă?

Nan vine cu tava în timp ce fetele Țopăie de bucurie.

— E făcută în casă, spune ea, turnându-i un pahar și lui Daniel și întinzându-le fetelor câte o gogoasă, căci a trecut pe la Downyflake la întoarcere.

— Ne răsfeți, spune Daniel cu un zâmbet.

— Pe bună dreptate, spune ea. E minunat să ai micuți pe care să-i răsfeți. Lizzie? Stella?

Fetele vin în jurul lui Nan, cu firimituri la gură, puțin intimidată de ea încă, dar curioase.

— Știți ce e aceea terasa văduvei?

Ele clatină din cap.

— E o terasă pe acoperiș și, în vremurile de demult, soțiile ieșeau noaptea și stăteau pe terasă, încercând să-și vadă soții întorcându-se pe mare. Trebuie să urci pe-o scară ca să ajungi acolo. V-ar plăcea să mergeți s-o vedeți?

— Da! Da!

Sar în sus de bucurie, iar Nan le conduce înăuntru, întorcându-se în prag.

— A, Daniel? Sper că nu te deranjează, dar am chemat pe cineva să sape câteva straturi de flori luni. Michael e ocupat, așa că speram că i-ai putea da o mână de ajutor,

dacă nu e prea mare deranjul.

— Desigur, spune Daniel. Mi-ar face plăcere.

Pietrișul scârțâie când Bee parchează mașina, închizând cu grijă portiera și pornind-o pe potecă.

— Tu trebuie să fii Bee, o întâmpină Nan. Eu sunt Nan. Iar Daniel tocmai trebuie să se întoarcă de la plajă. A luat fetele la un picnic. Intră, te rog.

— E în regulă, spune Bee. O să aștept în mașină.

— În niciun caz.

Nan o pofteste să intre.

— Nici nu vreau să aud. Vino să stai cu mine în bucătărie. Mi-ar face plăcere să am puțină companie.

Iar Bee, realizând că nu poate să refuze, o urmează în bucătărie.

— Mami!

Fetele se năpustesc înăuntru și-o sărută pe Bee, care refuză să se uite la Daniel.

— Eu și Bee tocmai începeam să ne împrietenim, spune afectuos Nan. Speram c-o să vrea să rămână să bem un pahar de vin. Bee?

— Nu pot, spune Bee, încordată din nou acum c-a apărut Daniel. Trebuie să duc fetele la culcare. Dar mulțumesc.

— Tați.

Lizzie se agață de picioarele lui Daniel, cu ochii plini de

lacrimi.

— Nu vreau să plec. Vreau să rămân cu tati.

— Hai, Lizzie, îngenunchează Bee. O să-l revezi pe tati foarte curând.

— Dar eu vreau să rămân, începe să plângă Lizzie, iar Stella i se alătură.

Bee o smulge pe Lizzie de acolo și o duce în brațe la mașină, în timp ce Daniel o duce pe Stella. Nan urmărește o conversație încordată – nu aude ce spun, dar nu pare să fie de bine – și apoi, după ce fetele sunt așezate înăuntru, cu centurile de siguranță, Bee demarează și Daniel se întoarce în casă, îndreptându-se glonț spre scara care duce la camera lui.

— Daniel?

Nan stă tăcută în capul scării. El se întoarce.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, spune el. Pur și simplu nu mă așteptam... nu m-am gândit c-o să fie așa dureros.

— Pentru că a fost decizia ta?

El încuviințează.

— Întotdeauna e dureros, spune ea. Dar e mai bine să duci o viață în care ești tu însuși.

El o privește nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Doar că avem cu toții dreptul să fim fericiți și că e ușor să iei o decizie greșită. Dacă Bee nu e persoana potrivită pentru tine, atunci n-ar trebui să rămâi cu ea din datorie.

— Tu ai luat o decizie bună?

— În ceea ce-l privește pe soțul meu?

Nan e surprinsă. Rareori o mai întreabă cineva despre Everett în ultimul timp.

— A fost persoana potrivită. Pentru mine. Dar poate că eu nu eram persoana potrivită pentru el. S-a sinucis, știi. S-a înecat. Avea patima jocurilor de noroc și eu, evident, cum se întâmplă adesea, habar n-aveam. Nu mi-am dat seama, decât când era prea târziu, câți demoni îl chinuiau. Mult timp m-am simțit vinovată, gândindu-mă că aș fi putut face lucrurile altfel, că aș fi putut vedea semnele, că aș fi putut fi mai bună, l-aș fi putut împiedica să joace, dar după câțiva ani m-am resemnat.

— Dar, dacă pot să-ți dau un sfat, să împărtășesc un dram din ceea ce s-ar părea c-am învățat până să ajung la vârsta mea, cred sincer, spune ea blând, că nimic nu e întâmplător pe lumea asta. Că toți suntem exact unde ar trebui să fim și că piesele puzzle-ului se așază cum trebuie când te aștepți cel mai puțin.

— Ce vrei să spui?

— O, Doamne. Iar vorbesc în dodii? râde Nan. Tot ce

vreau să spun e că ar trebui să te relaxezi și să ai încredere
că totul se va rezolva cu bine până la urmă.

— Sper că ai dreptate, oftează ostenit Daniel, întorcându-se ca să urce la etaj, unde se află camera lui.

Capitolul 15

— Nu e minunat?

Richard le aruncă o privire extaziată lui Jess și Carrie, așezate de cealaltă parte a mesei, scăldate în lumina lumânărilor de la Mario's, care învăluie totul într-o aură luminoasă, optimistă.

— Fetele mele preferate una lângă alta, luând cu toții cina ca o familie.

Carrie o vede pe Jess dându-și ochii peste cap, dar se întinde și îl ia de mână pe Richard, ușurată că în sfârșit s-a lăsat liniștea în casă, pregătindu-se pentru următoarea izbucnire.

Realizează acum că nu fusese câtuși de puțin pregătită ca Jess să se mute cu ei. Întreținea încă o fantezie cum că vor trăi cu toții fericiți până la adânci bătrâneți, crezând că mare parte din atitudinea lui Jess se datora vârstei și faptului că locuia cu o mamă care nu părea capabilă să-i țină în frâu comportamentul revoltător.

— Niciunul din copiii mei nu se va comporta vreodată așa, i-a spus deunăzi uneia din editoarele ei, cu care lua prânzul. Nu-mi vine să cred că mama ei acceptă chestia asta. Eu n-aș lăsa-o niciodată.

— De ce crezi c-o face? o întrebase editoarea.

— Cred că e prea speriată, probabil, de crizele pe care le face. Toți sunt.

— Chiar și Richard?

— Mai ales Richard, oftase Carrie. Jess îi învârte pe toți pe degete. Știe exact când și cât să țipe ca să obțină ce vrea.

— Ce vârstă ziceai că are?

— Știu, clătinase din cap Carrie, exasperată. Treisprezece. Merge pe treizeci.

Puțin mai devreme, în cursul zilei, înainte de cină, merseseră cu toții la piață. Richard și Carrie se țineau de mână, când Carrie a fost îmbrâncită brutal de Jess, care s-a băgat între ei, apucându-l de mână pe tatăl ei și vârându-se în el.

Carrie se dăduse la o parte, iar Richard se desfăcuse din strânsoarea lui Jess.

— De ce, tati? începuse să scâncească Jess. Vreau să te țin de mână.

— Mergeam de mână cu Carrie, a zis el. Tocmai ai îmbrâncit-o ca s-o dai la o parte. Uite, stai pe cealaltă parte.

— Nu, tati!

Scâncetele creșteau în intensitate.

— Vreau să merg pe partea asta. De ce trebuie să vină și ea de fapt?

Jess se întorsese și-i aruncase o privire otrăvită lui Carrie, care s-a făcut că nu vede.

— Jess, hai. Poartă-te frumos.

— De ce? se bosumflă Jess. De ce trebuie să mă port frumos?

Și deodată începuse să zbiere.

— O urăsc, hohotise ea, stând în mijlocul străzii și bătând din picior, în timp ce oamenii se opreau să se uite. O urăsc. De ce trebuie să stea cu noi? Ea strică totul.

Carrie o privise, simțind că i se face rău. De teamă, de frustrare. Îl privise pe Richard luând-o deoparte pe Jess ca să stea de vorbă, o privise pe Jess izbucnind în hohote de plâns în timp ce Richard o îmbrățișa ca s-o liniștească, conducând-o după douăzeci de minute la Carrie ca să-și ceară scuze, dar Carrie văzuse cum Jess obținuse exact ceea ce-și dorea: douăzeci de minute de atenție exclusivă din partea tatălui ei, în timp ce Carrie fusese lăsată pe margine.

Editoarea a întrerupt-o ca să comande încă un pahar de vin înainte de a-și întoarce iar privirea spre Carrie.

— Dacă mama ei nu-i impune limite și nici Richard nu o face, crezi că tu poți s-o faci?

Carrie oftase și clătinase din cap.

— Nu cred că sunt în măsură. Nu vreau să mă comport ca

un părinte, nu e rolul meu. Și, oricum, cred că m-ar urî și mai mult.

— Te urăște?

— Nu cred. Cred că dacă n-aș trăi împreună cu tatăl ei, ne-am înțelege de minune.

— Ți place de ea?

— O iubesc. E deșteaptă și haioasă și îmi amintește de mine la vârsta ei. Când e drăguță, o ador și, când începe cu crizele, cred că e cel mai oribil copil pe care l-am cunoscut vreodată.

— S-ar zice că ești prinsă până peste cap, spusese redactorea.

— Sunt, oftase Carrie. Dar îl iubesc. Și e vorba de o fată care suferă foarte mult. O să se rezolve. Trebuie.

— Mi-ar plăcea o poveste pe tema asta, a zis editoarea. Despre cum e să fii o mamă vitregă neoficial.

— Încă nu, a răspuns Carrie. Sau poate sub pseudonim.

Și izbucniseră amândouă în râs.

Carrie se gândește la prânzul acela, la cât de complicată e această relație, când Jess vine la ea, după ce s-au întors de la Mario's, oferindu-se s-o ajute să șteargă cămile din chiuvetă.

— Pot să mă uit la *Gossip Girl* în seara asta? Te rog? întreabă.

Carrie îl vede pe Richard zâmbind cu coada ochiului și o privește surprinsă pe Jess. E prima dată când Jess i-a cerut voie lui Carrie să facă un lucru, tratând-o ca pe un părinte.

— Cât e ceasul?

— Nouă. Te rog, Carrie? Putem să ne uităm amândouă? Chiar vreau să-l văd și promit că imediat după asta mă duc la culcare.

— Promiți?

— Asta înseamnă că pot?

Carrie încuviințează, iar Jess sare în sus de bucurie și o îmbrățișează pe Carrie.

— Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc! Ești cea mai tare!

Și, aplecându-se s-o îmbrățișeze la rândul ei, Carrie realizează că i-au dat lacrimile. Poate că aceasta e schimbarea pe care o aștepta.

Daff lasă receptorul în furcă și oftează. Jess pare întotdeauna atât de distantă când o sună. Își amintește de o colegă, divorțată, care-i spunea că nu-și sună niciodată copiii când sunt la tatăl lor, că așteaptă întotdeauna s-o sune ei, pentru că de obicei îi întrerupe când sună și n-au chef să vorbească cu ea, astfel că până la urmă se simte amărâtă și frustrată.

Daff știe că e mai bine să aștepte s-o sune Jess, dar i-e atât de teamă că n-o să sune, i-e atât de teamă că-și va

pierde fiica, încât nu rezistă tentației de-a o suna, chiar și când e limpede că Jess nu vrea să stea de vorbă cu ea.

Telefonul sună din nou și ea se repede să răspundă, sperând că e Jess, care-o sună și are chef să stea de vorbă.

— Daff? Sunt Laura. Ce faci?

— Minunat, Laura, tu?

— Bine. Te-am sunat doar să întreb dacă vrei să te iau de-acasă.

Se lasă tăcerea în timp ce Daff își stoarce creierii.

— Mă simt complet imbecilă, spune într-un final, dar de ce să mă iei de-acasă?

— O, Daff! Laura izbucnește în râs. Ai spus că mergi diseară la PL **S**, mai știi? E seara single? Mă duc cu fetele.

Daff geme în gând. Spusese că merge, dar asta a fost acum câteva săptămâni și atunci păruse o idee desprinsă de realitate. Ultimul lucru de care avea chef în seara asta era să se gătească și să iasă cu o colegă de serviciu. Se gândea cu jind să facă o baie fierbinte, să se bage în pat într-o pijama cu câteva numere mai mare și să-și petreacă seara uitându-se la câteva episoade din *Lege și ordine* unul după altul.

— Eu... azi era? O, Laura, nu mi-am dat seama că e azi...

— Ce planuri ai? Nu poți să vii cu niciun pretext.

— Pur și simplu sunt epuizată, încercă cu jumătate de

gură Daff. Îmi propun să mă culc devreme.

— Nici gând, spune Laura. Nu te las să scapi așa ușor. Ne întâlnim acolo la șapte și trebuie să vii.

— Chiar nu cred...

— Daff, când ai ieșit ultima dată să te distrezi? Sunt divorțată de mult mai mult timp și îmi amintesc de primele zile în care mă băgăm în pat și mă uitam la televizor, dar nu poți face asta la infinit. Știu că nu poți s-o folosești pe Jess ca scuză și îți promit c-o să ne simțim bine. Dacă nu-ți place poți să pleci, dar trebuie măcar să încerci.

O oră mai târziu, Daff intră în PL **S**, croindu-și drum prin aglomerație, căutând-o din priviri pe Laura și încercând să nu pară disperată.

Ce naiba caut aici, își spune, sperând că nu e nimeni care s-o cunoască în restaurant și care s-o poată vedea, evident singură, dar în niciun caz în căutarea unui partener, ceea ce ei n-au cum să știe.

Femeile care o înconjoară sunt îmbrăcate toate impecabil – în rochițe negre, în rochii de vară în culori vii, care lasă la vedere porțiuni de piele bronzată –, defilând pe pantofi cu talpa groasă. Thate sunt machiate, dichisite, bărbații sunt îmbrăcați în pantaloni de vară și cămăși, toți se uită în jur să vadă cine e pe-acolo, cine a intrat, cu cine ar merita să intre în vorbă.

O, Doamne, își spune Daff, nereușind s-o vadă pe Laura. Oare poate fi mai rău de-atât?

PL s-a fost întotdeauna un restaurant înfloritor, dar ani de zile terasa spațioasă, cu vedere spre apă, a rămas mai mult nefolosită.

Din când în când organizau nunți pe terasă și aveau câteva mese și scaune de plastic, dar abia când noii proprietari au preluat restaurantul și l-au transformat în bar PL s-a devenit o destinație selectă.

Au început să organizeze seri single joia și sâmbăta, aducând formații care cântau live sâmbăta, și au descoperit că oamenii au început să vină de departe pentru a se înghesui pe terasă, bând Mărgărită cu gheață, flirtând cu barmanii drăguți pe care-i angajau în fiecare vară. Dacă există ceva ce s-ar putea numi un segment specializat pentru persoanele single, atunci PL **s** este epicentrul, locul în care persoanele singure, divorțate și chiar și cei căsătoriți fără a o recunoaște vin în căutarea aventurii, în căutarea dragostei.

Poate nu chiar a dragostei. Există ceva prea frivol în atitudinea oamenilor de-aici, par blazați, par că sunt prea ocupați să caute pentru a găsi cu adevărat – provocarea este vânătoarea, flirtul, cucerirea, mai degrabă decât a găsi un partener cu care să trăiască fericiți până la adânci

bătrâneți.

— Bună!

Daff stă sprijinită de bar, așteptând ca barmanul s-o observe, gândindu-se că, dacă ține un pahar în mână măcar, asta o să-i dea ceva de făcut cât timp o așteaptă pe Laura. Se uită în jos și dă cu ochii de un bărbat scund care-i zâmbește larg și lasciv.

— Bună! spune, întorcându-se din nou spre barman, rugându-se în gând să vină, s-o observe, să-i aducă o băutură ca să poată scăpa de acest bărbat.

— Nu te-am mai văzut până acum, spune el. Eu sunt Adam.

— Bună.

Nu vrea să-i spună cum se numește, dar nu vrea nici să pară nepoliticoasă.

— Eu sunt Daff, spune într-un final, sperând că dacă pare distantă, l-ar putea face să plece.

— Așadar, e prima dată când vii aici?

— Mhm, da.

— Divorțată?

— Da.

— Și eu. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu știu. Daff e exasperată deja. Oare poți? Aștept de-un sfert de oră și barmanii nici măcar nu m-au observat.

— Hei! Nick! zbiară Adam, făcându-și mâinile pâlnie. Treci înapoi și adu-i ceva de băut doamnei!

Barmanul se uită în direcția lor, rânjește și, în câteva secunde, Daff soarbe dintr-un daiquiri de căpșuni.

— Mersi, spune ea, cu un zâmbet. A fost foarte amabil din partea ta.

— Sufăr de sindromul cavalerului în armură strălucitoare, spune el. Ce-ar fi să căutăm o masă la care să ne așezăm ca să ne cunoaștem mai bine?

— Asta e... chestia e... trebuie să mă întâlnesc cu niște prietene și cred că ar trebui să le aștept la bar probabil.

— În regulă. Nu mă supăr. Așadar, spune-mi totul despre tine, Daff. De ce o femeie frumoasă ca tine vine într-un loc ca PL se într-o seară de joi?

Bună întrebare, la naiba, își spune Daff. De ce oare?

După o oră Dați se ridică, gata să plece. Adam, deși e departe de-a fi genul ei, a salvat-o, căci Laura n-a apărut și Daff e hotărâtă s-o omoare, dar, cel puțin, n-a trebuit să stea stingheră cu un aer disperat și a putut să poarte o conversație degajată cu Adam.

— Pleci așa curând? întreabă Adam, când Daff spune în sfârșit că trebuie neapărat să plece acasă.

— Mă așteaptă babysitterul, minte ea. Dar mulțumesc încă o dată.

— Lasă-mă să te conduc până la mașină.

Adam sare de pe scaunul de bar și o ia de braț, iar Dați se încordează toată. Nu asta ar fi vrut, dar mașina ei e aproape și o să scape curând de el, o să fie în curând în siguranță acasă.

— Pot să te sun? întreabă Adam, în timp ce Daff apasă pe mânerul portierei.

— Știi, ai fost foarte amabil, spune ea, dar chiar nu sunt pregătită să încep o relație cu cineva acum.

— Cine a zis ceva de-o relație? rânjește Adam. Speram doar la un sărut de noapte bună.

Daff îl privește îngrozită.

— Glumesc, spune el și ea râde chinuit. Pe bune, însă, insistă el. Chiar mi-ar plăcea să-mi dai numărul tău. Nici eu nu caut o relație, dar poate că noi doi ne-am putea consola altfel.

Ridică din sprâncene, cu un aer sigur pe el.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, nu te simți singură când te culci seară de seară într-un pat pustiu? Eu consider că soluția ideală e o prietenie cu avantaje reciproce. Am avea amândoi de câștigat. Fără angajamente, doar pasiune.

Mârâie când rostește ultimul cuvânt și se apropie de ea, cuprinzând-o cu un braț.

— O, Doamne, geme Daff, îmbrâncindu-l și urcându-se în mașină, ambalând motorul fără să aștepte să vadă ce mai are de zis, deși, uitându-se în oglinda retrovizoare când pornește, vede că strigă ceva.

Asta a fost cea mai oribilă noapte din viața mea, exclamă cu voce tare pe drumul de întoarcere. Nu numai c-o s-o omor pe Laura, nu mă mai duc la o seară single câte zile oi avea.

Nu că Daff și-ar dori o relație. Ce își dorește acum e să se regăsească. Cât a fost căsătorită, știa cine este. Poate că nu era pe deplin ea însăși – a simțit întotdeauna, cât a fost căsătorită cu Richard, că juca un rol, fiind soția ideală, mama ideală, în așa măsură încât nu-și mai punea problema ce ar face-o fericită pe ea, dar acum, când căsnicia s-a încheiat, realizează că nu are o definiție clară a persoanei care este acum.

Trăind în această suburbie unde toți sunt căsătoriți, unde toți sunt definiți prin rolul pe care îl joacă în cadrul comunității, prin activitățile de la școală, ea nu mai are un rol al ei.

Treptat, realizează ea, viața ei socială a dispărut. Cuplurile cu care erau prieteni nu-i mai sunt prieteni. Sunt în relații bune, da, dar nu mai e invitată singură la dineuri și reuniuni, decât dacă există vreun bărbat necăsătorit care

urmează să-i fie prezentat, dar aceste ocazii sunt foarte rare.

Se întâlnește uneori cu acele femei la băcănie, cu cărucioarele încărcate de baxuri de Bounty, sticle mari de plastic de Tide, lapte organic degresat și se simte stingherită uitându-se la căruciorul ei, mai ales acum că Jess nu mai stă cu ea – câteva iaurturi, șuncă feliată de la raionul de delicatese, un baton de cereale și o jumătate de litru de lapte.

— Trebuie să ne vedem, îi spun, studiind cu milă coșulețul ei de mână în timp ce se prefac stânjenite de toate proviziile lor. Cumpărăturile, oftează. Nu-s o pacoste?

La scurt timp după divorț, citise în ziarul local despre un grup de susținere pentru femei. Se dusesse, nu pentru că își dorea neapărat susținere, ci pentru că se simțea singură, încerca încă să se adapteze faptului că nu mai avea un soț pentru care să gătească, că trebuia să facă totul de una singură, și spera să întâlnească alte femei care avuseseră experiențe similare, să-și găsească poate prietene, femei cu care se putea întâlni să ia cina sau să bea o cafea.

Dar experiența i se păruse înspăimântătoare și otrăvitoare. O încăpere plină de femei furioase, acrite, fiecare părând să aibă o poveste mai groaznică decât a celorlalte despre pacostea de fost soț, de la abuz la lene și

la infidelitate, Daff plecând de fiecare dată de acolo cufundată într-o depresie adâncă.

— Dar soțul tău? o întreba invariabil cineva în timp ce stăteau la coadă la automatul de cafea în pauză și Daff, care ar fi putut să le regaleze cu povești despre aventura lui Richard, alegea să dea din umeri și să spună că a fost una din acele relații care eșuează, iar ele își pierdeau rapid interesul.

Lucrul de care are nevoie acum, realizează ea, e un nou început. O schimbare de peisaj. În trei zile urmează să se îmbarce pe feribotul spre Nantucket și are nevoie de această perioadă de odihnă mai mult decât orice. Are nevoie să plece de acasă, să lenevească pe plajă cu un teanc de cărți bune, la naiba, poate chiar să se apuce iar de pictat. Trebuie să-și amintească persoana care a fost înainte de a deveni soție, mamă și, cel mai recent, femeie divorțată.

Trebuie să decidă cine va fi în continuare.

Capitolul 16

— A, bun.

Nan privește pe fereastră în timp ce spală vasele.

— A venit băiatul acela drăguț de la centrul horticol. Daniel, vrei, te rog, să dai fuga să-i spui că sunt în bucătărie? Vin într-o clipă.

Nan îl urmărește pe fereastră pe Daniel ieșind și făcând cunoștință cu Matt, arătând spre casă apoi încuviințând și urcându-se în remorcă să-l ajute să ia uneltele.

Cum ar putea să nu se placă, își spune ea. Matt e scund, dar bine-făcut, cu brațele bronzate de munca în aer liber, cu părul castaniu și puțin mai lung și un zâmbet deschis, pe scurt, adorabil și îl completează de minime pe Daniel, care e mai serios.

Ce pereche minunată ar face, zâmbește ea pentru sine, ștergându-și mâinile pe un prosop. Nu că ar încerca să-i împingă de la spate, dar bietul Daniel e atât de trist și, clar, atât de confuz. E uluitor că soția lui nu pare să știe, dar lui Daniel trebuie să-i fie atât de greu. Pare că nu i-ar strica un prieten, măcar.

Muncesc din greu. Daniel și Matt, unul lângă altul, în timp ce Nan îi urmărește de la o fereastră ca o cloșcă, ieșind din când în când să vadă cum merge treaba, să le aducă

limonadă rece și sandvișuri mari cu friptură de vită la prânz.

— Am pus masa sub gărduleț, spune Nan. Aveți nevoie de-o pauză și eu trebuie să dau o raită până la A & P cu Michael – și, făcându-le viori cu mâna, dispare, cu un zâmbet pe față.

I-ar plăcea să rămână, dar știe că o să se simtă mai în largul lor singuri.

Matt o ia înainte, zâbind larg la vederea mesei, cu Daniel după el, întorcându-și privirea când Matt își scoate mănușile de grădinărit și le pune, absent, în buzunarul din spate al blugilor, uitându-se din nou la curba perfectă a fundului lui Matt în blugi Levi's decolorați, aspri, iar acesta roșește când se întoarce și surprinde privirea lui Daniel.

Pe masă sunt puse două ștergare de in un bol alb cu verdețuri din grădină, semințe de pin prăjite și brânză feta, sandvișuri cu friptură de vită tăiate impecabil și un coș cu ceea ce, după miros, pare a fi pâine proaspăt coaptă.

— La naiba! exclamă Matt și se plesnește peste coapsă. A uitat lumânările!

— Poftim?

Daniel îl privește confuz.

— Ei bine, nu ți se pare că ni s-a aranjat o întâlnire?

Zâmbește din nou, fără a părea întru totul deranjat de

situație, în timp ce Daniel face ochii mari.

— Serios? Dar... Nan nu știe...

Daniel nu duce la capăt propoziția.

— Ce să nu știe? Că sunt gay? O, Daniel, toată lumea de pe insulă care mă cunoaște știe asta. Eu cred că e drăguț. Crede c-am face o pereche bună.

Ridică din sprânceană în direcția lui Daniel, care roșește și-și întoarce privirea, neștiind ce Dumnezeu să spună, nefiind obișnuit să flirteze cu un bărbat și mai ales cu unul atât de surprinzător de drăguț.

— O, la naiba!

Lui Matt îi pică fața.

— Nu-mi spune că ești hetero. O, Doamne! Mi-e așa rușine.

— Nu, nu. Daniel își lasă mâna pe brațul lui în timp ce Matt își lasă capul în mâini. Sunt gay.

Și, de cum rostește aceste cuvinte, simte un val de ușurare.

— Numai că... sunt gay de curând.

— De-abia acum ai anunțat?

— Ei bine, nu oficial. Nu înțeleg de unde a știut Nan.

— Pentru că ai crezut că ești întruchiparea heterosexuality-ii? O, dragule, exclamă Matt și își lasă capul pe spate, izbucnind în râs. Îmi pare rău să te dezamăgesc,

dar noi ne dăm seama întotdeauna.

— Și Nan?

Matt ridică din umeri.

— E o fană declarată a bărbaților gay. Normal. Nu vrei să ne așezăm? Mâncarea arată delicios și, draga de ea, ne-a lăsat și bere rece în frigider. Cred că ar trebui să ne purtăm ca și cum ar fi într-adevăr o întâlnire.

Daniel se așază, luând cu recunoștință o gură din berea pe care i-o întinde Matt.

— Am fost însurat până de curând.

— Însurat, *însurat*? Cu o *femeie*?

Daniel încuviințează.

— Nu-i de mirare că ești așa stingherit. Asta chiar trebuie să fie ceva nou pentru tine. I-ai fost fidel sau ai mai călcat strâmb cu vreun bărbat?

— O, Doamne nu! spune Daniel. Am două fiice. N-aș înșela-o în veci.

— Dar ai știut dintotdeauna că ești gay?

Daniel încuviințează.

— Și eu.

Matt împarte salata în timp ce vorbește.

— Cred c-am avut noroc. Tata ne-a părăsit când aveam patru ani și mama a avut întotdeauna o mulțime de prieteni gay. Părea perfect firesc să fii gay și, sincer, nu-mi

amintesc să fi stat vreodată de vorbă cu ea sau să fi declarat vreodată oficial că sunt gay. Pur și simplu a evoluat în direcția asta și n-a fost niciodată ceva stânjenitor sau o problemă. Am întâlnit atâția bărbați căsătoriți de-a lungul anilor. De fapt – pare sfios o clipă – am avut aventuri cu unul sau doi, dar am cunoscut mulți bărbați căsătoriți care nu vedeau nicio altă cale de ieșire. Majoritatea rămân însurați toată viața și soțiile nu află niciodată.

Daniel aprobă.

— Așa a fost și cu mine. Am știut dintotdeauna, dar n-am vrut să știu, n-am vrut să fie așa. Am crezut că faptul că sunt însurat cu o femeie mă va apăra într-un fel de primejdie. Râde disprețuitor. Nu e ridicol?

— Nu. Cred că mulți bărbați gândesc așa.

— Dar am crezut că pot s-o fac și apoi s-a întâmplat ceva. Un tip cu care... ei bine, cu care am petrecut o noapte cu ani în urmă, înainte de-a mă căsători, și pe care nu-l mai văzusem de ani de zile, a luat legătura cu mine și el a recunoscut atunci că e gay și am văzut cum ar fi putut fi viața mea, cum ar putea fi încă, și am realizat că nu mai pot trăi în minciună. Pur și simplu nu puteam.

— Cred că e un lucru incredibil de curajos, spune Matt. Nu pot să-mi închipui cum ar fi, să trebuiască să le spui tuturor oamenilor din viața ta, hopa, scuze, dar am făcut o

greșeală, după toți anii în care ați crezut că sunt hetero, ia ghiciți.

— O, Doamne, geme Daniel. Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Cum a reacționat soția ta?

Matt e curios acum.

— E în regulă?

Daniel se uită în jos.

— Nu i-am spus încă, spune încet.

— Ai de gând să-i spui?

— Desigur! Își ridică privirea. Doar că nu știu când. Sau cum. Simt că i-am făcut destul rău deja. A crezut că totul mergea minunat. Mă rog, aproape totul...

— Mai puțin faptul că nu voiai niciodată să te culci cu ea?

Daniel ridică din umeri cu un zâmbet resemnat.

— M-am prins. Să știi însă, cunosc oameni care le-au spus soțiilor și asta aproape că le-a ușurat situația, pentru că nu mai e ceva legat de ele, nu se pot învinovăți. Cred că atunci când se încheie o relație pierdem prea mult timp gândindu-ne „ce-ar fi fost dacă”: dacă aș fi fost mai înțelegător sau mai puțin înțelegător. Dacă aș fi fost mai drăguț, aș fi muncit mai puțin sau orice altceva. OK, mă aberez acum, dar ideea că aceste întrebări pot produce și mai multă confuzie într-o situație care e deja complicată.

Dacă soția ta ar ști adevărul, ar ști că nu e vorba de o competiție, că nimic din ce-ar fi putut face nu te-ar fi convins să rămâi. Asta ar putea să simplifice lucrurile pentru amândoi.

Daniel încuviințează încet.

— Nu mi-am pus niciodată problema așa. Cred că m-am gândit doar cum să fac ca să n-o rănesc și mai mult.

— Nu zic c-o să te îmbrățișeze și-o să-ți mulțumească, și-o să vrea apoi să-ți devină cea mai bună prietenă, deși, sincer, s-au văzut și minuni mai mari, zâmbește el. Poate-ai vrea să te gândești să-i spui adevărul însă.

Oa!

Daniel clatină din cap, surprins, cu un zâmbet pe buze.

— Nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta acum, atât de deschis.

— E un sentiment plăcut, nu?

Matt zâmbește și ridică paharul de bere.

— Da. Chiar foarte plăcut. Noroc.

Și atacă amândoi mâncarea.

Nan stă deoparte cât de mult poate, îndreptându-se glonț spre grădină când ajunge în sfârșit acasă.

Daniel aproape că a terminat de săpat o brazdă, Matt întoarce pământul din cealaltă, iar Daniel râde la un comentariu de-al lui Matt. O, minunat, își spune Nan, se

plac.

— Ce-mi fac brazdele?

Matt își ridică privirea.

— Sunt aproape gata. Și mulțumim, Nan. Prânzul a fost delicios.

— Cu totul neașteptat, dar minunat, încuviințează Daniel. Mulțumim.

— S-ar părea că v-ați împrietenit, nu se poate abține Nan.

— E incredibil, spune Matt. În răstimpul de patru ore de când ne-am întâlnit ne-am îndrăgostit până peste urechi și săptămâna viitoare ne mutăm împreună.

Nan e gata să leșine de încântare.

— Chiar așa?

— Nu!

Matt clatină din cap, în timp ce Daniel își întoarce privirea cu un zâmbet larg.

— Nu *chiar*. Dar cel puțin acum știm sigur că ai avut niscaiva intenții ascunse.

— A fost atât de evident?

Matt ridică din umeri.

— Florile de pe masă te-au dat de gol. Ne întrebam unde sunt lumânările.

— M-am gândit la lumânări, spune serios Nan. Mi-am zis doar că ar fi oarecum de prisos, dat fiind că e o zi caldă de

vară.

— Glumeam, spune Daniel, gândindu-se cât de straniu e să spună „noi”, referindu-se la altcineva decât el și Bee.

— O, băieți, spune Nan. Nu mai fiți răutăcioși. Hai să-ți arăt cum vreau să plantăm brazdele astea – și, luându-l de braț pe Matt, îl conduce în casă să-i arate niște poze pe care le-a decupat dintr-o revistă de grădinărit.

— Te-ai supărat?

Mai târziu, după ce Matt a plecat de mult, Nan iese și se așază lângă Daniel, trântindu-se într-unul din șezlongurile vechi Adirondack din care se vede golful.

— A fost o îndrăzneală de neiertat din partea mea?

— Puțin, dar nu m-am supărat. Pot să te întreb însă cum de-ai știut?

— O, dragule. O găină bătrână ca mine? Am învățat să-mi ascult intuiția la vârsta asta. Când eram mai tânără n-o făceam, să știi, și, de fiecare dată când n-o ascultam, intram în bucluc. Acum descopăr că acel glăscior are aproape întotdeauna dreptate și n-a fost nimic anume, doar o senzație.

— OK

— Ți făceai griji că ai început deodată să te porți ca un homosexual fără să-ți dai seama? râde Nan.

— Puțin, zâmbește spăsit Daniel și ea clatină din cap.

— Cătuși de puțin. Dar acum povestește-mi despre Matt. Nu-i așa că e minunat? Păreați să vă înțelegeți de minune.

— Așa e. E băiat bun. M-a ajutat să văd situația într-o lumină nouă.

— Bun, încuviințează ea, încântată să redevină cloșca, să aibă în jur oameni de care să aibă grijă. O, Doamne, se uită la ceas. Noua chiriașă trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta și speram să pregătesc cina pentru toți, un fel de seară de primire.

— Pot să te ajut?

— Cu siguranță. Eu fac ciorba pescărească, tu poți să faci chiftelele cu crab. Hai să ne urnim și să vedem dacă reușim să ne așezăm la masă la opt.

Dați se așază pe locul de la fereastră și își strânge picioarele sub ea, uitându-se încântată pe geam, scoțând involuntar un suspin de satisfacție. A văzut de multe ori de-a lungul anilor priveliști ca acestea – ape sclipind în lumina soarelui, ambarcațiuni legănându-se încet pe valurile oceanului, dar a fost prea ocupată spre a se bucura de ele.

A fost prea ocupată spre a face multe din lucrurile care-i plăceau, a început să-și dea seama, lucruri care-i hrăneau sufletul odinioară, înainte de-a deveni soție și mamă.

Să picteze, în primul rând. N-a mai pictat de ani de zile, dar, chiar înainte de a-și face bagajul, când își făcea ordine

prin birou, a găsit o trusă minusculă de acuarele. A pus-o în valiză și a cumpărat un bloc mic de hârtie pentru acuarele care să meargă cu trusa.

Obişnuia să asculte muzică tot timpul până să se căsătorească. O dădea tare când era singură în apartamentul ei noaptea și dansa, uneori ore în şir. Îşi aminteşte că-i spunea coloana sonoră a vieţii ei: Neil Young, când era adolescentă, Joni Mitchell și Cât Stevens când a plecat la şcoală.

Oare de ce coloana sonoră a vieţii ei a fost întreruptă în ziua când s-a căsătorit?

A început să asculte muzică din nou. Îşi toarnă un pahar de vin și se răsfăță cu o baie fierbinte cu spumă, ascultând trilurile melodioase ale lui Jack Johnson în timp ce se apleacă să ia o înghițitură de vin, savurând faptul că nu trebuie să fie nicăieri altundeva, că nu are nimic de făcut pentru altcineva, pentru restul serii.

Dar îi e dor de Jess. O, cât de dor îi e de Jess. Nu de Jess cea din ultimul timp, adolescența rebelă, furioasă, ostilă, ci de fetița ei adorabilă, Jess a ei cea luminoasă, afectuoasă, deșteaptă, o versiune a lui Jess care, știe, a dăinuit ascunsă undeva în adâncul ei.

E mai bine însă că Jess stă cu tatăl ei deocamdată. Poate că amândouă au nevoie de perioada asta de separare. Daff

nu consideră această mutare permanentă, are o bănuială că Jess o s-o sune, în curând, implorând-o s-o ia acasă și poate că atunci, își spune Daff, o să-și regăsească echilibrul, o să poată redeveni mamă și fiică, prietene și aliate în loc de a fi rivale. A cunoscut-o pe Carrie și i-a plăcut, a realizat că prezența unei persoane ca ea i-ar putea prinde bine lui Jess și e doar o perioadă de probă, nu trebuie să dureze mult, doar atât cât îi trebuie să-și recapete echilibrul.

Nantucket e o vacanță bine-meritată, un răstimp în care atât Daff, cât și Jess își vor putea tămădui rănilor. Are în bagaj uleiurile, o lampă de aromoterapie, un CD cu muzică de meditație pe care nu l-a mai ascultat de cel puțin zece ani, poate mai mult.

Acesta e un loc în care să renaști, își spune, uitându-se pe fereastră și strângându-și genunchii la piept. Are senzația că i s-a ridicat o povară de pe umeri, ca și cum ar putea s-o ia de la capăt, și ce casă deosebită, vrăjită a găsit!

Nimic, chiar nimic nu e întâmplător pe lumea asta, își spune.

— Oare ar trebui să ne mutăm în camera de zi? întreabă întruna Nan, turnând încă un rând de vin în paharele tuturor. Sarah a făcut anume curat. Chiar cred c-ar trebui

să stăm acolo.

— Mamă, relaxează-te, îi zâmbește Michael, luându-i sticla din mâna ușor nesigură și turnând el vinul. Toată lumea se simte bine în bucătărie și e minunat aici. O să stăm altă dată în camera de zi.

Ea îi zâmbește.

— Ai dreptate. Și, coborându-și vocea la o șoaptă: Așadar, ce părere ai de noua chiriașă?

Michael îi aruncă o privire lui Daff, care stă lângă Daniel în dreptul aragazului, în timp ce el prăjește chiftelele cu crabi, punându-i întrebări șoptite despre rețete.

— Pare tristă, spune. Dar e drăguță.

— Așa zic și eu, încuviințează Nan. E extrem de drăguță și probabil că e, și ea, în căutarea fericirii.

— Care-i povestea ei? Știi?

— E divorțată. Își crește singură copilul. Fata stă cu tatăl și iubita lui și cred că e prima dată când petrece ceva timp singură după ani buni. Aș zice că se simte ușor pierdută, nu știe cum să-și umple timpul. Poate-ai vrea s-o iei cu tine să-ți faci turul insulei mâine? Cred că i-ar plăcea.

— Mamă? Începe amenințător Michael, clătinând din cap cu un oftat. Te rog, spune-mi că nu încerci iar să mă cuplezi cu cineva.

— Ce Dumnezeu vrei să spui? exclamă șocată Nan.

— Te iubesc, mamă, și te cunosc. Întotdeauna încercai să mă cuplezi cu toată lumea.

— Ba nu! exclamă ea indignată.

— Despre ce vorbiți voi doi?

Daniel a terminat de prăjit chiftelele și el și Daff vin înspre ei.

— Michael mă acuză că încerc să-l cuplez cu toată lumea, spune revoltată Nan.

— Așa făcea, râde el. Orice femeie singură întâlnea pe insulă, îi povestea automat despre fiul ei și mă întorceam acasă și găseam femei necunoscute așteptându-mă pe verandă.

— Unele erau minunate, spune Nan. Ai ieșit cu una sau două din ele.

— Una sau două dintr-o sută sau două. Țsta nu e cel mai bun record.

— S-ar zice că organizai interviuri pentru slujbă, râde Daff, întorcându-se spre Nan.

— Da, dar n-am găsit niciodată candidata potrivită, este? ridică ea dintr-o sprânceană și întoarce încet capul, aruncându-i o privire prefăcut mândioasă lui Michael.

— Vorbește în numele tău, spune Michael, chiar în momentul în care mobilul lui începe să sune, din nou, dintr-un colț al bucătăriei.

— Dragule, spune iritată Nan. Chestia aia a sunat toată după-amiaza. Nu poți să-l închizi?

— Îmi pare rău, mamă. Credeam că l-am închis.

Se îndreaptă spre telefon și îl ridică, uitându-se la numărul de pe ecran. Jordana. Din nou. Al șaselea apel în ultimele două ore. I-a lăsat o sumă de mesaje, dar el a renunțat să le mai asculte după primele două. Primul era înecat de plâns, în al doilea vitupera.

Nimic din ce-ar spune n-ar putea să îndrepte lucrurile, n-ar schimba nimic și nu poate decât să se simtă ușurat că s-a retras la momentul la care a făcut-o. Cu puțin noroc, dacă el se dă la fund și nu-i răspunde, ea va realiza că nu există cale de întoarcere, va putea în sfârșit să meargă mai departe.

Apasă butonul ca să închidă telefonul, asigurându-se de data asta, și îl pune într-un sertar. Urăște oricum telefoanele mobile și cu siguranță nu are nevoie de unul acum. O aventură amoroasă dezastruoasă care l-a făcut să-și piardă locul de muncă, nicio perspectivă de viață socială, de ce Dumnezeu ar avea nevoie să se uite la acest memento al modului în care și-a distrus viața?

Închide încet sertarul și se îndreaptă spre mama lui.

— Nu vrei să ne așezăm la masă? îi șoptește la ureche. Sunt lihnit de foame.

— E straniu, îi spune Daff lui Nan, în timp ce-o ajută să spele vasele, mă simt incredibil de în largul meu aici. Mă simt ca și cum aș lua cina cu oameni pe care-i cunosc de ani de zile.

— Windermere e de vină, zâmbește Michael. Serios. Casa. Așa era și în copilăria mea. Uitasem că are efectul ăsta asupra oamenilor.

— Are dreptate, spune Nan. Această casă apropie oamenii.

— De-abia dacă am văzut insula, râde Daniel. Sunt aici de-o săptămână și de-abia dac-am ieșit din casă, mai puțin când sunt cu fetele.

— Au ce să facă pe-aici?

— Glumești? râde Daniel. O mulțime de lucruri! Pescuit, plimbări cu barca, înghețată. Mai bine nu se poate. Și le-am dus în fiecare după-amiază să vadă atelierele de la muzeul balenelor. Le place la nebunie. Ar trebui să vină și fiica ta, cred că e un loc minunat pentru copii.

— Nu prea mai e copil, zâmbește Daff. Are treisprezece ani. Ar crede probabil că atelierele de la muzeu sunt „un jaf”.

Daff imită de minune tonul ciufut al unui adolescent, stârnindu-i zâmbetul lui Nan.

— E o vârstă dificilă, spune Nan. Cu Michael a fost relativ

ușor, dar aveam multe prietene ale căror fiice s-au transformat în monștri în adolescență. Își revin însă. Când au crescut, toate au devenit bune prietene cu mamele lor.

— Sper, spune Daff și tristețea din privirea ei la rostirea acestor cuvinte e limpede.

— Michael, ce-ar fi să-i arăți o parte din insulă lui Daff mâine, spune Nan, încercând să depășească momentul de stânjeneală, iar Daff izbucnește în râs.

— Sper că asta nu e una din manevrele tale, da?, pentru că, dacă e, mai ai de lucrat la subtilitate.

— Subtilitatea n-a fost niciodată un punct forte de-al mamei, zâmbește larg Michael. Dar nu-ți face griji, nu sunt disponibil.

— Nu?

Nan se întoarce spre el îngrozită.

— E ceva ce-ar trebui să știi?

— Doar că, după această ultimă relație, fac o pauză. Serios. Nu-mi mai doresc relații un an de-acum încolo. Trebuie să-mi pun viața în ordine înainte de-a mă gândi măcar s-o împart cu altcineva.

— Amin, toastează Daff. Sunt de acord. Incursiunile mele în lumea relațiilor au fost la fel de dezastruoase. Acum nu-mi doresc decât să mă regăsesc.

Daniel își drege glasul.

— Nu știu cum să vă spun, dar trebuie să scap de grija asta. Eu...

Se oprește, neștiind foarte bine de ce le spune ceea ce nu i-a spus nici soției lui, dar asta pare mai ușor, să se destăinuie unor oameni care nu-l cunosc în calitate de soț și tată, de familist, unor oameni care-l cunosc pur și simplu ca Daniel, care nu-l vor judeca la fel.

— Motivul pentru care căsnicia mea s-a destrămat, continuă e, e faptul că sunt gay.

Se lasă o tăcere stingheră.

— Felicitări? spune Michael, iar Daff izbucnește în râs.

— O, Doamne, iartă-mă, se scuză ea imediat. Pur și simplu nu știu ce să spun. Adică, am presupus că ești.

— E îngrozitor! spune Daniel. Toată lumea presupune că sunt gay acum că m-am despărțit de soția mea. Cum se face că nimeni nu s-a gândit vreodată c-aș fi gay cât timp eram însurat și acum asta gândesc toți?

Nan își lasă o mână pe brațul lui.

— Bănuiesc că nu va fi o surpriză atât de mare pe cât crezi tu și nu e rău. Gândește-te la toate lucrurile bune care te așteaptă, la o viață în care nu mai trebuie să ții secrete.

— Țasta e singurul lucru la care mă gândesc, spune Daniel. Singurul lucru care îmi dă forțe. Asta și fiicele mele. Evident.

— O să avem ocazia să le cunoaștem? întrebă Daff.

— Absolut. O să vină mâine. Bee le aduce la patru.

— Bee?

— Fosta mea soție. Și încă nu știe, așa că nu-i spuneți nimic. Vă rog.

Oftează adânc.

— Știu că nu e bine să vă spun asta înaintea ei, dar mi-e atât de teamă să-i spun și, de fiecare dată când spun aceste cuvinte cu voce tare, devine ceva mai puțin înfricoșător.

— Înțelegem, spune blând Nan și, uitându-se în jur, la fiecare din ei, Daniel simte o ușurare imensă, căci vede că într-adevăr înțeleg.

— Povestește-mi despre fete, schimbă Daff subiectul, simțind că a devenit stânjenit. Jess era atât de adorabilă când era mică, încă mi-e dor de vremea aceea.

Și chipul lui Daniel se luminează în timp ce le povestește totul despre Lizzie și Stella.

Capitolul 17

Daff și Daniel izbucnesc în râs în timp ce Michael se chinuie să scoată bicicletele din șopron.

— Poftim?

Michael își ridică privirea spre Daff, în timp ce Daniel clatină din cap, nevenindu-i a crede.

— Nu vorbești serios, nu? râde Daniel.

— În ce privință?

Michael e intrigat. Daff intervine.

— Vrei să mergem cu astea?

Michael își coboară privirea spre biciclete.

— Ce-au? Ce-i drept, sunt puțin cam prăfuite, dar o să le curăț și o să le ung și vor fi ca noi.

— Cât de vechi *sunt* de fapt? întreabă Daniel.

Michael zâmbește larg.

— Cred că mama le-a primit ca dar de nuntă.

— Își arată vârsta.

Daniel se urcă cu grijă pe una din biciclete și pedalează prin curte.

— De fapt, arată mai vechi decât sunt. Dacă ai duce una la Expoziția de Antichități, ai descoperi probabil că valorează o avere.

— O, zău acum, studiază Michael bicicletele. N-arată

chiar așa rău.

— Desigur că nu, spune Daniel. Sunt minunate. Pur și simplu, nu sunt obișnuit să văd pe cineva plimbându-se pe o bicicletă din asta.

— Dar sunt biciclete clasice. Sunt superbe.

— Ai dreptate. Desigur că sunt, dar eu trăiesc într-un oraș în care totul trebuie să fie nou și lucios și de cea mai bună calitate. Dacă ai de gând să te plimbi cu bicicleta, trebuie să fie o bicicletă de prima clasă și să n-aibă mai mult de doi ani.

— Ei bine, de unde vin eu, oamenilor le plac lucrurile clasice și vechi. Aș alege oricând un Land Cruiser bătut de vreme sau un model Schwinn clasic.

— De acord, zâmbește Daff. Dar Daniel are dreptate. Trăim într-o epocă în care oamenii se așteaptă să-ți porți averea la vedere, unde banii sunt Dumnezeu și, cu cât ai mai mult, cu atât oamenii se așteaptă să-ți afișezi averea. Nu v-ar veni să credeți ce case se construiesc în orașelul meu.

— O, ba da, zâmbește Daniel. Lasă-mă să ghicesc, o suprafață de nouă sute de metri e standardul acum?

— Da, râde ea, și asta e puțințel cam mic. Apoi mai există toate lucrurile care trebuie incluse, o debara pentru el și ea, fiecare mare cât un dormitor, o scară

impresionantă și un hol de marmură...

— Un Range Rover în garaj? sugerează Michael.

— Sau Hummer pentru soție, zâmbește larg Daff. Dar asta a fost preferata mea. În ziarul local era un articol despre o casă plutitoare de-acum câțiva ani. Era construită de nu știu ce arhitect faimos și decorată de unul din designerii de marcă din New York și avea... stați... 1800 de metri pătrați.

— Cine naiba are nevoie de așa o suprafață? exclamă Michael. Adică, zău așa? La ce-ți trebuie? De ce-ar avea cineva *nevoie* de asta? Au un batalion de copii?

— Nu, un cuplu tânăr la vreo treizeci și cinci, patruzeci de ani, el a câștigat evident o avere din fonduri cu capital speculativ, aveau doi copii mici și acum vine partea mea preferată. Pe tot parcursul articolului erau citați spunând chestii cum ar fi că erau persoane foarte modeste și că voiau o casă cât mai agreabilă și iară pretenții. Ziceau că sunt oameni cu spirit practic și voiau să fie o casă primitoare și care să le reflecte adevărata personalitate.

Daff izbucnește în râs, urmată de Daniel, în timp ce Michael clatină uluit din cap.

— Cum reușești să faci o suprafață de 1800 de metri pătrați primitoare? întreabă, sincer intrigat.

— N-o faci, râde Daniel. Și, crede-mă, toți oamenii pe

care i-am întâlnit și care locuiesc într-o casă din asta îți vor spune același lucru: sunt oameni cu picioarele pe pământ, fără fițe, și sunt nițeluș stingheriți c-au ajuns să aibă o casă atât de mare.

— Aș alege oricând o casă veche, oftează Daff.

— Și eu, spune Michael. După mine, casele vechi de-aici din oraș din Nantucket sunt perfecțiunea întruchipată.

— Le ador! spune Daff. N-am trecut pe lângă ele cu mașina deunăzi? Mi-ar plăcea să le revăd pe îndelete. Putem să facem un tur?

— Desigur, spune Michael. Dă-mi un răgaz doar să curăț bicicletele. Daniel, vii cu noi?

— Nu cred, zâmbește Daniel. Dar mersi. Am senzația c-am lăsat-o cam moale cu munca, așa că o să caut un loc unde au internet *wireless* în oraș și-o să lucrez un pic.

— Sigur?

— Sigur. Fetele stau cu mine weekendul ăsta, așa că am nevoie să termin toate chestiile astea până să vină ele, ca să mă pot concentra cu adevărat doar asupra lor.

— Pari un tată minunat, îi spune Daff, cu o umbră subită de tristețe în privire, amintindu-și de Jess.

— Am niște copii minunați, spune el și, luându-și rămas-bun, se întoarce să intre în casă.

Nan stă în pat, înconjurată de reviste. Rar apucă să facă

asta, să se relaxeze în pat și să lase casa să meargă fără ea, dar pentru prima dată după luni de zile se simte destul de încrezătoare s-o facă, încrezătoare mai ales pentru că Michael s-a întors, pentru că toată casa pare să fi revenit la viață.

Rotițele casei, ascunse în străfunduri, scârțâie și gem, dar s-au pus din nou în mișcare, pompând în întreagă casă o forță vitală și o energie care-o fac să tresalte.

Ce ușurare că nu-i mai revine doar lui Nan sarcina de a readuce la viață Windermere; ce ușurare să știe că Windermere s-a trezit la viață, că va dăinui, poate chiar și în absența lui Nan.

Căci Nan e obosită în ultimul timp. Lucru deloc uimitor, poate, având în vedere câte a avut de făcut, acum că Sarah a plecat la Cape cu familia soțului ei până la sfârșitul verii. Nan nu realizase până acum cât de mult se bazase pe Sarah, nici cât de mult o ajută Sarah.

Și îi simte lipsa, și-ar dori să fie aici să vadă schimbările, să-i cunoască pe acești oameni minunați, să insiste s-o trimită pe Nan sus, cu toate protestele ei, când vede că e epuizată.

Nan are grijă să nu arate cât de ostenită este, nu vrea să îngrijoreze pe nimeni, dar în această dimineață, după micul dejun, după ce-a făcut clătite, omletă și șuncă pentru toată

lumea, se întorsese sus, văzuse c-a uitat să facă patul și acesta arăta atât de cald, atât de îmbietor, încât se simțise deodată epuizată, își aruncase pantofii din picioare și se strecurase la loc în pat, cufundându-se pe dată într-un somn adânc.

Nici măcar nu l-a auzit pe Michael când a băgat capul pe ușă, apropiindu-se cu un zâmbet de ea și învelind-o, cum învelești un copil.

Când s-a trezit, Nan se simțea ceva mai bine, dar tot nu era în apele ei. Probabil că luase vreun virus. Stătuse, la urma urmei, în preajma acelor fete adorabile – Stella și Lizzie – și nu erau copii ca niște vase ambulante pline de microbi? N-ar fi culmea să fi luat cine știe ce oroare de gripă care circula prin școlile pregătitoare din Massachusetts?

— Vrei să-ți aduc ceva?

Daniel a bătut la ușă și a intrat.

— Nu, mulțumesc, Daniel, spune, cu un zâmbet care încearcă să pară la fel de radios ca de obicei.

După zece minute, Daniel se întoarce cu o ceașcă de ceai.

— Ești un scump, spune ea. Acum, pe unde umblă Michael? L-ai văzut?

Bate patul cu palma, invitându-l pe Daniel să se așeze pe

marginile.

— El și Daff au luat bicicletele alea antice și-au pornit să exploreze.

— O, bun, zâmbește Nan. Sper să se distreze. Ceva îmi zice că s-ar putea țese o idilă între ei. E îngrozitor dacă spun asta? Să nu le spui nimic.

— Nu le spun, zâmbește Daniel. Și eu am aceeași senzație. Michael m-a invitat să merg cu ei, dar am refuzat politicos. M-am gândit cumva că ar trebui să fie singuri.

— Bravo ție, spune Nan. Așadar ce planuri ai pentru azi?

— Chiar am de lucru. O s-o pornesc spre oraș. Ești sigură că nu vrei să-ți mai aduc ceva? Vrei să chem doctorul sau ceva?

— Doamne ferește! Nu mi-e cu adevărat rău, sunt doar puțin indispusă. Sarah o să se întoarcă în curând oricum, dar sunt bine. Oricum n-am încredere în doctori, doar în doctorul Grover, care cosea toți copiii din partea locului când își rupeau ceva. Dar nu merge și la noi, adulții. E de prisos, cred eu.

— Ești sigură?

— Foarte.

Și, cu un zâmbet, îl trimite la plimbare.

— Ești sigură că te simți bine?

Michael, aflat mult înaintea lui Daff, tot oprește bicicleta,

așteptând-o să-l prindă din urmă, și ea sosește în sfârșit, gâfâind, la capătul puterilor.

— Sunt sigură, îi spune, silindu-se să zâmbească și încercând să nu-i arate cât de mult și-a ieșit din formă. Pare mult mai distractiv decât este însă, spune sec, iar Michael izbucnește în râs.

— Când ziceai că ai făcut ultima dată mișcare?

— N-am mai făcut, se strâmbă ea. Prinsă cu munca, faptul că-mi cresc singură fiica, că încerc să-mi organizez viața mea și pe cea a unei adolescente rebele, chiar n-am reușit să găsesc timp și pentru minunatele ore de pilates.

— Hai să facem o pauză, spune Michael, dându-se jos de pe bicicletă și trântindu-se pe iarbă. Putem să stăm jos puțin. Așadar... pari să ai o viață foarte plină. Asta îl implică și pe fostul tău soț?

— În ce mă privește pe mine sau pe fiica mea? zâmbește ea.

— Fiica ta stă cu el acum, nu? Așa că asta se înțelege de la sine.

— Așa e. Drept să spun, cred că ne înțelegem bine. La momentul respectiv, am crezut că n-o să pot niciodată trece peste suferință, dar am înțeles apoi că a avut motivele să caute pe altcineva, că, dacă am fi avut o căsnicie atât de bună și perfectă cum credeam, n-ar fi

căutat niciodată ceva în altă parte.

— Îmi pare rău, spune Michael. Nu mi-am dat seama.

— E în regulă. Eu nu ți-am spus. Dar da, sunt un clișeu, femeia care descoperă că soțul are o aventură.

— Și n-ai vrut să-i mai dai o șansă? nu poate să se abțină Michael, se gândește la Jordana, la ce s-ar întâmpla dacă Jackson ar afla.

— Întotdeauna am crezut că aș face-o. Adică, în acele conversații în care îți imaginezi cele mai rele scenarii și te întrebi cum ai reacționa, cred că m-am gândit întotdeauna că aș putea ierta o aventură, că infidelitatea nu trebuie să fie factorul care distruge o căsnicie, dar Richard a fost incapabil să aleagă între noi și asta nu i-am putut-o ierta, oftează ea. Am vorbit destul despre mine. Care-i povestea cu tine?

— Cu mine? Eu n-am nicio poveste, zâmbește larg Michael.

— Ai patruzeci... și cât? Și trei? Și patru?

— Pe-aproape. Patruzeci și doi.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu.

— *Există* o poveste chiar în asta.

— Poate, dar nu e nici pe departe atât de incitantă pe cât pare. Cred că pur și simplu n-am ales bine. Am avut câteva

relații pe termen lung cu femei care erau minunate în multe privințe, dar nu erau cele mai minunate parteneri pentru mine. Nu m-am simțit niciodată împăcat într-o relație și acum îi mulțumesc cerului că nu m-am însurat cu ele, pentru că nu s-ar fi sfârșit bine.

Oftează.

— Și a mai fost și ultima mea aventură nefericită.

— A, da?

— Nu-mi place s-o recunosc, mai ales că soțul tău a avut o aventură și nu sunt deloc mândru de asta...

— Ai avut o aventură cu o femeie măritată?

Michael încuviințează și, când își ridică privirea, vede doar blândețe în ochii lui Daff. În ciuda a ceea ce i s-a întâmplat ei, nu îl judecă.

— Asta explică telefoanele insistente de aseară? Întreabă ea, ridicând din sprâncene cu aerul cuiva care se pricepe.

— O, Doamne. E chiar atât de evident?

Daff zâmbește.

— Am trecut prin asta. Mi-am închipuit că e ceva legat de o femeie. Așadar, ce-ai de gând să faci?

— S-a terminat. Definitiv.

— Pentru amândoi?

— Asta-i problema. Pentru mine, cu siguranță. Dar ea vrea să continuăm relația. Are obsesia asta cum că eu aș fi

sufletul ei pereche și o ador pe femeia asta, sincer. E o persoană pe care o cunosc de ani de zile, dar, pe măsură ce-am ajuns s-o cunosc mai bine, am realizat că nu suntem făcuți unul pentru celălalt și a trebuit să plec.

— Aha! Așadar, de-asta te-ai întors în zbor acasă în Nantucket.

— Cam așa. Tu de ce fugi?

— Nu fug de ceva anume, meditează Daff, ridicându-se și întinzându-se. Caut, cred. Caut să aflu cine sunt.

— Cine erai înainte de a fi devenit soție și mamă?

Daff îl privește surprinsă.

— Exact! Cum de-ai știut?

— Nu știu.

Michael se ridică odată cu ea și se urcă din nou pe bicicletă.

— Pur și simplu părea explicația logică.

Michael îi arată lui Daff toate locurile pe care ar trebui să le vadă cineva care vizitează pentru prima dată Nantucketul și apoi câteva locuri care nu sunt indispensabile, dar care sunt importante pentru el. O duce la farul Sankaty, locul unde s-a sărutat prima dată, la bijutierul unde obișnuia să lucreze sâmbăta, unde și-a descoperit pasiunea pentru profesia sa, și apoi pe Coatue, unde el și prietenii săi obișnuiau să dea petreceri de

pomină noaptea pe plajă.

Se opresc să ia prânzul la Club Car și apoi să mănânce înghețată la Juice Bar, găsind la întoarcere un grup de băieți de la magazinul de biciclete de peste drum strânși în jurul bicicletelor.

— Sunt ale voastre? întreabă unul din ei.

— Mda.

— Frate, n-am mai văzut biciclete ca astea de ani de zile.

Tata a crescut cu una ca asta. Asta e o bicicletă *tare*.

— Știu. O avem de foarte mult timp.

— Pot să mă plimb cu ea până în capul străzii?

— Sigur.

Michael îl urmărește pe puști pedalând pe bicicletă, iar Dați se întoarce uimită spre el.

— Ce-i? Îi întoarce Michael privirea.

— Ar putea s-o fure, șoptește ea îndoită.

— N-o s-o fure. Se întoarce într-un minut.

— Nu-mi vine să cred că i-ai dat bicicleta ta pe mână.

Dacă nu se mai întoarce?

— Se întoarce. Dacă nu, facem autostopul până acasă.

Lui Daff i se taie respirația.

— Autostopul? Ai înnebunit?

Michael izbucnește în râs.

— Poate, dacă aș propune să facem autostopul pe, să

zicem, autostrada Bruckner sau pe 3rd Avenue, dar aici suntem în Nantucket. Oricum, glumesc. Nu va trebui să facem autostopul. Se întoarce cât ai clipi.

După un sfert de oră, Dați se scoală în picioare, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cine o să facă autostopul acum? întreabă.

Michael clatină din cap.

— La naiba. Nu-mi vine să cred. Chiar am crezut că e un puști de treabă.

— Nu ești atât de pe fază pe cât pari, domnule „Trăiesc în New York”, râde Daff.

— A, nu? zâmbește larg Michael, când puștiul apare chiuind lângă ei.

— M-a luat valul, spune el când se dă jos de pe bicicletă și i-o întinde lui Michael, care îi aruncă lui Daff o privire care spune „Ți-am zis eu”. Asta-i o bicicletă adorabilă. Am fost cât pe-acum să fug cu ea, spune, zâmbindu-i larg lui Michael, care-i răspunde la zâmbet și o ignoră vădit pe Daff, care se abține cu greu să nu râdă.

— E limpede că ai noroc, spune ea, în timp ce pedalează și dau colțul.

Michael râde.

— Da' de unde? spune el sec. Obişnuiam să cred că în viață lucrurile se întâmplă în funcție de așteptările tale.

Dacă te aștepți ca oamenii să fie buni, îți vor oferi ce e mai bun în ei, iar dacă te aștepți la ce e mai rău, atunci de-asta vei avea parte.

Oftează.

— Nu mai sunt așa de sigur.

— Cred că e o abordare foarte înțeleaptă, spune Daff. Și plină de adevăr. Cred că de multe ori eu acționez din teamă, dar abordarea ta pare mai bună.

— De ce ți-e teamă?

— De toate. Că nu-mi vor ajunge banii, că Jess n-o să mai vrea să se întoarcă, că n-o să am destul de lucru, c-o să-mi pierd casa.

— Pare un loc înspăimântător în care să-ți duci viața.

Daff zâmbește.

— Nu e atât de rău pe cât pare. Nu e ca și cum m-aș gândi în fiecare zi la chestiile astea, nici nu simt o teamă atât de mare încât să mă împiedice să acționez, dar sunt conștientă că nu e ușor și, mai ales, cred că sunt conștientă că totul depinde de mine. Dacă nu obțin destul de lucru, atunci nu câștig destui bani și, dacă n-am destui bani, aș putea să-mi pierd casa și nu există nimeni altcineva căruia să-i pot cere ajutorul.

— O, Doamne! M-auzi ce spun? râde stânjenită Daff. Vorbesc ca o femeie nevrotică. Uite ce e, îmi iubesc viața,

sunt conștientă doar că am o responsabilitate enormă și uneori devine copleșitor. Asta-i tot.

— Am înțeles, zâmbește Michael. Cam așa simt și eu în majoritatea timpului. Hai să ne așezăm pe o bancă – și, conducând-o într-acolo, o atinge pe spate, un gest de care nu-și dă seama, un gest binevoitor, dar Daff e conștientă pe dată de senzația de căldură pe care i-o dă mâna lui și e uluită să se simtă cuprinsă de o stare de siguranță absolută în timp ce-l lasă s-o conducă înspre bancă.

La întoarcere îl găsesc pe Daniel în bucătărie, la măsuța în semicerc, tocând morcovi.

— Ce faci? îl întreabă Daff, așezându-se la masa de bucătărie. Unde-i Nan?

— Nu se simte bine.

Daniel se întoarce spre Michael.

— Îi fac o supă de pui, dar mă întreb dacă n-ar trebui să chemăm doctorul.

— Azi-dimineață era foarte bine, spune Michael uimit. Ce-a pățit?

— Spune că e bine, dar e pământie la față și pare extenuată. Probabil c-a luat o gripă, ceva.

— Mă duc s-o văd, spune Michael, îndreptându-se spre ușă.

— Sper să-și revină, spune Daff.

Michael se întoarce din prag.

— O, o să fie bine. E rezistentă ca un taur. Așteaptă și-ai să vezi.

Și, după cum a zis, două ore mai târziu, Nan coboară, gata să se apuce de cină, arătând ca și cum n-a avut nimic.

— Cum te simți? Întreabă Daff, alergând s-o întâmpine, dar Nan o dă la o parte.

— Sunt sănătoasă tun, spune ea ferm. Aveam nevoie doar de-o zi de lenevit. Dar ceva miroase minunat aici, a pregătit cineva cina?

Daniel ridică din umeri.

— Mă tem că eu N-am vrut să te deranjez, așa că m-am gândit s-o fac fără să-ți mai cer voie. Te superi?

— Să mă supăr? Sunt în culmea fericirii!

Nan se îndreaptă spre bufet și scoate din sertar un pachet de țigări și o brichetă elegantă, aurită.

— Ies pe verandă să trag o pipă. Mi-ar plăcea un pahar de ceva, Michael, dragule. Vrei să ne faci câte un Martini? Daff? Daniel? Veniți?

Ies după ea și Michael o privește îngrijorat. Până de curând, presupusese întotdeauna că maică-sa va trăi veșnic, că nu va veni niciodată momentul în care să-și facă griji când se uită la ea, dar în seara asta, pentru prima dată, vede efectiv cât de vulnerabilă e, mai degrabă decât să-și

facă griji la modul abstract, și, în timp ce se îndreaptă spre terasă, o ia de braț și ea îl privește cu un zâmbet.

— Te iubesc, mamă, șoptește el, iar ea îi zâmbește înainte de a se trânti pe un șezlong, scoțând o țigară din pachet și ducând-o la gură, lăsându-l pe Daniel să i-o aprindă.

Capitolul 18

Richard și Carrie iau cina la parter. Jess ar trebui să stea cu ei, dar stă furioasă în camera ei.

Taică-său îi promisesse c-o s-o ducă la jocuri mecanice și acum, pe nepusă masă, el și Carrie trebuie să monteze rafturi pentru cărți și trebuie să meargă la depozitul de mobilă și n-are timp s-o ducă. Poate c-o să meargă mâine, i-a zis.

Așa se întâmplă mereu. Nu mai are timp pentru niciunul din lucrurile pe care le făceau până să apară Carrie. Uneori i-o lasă pe cap lui Carrie și da, se simt bine, când merge cu Carrie la manichiură sau când iau prânzul împreună, merg la cumpărături la vreunul din magazinele mișto. Pentru adolescenți din oraș, dar nu-i la fel ca atunci când e cu tatăl ei.

Nu la asta se aștepta când a fugit de-acasă de la maică-sa și a insistat să locuiască împreună cu taică-său. A crezut c-o să fie exact cum era până să apară Carrie – că-și va petrece timpul cu el, doar ei doi, distrându-se. Sigur, știa că lucrurile nu mai erau la fel, nu putea să ignore existența lui Carrie, dar ea crezuse totuși că va deveni o prioritate pentru el și acum se părea că prioritatea era Carrie.

Uneori se simte atât de furioasă, e ca și cum un vulcan

stă să erupă în ea A trebuit să urce, pentru că altfel s-ar fi urcat pe masa din bucătărie și-ar fi început să țipe fără să poată fi oprită.

Știe că spune lucruri îngrozitoare când e furioasă și încearcă să se stăpânească, încearcă să stea în camera ei, dar aici nu e mult mai bine, doar că sunt mai puțin șanse să-i spună vreo grozăvie tatălui ei.

Inspirând adânc, Jess se târăște la celălalt capăt al patului, întinde mâna în sertarul noptierei și scoate de acolo animăluțele de pluș și trusa de machiaj. Ea nu se machiază de obicei, dar fardul arăta atât de strălucitor și de îmbietor, așa că, de ce nu? Poate ar trebui să înceapă. Își aliniază animăluțele pe pernă și deschide cutia de farduri lucitoare, când aude pași pe scări.

Repede ascunde totul în sertar și îl închide cu zgomot, încrucișându-și brațele și punând botul în timp ce Richard bate încet la ușă.

Jess se afla în Target cu prietena ei Sarah când a simțit impulsul. Nici măcar nu știe de ce-a făcut-o, avea în buzunar douăzeci de dolari pe care i-i dăduse Carrie când cerșise bani, dar erau cozi uriașe la casă, luciul de buze fusese ieftin și cine i-ar fi simțit lipsa sau cui i-ar fi păsat, și-a zis ea, așa că și l-a strecurat pe mânecă.

— Am văzut destul, i-a spus repede lui Sarah, cu inima

bătând să-i spargă pieptul, gâfâind, cu glasul sugrumat de teamă. Hai să mergem.

— Credeam că vrei să ne uităm la mobila de dormitor, i-a spus Sarah.

— Nu azi. Mai venim mâine, răspunsese Jess și ieșise, fără să se uite la cineva, evitând privirile oamenilor, simțindu-se vinovată, până când a ajuns în siguranță în mașina mamei lui Sarah, când explozia de adrenalină i-a dat o stare de entuziasm și a izbucnit de râs.

— Ce-i cu tine? o întreba întruna Sarah. Ai înnebunit – și amândouă izbucniseră într-un râs nestăpânit.

Asta se întâmplase acum câteva zile. De atunci Jess furase mai multe produse de machiaj, cosmetice, o mulțime de animăluțe Webkinz și câteva jucării Polly Pocket. Nu știe de ce face asta, nici de ce o atrag aceste lucruri – nu se machiază și nici nu folosește cosmetice și a depășit de mult vârsta jucăriilor Webkinz sau Polly Pocket, dar nu se poate abține și cu siguranță nu poate oferi o explicație.

De fiecare dată când iese din magazin cu un obiect ascuns bine sub tricou, de fiecare dată când reușește să ajungă acasă fără să fie prinsă, se simte fericită, cum nu s-a mai simțit de luni de zile, de dinainte de divorț.

De fiecare dată când se află în camera ei, își scoate lucrurile și le privește. Deschide cutiile și le aliniază pe

culori, aranjându-le în diverse combinații, dar nu folosește niciunul din obiecte, nu scoate etichetele de la jucării, nu dezlipiște abțibildurile. Îi place doar să-și admire comorile, deși entuziasmul e de scurtă durată. Prima dată, când a fost doar un luciu de buze, s-a simțit entuziasmată toată noaptea, fericită și amețită de încântare. De fiecare dată când deschidea sertarul și vedea tubul roz strălucitor, se simțea înviorată din nou.

Deja, după doar câteva zile, entuziasmul nu mai e același, totuși, e mai mult decât ce-i oferă viața ei banală și plicticoasă. Poate ar trebui să încerce altceva. Poate că data viitoare ar trebui să meargă la Kool Klothes.

— Așadar, despre ce voiai să vorbim?

Bee e neliniștită, își tot plimbă degetele pe buza ceștii de cafea pe care o bea în Sconset Cafe.

— Credeam că vrei să lași totul în grija avocaților.

Nu reușește să-și ascundă amărăciunea și teama din glas.

Daniel inspiră adânc și încearcă să vorbească, dar nu reușește să spună nimic.

— Ce s-a întâmplat, Daniel?

Bee îl privește cu atenție.

— Orice ar fi, spune-mi.

Daniel clatină din cap și apoi o privește.

— Bee, n-am fost întru totul sincer cu tine.

Ochii i se împăienjesc de groază, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Ai avut o aventură, șoptește ea, cu un nod în gât.

Nu e o întrebare, e o afirmație.

— Nu, clatină el din cap. Nu ți-aș face niciodată una ca asta. Îți jur, Bee, ți-am fost credincios.

Ușurarea ei e vădită.

— Atunci, ce e? Ce-ar putea fi atât de îngrozitor încât să nu-mi poți spune?

— Nu știu cum să-ți spun.

Chipul lui e alb ca varul, respiră înecat și chinuit.

— E ceva ce am știut de mult, dar ceva ce n-am vrut să înfrunt. Am crezut că pot nega asta, dar nu mai pot...

— Ești gay.

Bee rostește cuvintele pe negândite, din reflex, și se așteaptă ca Daniel s-o contrazică, să râdă sau să-i spună că e absurd, dar știe totodată, de îndată ce le-a rostit, că e adevărat și, când Daniel își lasă ochii în pământ, neputând să-i înfrunte privirea, i se confirmă bănuiala.

— O, Doamne!

Bee clatină din cap și râde amar, ridicându-și privirea spre cer.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta.

Daniel nu știe ce să spună.

— Îmi pare rău, e singurul lucru care-i vine pe buze.

— *Ție-~~li~~* pare rău?

Se forțează să râdă din nou, la fel de amar, iară urmă de veselie.

— *Mie* îmi pare rău, îmi pare rău că nu mi-am ascultat prietenele înainte de a ne căsători. Toate mi-au spus că au impresia că ești gay, iar eu le-am spus că e absurd, că ești pur și simplu sensibil, în contact cu partea ta feminină. O, Doamne, cât de proastă am putut fi!

— Nu ai fost proastă. Nici eu n-am știut.

Daniel nu știe ce să spună. Se așteptase la multe, dar nu la această ironie amară, nu la această furie.

— O, Doamne! exclamă din nou Bee. Nu-i de mirare! Nu-i de mirare că nu voiai niciodată să te culci cu mine. Am crezut că e vina *mea*, că eu nu te atrăgeam, că îmi lipsea ceva, că nu eram îndeajuns de sexy, de slabă, de plină, orice... *Era* din cauza mea, dar nu la modul în care credeam.

Daniel ridică din umeri, stânjenit, și-i evită privirea.

— Juri că nu te-ai culcat niciodată cu altcineva? Întreabă ea deodată. Juri pe viața ta?

— Jur.

— Vreau să spun, pentru Dumnezeu. Riscurile legate de

boli. Juri...

Face o pauză, apoi spune ceva ce nu credea că va spune vreodată.

— Juri pe viața copiilor?

— Jur.

Daniel e șocat, dar poate, cel puțin, să-i răspundă sincer.

— Jur pe viața copiilor. Nu te-am înșelat niciodată. Bee, sincer, și pentru mine e ceva nou. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Ne-am făcut testul de SIDA când eram însărcinată, exclamă Bee, așa că, cel puțin, știu că suntem sănătoși cu toții.

— Iisuse, Bee, exclamă Daniel. Asta-i tot ce ai de spus? Că ești ușurată că n-ai SIDA?

— Nu știu, Daniel. Ce-ai vrea să spun? Că sunt încântată la culme? Că acum știu că n-a fost vina mea și că nimic din ce-aș fi făcut nu ne-ar fi salvat căsnicia? Vrei să te primesc cu brațele deschise în viața mea drept noul meu prieten gay? Oare ar trebui să ieșim împreună și să stăm la o băfă? Sau poate că vrei să dai o tură prin dulapul meu de haine și să-mi spui ce să păstrez și ce să arunc. Dacă mă gândesc bine, întotdeauna te-ai priceput la asta.

— Iisuse, Bee. La naiba, trebuie neapărat să fii așa o scorpie?

— Știi ce, Daniel?

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji în timp ce se ridică brusc de la masă.

— Da. La dracu', chiar trebuie. Cel care mi-a fost soț aproape șase ani tocmai m-a anunțat că întreaga noastră căsnicie a fost o mascaradă, că tot ceea ce credeam că e adevărat a fost o minciună și nu crezi că am dreptul să fiu scorpie? Nici măcar nu știu ce să-ți spun.

Bee clatină din cap și ridică o mână, când Daniel încearcă să riposteze.

— Nu pot, Daniel. Nu mai pot să vorbesc cu tine. Nu în seara asta.

Și, spunând asta, pleacă, iar Daniel rămâne acolo, cu cafeaua rece în față, mai mult de-o oră, incapabil să gândească. Incapabil să se urnească.

— Te simți bine?

Când Daniel apare pe alee, Dați se află pe verandă și desenează.

— Arăți groaznic.

— Am avut și zile mai bune, oftează el.

— Ce s-a întâmplat?

Daff lasă blocul de schițe și îl invită să se așeze lângă ea.

— Tocmai i-am spus lui Bee.

Daff face ochii mari.

— Adică, tocmai i-ai spus?

Daniel încuviințează.

— O, Doamne, spune ea, simțind impulsul să-l îmbrățișeze, dar neștiind dacă s-ar cuveni, dat fiind că deabia se cunosc.

— Cum a reacționat?

Daniel pufnește.

— Să spunem că nu foarte bine.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Cred că aveam o fantezie idilică în care ea se resemna și îmi aprecia sinceritatea și în care puteam să trecem peste asta și să rămânem prieteni.

— Mai există șansa să se întâmple așa, spune blând Daff. Va dura puțin până se obișnuiește cu gândul, cred. Și era de așteptat să fie supărată mai întâi. Asta e un lucru de care tu ai fost conștient, într-o oarecare măsură, ani de zile, dar trebuie să fie un șoc uriaș pentru ea.

— Nu faptul că a fost mâhnită a fost cel mai greu. Ci furia ei, oftează Daniel. Pur și simplu nu mă așteptam la o asemenea izbucnire de furie.

— Trebuie să fi fost foarte greu.

El încuviințează.

— Hei, mulțumesc că m-ai ascultat.

Se întoarce spre Daff și de data asta ea pur și simplu își deschide brațele și îl îmbrățișează, iar el îi răspunde cu

recunoștință înainte de a-i da drumul.

— Nan? E ceva în neregulă cu fereastra de la dormitorul meu.

Daff tușește discret în timp ce vântul îi suflă pe la nas fumul țigării lui Nan.

— Nu pot s-o deschid.

— O să se uite Michael la ea, spune Nan. A plecat puțin mai devreme în oraș, dar a zis că se întoarce înainte de prânz. Îl trimit sus de îndată ce se întoarce. Intră vreo adiere de aer acolo? Windermere devine foarte repede înăbușitor dacă nu ții ferestrele deschise.

— Puțin. Am deschis geamul de la baie, dar nu e grozav. Oricum, e categoric mai bine decât aerul condiționat.

— De acord, zâmbește Nan înainte de a începe să tușească.

— Nan.

Dați se foiește stingherită.

— Știu că nu e treaba mea, dar nu crezi că fumatul s-ar putea să-ți facă rău?

— De ce, din cauza tusei? O am de ani de zile! spune Nan. Țigările n-au nimic de-a face cu asta și, chiar dacă ar avea, n-am de gând să-mi schimb năravul la bătrânețe.

— Îmi fac griji pentru tine, spune Daff. Pur și simplu nu cred că-ți fac bine.

— Desigur că nu-ți fac bine, chicotește Nan. Niciun lucru plăcut nu-ți face bine și prefer o viață scurtă și fericită uneia lungi și plictisitoare.

— De ce nu-mi vine a crede că ai avut vreodată parte de o viață plictisitoare? zâmbește larg Daff.

— Totul era extrem de incitant când eram tânără, zâmbește Nan, dar în ultimul timp viața a devenit cam plictisitoare, deși acum mă simt mai plină de viață decât am fost ani de zile.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, spune Daff. E clar, supa de pui a lui Daniel și-a făcut efectul.

— O, uite, exclamă Nan. Uite-l pe Michael. Michael, dragule? Fereastra lui Daff s-a blocat. Poți să urci cu ea să vezi ce are?

N-ar trebui să aibă senzația unei apropieri intime, în timp ce se află în dormitorul ei cu fiul proprietarei, dar Dați se simte deodată puțin stingherită. Dacă ar fi la ea acasă sau în bucătărie, ar putea să-i ofere o cafea, să-și facă de lucru, dar, stând acolo, lângă pat, e foarte conștientă deodată de apropierea dintre ea și Michael și de masculinitatea lui, ceva ce n-a observat, de fapt, până acum.

El se întinde să studieze glaful ferestrei, iar tricoul lui – un tricou roșu cu Nantucket, vechi și decolorat, cu marginile deșirate – se ridică deodată, lăsându-i abdomenul

la vedere. Daff n-ar trebui să se uite, nu știe de ce se uită și se întoarce repede, îmbujorându-se. S-a uitat doar o clipă, dar suficient cât să vadă un abdomen plat, bronzat, înșiruirea de mușchi, părul abia întrezărit, dispărând sub elasticul pantalonilor lui scurți.

— Am văzut care-i problema.

Michael își lasă capul pe spate și Daff îi observă umerii largi, mâinile puternice, pe care se sprijină în timp ce se uită.

— Avem nevoie de puțin ulei și o rezolvăm. E înțepenită puțin.

Își coboară privirea spre Daff și-i zâmbeste, iar ea roșește, întorcându-se repede ca să n-o vadă.

— Mă duc să-i cer lui Nan, spune, ieșind în grabă, oprindu-se doar când e în siguranță, dincolo de ușa dormitorului.

Dumnezeule, își spune, sprijinindu-se de perete. Cunoscut senzația asta. Mi-o amintesc dintr-o altă viață, la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Senzația aceasta, această stare în care inima îți tresaltă și îți bate mai repede, în care te ia amețeala, e dorința trupească.

Chicotește în sinea ei. Nu s-a mai gândit la un bărbat, la orice bărbat în afară de Richard, de ani buni. Iar Richard era soțul ei, sentimentele pe care i le trezea se deosebeau

radical de ceea ce simte în clipa asta.

L-a dorit pe Richard la început, dar, după ce s-a născut Jess, dorința aproape că a dispărut cu desăvârșire, revenind în elanuri sporadice când se aștepta mai puțin.

Uneori urca la etaj, gândindu-se că așteaptă cu nerăbdare să facă dragoste și apoi tăcea o baie fierbinte, ca în fiecare seară, își trăgea pe ea cămașa de noapte lungă, din flanel alb, ca în fiecare seară, se strecura între cearșafurile răcoroase cu o carte și, când Richard termina în sfârșit de citit ziarul sau de uitat la televizor sau orice altceva făcea și venea în pat, întinzându-se după ea, tot ce-și dorea era să doarmă.

Nu că nu i-ar fi plăcut, odată ce se porneau, dar n-a fost niciodată cea care să inițieze actul, cea care să se aplece și să înceapă să-i mângâie coapsa sau care să se cuibărească în el, întinzându-se să-i mângâie abdomenul, coborând din ce în ce mai jos.

Era genul de persoană, a decis ea, la un moment dat al căsniciei lor, care nu avea un libido foarte ridicat. Uitase de perioada când era singură, de aventurile pe care le avusese, de relațiile în care fiorul, pasiunea, dorința pură erau îndeajuns de intense încât s-o ducă la nebunie.

Uitase cum e să te uiți la cineva și să simți un val de căldură, să-ți închipui cum ar fi să îi atingi abdomenul, să îți

Îngropi fața în curbura gâtului lui doar pentru a-l mirosi, să îi simți mâinile puternice în jurul mijlocului, ridicându-te, răsturnându-te.

Uitase.

Acum își amintește.

Capitolul 19

Bee frânează în fața ușii de la intrare, cu un scârțâit de pietriș, și coboară din mașină, cu fața răvășită de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

Nan e așezată în genunchi, smulgând buruienile de pe alee.

— Au pățit ceva fetele?

— Nu.

Lui Bee aproape că i s-a tăiat respirația când coboară din mașină și îngrijorarea i se citește pe chip.

— E vorba de tata. Trebuie să vorbesc cu Daniel. E aici?

— Mă duc să-l chem.

Nan se ridică repede și îi strânge brațul lui Bee când trece pe lângă ea, încercând s-o liniștească. Orice ar fi, Nan știe că o să treacă. Asta e una din consolările înaintării în vârstă, a realizat ea. Devii mai împăcat, și cu bune, și cu rele.

Daniel i-a povestit că n-a mers bine când i-a spus adevărul lui Bee și, oricât de mult l-ar plăcea pe Daniel, și chiar îl place, o compătimește pe Bee, știe cum e să rămâi deodată mamă pe cont propriu, știe cum e să-ți fugă pământul de sub picioare chiar când credeai că viața ta e

perfectă.

Și mai e ceva. Bee are ceva care o înduioșează. Nu știe ce anume și abia dacă a schimbat o vorbă cu femeia asta, dar e ceva în privirea ei, în tristețea ei, care îi e atât de familiar lui Nan încât aproape c-o doare.

— Ce s-a întâmplat?

Daniel vine în fugă, uitând de toate rezervele când Nan i-a spus că s-a întâmplat ceva. N-a mai văzut-o pe Bee de două zile, dar plănuia să ia fetele la el a doua zi și se temea deja să dea ochii cu ea, se temea de intensitatea furiei și amărăciunii ei.

— Tata, spune Bee și, în sfârșit, se prăbușește, iar Daniel se repede și-o prinde în brațe, lăsându-și bărbia pe creștetul ei, ca întotdeauna, mângâind-o pe spate, cu un gest care e deopotrivă atât de familiar și atât de străin.

Nu știe dacă ar trebui s-o facă, dar nu știe ce altceva să facă și e vorba de Bee. Cea care i-a fost soție șase ani de zile, mama copiilor lui. O femeie pe care o iubește. O femeie pe care o va iubi, poate, toată viața, doar că nu așa cum și-a dorit întotdeauna ea.

— Ce e? întreabă Daniel, când plânsul ei s-a potolit și ea pare să-și dea seama unde se află, trăgându-se brusc deoparte și ștergându-și lacrimile.

— A căzut. Au sunat azi-dimineață de la spital, își pierde

frecvent cunoștința.

— O, Doamne.

Daniel a făcut ochii mari.

— O să-și revină?

— Nu se știe. Trebuie să mă duc la el însă. Fetele se joacă cu copiii vecinului de alături, acasă, nu vreau să știe că s-a întâmplat ceva cu bunicul, dar am un avion spre La Guardia în după-amiaza asta. Poți să le iei tu?

— Desigur, răspunde fără ezitare Daniel. Mai pot să te ajut cu ceva?

Bee clatină din cap.

— Te sun când ajung. Mă întorc cu fetele cam într-o oră.

— E în regulă. Și, Bee, îmi pare rău. Sunt sigur c-o să fie bine.

Bee nu răspunde. Se întoarce și se urcă din nou în mașină, iar Daniel ar vrea să întindă mâna după ea, s-o aline, dar nu poate face nimic.

Bee tremură atât de tare încât trebuie să tragă pe dreapta, pe drumul desfundat dinspre casa lui Nan. Își îngroapă capul în mâini și începe să plângă încet.

— De ce eu? strigă, în liniștea drumului pustiu. De ce mi se întâmplă *mie* asta?

Căci Bee e obișnuită să dețină controlul în viața ei. Bee este, a fost întotdeauna, fata de aur. Lui Bee i se întâmplă

lucruri bune, nu lucruri ca acestea. Cum ar fi că soțul ei o părăsește, anunțând că e gay. Sau că tatăl ei cade și nimeni în afară de Bee nu poate avea grijă de el.

Iar tatăl ei nu e bătrân, pentru Dumnezeu. Nu e ca și cum ar fi un bătrân fragil, menit să ajungă suferind. O avea el șaptezeci de ani, dar e cel mai sănătos și în formă bărbat de șaptezeci de ani pe care l-a văzut vreodată, arată mult mai tânăr, asta spune întotdeauna toată lumea.

Ca fiică unică dintr-un mariaj destrămat, Bee a știut, a presupus întotdeauna că la un moment dat rolurile se vor inversa, că va trebui să aibă grijă de părinții ei. Nu atât de mama ei, care s-a recăsătorit cu zece ani în urmă, Fred o adoră și, chiar dacă Fred ar muri înaintea ei, mama ei s-ar descurca. Dar tatăl ei nu și-a găsit pe nimeni după ce-a divorțat de mama lui Bee, a părut să devină din ce în ce mai retras, odată cu vârsta, iar Bee trebuise să-și asume rolul de părinte, sunându-l în fiecare zi, asigurându-se că se simte bine, invitându-l la ei de sărbători, ba chiar, din când în când, încercând să-i prezinte femei drăguțe pe care le cunoscuse.

Dar nu e pregătită pentru asta. Nu încă. N-ar trebui să cadă sau să aibă vreo boală gravă sau orice problemă gravă ani buni de-acum. E tatăl ei, pentru Dumnezeu. El ar trebui să aibă grijă de ea, mai ales acum, când viața ei se

duce de râpă.

De ce i se întâmplă asta acum?

Bee țipă și bocește, lăsând vântul să-i poarte durerea, și, când s-a descărcat în sfârșit de furie, inspiră adânc și rar, pornește motorul.

— Pot să mă descurc, își spune, pornind pe drum, trecând pe lângă toate construcțiile noi, sub privirile curioase ale constructorilor, cu ochii roșii și umflați de plâns. Pot, repetă și, până să ajungă la drumul principal, e convinsă că poate.

Lizzie și Stella sunt deja acasă la Windermere. Nan le iese în întâmpinare, de-abia stăpânindu-și entuziasmul la gândul că fetițele vor sta la ea, și le ia de mână.

— Am câteva cufere pline cu haine minunate de carnaval, le spune, aplecându-se pentru a fi la înălțimea lor, rochii strălucitoare și pelerine de catifea.

— Ai rochii de zâne? întreabă Lizzie.

— Bineînțeles, o asigură Nan. Și pe undeva ar trebui să am chiar și coronițe adevărate de zâne. Știai că unele din fetițele care au stat aici chiar au văzut zâne adevărate în grădină?

— Nu!

Lizzie face ochii mari uitându-se la Nan.

— Zâne adevărate? Cum arată?

— O, sunt minunate, spune Nan. Dar vin doar dacă le construiești case.

— Case? Ce fel de case? Cum faci o casă pentru zâne?

— Trebuie să folosești numai lucruri naturale, cum ar fi scoici de pe plajă și crenguțe și iarbă pentru legături. Trebuie să le faci un acoperiș ca să nu se ude și un pat în care să doarmă și atunci o să vină din nou. N-am mai avut de mult zâne în grădină, dar nimeni nu le-a mai făcut o casă.

— Putem să le facem o casă? întreabă Stella.

— Ei bine, cred c-am putea, spune Nan și fetele sar în sus de bucurie.

Michael o urmărește pe Nan din prag, cu un zâmbet. E într-adevăr uimitor cum a revenit la viață, înconjurată de oameni. Desigur, când era el copil, Windermere era întotdeauna plină de lume, de râsete, de viață. Dar după moartea tatălui lui, toate au părut să se închidă și n-ar fi crezut niciodată că Windermere își va putea recăpăta vreodată o parte din strălucirea de odinioară.

Ramele ferestrelor sunt încă putrede pe alocuri, de pe acoperiș lipsesc încă multe țigle, e nevoie iară îndoială de o muncă titanică spre a-i reda casei strălucirea de demult, dar aceasta are din nou aerul casei în care a crescut, o casă în care e loc atât pentru amintiri, cât și pentru fericire.

Michael a fost îngrijorat când a auzit prima dată că Nan oferea camere de închiriat unor străini, când i-a spus despre situația lor financiară, nu c-ar fi fost surprins.

I-e teamă să-i împărtășească gândurile sale adevărate, faptul că, după el, ar trebui să vândă casa. Iubește Windermere, n-ar vrea să renunțe la ea, dar, deși ideea de-a închiria camere pe vară îi dă, poate, un sentiment de siguranță, asta nu va salva în niciun caz casa.

Deși arată mai bine decât a arătat ani de zile, e limpede că e o schimbare superficială. Un strat de vopsea ascunde, poate, lemnul putred de dedesubt, dar nu-l va ascunde mult timp. Poți să acoperi crăpăturile din ferestre, să ungi balamalele, să peticești lucrurile o vreme, dar nu e sigur că Windermere va mai supraviețui unei ierni aici pe Nantucket.

Nu pot scoate bani din casă, Michael știe prea bine, ci din teren și din puținele cercetări pe care le-a făcut înțelege că antreprenorul potrivit ar da o avere pe terenul lor.

Dacă ar fi după el, ar vinde chiar azi. I-ar găsi lui Nan o căsuță minunată, construită de curând, a cărei întreținere să nu coste prea mult, care să aibă grădină și vedere spre ocean. Iubește această casă, dar nu e sentimental în privința ei, nu așa cum e Nan, și de aceea nu i-a vorbit despre asta, nu serios.

Nu va dori să plece. La un moment dat, poate, când va

realiza că nu există alternativă. Până atunci, până când realizează că nu poate să facă aproape nimic cu câteva sute de dolari pe săptămână, Michael o s-o lase să creadă că totul se va rezolva, o va lăsa să se mai agațe puțin de fantezia ei.

Uite cât de fericită e acum. Fetițele o privesc cu un aer de adorație în timp ce le conduce înăuntru să caute hainele strălucitoare din cuferele pe care le ținea pentru... cine oare? Pentru nepoate?

Michael oftează. Viața nu l-a adus unde se așteptase să ajungă. Credea că e perfect împăcat, în siguranță, având o slujbă sigură, având viața lui în New York și acum iată-l aici, revenit acasă, luând o pauză de la viața lui.

Uită-te la ceilalți care stau aici la Windermere. Daff care credea că are o căsnicie perfectă până când soțul ei a avut o aventură, care-și iubește fiica, dar n-o are cu ea. Daniel, care și-a petrecut întreaga viață trăind o minciună.

Poate că mama lui trăiește într-o lume imaginară, dar cel puțin e fericită. Cel puțin știe de ce are nevoie spre a fi fericită: de casa și familia ei, să fie înconjurată de oameni care-i plac.

E momentul, își spune el, să afle de ce are nevoie și el spre a fi fericit și încotro ar trebui să se îndrepte în continuare. Cufundat în gânduri, se întoarce și intră în casă

să ia un stilou și o hârtie din bucătărie și, deschizând cartea de telefon, începe să noteze adresele tuturor magazinelor de bijuterii de pe insulă.

E momentul să facă pasul următor.

Bee își reazemă capul de bancheta din spate a autobuzului și închide ochii. E epuizată cum nu credea că poate fi, sfârșită din punct de vedere emoțional, ca o păpușă de pânză rămasă fără câlți.

După toată durerea, furia, neliniștea și teama din ultimele săptămâni, tot ce-a rămas e o amorțeală. Închide ochii și visează la somn. La cum ar fi să doarmă săptămâni întregi, cuibărindu-se într-un pat moale, întunecos, cald, să nu se trezească decât când totul va reveni la normal. Dar nici măcar ea nu mai știe ce e normal. Nu e ca și cum și-ar putea închipui că Daniel se va întoarce acasă, nu acum. Nu mai există nicio speranță, doar o dorință să închidă ochii și să doarmă, să doarmă, să doarmă.

— Tată?

Bee îi ține mâna în a ei și o mângâie cu blândețe, după ce l-a vegheat o vreme, privindu-l cum sforăie încetisor, uimită de cât de bătrân pare deodată, hotărâtă să nu-l lase să vadă asta.

El deschide ochii, clipind din cauza luminii, apoi își fixează încet privirea asupra ei.

— Bee? zâmbește el și Bee se apleacă, îl strânge în brațe, ușurată să vadă că, de aproape, și-a păstrat mirosul cunoscut, mirosul pe care-l asociază cu senzația de a fi acasă și, simțindu-se în siguranță, cu nasul în curbura gâtului lui, simte că-i vin din nou lacrimi în ochi.

Preț de o clipă, încearcă să-și stăpânească dorința de a se cuibări în brațele lui, în siguranță, ca o fetiță pe care tati o poate salva de la orice.

— Bună, tată.

Clipește ca să-și ascundă lacrimile și se silește să zâmbească.

— Mersi că m-ai luat de la plajă.

— M-am gândit c-ai uitat de mine, îi răspunde el cu un zâmbet. Să-mi dau drumul pe scări a fost singura metodă pe care am găsit-o să-ți amintesc de bătrânul tău tată.

Bee zâmbește larg, prima dată când zâmbește cu adevărat după săptămâni, s-ar părea.

— Ei bine, sunt aici acum. Ești fericit?

— Mi-e mai bine acum când te văd, spune el înduioșat.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea. Îți amintești?

— Habar n-am, spune el. Nu-mi amintesc nimic, dar durerea e cumplită.

— Cred că ai nevoie de un implant la șold?

— Îmi mai fac o radiografie în după-amiaza asta. Am fost

total pe dinafară. Poate reușești tu să vorbești cu doctorii și să afli.

— Desigur, spune Bee. De-asta sunt aici.

— Ce fac fetele, dragele de ele?

Evan zâmbeste, gândindu-se la ele.

— O duc grozav. Au rămas în Nantucket, cu Daniel.

— Ah. Nantucket. E încă locul cel mai fermecător din lume.

Bee zâmbeste și încuviințează.

— Cât a trecut de când ai fost ultima dată acolo?

— Sunt mulți ani de-atunci.

Evan închide ochii preț de câteva clipe.

— A fost acum câteva vieți. Cum merge cu Daniel? Crezi că veți reuși să dregeți lucrurile? De dragul fetelor?

— O, tată, spune Bee și n-ar vrea, se străduia să rămână tare pentru tatăl ei, să fie cea care are grijă de el, să fie adultul, dar izbucnește în lacrimi și, în sfârșit, în brațele tatălui ei, pe un pat de spital din Stamford, Connecticut, simte pentru prima dată că, în sfârșit, cineva are grijă de ea.

— Eu sunt.

Bee se plimbă dintr-un capăt în altul al sălii de așteptare când îl sună pe Daniel pe mobil. Niciodată nu știe ce să-i zică în ultimul timp. Când erau împreună nu trebuia

niciodată să se prezinte și acum să spună „Sunt Bee” pare prea oficial, ridicol, când în urmă cu câteva săptămâni nu era nevoie de nicio prezentare...

— Știu, spune Daniel. Cum se simte tatăl tău?

— O să-și revină, spune ea. Așteptăm rezultatele unei radiografii, dar, în cel mai rău caz, va avea nevoie de un implant la șold și apoi de recuperare, dar, dat fiind că a căzut de pe o scară, ar fi putut fi mult mai rău.

— Slavă Domnului, spune Daniel și chiar e ușurat.

Îl simpatizează pe Evan, s-a considerat întotdeauna norocos să aibă rude prin alianță cu care să se înțeleagă, pe care le-a considerat parte din familia sa. Unul din lucrurile cele mai grele la despărțirea de Bee a fost, realizează acum, despărțirea de familia ei, să știe că nu-l vor mai privi niciodată cu aceiași ochi, nu-l vor mai întâmpina niciodată cu brațele deschise, ca pe fiul pe care și l-au dorit, dar nu l-au avut niciodată.

— Așadar, cât crezi că va trebui să stai?

— N-am idee, oftează Bee. Sper c-o să știm mai multe mâine. Ce fac fetele?

— O duc minunat, zâmbește Daniel, uitându-se la Lizzie și Stella, care stau pe scăunele, decupând forme de prăjituri pentru tarte cu gem cu Nan. Nan se distrează de minune cu ele aici, spune, încercând să poarte o

conversație normală, știind că să vorbească despre fetele lor e singura modalitate prin care pot deocamdată să pretindă că totul e în regulă, să aibă o conversație care să nu se încheie cu țipete și acuzații de-o parte și de alta.

— Ne-am petrecut după-amiaza pe plajă, căutând scoici și bețe ca să facem case pentru zâne.

Bee izbucnește în râs, fără să vrea.

— Case pentru zâne? S-ar zice că organizați excursii de-o zi.

— Asta-i atmosfera. S-ar părea că Nan le-a pregătit activități din oră în oră. Sunt ca în rai.

— Pot să vorbesc cu ele?

— Sigur. Stai puțin. Fetelor!

Bee zâmbește auzindu-l pe Daniel cum le strigă.

— E mami la telefon.

Bee așteaptă, închipuindu-și că va auzi „Mami!”, dar în loc de asta o aude pe Stella:

— Simt ocupată, spune. Nu pot să vorbesc acum.

— Lizzie, îl aude pe Daniel șoptind. Vino să vorbești cu mami.

— Nu pot, exclamă Lizzie. Gătesc.

— Vino, spune ferm Daniel și, după o clipă, la celălalt capăt se află Lizzie, absentă.

— Alo? spune Bee, atât de entuziastă să vorbească cu

fetele, simțindu-se acum mâhnită și golită pe dinăuntru.

— Alo?

— Alo?

— Bună, draga mea. Sunt mami.

— Bună, mami.

— Te distrezi? Ce faci?

— Gătim.

— Ce gătiți?

— Nu știu. Nan, ce gătim?

— Tarte cu gem, o aude Bee pe Nan.

— Alo? Lizzie? Mai ești?

— Bee?

E din nou Daniel.

— îmi pare rău, dar sunt prinse cu altceva. Putem să te sunăm noi mai târziu?

— Nu-ți face griji, spune Bee. O să sun din nou dimineață.

Și, lăsând telefonul din mână, se întoarce fără un cuvânt la tatăl ei, încercând să nu se gândească la durerea provocată de faptul că fetele ei nu-i duc dorul așa cum le duce ea dorul.

— O, uite.

Nan desface plicul, admirând mai întâi scrisul, apoi arată invitația de jur-împrejur, ca pe un dar de preț.

— Ce e?

Michael își ridică privirea de la masa de bucătărie, unde face însemnări.

— O invitație! Jack de la centrul horticol dă o petrecere sâmbătă seară la el acasă și spune să vin și cu oaspeții. Cred că asta vă include pe toți.

— O petrecere? spune Daff. Ce fel de petrecere? Nu mi-am adus nimic de ocazie. Doar dacă nu pot veni în pantaloni scurți și tricou.

— Poți să împrumuți ceva de la mine, spune Nan. Ne cam potrivim la măsură.

— Mulțumesc, spune Daff. Deși cred că aș putea cumpăra ceva din oraș. Ar fi drăguț să mă răsfăț. Dumnezeu știe că nu m-am mai îmbrăcat la țol festiv de ani de zile.

— De ani? râde Daniel. Ești aici doar de câteva săptămâni.

— Știu și în tot timpul ăsta am umblat în haine vechi și ponosite. Nu m-ai recunoaște dacă m-ai vedea acasă.

Michael își ridică privirea cu un zâmbet.

— De ce? Te prefaci în dovie cum treci granița statului New York?

Daff râde.

— Nu, sunt ceva mai elegantă.

— Cât de elegantă?

Michael se gândește la Jordana, imaginându-și-o pe dată pe Daff acoperită de machiaj, cu bijuterii strălucitoare în urechi, în pantofi cu toc, și clatină din cap. Imaginea nu i se potrivește deloc.

— Doar mai respectabilă. Știi, machiată. Cu părul lins și dichisit în loc de varza asta creață, râde, arătând spre buclele răzlețe care se desprind din coada de cal.

— îmi place de tine așa, spune Michael. Sunt sigur că arăți grozav și în cealaltă versiune, dar cred că majoritatea femeilor arată mai bine cu un aer mai natural. Nu înțeleg niciodată de ce femeile se tencuiesc cu farduri și alte chestii pentru a ascunde cine sunt de fapt. Eu am preferat întotdeauna un aspect natural.

— O să țin minte asta, spune Daff, fără să-și îl propus să sune a flirt, cum sună, și se întoarce repede, îmbujorându-se, în timp ce Daniel ridică dintr-o sprânceană, zâmbind, iar Michael, stânjenit, își amintește brusc că are de făcut ceva afară.

Capitolul 20

Zilele se scurg leneș, una asemenea alteia, una mai însorită decât alta, fiecare persoană din casă simțindu-se în sfârșit relaxată și împăcată.

Și-au creat cu toții un soi de rutină.

Daniel e trezit în fiecare zi în zori de câte o fețișoară care se apropie de a lui.

— Tați? Te-ai trezit?

Aude șușoteli zgomotoase din partea Stellei, care-l fac de fiecare dată să zâmbească în timp ce se dă jos din pat și coboară să pregătească micul dejun.

Nan e întotdeauna prima care coboară. Avea planuri mărețe de a juca rolul gazdei, dar în ultimul timp e obosită și îi e recunoscătoare lui Daniel pentru îndemânarea dovedită în bucătărie, pentru că se simte ca acasă acolo. Micul dejun a devenit acum responsabilitatea lui Daniel și Nan se joacă cu fetele în timp ce el face clătite, gofre sau pâine prăjită.

Michael e următorul, de obicei, împleticindu-se, pe jumătate adormit, în bucătărie, cu părul ciufulit, cu tricoul vechi și decolorat în care a dormit, șifonat pe el, cu o pereche de pantaloni și papuci, căscând în timp ce se îndreaptă spre filtrul de cafea, taciturn până ce-și bea

prima ceașcă.

Daff e ultima care coboară, aranjată impecabil și, în primele zile, și machiată, dar acum a renunțat la machiaj și intră vioaie, în pantaloni scurți și tricou, perfect trează și în culmea fericirii.

S-au obișnuit să mănânce afară pe terasă, fetele și Nan punând masa în fiecare dimineață, cu pahare vechi pline cu flori de porumb și hortensii aliniate pe mijlocul mesei vechi, lustruite.

După micul dejun, Michael s-a deprins să facă drumuri sau s-o ajute pe Nan să repare câte ceva prin casă, căci întotdeauna e ceva de făcut.

Și-ar dori să existe o cale de a păstra Windermere, dar, oricât de romantic ar fi, e totodată pragmatic și acum câteva nopți a stat de veghe cu Daniel, strângând amândoi în mână câte un pahar de whisky, așezați la masa din bucătărie, în timp ce toți ceilalți dormeau.

— E o casă minunată.

Daniel se uitase de jur-împrejur, sorbind din whisky.

— Nu se mai fac case ca asta, dar n-a fost îngrijită și are nevoie de renovare.

— Cât crezi c-ar costa? se aplecase Michael să întrebe. Câteva sute de mii?

Daniel păru șocat.

— Nu! Cred că pe puțin o jumătate de milion, spusese. Dacă nu mai mult. Totul trebuie refăcut. Trebuie lucrat până la structură și nu sunt sigur că merită. Desigur, merită pentru voi și n-aș vrea să vă spun că trebuie să dărmăți ceva atât de minunat...

Oftează.

— Dar nu sunt sigur care e alternativă.

— Chiar până la structură? Nu crezi c-am scăpa dacă reparăm ce e de reparat pe mai puțini bani?

— Mi-aș dori să pot spune că da, dar are nevoie de băi noi, de instalații electrice și sanitare noi. Țiglele trebuie înlocuite, are nevoie de un acoperiș nou, ferestrele sunt putrede. Și asta-i doar la prima vedere. La casele astea vechi, cum te apuci de lucru, cum începi să descoperi din ce în ce mai multe hibe.

Michael oftă.

— Cum să-i spun asta mamei?

— Nu-i spui, ridică din umeri Daniel. Asta până când nu mai ai de ales. Vestea bună e că am studiat prețurile terenurilor de aici și ăsta face câteva milioane.

— Știu, oftă Michael. Dar unde să ne ducem?

— Cu banii ăștia? Ai putea să-i construiești o căsuță superbă, să-ți construiești și ceva pentru tine, îmi închipui, și să-ți mai și rămână destui cât să trăiți amândoi fără vreo

grijă pe lume.

— Dar banii nu sunt totul. Mama n-a fost niciodată motivată de bani și cred c-ar fi distrusă la gândul plecării.

— Înțeleg, încuviință Daniel. Dar s-ar putea să nu se ajungă la asta. Am o teorie conform căreia lucrurile au obiceiul să se rezolve așa cum trebuie dacă te relaxezi și lași universul să-și facă treaba.

Michael a zâmbit larg.

— Nostim, a zis. Cam asta cred și eu. Se pare că e o chestie foarte new age din partea noastră.

— Ei bine, a zâmbit la rându-i Daniel. S-ar părea că sunt într-adevăr un om nou.

— Iar s-a blocat fereastra de la camera mea.

Daff a pornit la plimbare prin grădină și a dat de Nan, în genunchi, plivind roșiile.

— Ai idee ce să fac?

— O să-l trimit pe Michael să se uite, spune Nan. Ar trebui să se întoarcă din oraș cât de curând.

— Mersi, zâmbește Daff. Azi vreau să lenevesc în pat cu o carte și să aștept să dispară ceața.

— O să dispară până în prânz și apoi e o zi perfectă pentru plajă. Ești aici la prânz?

— O, nu-ți face griji, spune Daff. Mă descurc eu. S-ar putea să mă duc să mănânc ceva în sat.

Nan ridică din umeri.

— Bine. O, auzi. Se aude bicicleta lui Michael pe alee. Hai să-l întrebăm ce să facem cu afurisita aia de fereastră.

Dați se așază pe pat în timp ce Michael se întinde după graful ferestrei. Încearcă să nu se uite, dar Michael nu poate vedea că se uită și, când se întinde, tricoul lui se ridică, lăsând să i se vadă abdomenul puternic, bronzat și Daff simte cum i se contractă mușchii, retrăind acea senzație. De dorință.

Până deunăzi, când a simțit prima dată asta, s-ar fi putut declara convinsă că nu va mai simți vreodată așa ceva, că poate că nu e posibil s-o simți, odată ce ai împlinit patruzeci de ani, că era ceva pentru puștani, pentru oameni tineri în căutare de senzații tari.

Dar nu. E limpede că e dorință și Daff e uluită. E conștientă că îi place Michael, că se simte în siguranță cu el. Îi place felul în care îi pune mâna pe spate ca s-o conducă într-o cameră. Îi place că are grijă de mama lui, că pare să vrea să aibă grijă de ea. Se trezește dimineața zâmbind la gândul că-l va vedea împleticindu-se prin bucătărie, umplându-și din nou ceașca de cafea, se gândește că arată ca un băiețel drăgălaș cu părul ciufulit și ochii somnoroși.

— Aha! M-am prins.

Michael geme când se întinde.

— E chestia asta care iese în afară. Poți să-mi întinzi cutterul ăla?

Dați se duce la trusa la unelte și-i întinde cutterul, simțind un nou fior când degetele ei le ating din întâmplare pe ale lui.

O, pentru Dumnezeu, își spune stânjenită. Ești femeie în toată firea. Nu te mai purta ca o adolescentă. Dar, cu toate astea, rezistă cu greu tentației de a se uita în oglinda din celălalt capăt al camerei, ca să se asigure că arată bine.

— Am rezolvat, spune Michael și, preț de o clipă, rămân țintuiți locului, uitându-se unul la altul, simțind un câmp de tensiune între ei, în timp ce Dați se chinuie să găsească un răspuns.

— Mergi la petrecere? întreabă Michael încet și Daff încuviințează.

Jack de la centrul horticol i-a invitat pe toți la o petrecere diseară. Daff realizează cu surprindere că așteaptă această seară cu un entuziasm cum n-a mai simțit de secole.

Michael se întinde și îi dă încet o șuviță după ureche.

— Lasă-ți părul desfăcut, spune. Arăți minunat.

Și, întorcându-se, iese, lăsând-o pe Daff să se prăbușească în pat, cu o mână la inima care-i bate năvalnic.

Jess dă un tur prin Walmart, arătând ca orice altă adolescentă de vârsta ei, evitând orice privire, uitându-se cu coada ochiului după agenții de pază.

Nu-i spune *furt*. Jess n-ar fura *în veci* și, oricum, nu sunt obiecte care aparțin cuiva anume, ci unui conglomerat gigantic, așadar, nu se pune. În cele câteva săptămâni de când a început s-o facă, a adunat o cantitate șocantă de bunuri. Amândouă sertarele de la noptiera ei sunt burdușite și s-a deprins să încuie ușa dormitorului ca nu cumva tatăl ei sau Carrie să intre peste ea și s-o ia la întrebări.

Își aliniază prada în tăcere, simțindu-se, în mod bizar, în siguranță; înconjurată de aceste lucruri care sunt ale ei și doar ale ei, căci doar ea știe de ele.

Din când în când, în timp ce se uită la lucruri, simte o împunsătură de vinovăție, dar o alungă amintindu-și exaltarea, explozia de adrenalină și entuziasm pe care o simte la ieșirea din magazin, cu câte un lucrușor ascuns în buzunar, simțind o putere amețitoare la gândul că a scăpat fără să fie prinsă.

Astăzi s-a hotărât să procedeze altfel. Astăzi e prima dată când vine la Walmart și de ce să nu-și ia ceva? Ceva ce își dorește cu adevărat, ceva ce și-ar dori să cumpere, poate?

Trece pe lângă mesele încărcate cu tricouri sclipitoare și se oprește, despăturind unul, încercând să pară nonșalantă,

ca orice altă fată, în timp ce strecoară încet un tricou de la fundul teancului în rucsacul ei încăpător.

Lasă tricoul, clătinând din cap ca și cum s-ar fi răzgândit, și trece mai departe, la o masă cu șepci. Din nou, aceeași manevră, prefăcându-se concentrată pe un lucru în timp ce strecoară un alt articol de îmbrăcăminte în geantă, uitându-se înjur apoi ca să se asigure că n-a văzut-o nimeni.

— Am terminat.

Se îndreaptă spre prietena ei, Alexandra, care se uită la raionul de CD-uri.

— Stai. Pe care să-l iau? Beyonce sau Fergie?

Jessica ridică din umeri.

— Fergie, cred. Dar n-ai *ipod*?

— Aveam unul, dar l-am pierdut și părinții mei n-au vrut să-mi ia altul. Tu ai?

— Nu.

Jessica clatină din cap.

— Tocmai mi-am amintit că mai voiam să mă uit la ceva. Așteaptă-mă aici!

Și o ia la fugă spre raionul de produse electronice.

Daff nu e genul de femeie care trăiește pentru cumpărături, dar astăzi are în minte imaginea persoanei care ar vrea să fie diseară, așa că o pornește spre oraș, hotărâtă să găsească rochia pe care și-a creat-o pentru sine

în fantezia ei.

Și-a petrecut dimineața visând cu ochii deschiși la petrecerea de diseară. Se vede stând în picioare, cu un pahar de șampanie în mână, cu părul puțin ondulat, plutindu-i pe umeri, într-o rochie de vară transparentă, cu ape, cu Michael lângă ea, râzând de ceva ce-a zis ea, apoi aplecându-se încet și sărutând-o.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spune el în fantezia ei, în timp ce ea pufnește și se dojenește pentru că a revenit deodată la vârsta adolescenței.

Cu toate astea, n-are stare în timp ce merge pe Main Street, dând colțul pe Water Street, unde își amintește, parcă, c-ar fi fost mai multe magazinașe. Primele două sunt șocant de scumpe și nu găsește nimic pentru ea acolo, dar de cum intră în următorul știe că a găsit ce căuta.

O rochie vaporeasă de sifon, în nuanțe de turcoaz și verde-marin, care-i pune minunat în valoare bronzul. Proprietara îi arată o pereche de sandale delicate, de piele, cu talpa joasă, simple, cu excepția unei țestoase minuscule din aur de-o parte și de alta.

— Arătați minunat, spune femeia, iar Daff e gata s-o îmbrățișeze, pentru că e adevărat, arată de-a dreptul minunat.

N-arată deloc ca de obicei. Ochii îi sclipesc, pielea îi strălucește și se simte plină de entuziasm, de parcă ar urma să i se întâmple ceva minunat, ca și cum dinaintea ei se întinde o lume plină de posibilități, așteptând să fie valorificate.

Acasă, Daff pierde o mulțime de vreme cu pregătirile. Nan o lasă să facă o baie în cada mare, cu piciorușe de metal, din baia ei și apoi Dați se așază la măsuța de toaletă, punându-și părul pe bigudiuri mari, Velero, ca să se așeze în bucle, exact așa cum și-a imaginat

Doar o umbră de fard, puțin fond de ten care să-i accentueze bronzul, rimei ca să-i pună în valoare ochii, un strat de gloss de buze transparent și e gata. În seara aceasta, Daff nu mai e gospodină, mamă carieristă și femeie divorțată, în seara asta, Daff este ispita. Frumoasă. Exotică. Capabilă să obțină orice își dorește.

— Oa! fluieră Daniel când Daff iese din cameră.

— Arăți ca o prințesă, exclamă Stella, cu respirația tăiată.

— Mulțumesc.

Dați se răsucește pe călcâie.

— Vă place?

— Arăți extraordinar, spune Daniel. Să fie pentru cineva anume?

Îi face cu ochiul și Dați se înroșește.

— Voiam doar să port altceva decât pantaloni scurți și tricou.

— Ei bine, dacă ai vrea să impresionezi pe cineva, asta ar fi rochia potrivită.

Stella și Lizzie continuă s-o privească pe Daff cu ochii plini de admirație când ea le ia de mână și, râzând, coboară scările după Daniel. Chiar când ajung jos se aude soneria.

— Să deschidem?

— Mă duc eu.

Daniel deschide ușa și dă cu ochii de o blondă minionă și slăbuță. E îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu sandale negre Prada în picioare și cercei uriași cu diamante în urechi.

— Bună, spune, vădit emoționată. Michael e acasă?

— Da.

Daniel deschide larg ușa și o invită să intre, ridicând pe furiș o sprânceană înspre Daff.

— Cine să-i spun că-l caută?

— Sunt Jordana, spune ea, iar Daff, rămasă ținută locului, în ținuta ei dichisită, se simte deodată gata să izbucnească în plâns.

Jess nu s-a mai simțit vreodată atât de exaltată. Îi țiuie urechile și, deși e conștientă că Alexandra îi spune ceva, nu aude nimic. Încearcă să se concentreze asupra ușii,

așteptând goana nebună care o va cuprinde și o va purta până acasă și ajung, aproape c-au ajuns, când Jess simte o mână grea pe umăr.

Se întoarce, cu ochii plini de groază, cu un nod în gât, dând nas în nas cu un agent de pază masiv.

— Domnișoară? spune el. Veniți cu mine, vă rog.

— Ce e?

Jess încearcă să-l dea la o parte, adoptă o atitudine de sfidare adolescentină, nu foarte convingătoare.

— Ce-am făcut?

— Veniți cu mine, vă rog.

Nu-i dă drumul la braț și Alexandra rămâne locului, cu ochii plini de groază, în timp ce el începe s-o tragă pe Jess după el.

— E o greșeală, îi spune Jess Alexandrei, agitată, îngrozită de ce vor spune prietenii ei dacă află. Sună-l pe tata! Și, acestea fiind spuse, dispare.

— Te caută cineva, îi spune Daniel blând lui Michael. Te așteaptă în hol. E Jordana.

— Ha, ha, ha, pufnește Michael. Foarte nostim.

— Nu glumește, spune Daff și, văzând tristețea din ochii ei, Michael realizează că vorbește serios.

— O, la naiba, șoptește el, pălind. Ce caută aici?

— Nu știi, spune Daniel. Dar nu poți s-o lași să aștepte în

hol. I-am spus că vii imediat.

— O, frate, gemeni Michael, știind că s-a ales praful de această seară, știind că, orice motiv a avut să vină, nu poate fi de bine. OK. Lăsați-mă să vorbesc cu ea. Daff, poți, te rog, s-o conduci tu pe mama la petrecere? Vin cât de repede pot.

Daff încuviințează.

— Eu sunt consemnat să stau cu copiii azi, spune Daniel. Dar pot să iau fetele la plimbare dacă ai nevoie să fii singur cu ea.

— Nu, nu. E în regulă. N-o să dureze mult.

Și oftează adânc, trecându-și degetele prin păr.

— Mă duc să văd ce vrea.

Capitolul 21

Jordana se așază în camera de zi, cu inima plină de recunoștință. Nu credea c-o vor ține picioarele, e atât de emoționată încât a fost cât pe-aci să oprească mașina ca să dea la boboci venind înapoi.

N-avea de gând să vină aici, nu plănuse să vină, dar îi era atât de dor de Michael, știa că, dacă ar fi putut să-l vadă doar, dacă el ar fi putut s-o vadă măcar, va realiza cât de multe aveau în comun, la ce renunța.

Jordana fusese, la urma urmei, cea mai frumoasă și mai populară fată din orașul ei. Fusese majoreta cu care visau să iasă toți băieții, fusese cea care alegea, fusese înconjurată de fetele populare și de cei mai frumoși băieți.

Oamenii n-o părăseau pe Jordana. Ea îi părăsea pe alții și ideea de a fi respinsă nu era ceva cu care se putea împăca, nu era, de fapt, ceva cu care să fi fost obișnuită.

— Mi-ai lipsit, spune, uitându-se la chipul lui Michael, căutând o urmă din căldura, din dragostea pe care, e convinsă, o poartă încă în el, dar, deocamdată, chipul lui e rece.

— Au trecut câteva săptămâni, spune Michael. Am senzația c-a trecut mai mult. Cum merg lucrurile? Cum merge afacerea?

— E... în regulă, ridică ea din umeri. Nu mai e la fel. Am angajat temporar un bijutier care să vină să ne ajute cu comenzile. Eu stau în oraș și Jackson stă cam tot timpul în Manhasset.

— V-ați împăcat?

Ea clatină din cap.

— Nu. El vrea să apelăm la terapia de cuplu, dar eu sunt sigură că s-a sfârșit.

Michael își ridică privirea, întâlnind-o pe-a ei.

— Știe?

— Despre noi?

Simplul fapt că rostește cuvântul „noi” o face să se simtă mai bine.

— Nu, clatină din cap. Nici nu bănuiește.

— OK, oftează Michael și rămân cufundați într-o tăcere stingheră până când, într-un final, el își ridică privirea.

— Jordana? De ce-ai venit?

Ea inspiră adânc, apoi se ridică și vine lângă canapeaua pe care stă el, așezându-se lângă el și luându-i mâinile într-ale ei. Plănuiește acest moment de câteva săptămâni, știe exact ce-i va spune și se uită în ochii lui când are în sfârșit prilejul să-și țină pe viu discursul repetat îndelung.

— Michael, am venit pentru că te iubesc. Pentru că relația dintre noi e specială. Pentru că n-am mai cunoscut

niciodată pe cineva ca tine și pentru că știu, știu cu siguranță că suntem făcuți unul pentru celălalt. Știu de asemenea că ești un om bun, că te simți copleșit de vinovăție pentru că mă consideri o femeie măritată și ții la Jackson, dar căsătoria mea cu Jackson s-a încheiat cu mult înainte să începem relația noastră și s-ar fi destrămat oricum. Stai, dă-mi voie să termin, ridică o mână, nelăsându-l pe Michael să răspundă înainte de a continua. Știu că nu mă crezi când spun că sunt gata s-o iau de la capăt, gata să renunț la tot și mi-am dat seama că ești îngrozit de gândul că fac asta de dragul tău, că e o responsabilitate prea mare pentru tine, dar aș fi ajuns în acest punct oricum. Unul din lucrurile care mi-au plăcut la nebunie când eram cu tine e că n-aveam nevoie de restaurante de lux și mașini rapide și bijuterii opulente ca să fim fericiți. Când sunt cu tine mă simt eu însămi, nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Așa vreau să trăiesc de-acum înainte, o viață simplă, lipsită de toate zorzoanele care nu mi-au adus niciodată ce îmi doream cu adevărat. Să fiu fericită.

Michael se uită la cerceii cu diamante din urechile ei, la verigheta bătută în diamante, de un carat fiecare, așezată acum pe inelarul de la mână stângă și hotărăște să nu comenteze.

— Ce mi-a lipsit când eram cu Jackson era relația de parteneriat și asta simt împreună cu tine. Ești cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și mă faci să mă simt mai sigură decât m-am simțit vreodată. Am venit pentru că nu pot să renunț la asta, e ceva prea important și știu că, dacă o facem, nu vom mai găsi niciodată așa ceva cu nicio altă persoană.

Ea tace, privindu-l plină de speranță pe Michael, care îi evită ochii. E încă șocat de prezența ei aici, de discursul ei dramatic.

Michael nu e genul care să-și găsească cu ușurință cuvintele, dar, dacă ar fi, ar fi tentat să-i spună că a văzut, probabil, prea multe filme romantice și s-o întrebe dacă a luat-o razna.

— Ei bine? Întreabă ea într-un final, zâmbind sfios. Ai ceva de zis?

— Hm... Jordana...

Îi întâlnește privirea și oftează, simțind că nu e pregătit, neștiind cum să-i spună asta.

— Cred că ești o femeie uimitoare. Cred că ești puternică, frumoasă și incredibil de curajoasă pentru că ai venit aici și mi-ai spus aceste lucruri. Relația noastră a fost extraordinară, atât prietenia noastră de mai bine de douăzeci de ani, cât și, evident, evenimentele mai recente.

Își ridică privirea, văzând-o cum îi zâmbește cu indulgență și clatină din cap. N-are ce face. Trebuie să fie ferm.

— Dar, spune el, observând o grimasă pe fața ei. Oricât de minunată aș crede că ești, și chiar cred, nu cred că suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu din cauza sentimentului de vinovăție față de Jackson, ci din cauză că, sincer, nu văd ce viitor am avea împreună.

Se oprește oftând.

— Aș vrea să-ți pot spune altceva, dar ar fi o minciună și ar fi o greșeală să te amănesc.

— Doar pentru că nu vezi c-am avea un viitor acum, asta nu înseamnă că nu există unul, spune repede Jordana. Desigur, e greu să ți-l închipui, la urma urmei, lumile noastre sunt atât de diferite, dar, dacă am încerca, ai vedea. Nu spun că trebuie să ne aruncăm și să ne luăm un angajament, dar am putea s-o luăm încet, să vedem cum merge, ți-aș dovedi că sunt persoana potrivită pentru tine, încearcă ea să zâmbească.

— Nu pot, șoptește Michael, clătinând din cap. Îmi pare rău, Jordana, dar nu pot.

— De ce? Nu înțeleg, de ce?

— Pentru că nu te iubesc, spune în sfârșit Michael, șoptind în continuare: Pentru că nu e cum ar trebui să fie.

Nu asta îmi doresc.

— Dar de unde știi ce-ți dorești? Cum poți știi dacă n-ai avut niciodată lucrul ăsta?

Se agață de un pai și o știu amândoi.

— Jordana, n-ar fi trebuit să bați atâta drum. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

— Te rog, Michael.

E gata să izbucnească în lacrimi, e aproape stânjenită de cum se poartă, dar ce simte pentru el e prea puternic, nu poate să plece, nu poate să-l lase să renunțe fără să lupte.

— Acordă-mi o șansă doar. Te rog. Îți promit că nu vei regreta.

— Nu pot, Jordana. Ar trebui să pleci.

— Mai e ceva, spune, ridicându-se, cu ochii aruncând văpăi.

Michael o privește obosit.

— Sunt însărcinată.

Bee bate încet la ușa salonului, apoi, neprimind niciun răspuns, o deschide.

Tatăl ei e întins în pat, cu ochii închiși, cu tuburi ieșindu-i din brațe. Arată atât de cunoscut și atât de străin în același timp, e tatăl pe care îl cunoaște și îl iubește dintotdeauna, dar îmbătrânit, zăcând aici, atât de slăbit și de firav, neajutorat ca un copil.

— Tată?

Își înghite lacrimile și se apleacă asupra lui, aproape tresărind când el deschide ochii.

— Bee! zâmbește el și își ridică brațele, iar ea se cuibărește la pieptul lui, strângându-l în brațe.

— Au, spune el. Nu așa strâns.

— Iartă-mă, tată.

Își șterge lacrimile.

— Am crezut că n-o să mă auzi.

— Nu te-am auzit, dar doar pentru că dormeam. Mă bucur c-ai venit, Beezy.

— O, tată.

Ochii i se umplu iar de lacrimi.

— Eram așa îngrijorată. Vreau să vorbesc cu doctorul tău.

— Ar trebui să apară în curând, dar nu cred că am nevoie de un implant. De data asta. Doar de multă odihnă.

— Slavă Domnului, șoptește ea. Ai voie să zbori?

— Mi-am lăsat aripile acasă, zâmbește el. De ce?

— Vreau să vii cu mine în Nantucket, ca să pot să am grijă de tine.

— Ah. Nantucket. N-am mai fost de ani de zile acolo.

Ochii i se încețoșează, năpădiți de amintiri.

— O să-ți placă la nebunie casa noastră, spune Bee. Și așa pot să am grijă de tine cum se cuvine. Fetele o să se

bucure la culme că stai cu noi și promit c-o să poți să te odihnești.

— Poate, spune Evan, strâmbându-se. Lasă-mi un răgaz să mă gândesc.

— La ce să te gândești? spune ferm Bee. Cine altcineva poate să aibă grijă de tine?

— Aș putea să angajez o infirmieră, spune Evan.

— Asta e ridicol, când mă ai pe mine.

— Ce face Daniel? schimbă subiectul tatăl ei. E vreo șansă să vă împăcați?

Bee râde amar.

— Aș zice că nu. E o poveste lungă, tată. O să ți-o spun când te simți mai în puteri. Dumnezeu știe că n-aș vrea să-ți provoc un atac de cord.

— De ce nu? Cel puțin, sunt în locul potrivit. Care-i treaba? A recunoscut în sfârșit că-i plac băieții?

Bee pălește.

— Poftim? De unde-ai știut?

— O, Beezy. Îmi pare foarte rău. N-am știut. Doar c-am bănuț dintotdeauna. Cum te simți? Ești bine?

Bee ridică din umeri, inspiră adânc, uitându-se pe fereastră, încercând să-și țină firea, și apoi izbucnește în hohote de plâns.

— Ssst.

Tatăl ei, întins în patul lui de spital, o cuprinde în brațe, dorindu-și să nu doară atât, când vezi o persoană iubită suferind atât de mult.

— E în regulă, Beezy. Ssst. Tați e cu tine.

Daff încearcă din greu să se simtă bine, să se lase purtată de petrecere, dar de fiecare dată când intră cineva în grădină își ridică privirea, sperând că e Michael. Dar niciodată nu e el.

A stat o vreme lângă Nan, s-a dus să-și ia un pahar de punch și, la întoarcere, a descoperit că Nan fusese luată pe sus de Jack pe ringul de dans. Zâmbește văzând-o, gândindu-se ce minunată e petrecerea, cu lampioanele licărind printre copaci, cu oameni drăguți plimbându-se de colo-colo pe pajiște și ce bine ar fi dacă ar fi și Michael acolo.

— Bună.

Se întoarce și dă cu ochii de un bărbat care-i zâmbește, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Mark.

— Eu sunt Daff.

— Daff de la Daphne?

— Așa ar trebui. Asta crede toată lumea, dar e de la Delphine. Mama era franțuzoaică și, când eram tânără, fratele meu mai mic nu putea să-mi pronunțe numele și îmi

spunea Daff. Și așa a rămas.

— E drăguț. Și de unde îl cunoști pe Jack?

— Nu-l cunosc. Am venit cu o prietenă.

— Te-am văzut mai devreme cu Nan.

— Da. De fapt, e proprietărea mea.

— Aha, ești unul din chiriașii de care am auzit.

— A! O cunoști pe Nan atunci?

— Nu chiar. Ne-am cunoscut. A venit să vadă una din casele construite de mine și eu țin morțiș să pun mâna pe Windermere.

— Ești antreprenor?

— Sunt și Nan are una dintre cele mai bune proprietăți de pe insulă. Ți-a zis cumva c-ar avea vreun gând să vândă?

Dați se întoarce și îl privește pe Mark. Acesta zâmbește și pare binevoitor, dar e o lucire de oțel în ochii lui, ceva care-i inspiră pe dată neîncredere și știe că, cu cât îi spune mai puțin, cu cât îi dă mai puține informații, cu atât mai bine.

— Eu sunt doar un chiriaș, râde degajată Daff, întorcându-i spatele. De ce ar discuta asta cu mine?

— Valorează o avere, să știi, spune Mark. Prețurile pe-aici sunt astronomice.

— Am auzit.

— Dar tu? schimbă Mark subiectul. Cu ce te ocupi când nu ești chiriaș în Nantucket?

— Simt agent imobiliar, râde ea. În Westchester.

— Ah. Atunci jucăm în aceeași echipă, rânjește el. Ai venit cu soțul și copiii?

— Nu, Daff clatină din cap, întrebându-se când se va obișnui cu aceste presupuneri, când va putea să le spună oamenilor că e divorțată fără să se simtă cumva o ratată. Sunt... divorțată. Fiica mea e la tatăl ei acum.

— Așadar, ai intrat în afacerile imobiliare după divorț?

— După separare. Da.

— Nu-i un domeniu foarte înfloritor acum. În Nantucket e altfel. E o insulă, așa că prețurile vor rămâne întotdeauna ridicate, dar știu că restul țării are de suferit. Ție cum îți merge?

— Nu prea grozav.

Daff încearcă să găsească o scuză să se retragă. Știe că ar trebui să fie bine-crescută, dar aceasta nu e doar o șuetă, vrea să afle prea multe, s-ar părea că plănuiește ceva și ea nu știe cum să se sustragă.

— Ar trebui să miște ceva în toamnă, spune Daff, ațintindu-și privirea spre masa cu băuturi, gata să se scuze. Știi cum e, vara întotdeauna merge mai prost.

— Ei bine, se apleacă Mark înspre ea. Între noi fie vorba, dacă Nan ar accepta să-mi vândă vara asta, m-aș asigura că-ți iese și ție ceva din afacerea asta.

Îi face cu ochiul.

— Aşa-i în afaceri. Ştiu că mă înţelegi. Am putea să facem o înţelegere neoficială, fără intermediar, şi ți-aş da un procent. Uite – şi îi strecoară o carte de vizită; Daff rămâne uitându-se lung la ea.

— Sună-mă şi putem să discutăm nişte sume. Rămâne între noi, repetă, privind-o fix.

— Mark Stephenson!

Nan apare, cu rochia ei elegantă, de crep roşu, unduindu-se în jurul gleznelor.

— Nan Powell! Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

O sărută pe Nan pe amândoi obraji, iar pe Daff o trece un fior.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

— Dacă mă rogi aşa frumos, cum aş putea să refuz? chicoteşte Nan şi o pornesc amândoi pe pajişte, lăsând-o pe Daff ținuită locului, uitându-se la cartea de vizită care i-a fost strecurată în palmă.

Un procent. Din cât? Cât ar putea să valoreze casa? Câteva milioane, ştie, dar câte, şase? Şapte?

Opt? Mai mult? Face rapid nişte calcule în minte. Trei la sută din să zicem, şase milioane ar însemna o sută optzeci de mii de dolari. O avere. Ar trăi fără griji o bună bucată de vreme.

O, Doamne! Ce-i trece prin cap? N-ar putea să-i facă una ca asta lui Nan, n-ar putea să se implice în ceva atât de necurat, de viclean și de imoral, de fapt. E tentată să rupă cartea de vizită, simțindu-se mânjită doar pentru că a stat de vorbă cu acel individ, dar o îndeasă în poșetă și o ascunde sub șervețele, prefăcându-se că n-o mai vede, că nu e acolo și că va dispărea de la sine.

Michael e așezat pe verandă, cu un pahar de whisky în mână, le-a pierdut numărul deja. Daniel a venit la el mai devreme, l-a întrebat dacă se simte bine, dar Michael n-a putut deschide gura, n-a știut ce să-i spună.

Pe undeva se simte ca și cum ar fi așteptat acest moment toată viața. Toată viața a fost uluit că niciuna din prietenele, din iubitele lui, din fostele cuceriri n-a rămas însărcinată și acum, i sfârșit, e ca și cum a fost menit să se întâmple dintotdeauna, ca și cum trecutul l-a prins în sfârșit din urmă.

Se simte amorțit. Șocat. Speriat. De îndată ce a auzit acele cuvinte, s-a uitat înspăimântat la Jordana, simțind că i se contractă pieptul, respirând cu greutate, sperând că nu auzise bine, că avea să se trezească în curând din acest coșmar.

Jordana plecase ca o vijelie, vărsând șiroaie de lacrimi, anunțând că stă la The Wauwinet, că va păstra acest copil

și că îl va crește singură dacă trebuie și, în sfârșit, că e șocată de reacția lui, de faptul că n-a fost în stare să spună nimic, că i s-a tăiat respirația.

Un copil. Culmea, cu Jordana. De fiecare dată când se gândește la asta, simte nevoia să-și tragă o pătură peste cap și să nu mai iasă de acolo. Cum se poate să fi pierdut iremediabil controlul asupra propriei vieți? Cum poate să fie responsabil pentru viața unei alte ființe umane când pare să-și fi dat peste cap în așa hal propria viață?

Nu poate să se gândească la o soartă mai rea decât faptul că viețile lor fi legate, pe veci, prin acest copil.

E ca și cum, își spune sumbru, s-ar privi prin ochii altcuiva. Numai văzând-o în seara asta, acea ființă șuvițată, machiată strident, disperată, obsedată, acoperită de bijuterii, se întreba întruna: Unde naiba mi-a fost *capul*? Unde *naiba* mi-a fost capul? O prietenă, da. Dar o parteneră cu care să-mi petrec restul vieții? La naiba, nu.

O, dacă ar fi ignorat acea atracție, dacă ar fi rămas prieteni nu foarte apropiați, ca până atunci, dacă ar fi ieșit cu ea în acea seară, în acea primă seară, și apoi s-ar fi întors acasă în Upper West Side. Singur.

Iar Jordana, cum va face ea față acestei situații? Urmând să aibă un copil ilegitim cu un bărbat care nu se simte cătuși de puțin în stare să facă față situației, un bărbat care

nu-i poate fi alături așa cum își dorește Jordana, nu poate fi soțul sau partenerul de care are ea nevoie.

În seara asta nu i s-a părut vulnerabilă, având nevoie de un cavaler pe cal alb care s-o salveze, în seara asta i s-a părut destabilizată. Lipsită de încredere în sine.

Și poate doar puținel dusă.

— Michael? Tu ești?

Își ridică privirea, o vede pe Daff stând în întuneric, atât de frumoasă în acea rochie, atât de proaspătă, de inocentă, atât de deosebită de Jordana, și o privește, neștiind ce să-i spună, realizând că îi tremură umerii și că îi curg lacrimi pe obraji.

— Ssst.

Ea se apropie fără zgomot, îl înconjoară cu brațele, îl mângâie pe spate, sărutându-l pe creștet și alinându-l ca pe un copil.

— Nu-i nimic, îi șoptește, lăsându-și mâinile să-i alunece în cercuri pe spatele lui, în timp ce el se sprijină plângând de ea. Nu-i nimic.

Încet lacrimile i se potolesc și ea încă îl strânge în brațe, dar mâinile ei s-au oprit și parcă nu mai e la fel de plăcut, așa că o trage încet în jos, în poala lui, fără să-i dea drumul din brațe, fără ca ea să-i dea drumul, și apoi o sărută și, o, Doamne, nu asta ar trebui să facă, când tocmai a

descoperit că va fi tată, dar e Daff, această îmbrățișare pare un refugiu din calea celei mai crunte furtuni pe care a cunoscut-o vreodată și, mai mult, sărutând-o pe Daff, simțindu-i brațele care-l înconjoară, se simte în sfârșit în siguranță.

— Ce-i asta?

După doar câteva minute, aud o sonerie.

— O, Doamne, tresare Daff vinovată, stânjenită și se întinde să caute telefonul în geantă.

— Oare cine mă sună așa târziu?

Se uită la număr și inima i se oprește în piept. E numărul lui Richard. S-a întâmplat ceva. Cu Jess. Răspunde, simțind că i se strânge inima de frică.

La celălalt capăt al firului e Jess, plângând în hohote. Ca un copil.

— Jess? Ce e? Jess? Ce s-a întâmplat?

Strigă de teamă, din dorința disperată de a se asigura că Jess e teafără.

— Mi-e dor de tine, mami, spune Jess printre sughițuri. Am nevoie de tine, mami – și Daff adoptă pe dată tonul mamei.

— Și mie mi-e dor de tine, Jess. Te iubesc. Dar spune-mi, ce e? Ce s-a întâmplat?

— O să te sune tati, spune ea, începând o nouă repriză

de plâns. Dar vreau să vin să stau cu tine. Urăsc să stau aici. Nu vreau să mai stau aici.

— Jess?

Vocea lui Daff e fermă, deși numai așa nu se simte.

— Ce se întâmplă? Dă-mi-l pe tata la telefon.

Capitolul 22

Windermere e cufundată în tăcere noaptea, într-o aparentă liniște și pace, dar, dacă asculți cu atenție, auzi sunetele unor oameni care n-au somn, chinuiți de dileme, sunete ce vădesc un zbucium interior care e tocmai opusul liniștii.

Michael e încă paralizat de teamă. Un copil. Jordana așteaptă copilul lui, tocmai când a întâlnit o femeie care, simte, pentru prima dată poate, îl completează cu adevărat. Oricât ar cântări lucrurile, nu vede nicio cale de ieșire din acest impas.

N-a avut niciodată o părere bine definită în privința avortului, n-a trebuit niciodată să-și pună această problemă, cu excepția faptului că știe multe femei care au făcut avorturi și a considerat întotdeauna că femeia are dreptul să aleagă.

Dar cum rămâne cu bărbatul? El ce opțiuni are? Nu poate să gândească limpede, nu crede că există ceva mai rău decât să aducă pe lume un copil în asemenea împrejurări. Nu s-a gândit niciodată la sine în ipostaza de tată decât ipotetic, dar să aibă un copil cu *Jordana*? Dacă n-ar fi dureros de absurd, ar râde.

Pune capăt sarcinii, ar vrea să țipe. Scapă de el. Dar nu e

corpul lui, nu poate spune nimic și acum i-e groază că va plăti toată viața pentru această greșală.

Mâine o să se ducă s-o vadă. Să stea de vorbă. Să încerce s-o convingă. Să încerce să-i dovedească Jordanei că n-ar fi un lucru bun pentru niciunul din ei, că aceasta nu e, nu poate fi, alegerea potrivită.

Căci Michael nu e făcut să fie tată, și-a pierdut propriul tată la numai șase ani. Nu are idee ce e un tată, nu bănuiește bucuria pe care o simți când îți vezi copilul, când vezi născându-se o ființă zămislită de tine.

Și nu s-a gândit niciodată la sine în ipostaza de tată, responsabil de viața altcuiva. O responsabilitate atât de uriașă încât doar gândul la ea îl copleșește. A avut întotdeauna grijă de iubitele lui, de mama lui, dar asta e altceva. Oricât de copilăros s-ar fi purtat unele din ele, la momentul respectiv, rămân persoane adulte, capabile să aibă grijă de sine.

Michael n-a fost niciodată pregătit pentru asta; pregătit să se maturizeze subit.

În cealaltă aripă a casei, Daff stă la fereastră, privind, prin întuneric, lumina stingheră aruncată de una din ambarcațiunile purtate de valuri. Bea încet dintr-o cană de ceai cald, cu lapte, încercând să-și liniștească nervii tulburați, sperând c-o s-o ajute să adoarmă.

Are atâtea lucruri la care să se gândească. Faptul că Jess, draga ei Jess, a furat din magazine. Cum e posibil ca fetița ei să fi fost prinsă furând din magazin, nu pare să aibă nicio noimă, dar Richard s-a exprimat fără echivoc. N-a fost o greșeală, el și Carrie s-au dus s-o ia și i s-a arătat ce avea în rucsac.

Chiar și atunci, Richard a vrut să creadă că există o altă explicație, dar nu exista niciuna, iar tăgăduielile inițiale ale lui Jess au fost înlocuite rapid de o criză de isterie, în care a redevenit fetiță, sperând că tati o să rezolve tot, o să facă toate problemele să dispară.

Nu vor depune plângere, i-au zis, după ce Richard le explicase situația, spunând că Jess încerca să depășească faptul că părinții ei divorțaseră de curând. Dat fiind că era, în ceea ce-i privea, prima abatere, data viitoare nu va scăpa așa ușor, i-au zis cu severitate, conducându-i afară din magazin.

Jess fugise glonț în camera ei, trântind ușa, după ce Richard îi spusese ce pedeapsă o așteaptă pentru ce făcuse. Îi confisca *ipod*-ul și va fi consemnată o lună.

— Te urăsc, îi strigase din spatele ușii închise. Urăsc să stau aici! mai bine nu mă nășteam!

Carrie și Richard se așezaseră la masa din bucătărie, sfătuindu-se în șoaptă ce să facă.

— Crezi că ar trebui să mergă la cineva? propusese timid Carrie, convinsă că asta ar ajuta-o pe Jess, dar neștiind cum va primi Richard sugestia.

— Să mergă la cineva? Cum ar fi? Un psihiatru?

— Poate nu un psihiatru, ci un psiholog. Cineva cu care s-ar putea simți în siguranță, cineva cu care ar putea sta de vorbă.

Richard oftă.

— Cred că e ridicol. Să trimiți o fată de treisprezece ani la psiholog. Știu că treaba asta cu furtul din magazine nu-i a bună, dar Jess nu e un copil rău, e doar un copil care trece printr-o perioadă dificilă. Carrie, și tu ai avut treisprezece ani și ai zis că nu ți-a fost ușor. Sigur știi cum e.

— Știu, răspunse Carrie. Dar eu nu furam. Și n-aș fi îndrăznit în veci să le vorbesc părinților mei așa cum îți vorbește ea.

— Ei bine, s-au schimbat vremurile. Și n-o face prea des și nu vorbește serios.

— Richard, oricând nu obține ce vrea, urlă că te urăște sau că mă urăște, că i-am distrus viața, ca să nu mai zic de alte lucruri care n-ar trebui spuse, și tu o lași.

— Aș prefera să-și poată exprima emoțiile, spune încet Richard.

— Dar nu se cuvine, spune Carrie. Nu zic că n-ar trebui să

simtă lucrurile astea, ar trebui să poată simți orice, dar nu se cuvine să-și verse aceste sentimente oricând o copleșesc.

— Nu sunt de acord, spune Richard. Cred că e mult mai bine să și le exprime decât să le reprime. Mie nu mi s-a dat niciodată voie să fiu furios, a trebuit să fiu întotdeauna fericit și bine dispus când eram copil și, ani de zile, m-am confruntat cu această furie reprimată. Nu vreau ca Jess să treacă prin așa ceva.

— De ce nu? Ca nu cumva furia reprimată să ducă la ceva mai grav decât... furtul din magazine?

— Nu e corect, spune sever Richard.

— Poate că nu, dar eu văd un copil care se chinuie și care va face orice ca să atragă atenția, inclusiv să fure din magazine. Nu înțelegi că despre asta e vorba?

— I se acordă atenție. Îi acord o mulțime de atenție.

— Știu, dar întotdeauna își dorește mai multă. Nu e niciodată îndeajuns și aceste furturi sunt un strigăt de ajutor. Richard, am fi iresponsabili dacă nu i-am oferi ajutor specializat.

Urmează o lungă tăcere, în care Richard încearcă să asimileze ce spune ea, căci e ceva adevăr în ce spune. Își adoră fiica, o iubește mai mult ca orice pe lume, dar e adevărat că uneori n-o înțelege. Se străduiește s-o asculte,

s-o aprobe, s-o lase să fie ea însăși fără s-o judece – toate lucrurile care i-au fost refuzate lui în copilărie – și cu toate astea pare să sufere așa mult și, în momente ca acestea, el se simte un tată groaznic, complet neajutorat.

— O să mă gândesc, îi spune într-un final, ridicându-și privirea și întâlnind-o pe-a lui Carrie.

— Mulțumesc, spune ea și se întinde peste masă, strângându-i mâna.

Uneori e de-ajuns, realizează ea, să știe că o ascultă.

Ghemuită în fața ușii de la bucătărie, Jess ascultă fiecare cuvânt. O urăște pe Carrie în acest moment, își urăște tatăl, își dorește să poată da timpul înapoi, la momentul când mama și tatăl ei erau căsătoriți și totul avea un sens.

Se întoarce fără zgomot la etaj, în dormitorul mare, și își sună mama și, în timp ce formează numărul, lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Să stea aici nu e cum s-a așteptat, nu acum, când Carrie a stricat totul și, pentru prima dată după multă vreme, vrea să fie cât mai departe de tatăl ei.

Dacă el și Carrie au de gând s-o respingă, o să-i respingă ea înainte.

— Mami?

Varsă lacrimi sincere când aude vocea mamei.

— Vreau să stau cu tine.

Richard a fost de acord s-o trimită pe Jessica în

Nantucket. Poate c-o să-i facă bine, și-a zis, să scape de influențele negative de aici. Jessica trebuie să fi fost influențată de o prietenă, nu s-ar fi gândit niciodată de una singură să fure, orice ar zice Carrie.

Și o fată are nevoie de mama ei, realizase. Se gândise că ar fi cel mai bun prilej ca Jess și

Carrie să se apropie și, deși au existat momente când păreau să se înțeleagă de minune, când Jess voia să fie cu Carrie, în cele din urmă, nu e și nu va fi niciodată mama ei. Richard s-a simțit aproape recunoscător când Jessica i-a cerut voie să plece. Avea senzația că fusese într-un vârtej de emoții de când Jess se mutase la ei. Avea nevoie de o pauză, avea nevoie să se mai gândească și la altceva decât la fiica lui adolescentă. S-o lase pe Daff să facă față situației deocamdată.

Daff e pregătită pentru venirea lui Jess, dar e îngrijorată de ce se întâmplă în viața fiicei ei. I-a dus dorul, desigur, dar n-a tânjit după ea așa cum spun că tânjesc cunoștințe de-ale ei în rarele ocazii când au ceva timp liber.

E un mit, își spune, că toate mamele suferă după copiii lor când nu sunt cu ei. Vina le face să spună asta, o teamă că nu sunt mame îndeajuns de bune dacă nu se gândesc la copiii lor douăzeci și patru de ore din zi.

Dați se gândește la Jess. Adesea. Dar i-a plăcut și să fie

văzută ca o femeie, ca o ființă aparte, mai mult decât o *mamă*. I-a plăcut că a cunoscut oameni noi, că și-a creat o lume aici în Nantucket în care e altcineva decât o gospodină neîngrijită de la suburbii și mamă.

În seara asta a fost seducătoare, pentru Dumnezeu! Amintește-ți acel sărut! O trece un fior, dorindu-și să fi dus la mai mult, dar vraja a fost risipită de telefonul de la Jess. Deși rămăsese acolo, după ce terminase de vorbit cu Richard, întrebându-l pe Michael ce se întâmplase, vrând să se asigure că e bine, era cu gândul la Jess și se hotărâseră să pună punct serii, să stea de vorbă dimineața, când totul avea să fie mai limpede.

Mai trebuia să se gândească și la Mark Stephenson și la oferta lui stranie. Nu voia să se gândească la asta, știa că e ceva necinstit, viclean, n-ar putea niciodată să îi facă una ca asta lui Nan sau lui Michael. Dar era o sumă atât de mare, i-ar asigura existența de-acum înainte, i-ar oferi o libertate la care visase numai de la divorț.

Căci nu e ușor să lucrezi în domeniul imobiliar în această perioadă. Și o să fie și mai greu. Nu e ca în vremurile bune de demult când totul era la suprapreț și se vindea ca pâinea caldă, când duelul ofertelor era ceva obișnuit, iar agenții imobiliari câștigau o avere.

Aproape fiecare femeie de vârstă mijlocie pe care o

cunoaște în oraș, care s-a hotărât să se întoarcă la muncă după ce și-a crescut copiii, e agent imobiliar. În fiecare săptămână pare că încă una a intrat în luptă, și-a luat autorizația, a apărut la ușa uneia din sutele de case cu licitație deschisă, care oferă fiecare prânzuri mai mari și mai consistente în încercarea de a atrage agenții imobiliari.

Există atât de multe case. Constructorii care credeau că perioada de elan va dura veșnic continuă să construiască locuințe noi, uriașe, numai că acum casele rămân nevândute, prețurile scad întruna, până când cei care le construiesc intră în perioada de prescriere sau le vând în pierdere.

E din ce în ce mai greu să supraviețuiești ca agent imobiliar în orașul ei. Chiar și oamenii care sunt considerați cei mai buni, Marie Callaghan și echipa ei – patru blonde mortale care apar întotdeauna pe ultima pagină a ziarului local și despre care se știe că au cele mai selecte case din oraș – n-o duc prea bine. Din câte a auzit Daff, ceea ce-i rămâne, odată ce și-a plătit toate cheltuielile de publicitate – acele anunțuri de-o pagină și pliantele lunare le fac reclamă, dar costă – și și-a remunerat echipa, nu e nici pe departe atât de mult pe cât ar vrea să se creadă.

Cât timp a fost căsătorită, Daff n-a dus niciodată grija banilor. Lucra din când în când – a fost consultant de

marketing o vreme, a pictat felicitări de Crăciun și a organizat licitații de mobilă o vreme, iar puținii bani pe care-i câștiga erau un supliment – un bănuț în plus cu care să-și ia o pereche de cizme drăguțe pe care le văzuse, să stea la un hotel mai bun când plecau în vacanță, să-i cumpere lui Jess cea mai nouă pereche de cizme Uggs pe care trebuia neapărat să le aibă, pentru că toate colegile ei aveau.

Dacă avea o perioadă de răgaz în timpul căsniciei, era pur și simplu o perioadă de răgaz. N-avea importanța pe care o are acum. Căci, deși Richard plătește și pensie alimentară, și alocație pentru întreținerea copilului, ei i-au rămas pe cap ipoteca, facturile și puținul pe care i-l plătește Richard nu e nici pe departe îndeajuns cât să-i alunge temerile privind viitorul.

Visul ei e să aibă destui bani cât să pună câțiva deoparte în fiecare lună, să-și facă rezerve și să știe că poate sta liniștită, că va fi asigurată pe viață.

Nu poate să-și închipuie că va fi vreodată silită să-și vândă casa. Aceasta e casa în care s-a născut Jess și unde ar trebui să se ducă? Pe undeva, o înțelege pe Nan, de ce nu vrea să plece de la Windermere, și totuși valorează milioane. Poate că Nan își face griji de pe-o zi pe alta, dar ea are de ales și, dacă ar vinde această casă, ar fi o femeie

foarte bogată.

Ca să nu mai spună ce ar însemna asta pentru Daff. Câteva milioane pentru Nan și câteva sute de mii, poate, pentru Daff, îndeajuns cât să-și facă rezerva, cât să poată răsufla ușurată.

Oare ar fi chiar atât de groaznic dacă ar sta de vorbă cu Nan, dacă i-ar prezenta poate o altă perspectivă doar? Evident, Daff n-ar putea s-o oblige pe Nan să facă un lucru pe care nu dorește să-l facă, dar ar putea, poate, s-o ghideze într-o altă direcție și ar fi oare chiar atât de groaznic s-o transforme pe Nan într-o femeie bogată?

N-ar mai trebui să se preocupe de ferestre blocate și de țigle care dispar. Ar avea o căsuță minunată pe plajă, cu mai mult decât suficienți bani, așa că n-ar mai avea nicio grijă pe lume.

Daff mai ia o gură de ceai, încercând să se convingă că n-ar fi atât de îngrozitor s-o convingă pe Nan să vândă casa.

Nan se trezește tremurând, simțind că i-e frig. Coboară lipăind din pat și se duce la baie, lăsând să-i cadă cămașa de noapte udă de transpirație și luând pe ea o cămașă nouă, uscată, simțind pe dată că se încălzește.

Trage cuverturile peste cealaltă jumătate a patului, pe care o consideră încă jumătatea lui Everett, și, urcându-se

la loc în pat, își amintește brusc ce-a visat.

Cât de ciudat, realizează. Îl visase pe Everett. Imediat după moartea lui, îl visase de mai multe ori, vise atât de vii, de reale, încât a rămas convinsă că o veghea de undeva de sus, neputând s-o viziteze decât în somn, pentru a o asigura că avea să fie bine pentru amândoi.

Nu-l mai visase de ani de zile, dar acum își amintește că l-a visat azi-noapte. Se făcea că vizitează Vasul-far din Nantucket, curioasă să-l vadă după ce fusese transformat, mai întâi, într-o vilă și, acum, un hotel de lux.

Ce-i drept, Nan citise articole în reviste despre far, văzuse cât de minunat fusese decorat, lambriurile de lemn, eleganța discretă a sufrageriilor și camerelor de zi, dar, în visul ei, arăta țițător, în culori stridente, care nu se potriveau, nuanțe de verde și portocaliu strălucitor, culori menite să te tulbure.

În vis rătăcea dintr-un dormitor în altul, știind că e gata să găsească ceva, fără a ști însă sigur ce anume, până când a dat de un bărbat zămbitor, întins pe un pat suprapus.

— Bună, Everett, îi zisese, simțindu-se deodată liniștită, în siguranță și deloc surprinsă să-l vadă, deși acest Everett nu semăna deloc cu Everett al ei.

Cu toate astea, știa că e el.

— Bună, Nan, spusese el și dăduse cuvertura la o parte,

invitând-o să se urce în pat lângă el, numai că nu era nimic lasciv, nimic sexual, o invita acasă și ea s-a urcat, surprinsă doar că așternuturile nu erau calde și uscate, dar recunoscătoare că îl regăsise pe Everett și apoi s-a trezit, scăldată de transpirație.

Acum n-o mai ia somnul. Visul a tulburat-o – au trecut atâția ani de când l-a visat pe Everett și apariția Jordanei a tulburat-o, nu pentru că ar ști ceva despre ea, ci pentru că l-a văzut pe Michael pe terasă și simte că s-a întâmplat ceva serios, că se pregătesc mari schimbări și nu neapărat în bine.

Nu e culmea ironiei, își spune, tocmai când crezi că viața ta curge lin, întocmai cum ți-ai dorit, o rotiță sare de pe șină și totul se schimbă din nou? În câteva zile Bee o să se întoarcă, însoțită de tatăl ei, acele fete adorabile vor pleca și în locul lor va veni fiica lui Daff.

Iar această Jordana, care e atât de vădit îndrăgostită de Michael, e clar nepotrivită pentru el. Ce caută aici și de ce-a venit tocmai când Daff și Michael par să înceapă să se apropie?

E ca și cum în întreaga casă a început deodată să sufle un vânt nefast. Oricât ar încerca, Nan nu se poate liniști și nu-și găsește somnul.

Stă întinsă în pat, chinuită de gânduri, până când afară

Începe să se lumineze și atunci se ridică în sfârșit din pat, își face un ceai și o pornește spre plajă, inspirând aerul sărat și, într-un final, acolo, o cuprinde o senzație de liniște.

Capitolul 23

Daniel verifică peticul de hârtie să se asigure că a notat corect numărul, apoi parchează pe aleea îngustă din dreptul casei. E limpede că înăuntru sunt deja mai multe persoane – mașina lui e a treia parcată acolo – și, apropiindu-se de ușa de la intrare, vede mai mulți oameni adunați în camera de zi, cu pahare de șampanie în mână.

— Daniel! Ai venit!

Matt îi deschide și îl pofteste înăuntru.

— Mă bucur mult că ești aici. Vino să faci cunoștință cu toată lumea.

Daniel intră stingher în camera de zi, simțind deodată un fior de teamă, căci toți cei dinăuntru sunt bărbați și e prima dată când Daniel se află într-un mediu în care toți sunt, declarat, gay, inclusiv el.

— îmi pare rău că n-am ajuns la petrecerea lui Jack, spune Daniel. Am auzit c-a fost mișto.

— Și mie îmi pare rău că n-ai ajuns. A fost plăcut. Pentru mine a însemnat mai mult să fac conversație cu clienții, să rămân treaz și să nu spun nimic care să ofenseze, pufnește Matt. Șampanie?

— Mi-ar plăcea un pahar.

— Daniel, acesta e Keith.

Un bărbat scund cu ochelari trendy îi zâmbește prietenos și dă mâna cu Daniel.

— Probabil că ești nou-venit pe insulă, spune el.

— Relativ. Stau doar pe perioada verii. Am închiriat o cameră în Sconset.

— Stă acasă la Nan Powell.

Matt îi pune o mână pe spate în timp ce vorbește și Daniel e surprins de cât de firesc, de plăcut, i se pare acest gest.

— Mai știi?

— O, Doamne!

Ochii lui Keith se luminează.

— Trebuie să faci cunoștință cu partenerul meu, Stephen. E îndrăgostit de ani de zile de casa aceea.

— Ce casă?

Un bărbat mult mai în vârstă, cu ochi strălucitori și un aer aproape caraghios de absolvent de Harvard, cu pantaloni roz de bumbac, o cămașă verde și un pulover tricotat din cașmir albastru pe umeri, se îndreaptă spre ei.

— Casa lui Nan Powell, spune Keith. Daniel a închiriat o cameră acolo pe vară.

Se întoarce spre Daniel.

— Stephen e arhitect și, de fiecare dată când acordă un interviu, spune că reședința Powell e cea pe care și-ar dori

cel mai mult să pună mâna.

— E o casă minunată, spune Daniel. Toate proiectele tale sunt locuințe?

— Specialitatea lui Stephen sunt renovările istorice autentice, spune Keith, umflându-se vădit de mândrie. Deși a făcut și câteva proiecte comerciale în oraș.

— Iar specialitatea lui Keith, după cum vezi, este aceea de a fi partenerul, purtătorul de cuvânt și reprezentatul lui Stephen, explică Matt, stârnind râsul celorlalți.

— îmi pare rău, se scuză râzând Keith, în timp ce el și Stephen se privesc complice, cu afecțiune. Doar că sunt așa de mândru de el. Mă duc să mai iau un pahar. Mai vrea cineva ceva?

Toți clatină din cap.

— Ai văzut casa pe dinăuntru? întreabă Daniel. O cunoști pe Nan?

— Nu și nu, răspunde Stephen. Am auzit că e o figură.

Matt intervine.

— Este, dar în cel mai bun sens al cuvântului. Nu cred că e nici pe departe atât de excentrică pe cât crede lumea. Cred că a cultivat această imagine pentru a putea face tot ce pofteste.

— Sunt cu totul de acord, încuviințează Daniel. De fapt, e înspăimântător de normală.

— Înspăimântător fiind cuvântul cheie?

— Nu, râde Daniel. Ar trebui să veniți s-o cunoașteți într-o zi, adoră oaspeții. Veniți să vedeți casa.

— Chiar mi-ar plăcea, spune Stephen, înainte ca Matt să-l ia pe Daniel să-i facă cunoștință cu restul oamenilor din încăpere.

— Îmi cer scuze pentru Keith, îi șoptește Matt din mers. Sunt împreună dintotdeauna și Keith încă îl mai tratează pe Stephen ca pe un copil uneori, deși e cu douăzeci de ani mai tânăr decât el.

— De cât timp sunt împreună?

— Cred că anul ăsta fac optsprezece ani.

Anul ăsta ar fi sărbătorit șase ani de când e cu Bee. Cât de straniu e să-și spună că ar fi putut fi Keith, ar fi putut trăi fericit toți acești ani cu cineva, fără a trebui să se prefacă a fi altcineva sau altceva decât este.

Michael traversează holul de la Wauwinet, zâmbind la vederea eleganței discrete, a tihnei și luxului pe care și le amintește din copilărie.

Se îndreaptă spre veranda din spate, văzând-o pe dată pe Jordana, încercând să nu se uite lung la oamenii care beau așezați la mesele din jur, oameni pe care îi recunoaște din ziare, celebriți, politicieni, moguli din lumea afacerilor, îmbrăcați cu toții în tricouri și pantaloni

scurți, având cu toții aerul unor oameni obișnuiți.

Se apropie stingherit de Jordana, temându-se de ce are de spus, de cum o poate convinge că n-ar fi o idee bună.

Ea e așezată cu fața înspre ocean, cu o pălărie mare de pai și ochelari uriași Gucci. Poartă un sarong alb imaculat, cu mărgeluțe, cu un Buddha aurit brodat pe spate, din paiete, și sandale cu talpa joasă și barete. Arată, ar arăta, perfect în Hamptons, dar aici, în Nantucket, unde toată lumea poartă pantaloni scurți, după ce-au făcut câte-o plimbare cu bicicleta la prânz, șepci de baseball, tricouri decolorate și nici urmă de machiaj, arată ca un pește pe uscat.

Din nou se întreabă unde naiba i-o fi fost capul în acele momente când a crezut, a crezut cu adevărat, că el și Jordana ar putea avea un viitor. Întreaga aventură nu-l caracteriza, era ca și cum ar fi jucat un rol într-un film – nimic din ce se întâmplase nu fusese real.

Și cât de nedrept este, își spune, simțindu-se năpădit de teamă în timp ce se apropie de masa ei, că urmările sunt, incontestabil, reale.

Jordana își ridică privirea, îl vede și își scoate ochelarii de soare. Are ochii roșii și umflați. E limpede că a plâns ore în șir. Preț de o clipă, Michael simte o urmă de iritare – și-a scos atât de repede ochelarii, oare încearcă să-l facă să se

simtă vinovat pentru că a rănit-o atât de adânc, încearcă să-l manipuleze într-un fel?

— Cum te simți?

Nu știe ce altceva să-i spună în timp ce se așază, comandă o cafea de la chelnerul care apare lângă ei, indecent de vesel având în vedere împrejurările.

Jordana ridică din umeri.

— Am avut și zile mai bune.

— În câte săptămâni ești?

— Nu știu exact. Nu mi-a venit ciclul luna trecută, așa că probabil șapte sau opt.

— Doctorul ce spune?

— N-am fost la doctor încă.

Inima îi tresare.

— Atunci, poate că nu ești însărcinată? Poate e doar o greșeală.

Jordana îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu mi-a venit ciclul, am sânii enormi și vomit în fiecare zi. Ce crezi că înseamnă asta? Că e doar o fază?

— Ar putea să fie orice, se agață Michael de un pai imaginar, dorindu-și cu disperare ca lucrurile să stea altfel.

— Nu, clatină ea din cap. Sunt însărcinată. Știu.

— Dar de unde știi?

— Pentru că sunt femeie și pur și simplu știu.

— Și ești hotărâtă să-l păstrezi?

— Ce vrei să spui?

Vocea ei e glacială.

— Vreau să spun, te-ai gândit serios ce înseamnă asta? Jordana, desigur că voi face ceea ce trebuie să fac. Nu pot să te oblig să renunți la copil sau să scapi de el, dar noi doi nu vom deveni un cuplu, acesta nu va fi liantul care să ne consolideze relația. Îmi pare nespus de rău pentru tot, pentru că v-am despărțit pe tine și Jackson.

— Cunosc o mulțime de mame singure, răspunde șiret Jordana. Știu exact ce presupune asta - dar vocea îi tremură.

Michael stăruie, sigur că ea nu e convinsă, că o poate face să se răzgândească.

— Cunosc femei care și-au dorit toată viața să fie mame, care au rămas însărcinate fără a avea un partener și au păstrat copilul, insistă el. Prietena mea Suzy a rămas însărcinată după o aventură, își dorise dintotdeauna un copil și acum are o fată de opt ani și n-a mai ieșit în lume de opt ani. Iar când cea mică era doar un bebeluș, Suzy era epuizată tot timpul. Nu avea pe nimeni cu care să împartă greutățile, pe nimeni care s-o sprijine când era la capătul răbdărilor, nu mai putea face față și știi ce spune acum? Spune că, deși n-ar schimba nimic, deși își iubește fiica mai

mult ca orice, dacă ar fi putut proceda altfel, ar fi făcut-o. N-ar spune că fiica ei a fost o greșeală, dar spune că împrejurările au fost o greșeală și că opt ani n-a avut viața ei. Asta îți dorești, Jordana? Chiar îți dorești? Pentru că aici nu e vorba de un copilaș drăgălaș în haine de firmă pe care îl poți avea pe post de accesoriu. Aici e vorba de muncă grea. Epuizantă. Care e mult, mult mai grea dacă îți crești copilul pe cont propriu.

— Nu mă lua de sus, spune cu amărăciune Jordana când Michael a terminat ce avea de zis. Știu exact ce fac și, oricât de greu ar fi, n-am de gând să fac un avort. N-aș putea să trăiesc cu gândul că i-am luat viața copilului nostru și mă scârbește faptul că ai fi în stare măcar să-mi sugerezi așa ceva.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te iau de sus. Cred doar că nu sunt cele mai potrivite împrejurări să aduci pe lume un copil. Nu e un dar neașteptat, e pur și simplu o greșeală.

— Așadar, asta aveai de spus?

Jordana se ridică, împingându-și scaunul atât de tare încât mai că-l răstoarnă.

Michael oftează din nou.

— Nu știu ce altceva să-ți spun, răspunde încet.

— Ce-ar fi să-mi spui la revedere? zice ea și dispare înăuntru, lăsându-l să se întoarcă amărât la mașină.

Au luat masa și acum – în locul hohotelor de râs care-au răsunat de-a lungul cinei – în jurul mesei s-au înfiripat conversații în surdină.

Pulpă de miel umplută cu smochine și brânză feta, cușcuș și o impunătoare prăjitură cu zmeură la desert. Daniel n-a mai mâncat niciodată așa de bine, nici nu s-a simțit vreodată mai în largul lui.

Asta i-a lipsit, realizează, *asta* a căutat în toți acei ani în care trecea prin fața barurilor gay, tânjind să intre. De *asta* i-a fost atât de greu s-o părăsească pe Bee atâția ani. Pentru că nu știa că mai există și altceva, nu știa că viața poate fi și așa.

Trei cupluri, toți bărbați, dintre care doi căsătoriți, și el cu Matt. Fără ca vreunul din ei să trebuiască să dovedească sau să ascundă ceva sau să se simtă altfel decât împăcat cu sine.

Daniel se uită de jur-împrejurul mesei până când privirea i se oprește în sfârșit asupra lui Matt care îi zâmbeste.

— Ce e?

Involuntar, Daniel îi zâmbeste și el.

— E plăcut, nu-i așa?

— Ce anume?

— Să te simți în pielea ta. Să fii cu alții asemenea ție.

Daniel încuviințează, înghițind nodul pe care-l are în gât

când Matt se întinde spre el și îi strânge liniștitor brațul.

— Mă simt acasă, spune într-un final, cu lacrimi în ochi. Pur și simplu n-am crezut niciodată că o să mi se pară atât de firesc.

— Știu, spune Matt. Dar este firesc. Doar că nu acel firesc cu care te-ai obișnuit. Apropo, cum mai merg lucrurile între tine și soția ta?

— Viitoarea fostă soție, îl corectează Daniel. Nu prea bine. N-a primit bine vestea, evident, dar pare că am căzut la pace deocamdată. Mă străduiesc să-i reamintesc mereu că, orice am simți unul pentru celuilalt, nu e vorba de noi, e vorba de fete.

— Și când spui asta bănuiesc că nu te referi la noi, arată Matt înspre cei din jurul mesei, iar Daniel izbucnește în râs.

— Nu. Fetele astea sunt mult mai scunde și au același sânge cu mine.

— Ce mare te-ai făcut!

Richard își ștersese lacrimile îmbrățișând-o pe Jess la despărțire la punctul de control.

— Nu-mi vine să cred că o să călătorești singură.

Jess se agățase strâns de el, nemai dorind să plece, dorindu-și ca lucrurile să rămână neschimbate, dar Carrie stătuse cu ea la calculator ieri și se uitaseră la poze cu Nantucket, citiseră despre plaje, muzee, despre plimbările

cu barca și nu putea să nu simtă un fior de entuziasm la perspectiva de a merge într-un loc nou.

— O mulțime de celebrități merg în Nantucket, spusese Carrie și le căutaseră numele pe internet.

Jess mersese la culcare și visase că va fi descoperită de cineva celebru, poate că Tom Hanks avea s-o ochească și va considera că e persoana ideală pentru a juca rolul fiicei lui în viitorul lui film.

În sala de așteptare, își ridicase privirea și chiar văzuse pe cineva celebru! Preț de o clipă crezuse că e o persoană cunoscută, vreun prieten de-al tatălui ei, dar apoi realizase că era actorul care juca rolul tatălui în serialul ei de comedie preferat. Era Walter Driscoll. A urmărit reacțiile celorlalți pe măsură ce îl observau, murmurul surd care se răspândea pe măsură ce oamenii arătau spre el, șușotind, apropiindu-se într-un final sfioși spre a-i cere un autograf sau o fotografie.

Își dorea cu disperare un autograf, nu mai fusese niciodată atât de aproape de o celebritate, dar era stânjenită, nu știa ce să-i spună. A rămas pe loc, prefăcându-se cufundată în *Harry Potter*, prefăcându-se indiferentă la prezența lui Walter Driscoll.

— Stă cineva aici?

Tonul lui familiar, de bariton, răsună chiar din fața ei și

Jess și-a ridicat privirea și a roșit pe dată, clătinând din cap.

— Văd că-ți place.

Arată spre cartea ei, cu un zâmbet.

— Am terminat-o acum câteva săptămâni și mi-a plăcut la nebunie. Pariez că ai fost la lansarea de la miezul nopții ca s-o iei.

Ridică dintr-o sprânceană, iar Jess zâmbi și încuviință.

— Mă gândeam eu. Să nu mai spui nimănui - se aplecă înspre ea - dar și eu am fost.

— Mie... mie îmi place mult serialul dumneavoastră, îndrăzni Jess, hotărând că, deși era o celebritate, era totodată o persoană în carne și oase și, mai mult chiar, părea normal, de treabă.

— Serios?

Părea sincer încântat.

— Care e personajul tău preferat?

În timp ce Jess pălăvrăgea fermecată cu Walter Driscoll, uită că ar fi trebuit să-i fie teamă că zbură pentru prima dată singură, uită că ar fi trebuit să-i ducă dorul tatălui ei și, în timp ce ea și Walter se urcau în avion, acesta o încânta cu povești despre ce năzbâtii făcea pe când era adolescent în Nantucket și de-abia aștepta să ajungă acolo, să meargă cu mașina pe nisip, ca el, să meargă la pescuit de homari și la picnicuri pe Coatue.

— Scuză-mă – femeia așezată lângă ea în avion se aplecă spre ea. Trebuie să te întreb, bărbatul cu care stăteai de vorbă în sala de așteptare... era cumva Walter Driscoll?

— Da, încuviință Jess, mândră că ea era cea cu care alesese el să intre în vorbă.

— Ți-am zis eu, s-a întors ea spre un bărbat mai în vârstă, zâmbind. Tata spunea că nu e el, dar el s-a uitat doar o dată la serial. E drăguț?

— Foarte drăguț, răspunse Jess. Mi-a dat adresa lui din Nantucket și a zis că eu și mama ar trebui să-i facem o vizită.

— Oa! Probabil că i-ai făcut o impresie bună.

— Ei bine, i-am spus că vreau să devin actriță când o să fiu mare.

— E o alegere bună, încuviință femeia. Am și eu două fete, dar sunt mult mai mici decât tine și deocamdată amândouă vor să se facă prințese.

Jess zâmbește.

— Și eu voiam să mă fac prințesă când eram mică.

— Eu sunt Bee, spuse Bee. Mă bucur să te cunosc.

Jess coboară din avion și se îndreaptă spre poartă cu Bee și Evan. Își ia la revedere de la Walter Driscoll – îl așteaptă soția lui la aeroport – și studiază mulțimea de oameni de acolo, căutându-și disperată mama.

Iată-o. Arată atât de familiar, atât de... mamă, încât Jess aleargă spre ea și, în câteva secunde, a ajuns, e în brațele ei și amândouă izbucnesc în plâns.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Daff o strânge în brațe, dându-și seama de-abia acum cât de dor i-a fost de ea.

— Și mie, mami, plânge Jess, semănând atât de mult cu o fetiță, cu fetița dulce de odinioară, încât Daff n-ar mai vrea să-i dea drumul.

— Uite-l.

Bee îl vede pe Daniel, stând lângă Daff care, o, ce mică-i lumea, e, fără îndoială, mama acelei fete drăguțe. Jess și Dați se îmbrățișează acum, iar Daniel le urmărește, cu un zâmbet în priviri. Cât de ridicol, își spune, că în alte împrejurări și-ar fi închipuit, poate, că e ceva între el și Daff.

Bee se îndreaptă spre Daniel, ținându-l de braț pe tatăl ei, făcând un pas înapoi în timp ce Evan și Daniel dau mâna, iar Daniel își privește socrul drept în ochi.

— Mă bucur că ești bine.

— Mulțumesc, fiule, spune Evan, uitându-se în jur la aeroport. Dumnezeule. Uită-te la locul ăsta! E enorm.

— Enorm? râde Daniel. Nu e enorm. E minuscul.

— Nu, cândva era minuscul, spune Evan. Au trecut mulți ani de când am fost ultima dată aici și chiar era minuscul.

Doamne. Asta mă face să mă simt bătrân.

— Bătrân, dar perfect sănătos, spune Bee, luându-l de braț, nemulțumită de faptul că depinde încă atât de mult de Daniel, dar știind că era mai ușor să-i aștepte el, să ia fetele în drum spre casă.

— Slavă Domnului, spune Evan și o iau spre mașină.

Când mașina trage pe alee, Nan se află pe o scară și vopsește ușa de la intrare într-o nuanță de violet aprins, în timp ce Lizzie și Stella, ghemuite la picioarele ei, fiecare cu bidineaua ei, vopsesc partea de jos a ușii.

— Ce *face*? întreabă Daff.

— Habar n-am, zâmbește larg Daniel, deschizând portiera. Nan? Ce faci?

— M-am săturat de cenușiul ăsta de Nantucket, spune Nan. Voiam puțină culoare și fetele voiau ceva de făcut. Noi credem că arată minunat.

— Nu arată minunat, tati? îi ține isonul Lizzie, văzând-o deodată pe maică-sa, care deschide portiera mașinii. Mami! chiuie ea și, împreună cu Stella, o ia la fugă spre mașină.

— Ghici pe cine-am adus!

Bee le strânge în brațe pe fete, le acoperă de sărutări și se întoarce spre tatăl ei.

— E bunicul!

Dar Evan s-a schimbat la față, a încremenit și e palid ca

un mort.

— O, Doamne! șoptește Bee, simțind că-i stă în inima în loc. Cred că are un atac de cord. Daniel, fă ceva. Ajutor!

Daniel și Nan se reped spre mașină și Nan sare să deschidă ușa, când dă cu ochii de Evan.

— O, Doamne, șoptește ea și își pierde cunoștința, prăbușindu-se în brațele lui Daniel.

Capitolul 24

E ca și cum Evan, Everett sau cum l-o chema de fapt, a așteptat acest moment toată viața, știind toată viața că se va întoarce de unde a plecat, că nu va muri fără s-o mai vadă o dată pe Nan, fără a-și răscumpăra vina, recunoscându-și greșelile și încercând să le îndrepte.

Doar că nu s-a gândit niciodată că avea să se întâmple așa.

Când Bee i-a povestit prima dată despre Nantucket, despre faptul că ea și Daniel aveau să meargă acolo, mai întâi într-un weekend pe care-l câștigaseră, apoi pe vară, Evan aproape simțise că-i stă inima-n loc și știuse atunci că momentul acela era aproape.

Nu se gândise niciodată cum va ajunge din nou în Nantucket, ci se încredințase providenței, acceptase că, într-un fel sau altul, avea să se întâmple, crezuse că e pregătit, că știa ce să spună.

Se pare că s-a înșelat total.

Cu atâția ani în urmă, pierduse totul. Singurul lucru la care se putea gândi, din clipa în care se trezea până în clipa când adormea, era cum să scape din încurcătura în care se afla.

Mai întâi, partidele mici de pocher de pe insulă, apoi cele

de anvergură din New York, unde miza devenea atât de mare, încât punea în joc lucruri pe care nu le avea, un iaht Hinckley care-i aparținea unui prieten, dar era ancorat lângă casa lui, dând falsa impresie că aparține familiei Powell, sume mari de bani inexistenți, bijuterii pe care Everett nu le putea găsi când venea timpul să plătească, căci Nan le ascunsese, prevăzătoare, mai mult spre a le apăra de cetele de străini care le călcau frecvent prin casă, fără a se gândi vreodată că primejdia cea mare avea să vină de la soțul ei.

Se trezea cu inima strânsă de teamă, lua micul dejun cu fiul lui, Michael, și simțea cum crește strânsoarea pe măsură ce veneau facturile, oamenii care cereau să fie plătiți, apeluri de la directori de bancă, cerându-i să-i sune urgent.

Tot ce-i trebuia, își repeta, era un pot de proporții. Mai câștigase până atunci, era de bună seamă doar o problemă de timp până avea să câștige din nou. Va întoarce norocul de partea lui. Trebuia. Ce altă opțiune avea?

Acel joc final, jocul în care tot câștiga, în care i se schimbaseră în sfârșit norocul. Zumzetul, valul de adrenalină și ultima mână, când se uitase la cărți și descoperise că avea full, cea mai bună mână pe care o avusese după luni de zile, genul de mână de care n-ai parte prea des, cel

puțin nu de când se știa el, și știu că, da, câștigase, știu că acesta era momentul pe care-l așteptase.

În joc rămăseseră doar el și James Callaghan și Callaghan era cunoscut pentru obiceiul de a blufa. Everett știa că va câștiga și, fără un cuvânt, împinsese totul spre mijlocul mesei, jetoanele, bancnotele, tot ce avea și mare parte din ceea ce nu avea și arătase triumfător mâna, în timp ce restul bărbaților din acea încăpere tăcută își țineau respirația. Zâmbise, sprijinindu-se ușurat de spătarul scaunului, pregătindu-se să-și adune lucrurile, s-o ia de la capăt cu familia lui, să nu mai joace și să nu-i mai pună niciodată în acea poziție precară.

Callaghan se aplecase înainte și Everett îl privise în ochi, așteptând să-și arunce cărțile pe masă, dar el le întorsese impasibil și, cu toate astea, până în ziua de azi, când se gândește la asta, i se pare că se vedea pe sine ca într-un vis.

Zece, valet, damă, popă și as de inimă roșie. O chintă royală. Lumea se oprise în loc și Everett știuse că viața lui s-a sfârșit. Se ridicase, simțind în continuare că visează, se întorsese acasă și știuse că totul s-a sfârșit.

Ideea îi venise în noaptea aceea, după ce îl sărutase pe Michael, care mormăise și tresărise ușor în somn după ce stătuse ore întregi la fereastră, uitându-se spre port, dând

pe gât o sticlă de whisky.

O privise îndelung pe Nan, dormind adânc, înainte de-a pleca. Îi lăsase un sărut pe buze cu vârful degetelor, ieșise tiptil din casă, la adăpostul întunericului, asigurându-se că nu-l vede nimeni în timp ce se îndrepta spre port, împăturind câteva haine și ceasul tatălui său, lăsându-le pe plajă.

Nan avea să se descurce, știa asta. Era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată și, oricât de greu i-ar fi fost să facă asta, s-o părăsească pe femeia iubită, ea avea să-și croiască drumul cu dinții și cu ghearele din încurcătura în care îi vârase el, avea să treacă peste dispariția lui, avea să ducă în continuare o viață plină și care s-o îplinească.

Iar Michael? Michael, care își adora tatăl, care se ruga să fie luat oriunde se ducea tatăl lui? I se rupea sufletul să-l părăsească, dar era mai bine să plece, era mai bine ca Michael să creadă că tatăl lui a murit decât să știe ce ratat era. Everett spera că Nan nu-i va spune niciodată, nu-i va dezvălui niciodată în ce impas i-a lăsat.

Nu exista nicio alternativă, și-a zis, ghemuit într-un colț al vechiului feribot, cu gulerul ridicat, cu pălăria trasă pe ochi, fără a se uita la puținii pasageri de pe vas de la acea oră matinală, având grijă să nu atragă atenția asupra sa.

A mers până la Hyannisport și a luat o ocazie până în New England, ajungând în final în New Haven. Era un oraș destul de mare pentru a putea rămâne anonim și destul de departe de New York ca să fie sigur că nu va da peste nimeni cunoscut, nimeni din cei care i-ar fi putut pune la îndoială sinuciderea, căci știa că asta va fi impresia generală, știa că e singurul răspuns, singura concluzie logică, mai ales după ce Nan va fi aflat cât datora în total.

În multe privințe, își dorea să fi avut curajul să se sinucidă. Se gândise la asta, Dumnezeu i-era martor, chiar se gândise la asta și, în timp ce așeza cu grijă teancul de haine pe plaja cufundată în întuneric, se întrebase cât de greu ar fi de fapt să pășească în apele înghețate, să se lase purtat de valuri.

N-a putut s-o facă și New Haven s-a dovedit locul potrivit în care să se reinventeze, să devină, din Everett Powell, vâstar al uneia din marile familii de pe Coasta de Est, Evan Palliser din Cape Cod, un bărbat divorțat care se mutase în New Haven spre a-o lua de la capăt.

Spre deosebire de Everett, care fusese crescut în puf și nu trebuise să muncească niciodată, Evan avea să schimbe foaia. Evan avea să stea pe picioarele lui, să-și găsească o slujbă, să ducă, măcar în aparență, o existență a lui, să învețe să trăiască purtând povara vinovăției care îl urmărea

în fiecare clipă.

Mai întâi, trebuia să-și supună demonii. S-a îndreptat spre singurul loc care i-a venit în minte, un loc în care nu mai intrase de ani de zile, un loc despre care credea că n-are nicio semnificație în viața lui.

S-a dus la biserică.

Acolo, pentru prima dată în viață, Evan a căzut în genunchi și s-a rugat să fie iertat. A rămas îngenunchiat până când au început să-l doară genunchii, până când au început să-i trosnească oasele, și s-a rugat să i se arate calea de urmat. În timp ce stătea acolo, în genunchi, neavând decât câțiva dolari în buzunar și neștiind încotro să se îndrepte, unde să înopteze, a simțit o pace pogorându-se asupra lui și a realizat că, dacă ar fi crezut vreodată că o persoană ca el poate avea o experiență mistică, dacă admitea măcar posibilitatea unei astfel de experiențe, era foarte probabil că tocmai avusese una.

Preotul a intrat în biserică la ora cinci, l-a găsit pe Evan încă îngenunchiat, a văzut durerea din ochii lui și l-a luat cu el în spate să-i facă o cafea. Evan a mărturisit că avea nevoie de o slujbă și de un loc în care să stea. Până seara i se oferise un pat în casa familiei McCoughlin și o slujbă la fabrica familiei, unde trebuia să facă broaște de oțel.

Nu spunea prea multe la început. Muncea din greu, își

ținea capul în pământ, își păstra secretele pentru sine. Membrii familiei McCoughlin erau impresionați, mai ales Donald McCoughlin, fiul unor imigranți scoțieni care își întemeiasse afacerea pornind de la zero, care a văzut că Evan avea o anume ținută, o distincție care avea să le fie de folos.

A început să vândă broaștele, urcând rapid la poziția de șef al departamentului de vânzări, cumpărând o casă mică și destul de comună la marginea unui cartier care începea să devină popular, lucrând la ea seara și în weekend, împrumutând de la bibliotecă diverse cărți din care învăța cum să facă traforaj, cum să pună parchet, cum să pună rame de fereastră.

Noaptea se culca și își visa familia, visa că se întoarce la ei, îi regăsește, repară lucrurile, dar veștile despre tragedia familiei Powell ajunseseră până în New Haven și el știa că e mai bine să nu răscolească trecutul, știa că, dacă o face, i-ar răni poate și mai mult pe toți. Făcuse destul rău.

Pocherul încă îl atrăgea, dar nădăjduia că Dumnezeu îl va ajuta să treacă peste ispită și a descoperit că, cât timp mergea la biserică, muncea sârguincios, își făcea de lucru, ispitele se răreau.

Și-a economisit banii și, când a terminat casă, n-a vândut-o, cum ar fi făcut mulți alții, a păstrat-o și a

închiriat-o, a cumpărat alta și, în curând, alta și iar alta.

A văzut-o pentru prima dată pe Margaret acasă la familia McCoughlin, dar a făcut prima dată cunoștință pe îndelete cu ea la o serată dansantă. Nu vrusese să meargă, continua să se simtă vinovat și rușinat la gândul de a se distra, la a face altceva decât să muncească, să-și răscumpere viața de până atunci, dar aceasta era o serată organizată de companie și domnul McCoughlin îi ceruse să participe.

Margaret era fiica domnului McCoughlin și era prima dată, de la Nan, când se uita cu interes la o femeie, când se gândise la altcineva decât la soția lui.

Au stat de vorbă, au dansat o dată și, când el a plecat, ea i-a zâmbit și i-a spus c-ar trebui să socializeze mai des, ar trebui să iasă într-o seară cu ea și prietenii ei, pentru că îl urmărise, se întrebase cum putea fi atât de retras la o vârstă atât de tânără, mai ales că avea, evident, atât de multe de oferit.

S-au căsătorit doi ani mai târziu, Evan știind că astfel devenea bigam, dar spunându-și că totul e în regulă pentru că el nu mai era Everett Powell. Să se căsătorească sub numele de Evan Palliser părea cumva mai acceptabil. Margaret își dorea cu disperare să se căsătorească, o iubea, ce-i drept, și el a văzut în asta, oricât de egoist ar fi părut, o șansă de a fi fericit din nou.

Bee s-a născut la nouă luni după nuntă și, din clipa în care doctorul a ieșit din sala de nașteri să-i spună că are o fetiță, Evan s-a îndrăgostit.

Îl iubise pe Michael, dar situația fusese alta atunci. Fusese un tată dezastruos cu Michael, prea mistuit de patima jocurilor de noroc pentru a-i acorda cu adevărat atenție, plănuiuindu-și constant noul joc, noua strategie, noua șansă de câștig.

A doua oară putea să fie tatăl care nu fusese până atunci, tatăl care, știa el, putea fi cu adevărat. De la început, Bee a fost fata tatii, lumina ochilor lui, fata care nu putea da greș.

Bee n-avea nevoie să-i știe secretele, nu-i puneă întrebări legate de trecutul lui, de cum și unde crescuse, întrebări pe care învățase să le ocolească, să le ignore, dând din mână ca și cum n-ar fi contat, schimbând rapid subiectul, încercând să nu observe durerea crescândă din ochii soției lui.

Mai erau încă nopți în care Evan se trezea în miez de noapte, se dădea jos din pat și se îndrepta pe vârfuri spre bucătăria casei lor impunătoare, în stil colonial, din 1830 – cea mai frumoasă casă din oraș, căci McCoughlin se îmbolnăvisese, iar Evan preluase conducerea companiei, având planuri mărețe de-a o extinde, și se credea că are o

mână de aur –, bea pahar după pahar de whisky, copleșit de rușine în timp ce se gândea la Nan, la Michael, la ceea ce lăsase în urmă.

Înțelesese, între timp, că jocurile de noroc erau un drog pentru el, precum alcoolul pentru un alcoolic, și știa că nu mai poate să joace nici măcar o partidă de pocher, să pună un pariu, căci s-ar fi întors de unde-a plecat, în negura pe care reușise în sfârșit s-o risipească.

Viața sa cu Nan, cu Michael, fusese învăluită în ceață și acum, deși o iubea pe Margaret, exista întotdeauna o frântură din el pe care nu i-o putea dăruia, un colț al inimii lui care-i aparținea lui Nan, un regret pentru viața pe care ar fi putut-o avea dacă n-ar fi dat greș în așa hal.

La început, Margaret a fost fascinată de faptul că el era un mister, că nu voia să vorbească despre trecutul lui, îi povestea despre viața lui, dar referindu-se numai la o viață care începuse în momentul când apăruse, ca din senin, în oraș.

Secretele te costă. Evan n-a fost surprins când Margaret l-a părăsit, a realizat că, subconștient, așteptase de ani de zile să se întâmple asta, parte din prețul pe care știa că va trebui, la un moment dat, să-l plătească.

Nu se mai recăsătorise de-atunci, încercase să aibă câteva relații, întotdeauna cu inima îndoită, iar amintirile

legate de Nan, de ceea ce lăsase în urmă, deveniseră și mai vii odată cu trecerea anilor.

Cu toate astea, nu credea că se poate întoarce, nu înainte ca Bee să pomenească pe neașteptate de Nantucket, moment când a știut că venise în sfârșit timpul.

Nu-i venise să creadă, fusese uluit și înspăimântat când Daniel intrase cu mașina pe vechea alee de la Windermere, se întorsese spre el, gata să-l întrebe dacă e vreun soi de glumă bolnavă, de unde știa, când își ridicase privirea și o văzuse pe Nan. La fel de frumoasă ca ultima dată când o văzuse.

Pălise, văzuse expresia din ochii lui Nan schimbându-se dintr-un salut prietenos într-una de recunoaștere și apoi într-una de șoc absolut.

Se prăbușise încet, ca și cum ar fi văzut o stafie, iar Evan se așezase tremurând, încremenit.

Nan deschide ochii, se trezește pe o canapea în camera de zi. Daniel și Daff sunt aplecați deasupra ei, cu un aer îngrijorat.

— Poftim – Daff îi întinde un pahar de coniac. Ia o gură din asta.

— Eu...

Nan e confuză și, preț de câteva secunde doar, pare mult mai bătrână decât este.

— Mi s-a părut că văd o stafie. Mi s-a părut că l-am văzut pe Everett.

Daff și Daniel schimbă o privire, în timp ce se deschide ușa și în prag apare Bee, urmată la un pas de tatăl ei, albă la față, făcându-le un semn să iasă.

— Unde plecați? strigă Nan.

— Ne întoarcem imediat, spune blând Daniel. Nu-ți face griji.

Iese și se uită mai întâi la Bee, apoi la Evan.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nici nu pot să vorbesc, spune într-un final Bee, cu o voce surdă. Nu-mi vine să cred ce mi-a fost dat să aud.

Evitând privirea tatălui ei, se întoarce și iese, așezându-se repede într-unul din șezlongurile de pe verandă.

— Ce e?

Daniel se uită la Evan, iar acesta începe să-și spună povestea.

— Nan...

La întoarcere, Daniel o găsește pe Nan ridicată în capul oaselor, cu capul sprijinit de canapea.

— E atât de ciudat, murmură Nan. Chiar azi-noapte l-am visat pe Everett, a fost un vis așa viu că n-am știut ce înseamnă și apoi mi se pare că tocmai l-am văzut. Ce crezi că înseamnă asta? Și cine era bărbatul acela? Sau și asta

am visat?

— Nan, mi-aş dori să se fi întors Michael, pentru că n-ar trebui să fiu eu cel care-ţi spune asta. De fapt, nici nu ştiu cum să-ţi spun, dar n-a fost doar o închipuire.

— Cum adică n-a fost doar o închipuire?

— Adică Bee tocmai s-a întors cu tatăl ei, spune, poticnindu-se, neştiind cum Dumnezeu să-i spună. Se numeşte Evan Palliser. Dar tocmai am aflat cu toţii că nu e numele lui de botez...

— E Everett, nu-i așa? șoptește Nan, privindu-l în ochi, simțind că-i dau lacrimile, iar Daniel încuviințează. Unde e?

— E în hol. Vrea să te vadă.

Nan se chinuie să se ridice, să se calmeze, apoi încuviințează, punându-și mâinile între genunchi pentru a le opri din tremurat.

Everett intră, cu ochii ațintiți asupra lui Nan, fără a avea nevoie să se uite la nimic altceva din această cameră, pentru că totul e neschimbat. Mirosul e neschimbat, de ceară și levănțică, de caprifoi, mirosul greu, stătut, al perdelelor vechi, împletite, care îmbracă ferestrele care trag.

Miroase a acasă. O casă pe care a crezut atâta amar de ani că n-o va revedea vreodată. Să se afle aici, să inspire acest miros bine-cunoscut, e șocant, îi copleșește simțurile

cum n-ar fi bănuir nicicând.

Cunoaște la perfecție modelul broderiei de pe scaunele Chippendale la care lucra mama lui în timp ce tatăl lui era plecat la război. Știe care picior al mesei s-a rupt când el și verii lui se alergau prin cameră, copii fiind, și a trebuit să fie lipit de un restaurator de mobilă pe care l-au găsit la Cape.

Știe fiecare tablou de pe perete, fiecare imprimeu, fiecare semn și zgârietură, dar nu se uită la niciunul din aceste lucruri în timp ce se apropie de canapea.

Se uită la Nan.

— Dumnezeule, spune, trântindu-se pe scaun, fără să-și ia ochii de la ea. Ai rămas la fel de frumoasă.

Nan îl privește ținută și apoi îl plesnește peste față, cât de tare poate.

— Ai idee, spune, cu o voce rece, glacială, imperioasă, prin ce am trecut? Ai idee cât m-am zbuciumat? Cât am suferit, trebuind să îmi cresc fiul singură, întrebându-mă ce am făcut de te-am împins la sinucidere, vina pe care am purtat-o toată viața?

— Nu pot decât să-mi închipui, spune Everett cu ochii în pământ de rușine.

— Nu. Nu cred că poți. Nu cred că poți să-ți închipui cum am adormit plângând seară de seară, ani de-a rândul, întrebându-mă cum am putut fi așa un dezastru, ce altceva

aș fi putut face, ce soție îngrozitoare trebuie să fi fost, un om îngrozitor, dacă te-am împins la sinucidere. Și, în timp ce eu mă zbuciumam, uită-te la tine. Probabil că ai avut o viață minunată, ai ridicat pur și simplu ancora, uitând de noi, lăsându-ne să trăim atâția ani în această minciună cumplită...

Și Nan izbucnește în plâns.

— Mamă?

Michael năvălește în cameră și aleargă la maică-sa.

— Mamă? Ce se întâmplă?

Și se întoarce, îl vede pe Everett și se oprește, simțind că îi îngheață sângele în vine.

— O, Doamne, șoptește. Tată?

Capitolul 25

În alte împrejurări, locul acesta ar fi minunat, deși, în împrejurări mai luminoase, Jordana nu știe de ce-ar veni aici când Hamptons e mult mai aproape și mult mai select, pe deasupra.

Jordana adoră Hamptons. Adoră să se dichisească în maiouri Calypso și sandale Miss Trish, în brățări cu diamante înșirate până la cot, pentru că nu știi niciodată peste cine poți da când ieși cina la Nick and Toni's și trebuie întotdeauna să arăți impecabil, pentru orice eventualitate.

Adoră faptul că ar putea să se trezească așezată lângă Jerry Seinfeld de-o parte și Martha Stewart de cealaltă. Adoră că în fiecare seară se succed diverse petreceri, unde ideea e să vezi lumea și să fii văzut, să te îmbraci de gală și să-ți dai coate cu lumea bună, lumea fină.

Nantucketul este minunat, fără îndoială, dar, își spune Jordana, privind cu o urmă de dispreț în jurul piscinei, unde sunt toate modelele fabuloase? Unde sunt sâni siliconați? Unde sunt diamantele, pentru Dumnezeu?

Aceasta nu e o lume pe care Jordana s-o înțeleagă și acum, când nu pare să mai existe vreun motiv să rămână, de-abia așteaptă să plece de-aici.

Dar încotro? Jackson e acasă, așteptând-o, îngrozit de

gândul că despărțirea ar putea fi definitivă, întrebându-se cu ce-a greșit, jurându-și că nu va mai proceda la fel, că va face orice își dorește ea, numai să se împace.

Pentru prima dată, Jordana trebuie să se gândească la viitorul ei. Era convinsă că ea și Michael sunt meniți să rămână împreună, că, atunci când o va revedea, când va afla că așteaptă un copil, va face ceea ce trebuie, se va întoarce la ea și își vor întemeia o viață împreună, așa cum își spuneau în primele zile, pline de elan, ale relației lor.

Noaptea stătea trează ore întregi, plănuiind cum și unde vor trăi ea și Michael. Undeva nu prea departe, destul de aproape de oraș ca să poată ajunge acolo când aveau nevoie, undeva unde puteau deschide un mic magazin de bijuterii, un loc cu o clientelă destul de bogată care să vină să cumpere de la ei, dar îndeajuns de simplu ca Michael să se simtă împăcat.

La Pound Ridge, poate. Sau Katonah. Poate Nyack. Intrase până și pe site-urile cu oferte imobiliare și se uitase la genul de case în care își închipuia c-ar putea locui. Nu ceva în genul vilei spațioase din Great Neck în care locuiau ea și Jackson – cu podele de marmură și scări în spirală –, ci ceva la care visase întotdeauna Michael, o fermă veche cu podele largi de scândură și tavane joase, primitive, cu șemineuri în fiecare cameră, cu câmpuri vaste în spatele

casei. Nu fusese niciodată visul ei înainte de relația cu Michael, dar era dispusă să-și modifice visele de dragul lui, să devină persoana care, credea ea, și-ar fi dorit el să fie.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că n-o să se întâmple. Ce putea să facă acum? Să se întoarcă la Jackson? Să-l lase să creadă că e copilul lui, deși, tehnic, era imposibil? Numai Dumnezeu știa cum avea să iasă din situația asta. Ar trebui oare să-i mărturisească aventura, să-i promită că nu va mai călca niciodată strâmb?

Nu vrea să se întoarcă la Jackson. Vrea să fie cu Michael, dar, dacă nu poate fi cu Michael, poate, cu adevărat, să facă asta pe cont propriu, asta și-a dorit cu adevărat?

Un copil. Nu un accesoriu. Nu un cățeluș ca micul ei bichon maltez drăgălaș, ci un copil care nu putea fi lăsat singur acasă când plecai la cumpărături, nici în mașină, de unde să te privească implorator pe geam, în timp ce luai prânzul la restaurant cu prietenele. Un *copil*.

O, Doamne. Ce-o să se facă?

Jordana se așază pe pat și oftează adânc, mângâindu-și inconștient pânțele. N-o să facă un avort însă. Nu poate. Acesta e un copil pe care l-a conceput cu Michael, cu bărbatul pe care-l iubește, și, dacă nu-l poate avea, poate avea copilul lui. E cea mai bună alternativă și poate că, odată ce se naște copilul, poate că atunci o să se

răzgândească, poate atunci va realiza ce pot avea împreună.

O să aibă un copil, acesta e singurul lucru de care e sigură deocamdată. Se ridică să meargă la baie, clipind șocată, fără să înțeleagă, când vede sângele.

Și izbucnește în lacrimi.

Euforia inițială stârnită de regăsirea mamei ei s-a evaporat rapid. Da, e frumos aici, da, casa asta e destul de mișto, deși miroase a vechi și Jess nu e sigură că-i plac lucrurile vechi, nu e sigură că ar vrea să se așeze cu adevărat pe una din acele canapele tocite de catifea din camera de zi, da, mai e și plaja, dar niciuna dintre prietenele ei nu e aici și, deodată, nu mai pare cea mai bună idee.

Ieri a fost o zi frumoasă. Mama ei era atât de încântată s-o vadă, ceea ce a cam surprins-o, și n-a făcut nicio observație în legătură cu furtul din magazine, i-a spus doar că, atunci când e pregătită să vorbească despre asta, ea o va asculta, fără s-o judece, și apoi a luat-o la cumpărături, ceea ce a fost foarte tare, mai ales că Jess se aștepta să i se facă morală.

Jess știe că a fost probabil expresia vinovăției, dar uite cu ce s-a ales din asta! Un teanc de tricouri, o șapcă de baseball, o bluză de trening, un costum de baie și o

mulțime de scoici și agende și lucruri nostime de la The Hub. Tot ce trebuia să facă era să pună mâna pe ceva și să spună: „O, uite *cât* de drăgălaș e”, iar maică-sa i-l și cumpăra, deși, privind în urmă, realizează acum, a făcut-o, probabil, ca s-o împiedice pe Jess să le ia singură.

Au mers să mănânce înghețată și s-au plimbat prin fața prăvăliilor din port și seara au luat cina acasă cu ceilalți chiriași, deși fără Nan, care se scuzase și mersese la culcare devreme.

Jess era fascinată de Nan. Nu mai văzuse niciodată o persoană ca ea. Era bătrână, dar nu părea bătrână și nu semăna deloc cu bunicile lui Jess, care purtau costume sau treninguri, nu șaluri vaporeoase de mătase în culorile pietrelor prețioase și papuci de satin cu mărgelile prin casă.

Maică-sa i-a zis că Nan e minunată, dar nu păruse așa ieri, deși mama îi spusese că Nan a suferit un șoc puternic și că are nevoie doar de ceva timp să se obișnuiască, dar că, spera, își va reveni în curând.

Între timp, cum ar trebui Jess să-și petreacă vara? Nimeni nu-și poate asculta selecția de pe *ipod* la infinit iară să se plictisească și, chiar dacă e chiar, chiar plăcut să fie iar cu mama.

Jess nu vrea să stea doar cu mama ei, care spune acum că-și ia *toată* vara liber și că vor rămâne aici. Vrea să fie cu

copii de vârsta ei și nimeni de-aici n-are mai puțin de patruzeci de ani.

Poate că n-a fost o idee atât de bună la urma urmei.

Nan o urmărește pe Jess de la fereastra dormitorului, cum stă așezată pe nisip, cu genunchii la piept, jucându-se cu nisipul, adunându-l în palmă și lăsându-l să i se scurgă încet printre degete. Pe Nan o trece un fior își trage pe ea un halat de baie, își pune papucii și o ia încet pe scări.

Nu se simte pregătită să vorbească cu nimeni din casă încă, știe că toți o menajează, își fac griji, că toți vor să știe cum se simte. Cum se simt ea și Michael.

Bietul Michael. Să redescopere că are un tată după atâția ani, să afle că și viața lui a fost o minciună. E și mai rău, poate, pentru Michael, realizează ea, pentru că e atât de sensibil.

Se uitase la Everett după ce acesta încercase să se explice, întrerupându-l cu o voce rece, mai rece decât îl auzise vorbind vreodată, spunând:

— În ceea ce mă privește, nu ești tatăl meu. Nu pot s-o împiedic pe mama să stea de vorbă cu tine, dar eu nu vreau să am de-a face cu tine.

Everett întinsese mâna, încercând să-l rețină.

— Te rog, Michael, spusese, înecat, te rog, dă-mi voie să-ți explic.

Michael se opriase atunci. Îl măsurase de aproape pe Everett, de-abia stăpânindu-și furia.

— Să-mi explici? Vrei să-mi explici? Sigur, mi-ar plăcea să aud. Mi-ar plăcea să aud cum îi explici unui copil de șase ani care adoarme plângând, în fiecare noapte, pentru că i-e *atât* de dor de tatăl lui. Mi-ar plăcea să aud cum îi explici că n-a fost, cum a crezut tot timpul, vina lui, gândind că tatăl lui nu i-ar fi părăsit și nu s-ar fi sinucis dacă ar fi fost mai cuminte, mai ascultător. Poți să-mi explici ce să fac cu durerea, cu vinovăția și cu teama cu care a crescut băiețelul acela? Poți?

Michael se uită lung la Everett, care plânge deschis acum, înainte de a-și pleca privirea.

— Nu. Nu cred.

— Îmi pare nespus de rău, șopti Everett. Eram bolnav. Nu știam ce fac. Și mi-a fost așa de dor de tine. Ani de zile mi-a fost dor de tine, m-am gândit la tine, întrebându-mă ce faci, ce fel de adult ai devenit.

— Ei bine, acum știi, spuse Michael, întorcându-i spatele și ieșind, urcând cu pași împleticiți scările până în camera lui, unde e rândul lui să plângă.

Nan a încercat să vorbească mai târziu cu Michael despre asta, dar ce putea să-i spună, ea însăși încă se clătina.

În miez de noapte a tresărit, a țâșnit în capul oaselor,

trezită de un gând cumplit.

Oare voia casa? De-asta se întorsese? Avea să piardă în sfârșit casa din cauza asta? Desigur. Ce alt motiv avea să se întoarcă după atâta timp?

Nu mai reușise să adoarmă după asta. Rămăsese trează, preocupată de ce-ar trebui să facă, de cum putea păstra casa sau, în cel mai rău caz, s-o vândă și să păstreze banii. Nu-i datora niciun bănuț lui Everett și, dacă exista vreo cale să se asigure că nu va vedea nimic, o s-o găsească.

Acum, în timp ce iese soarele, o observă pe Jess pe plajă și se simte atrasă de ea. E ceva în nefericirea și confuzia acestei copile care pare să oglindească starea ei de-acum și iese, încercând să nu se gândească la faptul că e cât pe ce să piardă tot ceea ce iubește.

— Hei – Daff intră în bucătărie și tresare când dă cu ochii de Michael.

A avut impresia că a evitat-o în ultimele douăzeci și patru de ore și e șocată de durerea fulgerătoare pe care a simțit-o când a realizat această posibilitate.

Plăcere și durere. Plăcerea de a o fi recuperat pe Jess, de a putea să-și petreacă timpul cu ea, fără a trebui să fie în altă parte, fără a trebui să facă altceva decât să se dedice cu totul fiicei ei.

Nu că Jess și-ar fi deschis sufletul dinaintea ei, nu încă,

dar Daff e optimistă și recunoscătoare că ea vrea să fie aici, că s-a întâmplat atât de repede și relativ ușor.

Faptul că se concentrează asupra lui Jess i-a atras atenția de la Michael, de la durerea și confuzia pe care le simte, de la faptul că s-a izolat de toți cei din casă, ieșind în oraș și întorcându-se noaptea târziu, când știe că toată lumea doarme.

Cât de repede acești oameni au devenit parte din familia ei, realizează. Trăind împreună, poate că era inevitabil, dar nici nu bănuia că se va întâmpla asta când a sunat prima dată să se intereseze de camerele cu chirie. Și-a imaginat Windermere ca pe o pensiune în cel mai pur sens al cuvântului, un loc în care oamenii închiriau camere, dar își vedeau de viața lor pe cont propriu în timpul zilei.

Nu visase niciodată că se va simți, din clipa când a pășit în casă, aproape ca și cum s-ar fi întors acasă. Nu visase că va ține atât de mult la oamenii din casă, că se va simți atât de în largul ei printre ei.

Michael își ridică privirea și îi zâmbește sfios.

— Salut. Speram c-o să apari.

— O! Vrei un ceai?

— Nu. Beau cafea. Mersi. Mă gândeam că poate vrei să ne plimbăm puțin. Eu... știu că am fost cam distant și voiam să-ți explic.

— Nu-ți face griji.

Tonul lui Daff e degajat, menit să-i ascundă adevăratele sentimente.

— Știu că s-au întâmplat multe. Nu-mi datorezi niciun fel de explicație. E în regulă.

Își face de lucru umplând ibricul cu apă, evitând privirea lui Michael, ca el să nu vadă ce simte de fapt.

— Te rog, Daff.

El vine în spatele ei și îi pune blând mâna pe umăr și, când ea se întoarce, o strânge în brațe.

— Iartă-mă, îi șoptește și, când se desfac din îmbrățișare, o privește cu o sprânceană ridicată.

— Mergem?

— OK, zâmbește ea. Dar stai s-o găsesc pe Jess.

— E bine, spune el. E cu mama. Muncesc în grădină.

— Cum?

Lui Daff nu-i vine a crede.

— Jess? Muncește? Asta nu e fata mea. Fata mea doarme până la prânz și nu muncește sau nu ajută decât dacă e rost de-o recompensă.

— Ei bine, poate c-au venit extraterestrii și-au schimbat-o în timpul nopții, dar acolo e. Uite.

Michael o aduce pe Daff în dreptul ferestrei și, uluită, ea o vede în depărtare pe Nan sporovăind cu Jess și arătându-i

cum să pună castraveții, dându-se înapoi în timp ce Jess înfinge țărșul și fixează firul, uitându-se la Nan să vadă dacă e bine.

— O, Doamne, spune Daff. Cred că s-ar putea ca mama ta să fie vrăjitoare.

— Există oameni în oraș care spun asta de ani de zile.

— Nu, serios, fiica mea e la pubertate. Urăște totul și pe toată lumea, dar chiar pare, nu-mi vine să cred că spun asta, dar chiar pare că se distrează.

— Probabil că așa și e, zâmbește Michael. Mai ții minte când eram puști și ni se dădea ceva de făcut sau ajutam la treabă sau aveam slujbe în care serveam la mese sau lucram în benzinării? Mai ții minte ce sentiment de împlinire aveam? Acum toți puștii par să lucreze la firmele prietenilor părinților lor și nu e cu adevărat muncă, nu ca munca pe care-o făceam noi. Se simte utilă. Probabil că e un sentiment minunat și ceva nou pentru ea.

Daff își întoarce uimită privirea de la Jess la Michael.

— Mulțumesc, spune. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Se simte *utilă*. Noi nu-i dăm nimic de făcut, nici nu mi-ar trece prin cap să-i dau ceva de făcut prin curte, cum făceam eu. Eu am detestat întotdeauna să fac asta și am crezut că-i fac o favoare, când n-o pun pe ea la lucru și îi plătesc pe cei de la urbanism s-o facă, dar ai dreptate,

oftează Daff. Probabil că de-aici a pornit toată povestea cu furatul. Are nevoie de o altă ocupație. Are nevoie să se simtă utilă.

— Cu siguranță, nu pare nefericită acum.

Se uită amândoi la Jess, care zâmbește timid în timp ce Nan aplaudă încântată.

— Aș zice că arată minunat.

— Mulțumesc.

Ochii lui Dați se umplu de lacrimi.

— Așa e. Și mulțumesc pentru că ai observat-o și ai spus-o. Am vorbit destul despre mine. Voiam să știu cum te simți tu. Mi-am făcut griji pentru tine.

— E ca un coșmar, se încruntă Michael. Jordana, femeia care a venit, este, ei bine, știi cine e. Și se pare că e... înghite în sec.

— Însărcinată, spune încet Daff.

— Da. Cum de-ai știut?

— N-am știut. Mi s-a părut că ar fi calea cea mai la îndemână să te recâștigi.

— Mie nu mi-a trecut prin cap. Și acum nu știu ce să fac.

— Crezi că te vei întoarce la ea? Să mai încercați o dată?

Michael oftează și clatină din cap și Daff nu poate decât să răsuflă ușurată.

— Nu pot, spune el. Ar fi o greșeală. Sunt prea bătrân ca

să trăiesc în minciună.

— O, Michael, spune ea. Îmi pare nespus de rău.

— Știu. Și mie.

— E sigur că e al tău?

Dați se gândește la tocurile înalte, la coafura extravagantă și diamantele opulente. Se întreabă dacă Michael a fost într-adevăr singura ei cucerire recentă.

— Cred că da. Sunt sigur. O cunosc de mult pe Jordana și nu cred că m-ar minți. Deși – pufnește, râzând amar – aș fi zis și că nu e genul care să aibă o aventură.

— Asta aș fi zis și eu despre tine, zâmbește șiret Daff.

— Și eu. A fost un acces de nebunie. Nici acum nu sunt sigur ce mi-a venit.

— Trebuie să spun, spune precaut Daff, nu e chiar genul de persoană alături de care te-aș vedea.

Michael izbucnește în râs.

— Dar cu cine m-ai vedea?

Cineva ca mine, gândește ea. Dar n-o spune.

— Nu știu, dă din umeri stânjenită. Cineva mai cu picioarele pe pământ, cred. O persoană mai naturală.

— O mamă singură, poate? zâmbește larg Michael, iar Daff roșește și se întoarce spre chiuvetă să spele vasele, să-și facă de lucru.

— Apoi mai e și mărunta problemă a apariției tatălui

meu, când se presupunea că e o grămadă de oase pe fundul oceanului.

A, da, se întoarce Daff spre el. Mă întrebam când vei pomeni și de asta.

— Nu părea foarte important, ridică el din umeri și izbucnesc amândoi în râs.

Aștept următoarea bombă, continuă el. Am senzația că nimic din viața mea nu e ce credeam că este, totul s-a schimbat și nimic nu va mai fi la fel. Dacă tot ceea ce credeam că gândesc, toate lucrurile în care mi-am pus încrederea sunt greșite, cum pot să mă mai încred în ceva?

Îți amintești de 11 septembrie? spune el. După ce avioanele au lovit turnurile, apoi știrea de la Pentagon, apoi avionul din Pennsylvania?

Daff încuviințează.

— Așteptam cu toții evenimentul următor, așteptam ca lumea să se sfârșească. Așa mă simt acum. Ca și cum lumea mea s-ar fi sfârșit. Tot ceea ce era adevărat, tot ce îmi dădea un sentiment de siguranță e o iluzie. Cum îmi pot regăsi încrederea?

O privește cu un aer rugător pe Daff.

Cum pot să mă mai am încredere în cineva?

Poți avea încredere în mine. Cuvintele îi stau pe limbă lui Daff, dar nu le rostește, rămâne locului doar, privindu-l, în

timp ce el oftează și își trece mâna prin păr.

Ești un om minunat, își dorește să-i spună. Vei găsi o cale să treci peste asta, vei găsi o cale pentru că ești atât de bun. Ești bunătatea întruchipată, cel mai bun bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, poate. Poți avea încredere în mine pentru că eu am încredere în tine. Pentru că, deși de-abia ne cunoaștem, mi-aș pune viața în mâinile tale. Știu că ai veghea-o.

— Putem să mergem?

— Poftim?

Daff clatină din cap, smulsă din reverie.

— Unde să mergem?

— La plimbare.

— Da, râde ea. Mă duc doar să-mi iau pantofii.

Se plimbă ore întregi. De-a lungul străduțelor cochete din Sconset, pe plajă, fără ca vreunul din ei să fie presat de timp, fericiți să se plimbe și să stea de vorbă, căzând din când în când în intervale de tăcere amicală.

— Cum te simți la gândul c-ai să fii tată? îl întreabă Daff când ajung într-un golfuleț drăgălaș.

— Nu știu.

Michael se strâmbă, gândindu-se la asta.

— Iubesc copiii, dar au fost întotdeauna copiii altora. Nu m-am simțit niciodată pregătit să am proprii mei copii.

— Nu sunt sigură că vreunul din noi e pregătit vreodată să aibă copii, râde ea. Întotdeauna par să te ia prin surprindere. Vei fi un tată minunat, adaugă ea. Dacă alegi să te implic.

— Desigur c-o să mă implic. O, Doamne. Asta va fi pasul următor. Să stau de vorbă cu Jordana și să-i spun cât de mult mă voi implica. N-am de gând să-mi părăsesc propriul copil. N-aș face niciodată asta.

— Știu, spune Daff.

— Vrei să ne oprim puțin?

Michael arată spre un golfuleț aflat puțin mai în față, mai mic, ascuns de dune.

— Sigur.

Deodată devine stânjenitor. Stând amândoi așezați pe nisip, știind ce va urma, neștiind cum să ajungă acolo, neștiind dacă e ceea ce trebuie să facă sau dacă e încă o complicație de proporții într-o viață deja prea complicată.

Se pare că niciunul din ei nu mai are de ales și, în timp ce Michael se apleacă s-o sărute pe Daff, realizează că ea pare singurul refugiu pentru el acum. Cum ar putea să lase în urmă singurul lucru bun din viața lui?

— Acum știu de ce se spune întotdeauna că sexul pe plajă e supraestimat.

Daff își scutură energic nisipul din păr.

— O, mersi! spune Michael.

— N-am vrut să spun *asta*, râde ea, trăgându-și pantalonii scurți și lăsându-l s-o ia în brațe și s-o sărute. Nu asta, murmură ea, privindu-l și zâmbind, nevenindu-i a crede că i s-a întâmplat așa ceva cu un bărbat atât de minunat.

— Asta a fost minunat.

— E prima dată când ai făcut-o după soțul tău?

— Fostul soț, zâmbește sfios Daff. Da.

— A fost bine? întreabă el, emoționat.

— Bine? A fost mai mult decât bine. A fost minunat! Ca mersul pe bicicletă, spune ea râzând. Doar că mai plăcut.

A fost cu adevărat minunat. Mai mult decât minunat. Ca n rai.

Cine m-ar mai putea iubi, își amintește Daff că se întreba în acele prime zile, imediat după ce s-au despărțit ea și Richard. Sâni mi s-au lăsat după naștere, abdomenul mi s-a întins, nu m-am mai epilat cu lunile. Ultima persoană care s-a îndrăgostit de mine a făcut-o când aveam un corp tânăr, ferm, minunat. Când mă puteam îmbrăca în costum de baie în fiecare dimineață, așa cum mă ridicam din pat. Cine m-ar mai iubi acum?

Își închipuise că, atunci când va ajunge să facă din nou sex cu altcineva, va fi stânjenitor la culme, că va trebui s-o

facă pe întuneric.

Cu toate astea, au făcut-o aici, pe plajă, și n-a fost stânjenitor, a fost cel mai firesc lucru pe care l-a făcut vreodată și nu i-a fost rușine de semne, de vergeturi, de părțile lăsate ale anatomiei ei. S-a simțit frumoasă.

Stând în brațele lui, apoi, în timp ce continuau să vorbească încetișor, a realizat că asta înseamnă intimitate. Ceva ce ea și Richard n-au avut. Niciodată. N-au stat niciodată îmbrățișați după ce-au făcut-o, întorcându-se în schimb pe partea cealaltă și adormind după un sărut indiferent de noapte-bună. Sau, la început, dându-se jos din pat și îmbrăcându-se. Asta pare să fie ceea ce a așteptat toată viața.

I se pare cu totul nou și cu totul familiar în același timp. E... ca și cum s-ar întoarce acasă.

Capitolul 26

— Le iau pe fete la plajă.

Daniel le întinde mâinile lui Lizzie și Stellei, iar Bee încuviințează recunoscătoare, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă Michael, și își zâmbesc unul altuia stânjeniți, înainte de a-și întoarce privirea spre mare, cufundându-se în tăcere câteva clipe, după care Bee începe să vorbească.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate când eram mică, murmură ea, într-un final. Aveam o prietenă foarte bună la școală, Sophie, care avea trei frați mai mari. Era atât de palpitant când mergeam la ea acasă. Era o zarvă și o forfotă perpetuă, aveau întotdeauna prieteni în vizită, în timp ce la mine acasă era ca într-un muzeu.

— Ar fi trebuit să vii pe-aici, râde Michael. Și eu sunt singur la părinți sau, cel puțin... credeam că sunt... dar casa asta era întotdeauna plină de lume. Pe-atunci tânjeam după puțină liniște și pace.

— Povestea asta e atât de ciudată, clatină din cap Bee. Nu-mi vine să cred că tata a avut o întreagă viață înainte de noi, că v-a părăsit pe toți. Nu-i seamănă deloc.

— Eu de-abia dacă mi-l amintesc, spune Michael. Vreau să spun, știu toate poveștile și îmi amintesc pozele, dar

aveam șase ani când a... plecat. Devine din ce în ce mai greu să deosebești amintirile de poveștile pe care le auzi sau de pozele pe care le vezi.

— Semenii cu el, spune Bee, întorcându-se să se uite la Michael. Nu mi-aș fi dat seama până acum, dar nu căutam o asemănare. Acum, desigur, îmi dau seama cât de mult semenii cu el, așa cum trebuie să fi arătat când era tânăr.

— Așadar, ce v-a povestit despre viața lui de până atunci? Tot nu înțeleg cum e posibil să fi apărut din neant, iară prieteni, iară familie, iară să-l ia cineva la întrebări.

— Pentru că îi luăm pe oameni pe încredere, cred. Mama a spus întotdeauna că și-a găsit locul în comunitate și și-au închipuit cu toții că a trecut printr-un divorț dureros, fără să aibă copii, că o lua de la capăt în altă parte. Și mai cred că oamenii nu erau atât de deschiși pe vremea aceea, nu considerau că au dreptul să afle totul despre o persoană și, desigur, cum ai fi putut afla atunci?

— Cum era?

— Ca tată sau ca om?

— Ambele.

Michael o privește.

— A fost un tată minunat, spune ea. Nu vreau să te rănesc, nici nu pot să-mi imaginez ce dureros e să crești fără tată, dar poate că încerca să îmi ofere ceea ce n-a

putut să-ți ofere ție, pentru că mi-a fost întotdeauna aproape. Mă distram cu el. Mă lua prin diverse locuri și întotdeauna stătea de vorbă cu mine. Vorbeam și iar vorbeam, îmi explica totul, așa că, atunci când ieșeam cu el, mai ales când eram mică, era o adevărată aventură.

Oftează.

— Eram atât de mândră.

Michael își lasă capul pe brațe ca s-o asculte.

— Când am plecat la școală, cu tata voiam să vorbesc întotdeauna. Părea întotdeauna atât de înțelept. Existau o mulțime de teme pe care ne contraziceam însă. Și el, și mama sunt persoane religioase și eu nu prea le am cu asta, dar întotdeauna stătea să se gândească bine înainte de a-mi da un sfat. Sfatul său era aproape întotdeauna bun.

— Câți ani aveai când a divorțat de mama ta?

— Mai bine zis, ea a divorțat de el. Aveam optsprezece ani. Spunea întotdeauna că s-a săturat de secrete. N-am înțeles niciodată la ce se referea, deși acum, desigur – pufnește ea – înțeleg perfect. Era rezervat cu ea, cel puțin așa spunea ea de fiecare dată, dar eu n-am simțit niciodată asta. N-am simțit niciodată c-ar fi fost altfel decât cald, iubitor și deschis cu mine. Dar tu?

Se întoarce să se uite la Michael.

— Ce-ți amintești?

— Nu prea multe. Îmi amintesc că îmi plăcea să stau cu el. Când era aici, tot ce voiam să fac era să-l ajut la orice făcea. Îmi amintesc că îl adoram ca pe-un erou, deși, în cea mai mare parte a timpului, nu era lângă mine. Când era, părea cufundat în gânduri, cu mintea în altă parte. Îmi amintesc că era iritat adesea.

— Iritat? Tata? Oa!

Bee clatină din cap.

— Nu cred că l-am văzut vreodată ieșindu-și din fire.

— N-am știut lucrul ăsta decât când m-am făcut mai mare, dar ne-a lăsat îngropați în datorii. Mama a trebuit să vândă toate casele de pe proprietatea asta și casa noastră din New York. Aceasta era doar o casă de vacanță, dar a trebuit să ne mutăm aici pentru că era singurul loc pe care-l mai aveam. Obişnuia să joace. A jucat totul, plus - râde amar - o mulțime de lucruri pe care nu le aveam. Luni întregi după ce a... dispărut, ne trezeam la ușă cu oameni care veneau să-și ceară banii.

— Doamne, și ce făcea mama ta?

— De obicei îi invita înăuntru, le turna un pahar de tărie și apoi le spunea povestea ei. De obicei, stăteau la cină și sfârșeau prin a rămâne prieteni. Serios, râde Michael, o parte din cei cu greutate au venit la petrecerile noastre de Crăciun ani întregi după asta.

— Îmi pare nespun de rău, spune Bee, cu lacrimi în ochi. Nu știu ce să spun. Îmi pare nespun de rău că ai crezut că tatăl tău a murit și că eu am avut parte de el în schimb.

— Și mie îmi pare rău, spune Michael. Am crescut cu sentimentul unei asemenea pierderi și acum... mă rog. Acum nu știu cum să mă simt, altfel decât trădat.

— El spune că nu credea că are o altă opțiune, pe-atunci, spune încet Bee. Suferă atât de mult. Vrea să-și răscumpere greșeala față de tine și mama ta, dar nu știe cum s-o facă dacă nu vreți să-l primiți.

— Nu pot. Nu încă.

Michael oftează.

— Pur și simplu nu sunt pregătit.

— Ai putea, cel puțin, să te gândești la asta?

— Da. Aș putea. Aș putea să mă gândesc.

— Te rog, spune Bee. În loc s-o consideri o trădare, ai putea s-o consideri o binecuvântare poate? Că ți-ai regăsit tatăl după atâția ani, că ai o șansă să afli de unde ai venit, înainte să fie prea târziu.

— Nu e atât de ușor, clatină trist din cap Michael. O să încerc. Sincer. Hei...

— Ce e?

— Întinde mâna.

Bee întinde mâna și izbucnesc amândoi în râs.

— la uite, spune încântată.

— Avem mâini la fel.

— Chiar și degetul mic puțin îndoit. Ce ciudat – și stau amândoi să-și privească mâinile, înainte ca Bee să continue. Știu că nu poți considera asta o binecuvântare, spune ea, nu încă, și mie mi-e greu să accept situația, dar e o binecuvântare, într-un fel, să fi găsit ceva ce ți-ai dorit dintotdeauna, mai ales într-un moment când totul e oribil în viața ta, când tot ce considerai valoros și sigur pare să se ducă de râpă.

Michael se întoarce s-o privească.

— Te referi la Daniel și la divorț.

— Da. Și la faptul că e gay, astfel că întreaga mea căsnicie, încă de la început, a fost o minciună. Luni întregi mi s-a părut că nu există nicio lumină la capătul tunelului, că nu va exista niciodată o lumină la capătul tunelului. Până acum.

Michael întinde mâna și o strânge blând pe-a ei.

— Mulțumesc, spune. Și viața mea a fost oribilă în ultimul timp. Mulțumesc că mi-ai arătat o altă perspectivă.

— Există întotdeauna o altă perspectivă, spune blând Bee. Există un motiv pentru care am venit în Nantucket și am închiriat casă, există un motiv pentru care tata s-a întors aici și v-a regăsit.

— Așa cred și eu, spune Michael, râzând ușor. Chiar nimic nu e întâmplător pe lumea asta.

Se gândește la Jordana, la copilul lui crescând în trupul ei.

— Doar că uneori e greu să-ți dai seama care e motivul.

— Convoc o reuniune de familie, spune Nan. M-am îmbolnăvit de griji. Am realizat deodată că încerc să fac totul singură, să iau toate hotărârile de una singură și nu pot să fac totul singură. Am nevoie de familia mea în jurul meu.

Daniel și Daff fac schimb de priviri.

— Păi, țin foarte mult la tine, îndrăznește Daff. Doar că nu sunt sigură că mă pot considera un membru al familiei.

— De-acum poți, spune Nan. În ceea ce mă privește, familia mea e alcătuită din oamenii pe care-i iubesc și mă tem că asta te include și pe tine. Și abia acum încep s-o cunosc pe tânăra Jessica, dar sunt sigură că și tu faci parte din familie.

Jess roșește, dar nu-și poate ascunde bucuria că este inclusă.

— Michael, dragule, nu vreau să spun nimic care te-ar putea supăra. Ani de zile am încercat să ascund adevărul despre tatăl tău, dar a venit momentul să aflați cu toții adevărul...

— A pierdut totul la jocuri de noroc și tu ai fost obligată să vinzi căsuțele și apoi apartamentul din New York?

— A, se oprește Nan. Am crezut că nu știi.

— Normal că știu. Mi-ai spus-o de un milion de ori.

— Da? Întotdeauna am crezut că astfel te apăr.

— Ei bine, ai făcut-o când eram mai tânăr. Apoi îi povesteai oricui intra în casă și eu stăteam pe scări și ascultam.

— Ei bine, oftează ea. Asta e irelevant, de fapt. Ideea e că bănuiesc că s-a întors pentru că vrea Windermere. Nu-mi vine în minte niciun alt motiv pentru care ar apărea aici, din senin. A făcut un lucru teribil, cu atâția ani în urmă. După mine, un bărbat care-și poate înscena propria sinucidere, părăsindu-și soția și copilul fără să se uite în urmă, e în stare să fure o casă pe care o consideră a lui de drept.

— Dar de bună seamă casa e pe numele tău, nu? întreabă Michael.

— Ei bine, nu. Nu m-am deranjat niciodată s-o trec, spune Nan. M-am gândit că e un mod de a cinsti amintirea lui Everett, să păstrez casa pe numele lui. Părea un mod de a-l ține în viață, cumva, deși, când am aflat de datoriile pe care le avea, am fost furibundă. Pur și simplu n-am ajuns niciodată s-o fac.

— O, lisuse, fluieră Michael. Ar putea. Ar putea s-o

revendice.

— Nu! spune Daff. Ești sigur? Cred că orice judecător din țară ar avea rezerve în a-i da casa după ce a fost considerat mort mai bine de treizeci și cinci de ani. Chiar nu cred că aveți motive de îngrijorare. E aici pentru că s-a îmbolnăvit, pentru că e fostul socru al lui Daniel. Habar n-avea că Daniel stă în casa lui, cred că totul e o coincidență.

— Nu există coincidențe, spune ostenită Nan, convinsă că are dreptate. Jessica? Tu ce crezi?

— Eu?

Jess, trântită pe canapea, se ridică în capul oaselor, neobișnuită să i se ceară părerea.

— Da. Crezi că a venit să ia casa sau crezi că e nevinovat?

— Ei bine. Asta îmi amintește de un serial. Soțul s-a întors, numai că nu se prefăcuse mort sau așa ceva, dar s-a întors, pretinzând că vrea să se împace și că-i era dor de familia lui, dar și-a omorât soția și a încercat să fure tot.

— Jess!

Daff e stânjenită la culme.

— Ce e?

— O, nu-ți face griji.

Nan izbucnește în râs.

— Mă îndoiesc sincer că Everett s-a întors ca să mă

omoare.

— Pe ce canal te uitai?

— Lifetime, spune Jess, iar Michael zâmbeste larg.

— Chiar pare o producție Lifetime.

— Eu cred că s-a întors ca să revendice casă, continuă calm Nan, și singura soluție la care mă pot gândi este să vând casa și să ascund banii. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi vând casă, dar prefer s-o vând decât să-l las pe Everett să pună mâna pe ea sau măcar pe-un bănuț din suma obținută din vânzare.

— Cum ascunzi o sumă de bani? îi zâmbeste binevoitor Michael. Nu-i mai poți ascunde, mamă. Cei de la Fisc știu tot. Nu poți să-i transferi într-un cont din străinătate sau într-o bancă din Elveția. Trebuie să declari totul acum. Totul.

— Știu, spune Nan zâmbind. Așa că uite la ce mă gândeam. O vindem în parte pe bani gheață - îndeajuns cât să-mi permită să-mi trăiesc restul vieții fără griji și putem oricând să punem banii într-un seif undeva pe insulă, iar restul banilor îi putem pune într-un cont pe numele tău, dragule. Astfel, Everett n-o să poată să pună mâna pe ei.

— Nu sunt sigură că poți face asta, spune precaut Daff, dar - și trebuie să-și întoarcă privirea când spune restul propoziției - știu că Mark Stephenson își dorește cu

disperare să cumpere casa.

Gata. A zis-o. I-a rostit numele și n-a fost chiar atât de rău. Nu e ca și cum ar fi convins-o pe Nan să vândă Windermere, Nan are de gând să vândă oricum, acum ea s-a asigurat doar că

Mark Stephenson are o șansă, că propriul ei viitor e asigurat.

O sumă de șase cifre. Ar trebui să se simtă încântată de asta. La naiba, ar trebui să se simtă minunat. Dar nu e așa. Se simte josnică și vinovată și, deodată, își dorește să nu se afle în această cameră.

— Mark Stephenson! E persoana ideală! spune Nan. O să-l sun chiar acum.

— Mamă?

Michael se ridică.

— Ești sigură?

— O, Michael...

Ochii ei sunt umbriți de tristețe.

— Deși iubesc această casă mai mult ca orice, la urma urmei, e doar o casă. E mai important să-i am aproape pe oamenii pe care-i iubesc. Îmi propun să-mi iau o căsuță undeva pe plajă, o căsuță rustică, mică și primitoare, care îmi va fi cămin, întocmai cum a fost Windermere. Un loc unde s-o iau de la capăt. Un loc în care să nu existe atâtea

amintiri.

— OK.

Michael se dă înapoi în timp ce Nan se îndreaptă spre bucătărie.

— Oa, se întoarce el spre Daff. Mie nu mi-ar fi trecut nicicând prin cap că a venit după casă. Chiar crezi c-ar putea să pună mâna pe ea?

— Nu știu, spune Daff, evitându-i privirea. Dar mă îndoiesc sincer. Oricum însă, paza bună trece primejdia rea.

— Te simți bine? întreabă Michael.

— Minunat. De ce?

— Pari să te porți ciudat deodată, spune el. Ca și cum te-ar preocupa ceva.

— Sunt bine.

Ea se silește să zâmbească și îl privește.

— Cred că mă preocupă ceva. Am primit un telefon dimineață în legătură cu un client care caută o casă acasă și mă gândesc ce pot să-i arăt când mă întorc.

— Desigur! Mereu uit că ești agent imobiliar. Trebuie s-o ajuți pe mama la treaba asta. Ești persoana cea mai potrivită s-o ții de mână și să te asiguri că Mark Stephenson n-o trage pe sfoară.

— Sigur, spune Daff, dorindu-și ca el să nu fi spus asta.

— Domnul Stephenson?

— La telefon.

— Aici Nan Powell.

— Doamnă Powell!

Vocea lui e sonoră și voioasă la telefon.

— Ce surpriză splendidă!

— S-ar putea dovedi o surpriză încă și mai plăcută, spune Nan. Vreau să vă fac o propunere de afaceri. Speram că ne putem întâlni într-o zi.

— Ăsta-i exact genul de telefon pe care-mi place să-l primesc, spune Mark Stephenson. Ce-ar fi să vă fac o vizită în după-amiaza asta?

— Să zicem la cinci? La ora cocktailurilor. Prepar niște martini.

— De unde știți că e băutura mea preferată?

Nan râde.

— Ne vedem la cinci, domnule Stephenson.

Daniel nu e obișnuit să pună mâna pe telefon și să invite pe cineva la cină, n-a fost niciodată prea bun la chestia asta, de unde și înclinația lui de a rămâne în relații de lungă durată. Cu toate astea, este din nou singur, la un moment dat, va trebui să iasă în lume, să-și trăiască viața ca un bărbat gay fără obligații. Știe că începutul va fi cel mai greu, că, odată ce face primul pas, drumul va fi lin.

Matt este inteligent și amabil și o companie plăcută. Pe

deasupra, e chipeș, haios și drăguț. Lui Daniel îi amintește puțin de un înger păzitor și minimul pe care-l poate face pentru a-i răsplăti bunătatea este să-l invite la cină. Într-un loc drăguț. Într-un loc special. Într-un loc în care Daniel să-i poată mulțumi cu adevărat.

— Mă gândeam la The Pearl, spune el după ce Matt i-a răspuns și au făcut schimb de politețuri. Mă gândeam că poate ai vrea să luăm cina acolo.

— E o întâlnire? zâmbește Matt, de la celălalt capăt al firului.

— Nu! Adică da. Nu știu... este?

— Glumesc, spune Matt. Pari atât de stânjenit. E adorabil. Da, mi-ar plăcea să iau cina cu tine și The Pearl e un loc minunat. Când te gândeași să mergem?

— Când ești liber?

— Dacă aș spune diseară, ai crede că sunt ușuratic?

— Diseară ar fi grozav, râde Daniel. Fetele sunt la Bee. Totul a cam luat-o razna pe-aici.

— Am auzit, spune Matt. Chiar e adevărat că soțul lui Nan, care era considerat mort, a revenit deodată să revendice casa?

— O, Doamne...

Daniel face ochii mari.

— Unde ai auzit asta?

— Nu poți ține niciun secret pe insula asta, spune Matt. Așadar *este* adevărat. Sper că o să ai niște povești bune pentru mine diseară.

— Nu pot să spun nimic.

Căci, oricât de tentat ar fi Daniel să bârfească, îi este loial lui Nan.

— Ne vedem acolo?

— În niciun caz. Dacă este o întâlnire, poți să vii să mă iei.

— OK, râde Daniel. Vin să te iau la opt.

— Mă bucur să te revăd.

Mark Stephenson îi face cu ochiul complice lui Daff în timp ce dă mâna cu ea și ea se cutremură, știind cât de îngrozitor ar fi dacă Michael ar afla, știind cât de greșit i se pare să primească șpagă.

— Casa arată minunat, îi spune lui Nan. S-ar părea că ai dichisit-o foarte mult de când am fost ultima dată aici.

— Puțin, râde Nan, întinzându-i un Martini sec cu măslină. A trebuit s-o pregătesc pentru chiriași. Așadar, încă îți mai place?

— Da.

Mark se apleacă în față, cu un entuziasm vădit în priviri.

— După cum ți-am mai spus, Nan, mi-am dorit dintotdeauna această casă.

— Mi-a plăcut să trăiesc aici, spune Nan. Dar cred c-a venit momentul să merg înainte. Nu sunt pe deplin convinsă, nu încă, cu toate astea, sunt curioasă cât crezi că ar valora casa dacă, ipotetic, m-aș hotărî să vând.

— Ei bine, asta ar depinde de o serie de factori.

Mark Stephenson încearcă să câștige timp, vrând să amâne cât mai mult posibil rostirea unei sume concrete.

— Câte hectare ai aici? Trei?

— Patru, spune ferm Nan.

— Așa. Asta-i bine. Vedere la ocean, acces direct la plajă. Mă interesează pentru mine, ca locuință de familie, dar tot ar trebui să bag o mulțime de bani în ea. Am observat că lipsesc mai multe țigle și ferestrele vor trebui înlocuite.

Odată ce te-apuci de renovat, casele astea vechi se transformă de obicei într-o groapă de bani, așa că aș zice c-ar trebui să investesc cam un milion în ea.

— Un milion de dolari? exclamă Nan.

— Absolut. Asta e prețul inițial, încuviințează el, cu un aer sincer. Majoritatea oamenilor ar demola-o și ar construi altceva în loc, probabil că până la urmă ieși mai ieftin așa, dar eu ador casele astea vechi, întotdeauna mi-am dorit să trăiesc întruna.

— Chiar n-ai dă-râ-ma-o?

Michael nu pare prea convins când Mark Stephenson

clatină din cap.

— De bună seamă, ai lua mult mai mulți bani dacă ai parcela terenul și ai construi, să zicem, trei sau patru case aici?

— Majoritatea constructorilor așa ar face, ai perfectă dreptate. Eu văd casa asta ca pe-un cămin, un cămin care păstrează amintiri minunate și asta nu se poate construi. Pot să-mi închipui copiii crescând aici, urcându-se pe scară ca să ajungă pe terasă, alergând la apă.

Se uită la Nan în timp ce vorbește, încercând s-o convingă, nu-l vede pe Michael uitându-se la Daff și reținându-și cu greu un zâmbet.

— Așadar, cât crezi c-ar face?

— Greu de spus, răspunde Mark. Aș zice că orice sumă între trei și patru.

— Trei și patru milioane de dolari? întreabă Nan, nevenindu-i să creadă.

— Știu. Prețul caselor de pe insulă a crescut enorm.

— Doar atât? spune ea imperios. Spuneți-mi, domnule Stephenson - a revenit la adresarea politicoasă, ceea ce nu e un semn bun - cum se face că proprietatea familiei Cleary, de trei hectare, care a fost demolată ca să se construiască în loc două case uriașe, puse în vânzare amândouă, apropo, la circa cinci milioane fiecare, s-a

vândut cu șase milioane șapte sute? Iar casa Harbinger, de cinci hectare, fără vedere la ocean, s-a vândut cu opt?

— A... se împotmolește el. Nu știu chiar atât de bine casele acelea. Ar trebui să le studiez mai bine. Asta e problema cu prețurile, spune nefericit, mâhnit că Nan și-a făcut temele. Nu voiam să vă spun o sumă pentru că n-am apucat să fac socotelile.

— Ei bine, vă sugerez s-o faceți, spune, veselă Nan, ridicându-și paharul. Noroc.

— Așadar, ce crezi?

Land Cruiserul lui Mark Stephenson demarează în trombă de pe alee, împrôșcând cu pietriș.

— Ce cred? spune încet Nan. Cred că va demola Windermere până să apuc să zic *Sconset*, asta cred. Și că va construi patru case uriașe în loc și o va vinde pe fiecare cu cinci sau șase milioane de dolari, minimum.

Se întoarce și dă cu ochii de Jessica, privind-o cu gura căscată.

— Închide gura, drăguță, că-ți intră muștele în ea. I-am arătat eu, nu?

Și zâmbește încântată.

— Nu-s chiar atât de proastă pe cât par.

Capitolul 27

Acum, când lui Michael îi sună mobilul și vede numărul Jordanei, trebuie să răspundă. Apăsând butonul verde cu inima strânsă, își dă seama că va trebui să răspundă de fiecare dată când îl sună, toată viața de-acum înainte.

Nu-i poate respinge apelul când e mama copilului lui, nu se poate preface că nu există, în speranța că va dispărea. De fiecare dată când sună, toată viața lui, va trebui să răspundă pentru că ar putea fi ceva important. N-a realizat niciodată până acum ce impact va avea acest lucru.

— Michael, sunt Jordana.

— Bună.

O pauză stingheră.

— Ce faci?

— Sunt bine, spune ea. Azi plec. M-am gândit c-ar trebui să te anunț.

Michael simte un val de panică.

— Unde pleci? Cum pot să iau legătura cu tine? Mai avem atâtea de vorbit.

Urmează o pauză, apoi:

— Nu mai avem.

Amărăciunea din vocea ei e limpede.

— Te vei bucura să afli că nu mai sunt însărcinată.

— Poftim? găfâie Michael, neștiind dacă a auzit bine.

— Am pierdut sarcina ieri, minte ea, deși o parte din ființa ei s-a convins că e adevărat, că a avut o menstruație neobișnuit de abundentă, astfel că trebuie să fie adevărat, n-ar putea să fie un ciclu întârziat provocat de motive atât de prozaice ca stresul.

— Așadar, continuă ea, ai scăpat.

— Vorbești serios?

— Da, vorbesc serios, scuipă ea. Înțeleg că o să ieși să sărbătorești.

— Nu... îmi pare rău. Nu mă așteptam să se întâmple asta. De ce nu m-ai sunat? Ești... bine?

— Nu prea. Mă simt groaznic. Și te-am sunat acum, nu? O să-mi treacă.

Și știe că așa va fi, pentru că, oricât a încercat să se convingă că își dorea acest copil, că era un copil conceput din dragoste, a putut în sfârșit să recunoască faptul că neliniștea ascunsă pe care o purtase cu ea în ultimele săptămâni a dispărut.

— Jordana... îmi pare nespus de rău. Îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin asta.

Odată cu ușurarea, Michael simte o anume tristețe, realizând deodată cât de pierdută este Jordana.

Nu din cauza lui, nu din cauza lui Jackson, ci din cauza a

ceea ce este, pentru că e o femeie în căutarea fericirii. Michael vede limpede că, cât timp nu poate căuta în sine, cât timp nu-și poate găsi pacea lăuntrică, ea nu va găsi niciodată răspunsurile pe care le caută.

Dar ușurarea... o, Doamne, ușurarea lui e nemăsurată. După ce-și ia rămas-bun, se întoarce spre Daff, cu o sclipire pe care n-a mai văzut-o în ochii lui de când a apărut Jordana în prag.

— O veste bună?

— Nu-mi vine să cred, spune Michael, trăgând un scaun și așezându-se la masa din bucătărie. Era Jordana. Nu e însărcinată.

Și, copleșit de ușurare, izbucnește în lacrimi.

— Acesta e restaurantul meu preferat, mărturisește Matt, în timp ce el și Daniel intră pe ușa din Water Street.

— Mă bucur, zâmbește Daniel. N-aveau locuri la The Pearl, așa că l-am ales pe acesta pentru că are numai produse organice, care se cultivă aici. Părea să fie perfect pentru tine.

— Este perfect pentru mine. Nici eu n-aș fi putut alege un loc mai bun. Mulțumesc pentru invitație, e un răsfăț.

Îi zâmbește lui Daniel, care își simte inima zvâcnindu-i ușor, cum n-a mai zvâcnit de foarte mult timp.

— Așadar, dă-mi niște detalii picante. Matt se apleacă

Înainte, coborându-și vocea. Ce se întâmplă cu casa?

— Tot ce pot să-ți spun e că zvonul pe care l-ai auzit s-ar putea să fie adevărat.

— Uite pentru ce te întreb, îi mai ții minte pe Stephen și Keith pe care i-ai cunoscut la dineul de la mine?

— Sigur.

— Ei bine, Stephen chiar are bani și îți amintești c-a spus că reședința Powell e singura casă pe care și-a dorit-o vreodată? Știu că, dacă se gândește serios să vândă, el ar vrea cu siguranță s-o cumpere.

— Oare și-ar permite-o?

Daniel nu pare foarte convins.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar prețurile pe-aici sunt astronomice. Cred că proprietatea face câteva milioane.

— Asta nu e nepoliticos, râde Matt. E adevărat. Dar el și-o permite. Știu c-ar fi terminat dacă ar fi vândută altcuiva. Dacă zvonurile sunt adevărate, ai putea măcar să-i spui lui Nan că există cineva interesat s-o cumpere, care ar aprecia-o la adevărata ei valoare, pentru că n-ar dărmă-o, chiar ar renova-o așa cum se cuvine?

— O să-i spun, răspunde Daniel, făcând o pauză înainte de a întreba: Știi ceva despre un tip de pe insulă pe nume Mark Stephenson?

— Antreprenorul? Întreabă Matt.

Daniel încuviințează.

— Un individ nesuferit, din câte aud, deși nu-l cunosc personal. Am considerat întotdeauna că trebuie să-i judeci pe oameni după ce-i cunoști, nu din auzite. El e cel interesat s-o cumpere?

— Poate.

Daniel se foiește stânjenit.

— Logic, spune Matt. Transmite-i doar lui Nan că s-ar putea să nu fie ceea ce pare.

— Mersi, spune Daniel. Paza bună trece primejdia rea.

— În cazul ăsta, da. Se lasă în scaun. Așadar, cât timp mai rămâi pe insulă?

— Încă trei săptămâni, spune Daniel. Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut timpul.

— Nici mie.

E o urmă de dezamăgire în ochii lui Matt.

— Nu-mi vine să cred cât teren mai avem de acoperit în trei săptămâni.

— Teren de acoperit?

— Știi tu, partea în care ajungem să ne cunoaștem. De-abia ne-am întâlnit și bum, dispari înainte să apucăm măcar să aflăm câte ceva unul despre celălalt.

— Ce vrei să știi? zâmbește Daniel.

Îi place cât de direct e Matt, îi place că nu se ascunde

după deget. Cu cât se uită mai mult la el, cu-atât mai drăguț i se pare. Îi place că Matt are ochi inteligenți, care se încrețesc când zâmbește. Îi place că are antebrațe puternice, bronzate, acoperite de păr auriu, deschis de la soare. Îi place că Matt este interesant și, s-ar părea, interesat de el.

Îi place nu numai că e atras de Matt, ci că are dreptul să fie atras de Matt. Nu trebuie să se simtă vinovat, ca și cum ar fi ceva în neregulă cu el. Nu trebuie să se ducă acasă și să se flageleze mental pentru că nu e la fel ca orice alt soț din oraș.

Matt se apleacă în față, cu un zâmbet.

— Spune-mi cum ar arăta întâlnirea ideală pentru tine, spune el. Și apoi hai să vedem dacă putem s-o punem în practică.

Pasiunea lor e atât de intensă, sunt atât de stârniți, încât Daniel respiră cu greutate, până când Matt îl împinge la o parte.

— Ce s-a întâmplat? găfâie Daniel, căci de-abia s-au așezat pe canapeaua lui Matt, de-abia au început să se sărute.

Matt oftează.

— O, Doamne...

Își îngroapă capul în mâini.

— Ce e?

— Nu știu cum să-ți spun, începe încet Matt.

— *Ce e?*

Daniel îl privește, cu o sclipire în ochi.

— Ești *hetero*.

Matt izbucnește în râs.

— Nici vorbă. Dar sunt homosexual declarat de ani de zile, dintotdeauna. Am avut mai multe aventuri decât cinele pe care le-ai gătit tu, probabil, și n-ar trebui să fac asta. Știam c-o să se întâmple asta, Doamne, mi-am *dorit* să se întâmple asta, dar acum...

Expresia i se îmblânzește când întâlnește privirea lui Daniel.

— Acum nu mai pot. Nu-mi mai doresc asta. Nu, nu-i adevărat - clatină din cap, zâmbind ușor. Îmi doresc asta, dar nu pot să mai am aventuri de-o noapte. Nu pot.

— Cine zice că asta e o aventură? întreabă Daniel, confuz.

— Eu, spune trist Matt. Eu, numai pentru că am cunoscut prea mulți bărbați în situația ta. Suntem în puncte foarte diferite ale vieții noastre. Eu sunt gata să mă așez, să-mi găsesc partenerul de viață, să cultiv trandafiri în fața ușii și să mă cuibăresc în casă cu papucii, câinele și bărbatul meu. Tu ai nevoie să experimentezi, să te distrezi, să-ți faci de

cap înainte de a fi pregătit pentru asta. Nu-mi doresc nimic mai mult acum decât să mă culc cu tine, dar m-aș implica prea mult și aș sfârși prin a fi rănit. Ca să nu mai spun, adaugă trist, că tu pleci în trei săptămâni.

— Nu te-aș răni, spune Daniel, privindu-l drept în ochi pe Matt. Dacă vreunul din noi va fi rănit, acela voi fi eu.

— Nu, spune Matt. Cred că ești minunat. Cred că ești exact genul de bărbat pe care l-am așteptat, dar nu e momentul potrivit pentru noi. Tu trebuie să-ți faci de cap și apoi, poate, vedem ce se mai întâmplă, dacă, desigur, te vei întoarce vreodată în Nantucket.

— Ai putea să vii tu în Connecticut, sugerează Daniel.

— Aș putea, spune Matt. Și poate c-o s-o fac.

— O, Doamne, geme Daniel. Abia așteptam să te văd fără haine.

Matt izbucnește în râs.

— Sunt sigur c-o să mă vezi, numai că nu în seara asta. Expresia sa redevine serioasă.

— Să știi, Daniel, refuz nu pentru că nu îmi placi, ci pentru că îmi placi prea mult.

— Sper că ne vom mai revedea cât timp rămâi pe insulă, că ne vom cunoaște mai bine, că vom vedea poate dacă merită să ținem legătura, pentru că, Dumnezeu știe, oamenii vin și pleacă de-aici iară să mai dea vreun semn.

— Eu o să-ți dau un semn, spune Daniel. Fără îndoială. Mulțumesc, Matt. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de sincer, atât de direct. N-aș fi putut să fac nimic din ce-am făcut fără tine.

— Ba da, ai fi putut, spune Matt. Doar că e mai ușor când ai sprijinul cuiva. Haide, spune, clătinând din cap. Ar fi mai bine să pleci, înainte să mă răzgândesc.

— Ești sigur?

Daniel ridică din sprâncene, flirtând, poate pentru prima dată în viață.

— Nu, râde Matt. Dar cred că asta trebuie să facem. Nu uita s-o avertizezi pe Nan în privința lui Mark Stephenson și s-o întrebi dacă Stephen poate lua legătura cu ea.

Mark Stephenson refuză paharul de Martini pe care i-l oferă Nan. De data asta, e o întâlnire de afaceri, nu se mai prefac c-ar fi o vizită de curtoazie sau că el ar fi un tip drăguț care pur și simplu îi face o favoare lui Nan din preaplinul inimii lui.

Crezuse că Nan era ultima reprezentantă a unei rase pe cale de dispariție, ceea ce, în multe privințe, chiar e, dar s-a înșelat amarnic când și-a închipuit că trăia atât de izolată în casa ei de pe deal încât nu cunoștea adevărata valoare a unei proprietăți pe insula Nantucket în anul de grație 2008.

Sau când și-a închipuit că Nan va crede că-și dorește

casa pentru familia lui, că va fi cumva mai ușor de abordat dacă își închipuia că nu va dăruia casa.

Desigur c-o s-o dăruie. N-a închis un ochi, în ultimele nopți, gândindu-se la banii pe care i-ar putea scoate din proprietatea familiei Powell. Ar putea construi patru, poate chiar cinci case acolo. Case uriașe din piatră, cu toate dotările, pe care putea să le vândă lejer la șase-șapte milioane fiecare, obținând un profit uriaș, chiar și după cheltuielile de construcție, care au crescut acum, ca toate celelalte costuri, în urma inflației.

Ar construi ceea ce-și doresc toți proaspăt îmbogățiții mai nou. Versiunea lor asupra unei case pe plajă, dar pentru milionari. Piscine, alarme care să le asigure siguranța copiilor mici, bucătării echipate cu de toate, deși rareori soțiile chiar gătesc.

Subalternii lui deja sunt aliniați, gata să demoleze casă, a avut câteva conversații preliminare cu arhitectul cu care colaborează, anunțându-l confidențial că se pregătește un proiect uriaș în Sconset, pe faleză, că ar trebui să înceapă să se gândească la modalități de a parca o proprietate de circa nouă pogoane în loturi pentru construcții.

Arhitectului nu i-a trebuit mult să-și dea seama la ce casă se referea, deși, desigur, nu s-a rostit niciun nume.

Va trebui să-i plătească prețul pieței lui Nan, s-a convins

de asta, dar acest proiect l-ar putea face un om foarte bogat. Acest proiect l-ar putea ajuta să urce pe culmi, alături de cei mai bine cotați antreprenori de pe insulă, i-ar putea asigura o viață fără griji de-acum înainte.

— Am făcut calculele, spune, așezându-se pe canapea lângă Nan și scoțând un teanc de hârtii. Ai dreptate în privința celorlalte proprietăți și a prețurilor cu care s-au vândut. Am adunat date despre toate proprietățile din Sconset care s-au vândut în cursul anului trecut și sunt dispus să le studiem împreună, să discutăm prețurile și dacă au fost îndreptățite și de ce au obținut cât au obținut pe ele.

După o oră, Nan lasă din mână al doilea pahar de Martini și se uită la Mark Stephenson.

— Domnule Stephenson, zâmbește ea. Mulțumesc. Tot ce-mi spuneți e fascinant, dar sunt sigură că v-ați gândit la o sumă. Eu... noi... – se uită la Michael și Daff – am vrea foarte mult s-o auzim, presupunând, după cum cred că știm cu toții, că veți demola Windermere și veți construi mai multe case în loc.

El nu se ostenește s-o contrazică, doar inspiră adânc.

— Ei bine, cred că, bazându-ne pe calcule, reședința Harbinger e cea mai apropiată. Deunăzi ați punctat că nu are vedere la ocean, ceea ce, evident, casa asta are, dar

aceea acoperă totodată o suprafață mai mare.

— Cu 0,8 hectare mai mult, spune disprețuitor Nan. Aș zice că nici contează.

— Însă contează, încearcă timid Mark Stephenson. Pe o insulă, fiecare centimetru pătrat contează. Dar, după cum știți, reședința Harbinger s-a vândut cu opt și, ținând cont de vederea la ocean de-aici, aș vrea să vă ofer opt milioane cinci sute de mii.

Se lasă tăcerea. Daff și Michael studiază amândoi chipul lui Nan, încercând să-i ghicească reacția, dar nu pare să existe nicio reacție. Ea se ridică, își toarnă încă un Martini, se întoarce să-l înfrunte pe Mark Stephenson, părând deodată nu doar mai înaltă, ci și mai sigură pe sine, ținându-se dreaptă și privindu-l în ochi.

— Domnule Stephenson, îi spune, zâmbindu-i fermecător. Ai părut să mă iei de proastă deunăzi. Acum mă insultă făcând același lucru.

Mark Stephenson se îmbujorează ușor, apoi oftează.

— Doamnă Powell... își înalță mâinile rugător. Îmi cer scuze. Cât doriți pe casă? Care e prețul dumneavoastră?

— Zece milioane, spune calm Nan, ca și cum ar spune zece dolari. Două milioane bani gheață.

— Zece milioane?

Nu pare fericit.

— Zece milioane, repetă ea. Și eu mi-am făcut lecțiile, domnule Stephenson, și cred că zece milioane este un preț de piață îndreptățit pentru o proprietate pe care îmi închipui c-o veți vinde pe multe, multe milioane.

— Nu chiar *atât* de multe milioane, gâfâie el. Am nevoie de timp să mă gândesc. Lăsați-mă să mă duc să fac niște calcule. O să iau legătura cu dumneavoastră în cursul zilei de azi. Pur și simplu nu știu, clatină el din cap. Nu știu dacă o să-mi iasă calculele.

— Vă conduc, spune Daff.

Nu poate s-o facă, realizează ea. Nu poate lua bani de la el, n-ar putea trăi cu gândul c-a făcut asta, n-ar putea avea liniște în relația ei cu Michael, știind că i-a ascuns ceva.

Căci deja, de pe-acum, știe că relația ei cu el e deosebită, știe că nu e ceva ce se va sfârși la sfârșitul verii. Există o intimitate, o sinceritate în relația lor, care e ceva cu totul nou pentru Daff, astfel că știe că a găsit ceva care va dăinui.

Camera Jessicăi e la capătul holului, astfel că, noaptea, când casa e cufundată în somn, Michael s-a strecurat în camera lui Daff, mângâind-o pe păr uneori ca s-o trezească, strecurându-se sub pătură și cuibărimdu-se în spatele ei.

Nu realizase până acum cât de mult i-a lipsit compania cuiva. Nici măcar nu e vorba de sex, de actul fizic, ci de

intimitate, de mângâieri, de orele petrecute împreună în pat după, stând de vorbă.

Îi lipsește, mai precis, pentru că n-a simțit niciodată legătura asta cu Richard. Așa și-a închipuit întotdeauna că va fi căsnicia ei, când era tânără și încerca să-și imagineze cavalerul pe cal alb, cum va fi, cum va fi relația dintre ei.

Și-a închipuit pe cineva care-o va adora, întocmai cum avea să-l adore ea. Care adormea strângând-o în brațe, care stătea în pat lângă ea, vorbind despre câte în lună și în stele.

Când Richard nu i-a oferit asta, Richard care se rostogolea de deasupra ei sărutând-o rapid, înainte de a-i întoarce spatele și a adormi pe dată, a uitat de visele pe care le avusese cândva, a încercat să se convingă că îi ajungea ceea ce avea.

Doar noaptea trecută, în pat cu Michael, și-a amintit de durerea provocată de divorț. Durerea de a descoperi că Richard era îndrăgostit de altă femeie, greul de a fi pe cont propriu, de a trebui să înfrunte totul pe cont propriu, după ani de zile în care Richard se ocupase de tot.

La acel moment, își închipuise că nu era, că nu putea să fie nicio lumină la capătul tunelului, nu-și putea imagina că va veni un moment în care ar putea fi fericită sau împăcată din nou.

De fapt, nu era sigură ce însemna pacea, ce altceva decât ceva ce crezuse că are, în mod greșit, știe acum, pentru un scurt răstimp, la începutul căsniciei ei.

Noaptea târziu, în brațele lui Michael, știe acum ce înseamnă pacea. Michael o liniștește, îi dă o senzație de siguranță, o face să se simtă ca acasă, într-un mod cu totul nou. Acum înțelege de ce s-a întâmplat divorțul, de ce a trebuit să treacă prin acea durere pentru a cunoaște în sfârșit plăcerea.

În niciun caz n-are de gând să distrugă totul începând relația cu un secret și îl conduce pe Mark Stephenson spre ieșire, gata să-i spună că nu poate accepta banii.

— Înțelegerea noastră nu mai e valabilă, spune Mark Stephenson cu amărăciune pe un ton scăzut, în timp ce traversează holul.

— Poftim?

Era gata să spună același lucru, dar e șocată că el i-a luat-o înainte.

— Nu-ți dau niciun procent din afacere, spune el. Îmi pare rău dacă ești dezamăgită, dar ideea era s-o convingi să-mi vândă la un preț bun. Zece milioane e o avere. E cât ar obține pe piața liberă, nu cât mă așteptam să plătesc într-o înțelegere privată, la adăpost de piață, mai ales într-una intermediată de tine pe șestache.

— Asta e complet lipsit de etică, spune Daff, nu pentru că s-a răzgândit, ci pentru că nu-i vine să creadă că acest bărbat fermecător, modest, s-a transformat deodată într-un diavol.

— Așa e-n afaceri, mă tem, spune el, ieșind, urcând în mașină și trântind portiera.

În birou, sprijinit de perete, stă Michael, căruia i-a pierit culoarea din obraji. Și el a descoperit alături de Daff ceva ce nu credea că va descoperi vreodată. Alinare, destindere, pace. Nu seamănă cu niciuna din relațiile pe care le-a avut până acum, cu cât o vede mai des, cu-atât își dorește mai mult s-o vadă.

Dar ceea ce tocmai a auzit îl îngrețoșează. A crezut c-o cunoaște, a crezut că este un om bun, dar se pare că, încă o dată, s-a înșelat amarnic. Se întoarce și pășește din nou în camera de zi, cu picioarele și inima de plumb, împovărat de dezamăgire și tristețe.

Capitolul 28

Bee a devenit taciturnă de când a aflat secretul tatălui ei și, în atât de multe sensuri, lui Everett i se rupe inima la gândul că a împovărat-o și mai mult pe Bee.

Nutrise întotdeauna speranța naivă că, atunci când se va putea întoarce în Nantucket, pentru a o revedea pe Nan și a-și cere iertare pentru tot, ea îl va primi cu brațele deschise, va înțelege că a făcut-o pentru că era un om disperat, un alt om decât cel care îi stă dinainte azi. Deși știa că i-ar putea fi greu să-l ierte, nu se îndoia că-l va ierta.

Nu se gândise niciodată la ce efect va avea acest lucru asupra lui Bee. Draga lui Bee, Bee pe care a încercat toată viața s-o apere de suferință. Mai întâi s-o vadă trecând printr-o despărțire, aflând că soțul ei e homosexual – nu că ar fi fost vreo surpriză pentru Everett, care a bănuțit acest lucru de când l-a văzut prima dată pe Daniel –, și acum să afle că tatăl ei a spus o minciună cumplită, una de care a încercat s-o apere, pe care a încercat s-o ascundă în timp ce-și întemeia o nouă viață.

Bee l-a evitat de când a aflat. Desigur, a fost în preajma lui, l-a îngrijit, l-a hrănit, l-a ajutat să se îmbrace, l-a lăsat să se joace cu fetele, dar n-a mai fost în stare să se uite la el, n-a mai stat de vorbă cu el. Când încerca să stea de

vorbă cu ea, ea clătina din cap, spunând că nu e pregătită, retrăgându-se ore în șir în dormitorul ei, de unde nu se auzea decât sunetul tastelor de la computer.

Astăzi le ia pe Lizzie și Stella la plaja pentru copii. Se joacă două ore pe terenul de joacă, dându-le în leagăn mai mult decât le-ar da mama sau tata, cumpărându-le sandvișuri, înghețate, acordându-le toată atenția lui, pe care ele o sorb încântate, ca niște pisicuțe care beau lapte.

De-acolo la atelierul de la muzeul balenelor – astăzi îi învață să facă sculpturi din bucăți mari, ovale de săpun alb – și în sfârșit înapoi acasă, când Everett nu mai poate amâna momentul, căci fetele sunt obosite și vor la mama.

Intră și-o găsește pe Bee în bucătărie și, pentru prima dată, parcă, după săptămâni în șir, după doar câteva zile, de fapt, Bee îl privește în ochi.

— Îmi pare rău, tati, spune.

El își întinde brațele și Bee vine spre el, lăsându-l s-o îmbrățișeze.

— Îmi pare rău, șoptește ea. Pur și simplu a fost un șoc atât de mare. Aveam nevoie de timp să mă obișnuiesc, să mă gândesc la tot, să asimilez ce s-a întâmplat.

— Și mie îmi pare rău, spune el. Îmi pare rău că te-am mințit, că nu ți-am spus adevărul, și îmi pare rău că a trebuit să afli așa.

— Am impresia că e un vis sau un film, oftează Bee. Ceva ce li se întâmplă altora, nu mie. Nu nouă.

Everett nu spune nimic, își privește mâinile doar.

— Am un frate! spune Bee. Mă rog, frate vitreg. Mai știi cum vă imploram pe tine și mama să mai faceți un copil pentru că îmi doream frați și surori?

Everett zâmbește amintindu-și de Bee, cu bucle aurii și ochii mari, cu obrajii bucălați, urcându-i-se în brațe și întrebându-l dacă are un copilaș în burtă, pentru că ea l-a rugat pe Moș Crăciun să-i aducă un frate și se gândea că poate îi pregătește unul.

— Nu-mi vine să cred că am un frate, spune Bee aproape pentru sine.

— Fetelor?

Lizzie și Stella se fugăresc în jurul mesei din bucătărie.

— Ce-ați zice să vedem un film? Am *Magie în Manhattan*.

— Ura! strigă fetele, iar Bee le duce în cealaltă cameră și le așază în fața televizorului, ca să poată vorbi în liniște cu tatăl ei.

— M-am gândit mult, îi spune Bee lui Everett, odată ce fetele sunt absorbite de film. Știu că s-ar putea să fie... neașteptat, dar cred că ar trebui să rămânem aici o vreme.

— în Nantucket?

Everett e șocat.

Bee încuviințează.

— Există mai multe motive. Eu... drept să spun, nu pot să îndur gândul de a mă întoarce acasă și de a deveni subiect de bârfe. Toată lumea va afla despre Daniel și eu nu pot îndura, pur și simplu nu pot îndura gândul de-a mă întoarce acasă.

— Nu poți fugi la nesfârșit, spune sec Everett.

— Tu știi cel mai bine, spune blând Bee. Poate că fug puțin, dar mă simt liniștită aici, mă simt acasă, cum nu m-am simțit niciodată în Westport. Am început chiar să scriu.

— O, Bee!

Chipul lui Everett se luminează.

— Scriai atât de frumos, n-am putut niciodată să înțeleg de ce te-ai lăsat de scris când te-ai căsătorit.

— Nu simțeam că am o poveste de spus, explică Bee. Acum, cred că unul din avantajele nevăzute ale acestei traume este că am descoperit deodată că am atât de multe de spus.

— Te superi dacă te întrebi ce scrii?

— O autobiografie, zâmbește Bee. A început ca un jurnal, în care scriam prin ce-am trecut cu Daniel, apoi, deunăzi, când am aflat despre tine, n-am mai fost în stare să mă opresc din scris.

— Sunt încântat, spune încet Everett, cu lacrimi în ochi.

Ai avut întotdeauna o pasiune și un dar pentru scris. Sunt încântat la culme că ți-ai redescoperit acea pasiune.

— Și eu, spune încet Bee. Uitasem ce înseamnă pentru mine, ce senzație de eliberare îmi dă. Am scris despre căsnicia mea, despre cum l-am cunoscut pe Daniel, despre acele zile de la început. Cu cât îmi amintesc mai multe, cu atât mai greu îmi e să cred că n-am știut.

— N-ai văzut semnele, spune Everett. Te înțeleg. Nu te chinui din cauza asta.

— Dar le-am văzut, oftează Bee. Desigur că le-am văzut. Erau limpezi ca bună ziua, doar că am ales să le ignor, să mă prefac că, dacă nu mă gândesc la ele, dacă nu le recunosc cumva, vor dispărea pur și simplu.

— Cred că se numește a-ți vârî capul în nisip, zâmbește Everett. Sunt un soi de specialist, așa că știm de unde ai moștenit asta.

— Și apoi mai ești și tu, spune Bee. Și Nan. Michael. Sunt entuziasmată că am reînceput să scriu, că am aflat despre această parte a familiei și despre tine, despre cine ești cu adevărat. Simt...

Face o pauză.

— Simt că am revenit la viață. Mă simt ca și cum aș fi fost atât de mult timp sub apă și deodată mă simt vie, încântată...

Se întrerupe.

— Vrei să rămâi aici să scrii?

— Da. Să scriu și să stau pe malul mării și să aflu cine ești, cine ești cu adevărat, și de unde vii. Cred că ar trebui să rămâi și tu cu noi aici.

— E o propunere interesantă, spune Everett. Dar nu sunt dorit aici. Atât Nan, cât și Michael, i se pune un nod în gât spunând acest nume, mi-au declarat asta destul de limpede deunăzi.

— De-abia au aflat, spune Bee, punându-i o mână pe braț. Reacția lor a fost una perfect firească. Lasă-i să respire puțin, dă-le puțin timp să se obișnuiască și o să vrea să rămâi, sunt sigură.

— Mulțumesc, Beezy, zâmbește el. Te înțeleg când spui că te simți împăcată aici. Am visat ani de zile la Nantucket, dar până și în visele mele uitasem cât de fermecător e locul ăsta. Și eu am o senzație de pace, acum că m-am întors acasă.

— Țsta e căminul tău, nu-i așa? spune Bee. Vreau să spun, adevăratul tău cămin.

— Așa e, zâmbește el. Familia Powell a trăit generații întregi pe această insulă, a contribuit la majoritatea activităților de construire și renovare a clădirilor pe care le vezi astăzi.

— Vrei să-mi povestești despre familia ta?

Bee are lacrimi în ochi.

— Despre bunicii mei. Am unchi și mătuși? Cine suntem noi? De unde vin cu adevărat?

— Aștept de-o viață să-ți povestesc, spune, realizând deodată că e adevărat.

Crezuse că-și poate pierde identitatea, că se poate reinventa în toți acești ani, dar nu poate niciodată să uite cine este.

Pentru prima dată după ani de zile, nemaitrăind în minciună, simte că poate respira.

— Unde e Jess?

Întrebarea lui Daniel o face să tresară pe Daff, care, cufundată în gânduri, pictează o acuarelă delicată a casei.

— S-a dus în oraș cu Nan, spune Daff. Cred că amândouă aveau poftă de înghețată, râde ea.

Daniel clatină din cap și zâmbeste larg.

— Ce prietenie neașteptată. Cine ar fi crezut că o adolescentă se va simți în largul ei cu Nan?

— Cred că, teoretic, e neașteptată, dar eu o înțeleg, spune Daff. Îmi amintesc cum eram eu în adolescență. Îmi detestam părinții, dar îi adoram pe alți adulți care mă tratau de la egal la egal, care se opreau să mă asculte, care apreciau ce aveam de zis.

— Nan fără îndoială o tratează de la egal la egal, râde Daniel. Cred că habar n-are că Jess are doar treisprezece ani. Așadar, știi cumva când se întoarce Jess? Voiam s-o rog să stea cu fetele.

Daff întoarce capul.

— Tocmai m-a sunat Bee. Vrea să iasă cu tatăl ei în după-amiaza asta, cred c-o să-i facă turul insulei, să-i povestească despre familia lui. Voia să stau eu cu fetele, dar eu am alte planuri.

— Cu minunatul Matt?

— Suntem doar prieteni, spune repede Daniel.

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

Dați se uită în altă parte, apoi îl privește pe Daniel cu un zâmbet larg.

— Dar chiar este minunat și nu-i nimic rău în faptul că sunteți doar prieteni.

— Mai puțin când unul din noi își dorește mai mult.

— Care din voi? Tu?

Daniel pare spăsit.

— Așadar, care-i problema? Pare să te adore.

— El vrea o relație și nu e sigur că eu sunt pregătit pentru asta.

— Și ești?

— Nu știu. El crede că sunt abia la început, că am nevoie

să-mi fac de cap înainte de a mă așeza și că, dacă se implică, va avea de suferit.

Daff încuviințează, pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— Nu sună absurd.

— Știu, oftează Daniel. E doar al naibii de greu și e din ce în ce mai greu de fiecare dată când îl văd.

— Pentru că vrei să sari pe el? râde Daff.

— Să sar pe el? Daniel izbucnește în râs. Ei bine, da. Cred că da.

— Așadar... să stea cu fetele. Jess ar trebui să se întoarcă într-o jumătate de oră. Cred că e o idee minunată. Le adoră pe Lizzie și Stella și e o persoană responsabilă. Asta ar putea fi activitatea ideală pentru această vară.

— Așa ziceam și eu. Vrei s-o sun pe Bee și să-i propun asta?

— O sun eu. De îndată ce se întoarce Jess și vorbesc cu ea.

— Să fiu babysitter de-adevăratelea?

Lui Jess nu-i vine a crede.

— Pe *ban*?

— Desigur, spune Daff. Nimeni nu-ți cere să muncești pe degeaba.

— Fetele te adoră deja, o încurajează Daniel. Lizzie m-a întrebat ieri dacă n-ai putea fi noua lor soră mai mare.

Lui Jess îi sclipesc ochii de încântare.

— Am vorbit cu Bee, spune Daniel, și a zis că se gândește, dacă te interesează, să-ți ofere o slujbă de luni până vineri, timp de patru ore în fiecare după-amiază.

Se întoarce spre Daff să-i explice.

— Bee s-a apucat din nou de scris și, deși tatăl ei vrea să stea cu fetele cât lucrează ea, ea crede că-i un efort prea mare pentru el, având în vedere problemele lui de sănătate.

Se întoarce din nou spre Jess.

— Bee o să fie acasă, așa că de fapt trebuie doar să te joci cu fetele. Să le duci la plajă sau la lac, să ai grijă de ele cât lucrează ea. Se gândește să-ți dea cinci dolari pe oră.

Jess face un calcul rapid în minte.

— O sută de dolari pe săptămână? exclamă ea. Vorbești serios?

— Absolut, spune Daniel.

— O, Doamne!

Jess începe să chiuie și să sară, îmbrățișându-și mama de bucurie.

— Sunt atât de mulți bani! N-am mai avut niciodată o slujbă adevărată!

— Asta înseamnă da? întreabă Daniel.

— Da! Da! Da! spune Jess. Când pot să încep?

Daff râde împreună cu ea, încântată să-și vadă fiica atât de bine dispusă. E ca și cum ar fi recăpătat-o pe Jess de odinioară, pe adevărata Jess, iar ideea cu babysittingul e grozavă – își dorește să se fi gândit chiar ea la asta.

Se întoarce auzind scârțâit de pietriș și îl vede pe Michael mergând pe alee înspre mașină. Ar vrea să alerge să-i vorbească, dar a fost atât de distant în ultimele zile, încât acum se simte stânjenită la gândul de a-l vedea. Știe că, probabil, s-a întâmplat ceva, s-a schimbat ceva.

Aseară s-a apropiat de el în bucătărie și l-a întrebat, în șoaptă, ca să n-o audă altcineva, dacă vine mai târziu în camera ei.

— Nu mă simt foarte bine, răspunsese el, evitându-i privirea. Cred că nu în seara asta.

Își întorsese rapid privirea, se îndepărtase, își făcuse de lucru cu altceva, în timp ce ea fusese năpădită de toate dezamăgirile tinereții, de decepțiile din adolescență, de toate împrejurările în care i se frânsese inima, încercând să înțeleagă ce s-ar fi putut întâmpla.

A fost o după-amiază extraordinară pentru Bee. Mersese cu tatăl ei în oraș, oprind pe drum ca el să-i arate diverse priveliști, locurile unde se juca în copilărie, povestindu-i întâmplări la care nu se mai gândise de ani de zile.

Au mers la muzeu, unde i-a arătat lui Bee imagini cu

strămoșii ei, un tablou reprezentând-o pe bunica ei, Lydia, care semăna leit cu Bee, i-a povestit tot ce-și amintea despre copilăria lui. De-abia dacă se oprea să respire, părea să aibă atât de multe de spus. Cu cât spunea mai multe, cu atât mai multe amintiri îl năpădeau, pe care Bee le absorbea cu nesaț, cerându-i și mai multe.

Mlaștinile cu tufe de merișor, farul din Sankaty, școala lui, biserica. Purta o șapcă de baseball și ochelari de soare, a văzut mai multe persoane cunoscute, pe care nu le mai văzuse de aproape patruzeci de ani, dar i-a recunoscut, știind că era foarte probabil ca aceștia să facă atac de cord dacă el și-ar fi scos șapca și ochelarii, dacă și-ar fi Dezvăluit adevărata identitate.

Dar își dorea s-o facă. O, cât își dorea. Arthur Worth. Dumnezeuule, ce-a îmbătrânit, a albit de tot, pielea i s-a tăbăcit de la soare, dar are aceiași ochi albaștri, strălucitori. Sally McLean. Mai știi ce frumoasă era? Se jucaseră împreună la grădiniță, o iubise în taină de-a lungul școlii primare. Acum de-abia ai mai recunoaște-o, greoaie și neîngrijită, dacă n-ar fi vocea ei minunată, neschimbată.

— Nu cumva ai fost îndrăgostit de ea? exclamă încântată Bee la ieșirea din magazin. Ai fost, nu?

— Da, mărturisi el. A fost prima mea dragoste și era un firicel de fată, atât de frumoasă. Cu părul lung, blond-

argintiu, și ochii mari și verzi. Toți eram îndrăgostiți de ea, până la unul.

— Nu vrei să vorbești cu ea? Întrebă Bee.

— Ba da, zise el. Vreau să vorbesc cu toți. Arthur Worth a fost cel mai bun prieten al meu ani de zile. Am fost colegi de cameră la școală. M-a învățat să pescuiesc. Mi-a fost dor de el toată viața, dar trebuie să revin treptat în viața lor, dacă o voi face. Bănuiesc că oamenii vor afla, în cele din urmă, oricât am încerca să păstrăm secretul, pentru că Nantucketui nu e renumit pentru discreția lui. Îmi închipui că majoritatea vor avea o reacție similară reacției lui Nan. Mă vor detesta și vor fi furioși pe mine.

— Chiar și oamenii care te-au iubit?

— Nan m-a iubit cândva, spune el încet. Asta nu pare să mai însemne nimic acum.

Ajung acasă și fetele sunt în culmea fericirii. Jess s-a jucat cu ele, le-a dus în cârcă ore întregi, le-a dat chiar și de mâncare.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu știu să gătesc, așa că le-am dat sandvișuri cu unt de arahide și gem la cină.

— E în regulă, zâmbește Bee. E vina mea. Nici nu bănuiam că vom lipsi atât de mult. Cum a fost? Au fost cuminți?

— Au fost extraordinare, exclamă Jess.

— Fetelor? Vreți ca Jess să mai vină și mâine?

— Da! Da! Da! exclamă ele în cor, învârtindu-se în jurul lui Jess și cuprinzându-i picioarele cu brațele, în timp ce ea chicotește. O iubim pe Jess!

— Tată, vrei să rămâi cu ele cât o duc pe Jess acasă?

— Sigur, zâmbește el, iar Bee și Jess se îndreaptă spre mașină.

Michael stă la barul din The Tap Room, cu o bere în mână, uitându-se apatic la televizor. Știe că ar trebui să-i spună ceva lui Daff, să-i spună ce a auzit; știe că ea și Mark Stephenson sunt mână în mână cumva, că ea va obține un procent din această afacere. Doar că nu știe cum să-i spună.

Ce fel de om ar face asta? Cum a putut să se înșele din nou în halul ăsta? Credea că au trecut vremurile când alegea femeii nepotrivite pentru el, tocmai începea să se felicite că a găsit o persoană atât de reală, de firească, de calmă și onestă, până să audă acea conversație șoptită, plină de furie.

Dacă o persoană nu e sinceră, dacă ascunde de la început ceva, ce șanse există să aibă o relație sinceră și ce fel de relație poate fi dacă nu se bazează pe încredere?

Se cutremură gândindu-se câte a dezvăluit în aceste ultime nopți, întins în pat lângă Daff, târziu în noapte,

spunându-i toate lucrurile pe care ani de zile nu crezuse că le va spune cuiva, sentimentele legate de tatăl lui, acum că a descoperit că trăiește.

Tot ce știe e că nu mai poate să fugă. A încercat să fugă de Jordana și uite ce s-a întâmplat. La un moment dat, va trebui să ia taurul de coarne. Știe că ea îl privește, cu o expresie de mâhnire și confuzie, pentru că simte că se îndepărtează de ea și nu știe că el știe.

O să se ocupe în curând de asta.

Cât de curând poate.

Bee iubește diminețile când se trezește prima, în majoritatea dimineților e trezită de un tropăit de pași pe hol și de strigătul „Mami! Mami! Mă bate, mami!”, nu tocmai primul lucru pe care ar vrea Bee să-l audă dis-de-dimineată. Nu e de mirare că de obicei își începe ziua cu stângul.

Zilele în care se trezește prima, înconjurată de liniște și pace, când poate coborî în bucătărie să-și facă o cană de cafea, să pregătească micul dejun, să recitească tot ce-a scris noaptea trecută în timp ce-și bea cafeaua, sunt desăvârșite, sunt modul desăvârșit de a-și începe ziua.

Azi-noapte a stat până târziu, notându-și poveștile tatălui ei, nedorind să uite nimic, și în dimineața asta se așază la masă, recitind încă o dată, asigurându-se că n-a uitat nimic.

Fetele intră în bucătărie și ea le dă câte un bol de Rice

Krispies, spărgând patru ouă într-o tigaie și trimițând-o pe Lizzie să-l cheme pe bunicul.

— Doarme, spune Lizzie, când se întoarce în bucătărie.

— Bine, drăguț. Avem un ou în plus atunci.

Fetele se ceartă pe oul în plus.

— Probabil e obosit, le spune ea fetelor, în timp ce strâng masa. Bunicul nu doarme niciodată până la ora asta. Mă duc să-l trezesc.

Și se îndreaptă spre camera lui.

— Tată? spune ea încet. E vremea să te trezești. E gata cafeaua și ai ratat micul dejun. Tată? Tată?

Se apropie de pat și începe să tremure uitându-se la silueta inertă întinsă acolo, cu ochii închiși, după ce și-a dat ultima suflare acum câteva ore, înainte de miezul nopții.

— Tată? începe să plângă Bee. Tată? Taaată!

Capitolul 29

Daniel lasă receptorul din mână și rămâne ținut locului câteva clipe, inspirând adânc, știind că el trebuie să-i dea vestea lui Nan.

Se uită pe fereastră, văzând-o în grădina de zarzavaturi, aplecată deasupra unui coș de nuiele, smulgând buruieni și punându-le într-o pungă de plastic, lângă coșul plin de mazăre. Jess e așezată pe iarbă lângă ea, râzând și sporovăind, desfăcând păstăile într-un vas mare de bucătărie, pe care-l ține pe picioare, într-un echilibru precar.

Daniel iese pe ușa din spate și o pornește greoi spre grădină, copleșit de tristețe la gândul pierderii unui om pe care l-a simpatizat întotdeauna enorm, un om care i-a fost, în multe privințe, mai mult ca un tată decât propriul său tată.

Urăște să dea vești proaste, dar va trebui fie să-i spună lui Michael, care i-ar dea vestea lui Nan, sau să-i spună chiar el lui Nan. Să-i spună chiar el pare mai onest, cumva, mai ușor.

— Arăți înfiorător.

Nan îl privește pe Daniel peste gard, cu un zâmbet.

— Nimic nu poate fi atât de grav, dragule.

— Nan, putem să stăm de vorbă puțin?

Nan pălește.

— De ce? Ce e?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce e? E cineva rănit? Michael?

Vocea îi crește în intensitate, cuprinsă de panică.

— Nu.

— Spune-mi, Daniel.

Ea se îndreaptă de spate, întărindu-se.

— E Evan... Everett, spune. A avut un atac de cord azi-noapte. Salvarea a venit repede, dar n-au mai putut face nimic.

Pe chipul său se citește compasiunea, neștiind cum să dea o veste ca asta, nici cum o va primi Nan.

Nan încuviințează încet.

— Deci de data asta chiar a murit? Întreabă, iară vreo urmă de emoție în glas.

— Da, confirmă Daniel. De data asta a murit.

Nan se apleacă și-și lasă foarfecă lângă coș, îndreptându-se de spate și lăsându-și mâna pe creștetul lui Jess, de parcă ar vrea să se sprijine, dar pe chipul ei nu se citește nimic, nicio urmă de tristețe.

— Mă duc înăuntru, spune încet. Mulțumesc că mi-ai spus.

— Nan, te simți bine? Vrei să vin cu tine?

Jess a sărit în picioare.

— Nu, copile, o privește Nan. O să-mi revin. Doar că nu mă așteptam să aud asta.

— Îmi pare rău, Daniel, spune Jess stingherită, neștiind ce altceva să spună. Cum se simte Bee? Întreabă, când Nan a dispărut în casă, urmărită de privirile lor. Și fetele?

— Fetele nu înțeleg cu adevărat, spune Daniel. Bee e terminată. Mă duc încolo acum. Poate c-ai vrea să vii să stai cu fetele sau s-o ajuți pe Bee, să te asiguri că-s bine.

Nu se gândește că Jess are numai treisprezece ani, că e prea mică să-i dea așa o responsabilitate, iar Jess e dornică să ajute.

— Sigur.

Jess sare în picioare și duce vasul în bucătărie, urcând în fugă scările să-și caute papucii, îngropați sub un morman de haine în camera ei.

— I-ai spus mamei tale că plecăm? Întreabă Daniel, când se întoarce jos, sărind câte două trepte.

— Nu. Nu știu unde e, spune Jess.

— E pe veranda din spate, spune el. Citește.

Jess iese în fugă pe ușa camerei de zi și o ia prin surprindere pe maică-sa.

— Pa, mami, spune, aplecându-se s-o sărute. Trebuie să

mă duc să stau cu fetele. Tocmai am aflat că tatăl lui Bee, fostul soț al lui Nan, a murit ieri și eu și Daniel mergem să le vedem. Te iubesc, strigă, dispărând după colț, lăsând-o pe Daff cu gura căscată.

Nu din cauza veștii, nu din cauza lui Everett, ci pentru că fiica ei a sărutat-o din proprie inițiativă și i-a spus c-o iubește. Ceva ce n-a mai făcut de *ani* de zile.

Rămâne țintuită locului o oră întreagă, derulându-și momentul în minte, lăsând o lacrimă de recunoștință să-i curgă pe obraz înainte de a se ridica să intre în casă.

Daff bate la ușa lui Nan, așteptând câteva secunde înainte de a bate din nou.

— Da?

Vocea lui Nan e blândă.

— Nan? Sunt Daff. Ți-am adus o cană de ceai.

— Intră, draga mea.

Daff împinge ușa și o vede pe Nan așezată la fereastră, privind în larg.

— Am aflat vestea.

Daff așază ceașca și farfuriuța pe o masă joasă de mahon.

— Îmi pare nespus de rău.

Nan întoarce capul și o privește.

— Nu e ciudat, zâmbește ea, că întotdeauna regretăm

când moare cineva, dar, în privința lui Everett, nu știu ce să simt. Nu regret, simt că mi-am epuizat toate regretele în toți acești ani în care l-am crezut mort. Mă simt... nu știu. Golită, poate. Ușurată. O, dragă, nu cred c-ar trebui să spun asta, și biata Bee, probabil că suferă foarte mult că și-a pierdut tatăl, dar mă simt ca și cum ar fi avut loc o răsturnare uriașă în viața mea. Mă întăream pentru mai mult, pentru mai multă durere, pentru încă un eveniment furtunos, și acum, în sfârșit, simt un soi de liniște.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Dați se așază încet pe locul de lângă Nan.

— L-am iubit atât de mult, reflectă Nan. Atât de mult timp. De-a lungul anilor, l-am transformat într-un soi de erou, de semizeu, revărsându-mi toată dragostea asupra acestei case, asupra amintirilor legate de Windermere, transformând căsnicia noastră în ceva atât de desăvârșit încât, desigur, nu m-aș fi recăsătorit niciodată, n-aș fi făcut nimic care să întineze ceea ce, m-am convins singură, fusese cea mai mare iubire a tuturor timpurilor. Să descopăr minciuna, trădarea, să-l revăd pe Everett la bătrânețe... Să-l văd slăbit și bolnav și, mai mult, să știu că n-a avut curajul să-și recunoască defectele, că a ales să fugă de noi în loc să găsească o cale prin care să depășim împreună impasul...

Nan clatină din cap și oftează.

— Nu mă întristează c-a murit. Simt recunoștință.

— Recunoștință?

Dați se încruntă nedumerită. Nu înțeleg.

— Recunoștință pentru că l-am mai văzut o dată. Pentru că l-am văzut ca pe-o ființă umană, slabă și plină de defecte. Pentru că nu mai trebuie să trăiesc ducând dorul bărbatului perfect, căsniciei perfecte, pentru că nu mai trebuie să rămân în casa asta din cauza amintirilor perfecte care dăinuie în ea.

Dați se încruntă.

— Dar, Nan, iubești casa asta.

Nan zâmbește.

— Da. Am iubit-o dintotdeauna. Diferența e că nu mai *trebuie* să rămân aici. Agățându-mă de Windermere, mă agățam de amintirea unei căsnicii, de amintirea unui bărbat care n-a existat cu adevărat decât în imaginația mea. Faptul că l-am revăzut pe Everett înseamnă că pot să las asta în urmă.

— *Vrei* să te muți?

Nan ridică din umeri.

— Casa asta e prea mare și prea veche pentru mine. Chiar dacă aș avea bani s-o renovez, nu pot să am grijă de ea, nici măcar cu ajutorul lui Sarah.

— Cum rămâne cu Michael?

— Michael are încă și mai puțină nevoie de o casă veche și gata să se dărâme, spune Nan. A venit vremea să ne luăm rămas-bun de la ea. Nu eram sigură când l-am văzut pe Mark Stephenson, dar acum sunt sigură. Spune-mi sincer – se apleacă înspre Daff și-o ia de mână – te-ai putea închipui trăind cu Michael în casa asta?

Daff roșește și-și întoarce privirea.

— Eu... nu sunt sigură...

— O, Daff, zâmbește Nan. Știu ce e între voi. Sunt încântată la culme. N-aș putea fi mai fericită. Nu l-am mai văzut pe Michael să se simtă așa în largul lui cu nimeni altcineva și acum e o strălucire în ochii lui pe care n-o avea până să vii tu. Cred că sunteți o pereche minunată și eu, una, vă prevăd cu siguranță un viitor lung și luminos...

Nan se întrerupe, văzând că ochii lui Dați se umplu de lacrimi.

— Ce e?

— O, Nan, spune ea. A fost atât de minunat, dar s-a întâmplat ceva. Nu știu de ce, dar Michael nu îmi mai vorbește, de-abia dacă se mai uită la mine. E atât de dureros. O, Doamne, suspină ea, uitasem cât de mult doare.

— Îl iubești, spune cu simplitate Nan, iar Daff își ridică

privirea șocată, căci nu se gândise la dragoste, nu se gândise că dragostea o va găsi, pe neașteptate, în Nantucket.

Încuviințează încet, iar Nan zâmbește.

— Atunci du-te și vorbește cu el, spune ea. Și, pentru Dumnezeu, află care-i problema. Cheia unei bune relații, draga mea, e să știi să comunici. Toată lumea se ceartă, toată lumea are neînțelegeri, trebuie să știi să treci peste ele, nu să lași să se adune resentimentele până când nu mai poți găsi calea spre celălalt.

— Mulțumesc, Nan.

Dați se apleacă și-o sărută.

— Ești o femeie înțeleaptă.

— O să se rezolve.

Îi bate ușor mâna lui Daff.

— Du-te la el și spune-i ce simți.

Când iese Daff, un Jeep vechi și ruginit tocmai trage pe alee, iar Nan îi iese în întâmpinare, nemaîncăpându-și în piele de bucurie.

— Sarah!

Nan își deschide larg brațele în timp ce Sarah coboară din mașină și, zâmbind larg, aleargă s-o strângă în brațe pe Nan, observând cât de fragilă pare.

— Nan! o dojenește ea. Ai slăbit. Nu te-ai îngrijit.

— O, ba da, râde Nan, și-am fost ocupată să am grijă de toți ceilalți. Mi-a fost dor de tine.

Se trage înapoi și deodată o studiază de la distanță pe Sarah, măsurând-o din cap până în picioare, cu o sclipire în ochi.

— Oi fi slăbit eu, zice, lăsând să i se înfiripe un zâmbet. Dar tu ai să-mi spui ceva?

Lui Sarah îi cade fața.

— De unde știi? exclamă. Cum ți-ai dat seama? Sunt abia în șase săptămâni.

Nan zâmbește.

— Știi, unii spun c-aș fi vrăjitoare, îi face ea cu ochiul înainte de-a o săruta pe frunte și luând-o apoi de mână. Ce veste minunată! Un copil. Nu pot să mă gândesc la ceva mai minunat.

— Știu, suntem încântați, zâmbește larg Sarah. Dar nu vrem să spunem nimănui mai devreme de douăsprezece săptămâni.

— Nu-ți face griji, zâmbește Nan. Secretul tău e în siguranță.

— Unde-i restul lumii? întreabă Sarah. Ce face Michael? Dar chiriașii? Vreo idilă de care ar trebui să știi?

Nan își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— O, Doamne, Sarah. Nici nu știi de unde să încep. Hai

să intrăm și să punem de ceai.

Mașinile și bicicletele sunt toate la locul lor, mai puțin camioneta cu care a plecat Daniel la Bee, așa că Michael nu poate fi departe.

Daff îl găsește, într-un final, pe țărm, cățarat la bordul bărcii de pescuit, pe care o unge minuțios cu ulei. N-o vede pe Daff, care-și scoate pantalonii scurți, repede, în liniște, intrând în apă în costum de baie, fără un sunet, înotând până în dreptul bărcii.

Michael își ridică privirea și dă cu ochii de Daff, care înoată, cu părul dat pe spate, ca o focă, apropiindu-se de barcă. Simte un amestec de dorință, căldură, durere și confuzie. N-o poate evita aici, așa că lasă cârpa și uleiul din mână, întinzându-i mâna și ajutând-o să urce în barcă, întinzându-i un prosop să se șteargă, fără un cuvânt.

— Îmi pare rău, exclamă Daff, gâfâind, atât de emoție, cât și din cauza efortului. Orice aș fi făcut, îmi pare rău. N-aș face niciodată nimic care să te rănească, nu intenționat, deși e limpede că te-am rănit. Vreau să știi că voi face orice ca să-mi răscumpăr greșeala.

— Nu e vorba de ce mi-ai făcut mie, spune încet Michael, iară s-o privească. E vorba de ceea ce i-ai făcut mamei.

— Despre ce vorbești?

Michael își ridică în sfârșit privirea și o întâlnește pe-a ei.

— Te-am auzit, spune. Te-am auzit vorbind cu Mark Stephenson. Am auzit despre târgul mârșav pe care l-ai făcut cu el, am auzit că vei lua bani dacă o convingi pe mama să-i vândă casă, numai că – râde el amar – am auzit și partea în care îți respingea oferta pentru că nu ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere, în care trebuia să-i obții casa la preț redus.

— O, Michael... Daff își pleacă rușinată capul. Îmi pare nespus de rău că ai auzit asta. Ascultă-mă...

Stă în fața lui și îi ia mâinile în ale ei.

— Mark Stephenson mi-a oferit un procent în noaptea aceea la petrecere. N-am acceptat niciodată, deși, recunosc, o vreme m-a tentat oferta. Mă tot gândeam că nu va mai trebui să-mi fac griji că rămân fără banii de întreținere a copilului. N-ar mai trebui să stau trează noapte de noapte, făcându-mi griji în privința banilor, despre cum o s-o susțin pe Jess la facultate. Apoi am realizat că nu pot s-o fac.

— Nu părea să fie așa din ce-am auzit, spune Michael.

— Știu. Pentru că eram gata să-i spun lui Mark Stephenson că nu vreau banii lui, că nu vreau să am nimic de-a face cu asta pentru că mi se părea prea sordid și pentru că nu voiam să te mint pe tine sau s-o mint pe Nan sau să încep această relație cu o minciună. Până să apuc

să-i spun că nu vreau banii, mi-a zis că nu mă va plăti oricum și am fost atât de uluită de cât de lipsit de etică era că am amuțit.

Se lasă o lungă tăcere în care Michael digeră ce i-a spus ea.

— Juri că n-aveai de gând să accepți banii?

— Jur, răspunde Daff. N-am putut și n-am vrut s-o fac. Și... Inspiră adânc. Relația asta înseamnă prea mult pentru mine ca să-mi bat joc de ea. Nu m-am așteptat niciodată să găsesc așa ceva, dar ești cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. În niciun caz n-aș face așa o prostie.

O nouă pauză. Daff își întoarce privirea și, când se uită din nou la Michael, acesta zâmbeste larg.

— Te-ai gândit s-o faci însă.

— Da.

Daff simte un fior de ușurare, știind, după zâmbetul lui, că totul va fi bine.

— M-am gândit.

— Bănuiesc că pot să te iert.

El îi coboară breteaua costumului de baie de pe umăr, îmbrățișând-o, trăgând-o spre el, îngropându-și fața în gâtul ei și inspirând adânc, adorând s-o atingă, s-o miroasă, s-o guste.

— Ești doar un om, la urma urmei.

Amândoi se lasă pe spate pe puntea bărcii, înconjurați de valuri și de strigătele albatroșilor.

— Ador această casă.

Stephen se oprește în alcovul din camera lui Nan și se uită în larg, întorcându-se cu un zâmbet spre Nan.

— De ani de zile o privesc din exterior când trec cu vaporul. E la fel de frumoasă și pe dinăuntru.

— Mulțumesc, zâmbește Nan. A fost un cămin cald și fericit pentru noi mulți ani.

— Am auzit de petrecerile care se țineau aici, zâmbește Stephen. Ce păcat că nu se mai dau petreceri ca pe vremuri.

— Ei bine, râde ea, poate, dacă veți cumpăra Windermere, puteți să țineți din nou asemenea petreceri.

Ochii lui Keith se luminează.

— O, ne plac la nebunie petrecerile, zâmbește el larg, stând lângă partenerul lui și admirând priveliștea.

— Și nouă, reflectă Nan. Cred că, atunci când plecăm, ar trebui s-o facem cu surle și trâmbițe, nu credeți? O petrecere pe pajiște? Cu muzică live? Un dineu splendid?

— O, Doamne...

Keith simte un fior de încântare.

— Până și cuvântul „dineu” îmi amintește de Cary Grant și Grace Kelly. Asta e casa ideală pentru o astfel de

petrecere... Am putea da o petrecere la papion sau un bal în alb și negru, în stilul lui Truman Capote! O, Nan! O, Stephen! Gândiți-vă ce petreceri am putea să dăm!

Nan râde încântată și se întoarce discret pentru a-i șopti lui Daniel:

— Mulțumesc că i-ai adus aici. Nu pot să mă gândesc la nimeni pe care mi-aș dori mai mult să-l văd locuind aici.

— Vorbești serios? zâmbește Daniel, uitându-se în capătul opus al camerei și întâlnind privirea lui Matt.

— Da, spune ea. Ador portofoliul lui Stephen. Îmi place că l-a adus cu el, ca să-mi arate că vrea cu adevărat să restaureze Windermere. Iar Keith e adorabil! Cred că sunt oamenii cei mai potriviți s-o readucă la viață pe bătrânică.

— Sunt mai buni decât Mark Stephenson ăla, le spune lui Michael și Daff, când au coborât, iar Daniel și Matt le arată grădina lui Stephen și Keith.

— Ce individ groaznic.

— Știai? se miră Daff. Am crezut că te păcălise.

— Nicio clipă. Știam că va demola casa pe dată și, sincer, mă așteptam la asta. Asta mă deranjează mult mai puțin decât faptul că m-a mințit, că a încercat să mă convingă că vrea să se instaleze aici cu familia, crezând că așa o să-i vând casa mai ieftin.

— I-ai spus că nu i-o vinzi lui? întreabă îngrijorat Michael.

— Nu, dragule, desigur că nu. Voiam ca Stephen și Keith să vadă casa pe îndelete mai întâi și haide să așteptăm oferta lor. Drept să spun, încă țin să facem o înțelegere iară intermediari – agenții ăștia îți cer o avere – iartă-mă, Daff.

Daff ridică din umeri și se uită în altă parte, întâlnind privirea lui Michael, și amândoi schițează un zâmbet.

— Ne place la nebunie, spune Keith, cu ochii umezi, ștergându-și o lacrimă. Cred c-am fi nespus de fericiți aici, iar Stephen deja are niște idei minunate pentru restaurarea dumneaei.

Nan zâmbește.

— Ce straniu, și eu m-am gândit întotdeauna la Windermere ca fiind o „ea”. Bătrâna distinsă de pe faleză.

— Seamănă cu dumneata, oarecum, spune Keith, dacă nu te superi că-ți spun.

— Deloc, zâmbește Nan. Mai bine distinsă decât dusă, și le face cu ochiul.

— O ador! îi șoptește Keith lui Matt, care îi răspunde cu un zâmbet gen „Ți-am spus eu”.

— Crezi c-am putea să ne retragem într-un colț liniștit ca să punem la cale o afacere? întreabă încet Stephen.

— Desigur.

Nan se ridică și îl lasă s-o conducă dincolo de ușă.

— Să mergem în birou.

— Cinci milioane?

Michael pare confuz.

— Dar lui Mark Stephenson i-ai cerut zece. Pare mult mai puțin decât face casa.

— Dar el vrea mai puțin de jumătate din teren! spune Nan. Vrea casa și două hectare. Spune că restul l-ar depăși. Am putea construi altă casă, chiar aici! Nici că s-ar putea mai perfect!

— Oa, Dați se întoarce spre Michael cu un zâmbet. Asta chiar pare soluția ideală.

— Am putea chiar să construim două case, spune Nan, abia încăpându-și în piele de încântare. Una pentru mine și una pentru voi doi, de fapt, trei, cu Jess.

Daff roșește.

— Noi doi? Nu... noi...

Se uită stânjenită la Michael, căci nici nu îndrăznește să se ducă atât de departe cu gândul, n-ar spune niciodată ceva care s-o expună în așa măsură, care s-o pună într-o situație atât de vulnerabilă.

Michael îi ia mâna în a lui și-i zâmbește larg lui Nan.

— Ce idee minunată, spune, iar Daff simte că explodează de bucurie.

— Acum, întrebarea este, spune Nan cu o grimasă răutăcioasă, cum îi spunem domnului Stephenson că nu va

obține până la urmă casa?

— O, lăsați-mă pe mine să-i spun, se oferă Daff. Vă rog! O să savurez fiecare clipă.

Michael așteaptă în anticameră, răsfoind o revistă despre ambarcațiuni, în timp ce Daff intră în biroul lui Mark Stephenson, ai cărui pereți sunt atât de subțiri încât Michael aude fiecare cuvânt.

— M-am gândit că se cuvine să vin personal, spune încet Daff, să vă anunț că doamna Powell a primit o ofertă pentru casă, pe care s-a hotărât s-o accepte.

Urmează o pauză, apoi o explozie.

— Cum?

Daff începe să repete ce-a zis, până când e întreruptă de Mark Stephenson.

— Am auzit! Cum adică a primit o altă ofertă? De-a ce naiba te joci? Nu poți pur și simplu să accepți o altă ofertă înainte de-a te consulta din nou cu mine!

— Am semnat ceva? o face Daff pe proasta.

— Nu, la naiba, nu, dar am făcut o înțelegere.

— Da? Credem că înțelegerea a fost anulată.

— Nu, n-a fost! zbiară Mark Stephenson. Obține-mi casa și desigur c-o să te plătesc! La cât se ridică oferta? Cât ar trebui să plătesc?

— Îmi pare rău, gângurește Daff. Mă tem că înțelegerea

nu mai e valabilă. Am venit aici din curtoazie, nu ca strategie de negociere.

— Ascultă aici – vocea lui devine amenințătoare – nu există curtoazie în înțelegeri de genul ăsta, la naiba. Spune-mi chiar acum cât trebuie să plătesc sau jur că...

— Juri că ce?

Michael a apărut în prag, chiar când Daff începea să se îngrijoreze.

— O...

Expresia lui Mark Stephenson se schimbă fulgerător, încercând să simuleze un farmec pe care e limpede că nu-l are.

— Michael.

Îi întinde mâna, dar Michael îl ignoră.

— Nu știam că ești aici.

— Se vede, spune ironic Michael.

— Voiam doar să spun că nu așa se fac afacerile, spune Mark Stephenson. Înțeleg că mama ta a primit o ofertă și aș vrea să fac la rândul meu o contraofertă. Orice sumă ar fi, o să ofer... cu o jumătate de milion mai mult.

Michael clatină din cap.

— Nu, nu cred.

— Ei bine, la cât se ridică oferta? Pot să ofer mai mult dacă e cazul.

— Nu, spune ferm Michael. Nu cred că ai înțeles. Unele lucruri și unii oameni nu pot fi cumpărați. Mama e unul din acei oameni. Haide, Daff, am terminat aici.

Și, luând-o de braț, o conduce dincolo de ușă.

2008, vara

Bee se trezește, ca în fiecare dimineață, chiar înainte de 5: 30. Pe vremuri, pe când trăia în Westport și era căsătorită cu Daniel, să se trezească presupunea întotdeauna un efort – zăcea în pat, refugiindu-se în somn, până când o trezea una din fete, și, cu ochii cârpiți de somn, era obligată să se trezească, să coboare împleticindu-se și să bâjbâie după cafea, în timp ce le pregătea micul dejun fetelor.

Acum e un efort să doarmă mai târziu de cinci. Se trezește în fiecare dimineață plină de energie, sare din pat, o ia lipăind pe podea, ieșind pe terasa din dreptul dormitorului ei ca să privească răsăritul, să asculte cântecul greierilor și liniștea dimineții și să urmărească din priviri bărcile care se leagănă leneș în larg.

Coboară sprintar, își toarnă o cafea și stă afară, în prag, sorbind-o pe îndelete, în timp ce Albert, un pisoi vagabond care pare să-i fi adoptat, i se încolăcește în jurul gleznelor, miorlăind și cerșind micul dejun, înainte de a-i sări în poală, torcând fericit în timp ce ea îl scarpină absentă sub bărbie.

În fiecare dimineață, stând acolo, e năpădită de un val de bucurie, de o fericire pe care nu credea c-o va găsi vreodată, căci o căutase întotdeauna unde nu trebuia.

Ani de-a rândul a crezut că un bărbat îi poate aduce fericirea. Când s-a căsătorit cu Daniel, spera că, în sfârșit, a găsit-o, dar abia acum, când duce o viață cu adevărat independentă, cu fetele, făcând ceva ce-i place la nebunie, a cunoscut adevărata fericire.

Ea și fetele stau încă în casa de lângă Quidnet, dar a trecut un an de când s-au mutat aici, un an în care au încercat apa cu degetul, încercând să afle dacă Nantucketul e un loc în care pot trăi cu adevărat, mai degrabă decât un loc în care să stea până când își regăsesc echilibrul.

După un an, Bee știe că Nantucket e căminul ei.

Moartea tatălui ei a stârnit un scandal de proporții. Se răspândiseră deja zvonuri despre întoarcerea lui Everett Powell, un ziarist tenace urmașe firul și descoperise povestea și, timp de câteva săptămâni, Bee a avut neplăcuta experiență de a se afla în centrul unui scandal de presă.

Cei de la *New York Post* au aflat povestea și au publicat reportaje despre asta zile în șir, ziariști și fotografi s-au instalat în fața casei ei, ca să facă poze cu ea și fetele. Ziarele locale au încercat, pe rând, s-o convingă să le acorde interviuri, în calitate de proaspăt membru al aristocrației de pe insulă, dar ea a refuzat.

În cele din urmă, au lăsat-o cu toții în pace, au trecut la

știrea următoare și, cu excepția privirilor care-o urmăreau, din când în când, la cumpărături, putea să-și ducă viața în liniște. Pe undeva, a fost ușurată că adevărul a ieșit la iveală. Arthur Worth i-a scris și ea l-a vizitat, ascultând, ore în șir, povești despre tinerețea tatălui ei, începând să reconstituie, ca pe un puzzle, viața tatălui ei.

Au existat și alții. Mulți alții. Oameni care îl cunoscuseră pe tatăl ei, care îl iubiseră, care au fost șocați de povestea lui, dar dornici s-o cunoască pe Bee, s-o ajute să reconstituie povestea, să afle cine e cu adevărat.

Acum scrie o carte. Pe jumătate carte de memorii, pe jumătate biografie, scrie despre viața ei: despre cum a crescut, crezând că familia ei e una ideală, despre cum s-a căsătorit cu un bărbat, alături de care a crezut că va avea o căsnicie asemănătoare celei dintre părinții ei, despre cum a descoperit, apoi, că tot ceea ce credea a fi adevărat era, de fapt, o iluzie.

Scrie despre familia Powell. Despre cum au ajuns pe insulă, cum au ajuns să constituie parte integrantă din istoria Nantucketului, și despre tatăl ei. Despre viața lui, despre căsătoria cu Nan, despre necazurile care l-au împins să-și însceneze sinuciderea, despre cum viața l-a adus de unde a plecat, purtându-l înapoi acasă.

Încă-i mai duce dorul, dar exercițiul scrierii acestei cărți l-

a readus la viață. Îl simte în preajma ei, sprijinind-o, iubind-o, încurajând-o cu blândețe și călăuzind-o spre locuri și oameni pe care, e sigură, nu le-ar fi descoperit dacă el n-ar fi fost undeva, aproape, veghind asupra ei.

După câteva minute în care se lasă scăldată de soarele dimineții, Bee își ia cafeaua în camera ei, la computer, și își deschide carnetul, trecând peste ce a scris ieri și ce trebuie să scrie azi.

Tot nu se consideră scriitoare, dar în decursul anului trecut i s-au publicat trei povestiri, una pe ultima pagină a revistei *New York Times*. Cu doar câteva săptămâni în urmă a trimis o prezentare a cărții ei și trei capitole ca mostră unuia dintre cei mai importanți agenți din New York, convinsă că nu va primi niciun răspuns.

Trei zile mai târziu, persoana a sunat-o, i-a spus că i-a plăcut la nebunie ce-a primit și i-a propus o întâlnire.

Acum are un agent și, de îndată ce e gata cartea, o vor trimite la edituri. Lui Bee parcă tot nu-i vine a crede, a sărbătorit vestea cu fetele: șampanie pentru ea, cidru spumos pentru fete, care țopăiau și chiuiau pe terasă.

Astăzi va fi o zi în care se va chinui să scrie. În unele zile curge atât de firesc, ca și cum ar scrie pe pilot automat, cuvintele îi curg din vârful degetelor, mintea îi e atât de limpede de parcă povestea s-ar scrie singură. În alte zile e

ca și cum ar încerca să stoarcă apă din piatră seacă.

Bee a învățat secretul - instrumentul magic care-i deosebește pe scriitorii adevărați de oamenii care doar visează să devină scriitori, care au idei minunate, dar nu se apucă niciodată de scris sau se apucă, dar nu termină niciodată ce-au început. A învățat secretul disciplinei, al perseverenței trudnice chiar și când pare că n-are nimic de spus; scriind chiar dacă nu știe ce să scrie; scriind chiar și în zile ca aceasta, când așteaptă cu nerăbdare petrecerea de diseară - balul de adio de la Windermere, căci săptămâna viitoare Nan se mută din casă.

Bee a ajuns s-o iubească pe Nan, s-o considere o a doua mamă. S-a deprins s-o viziteze aproape în fiecare zi la Windermere, adesea însoțită de fete, care-i spun acum lui Nan Nanna, lucru deloc surprinzător, dat fiind că Nan le e mai aproape de o bunică decât mama lui Bee.

Bee nu înțelesese niciodată pe deplin ce înseamnă familia. Tânjise întotdeauna să aibă o familie mare, crescuse cu sentimentul că-i lipsește ceva. Ceea ce a înțeles după moartea tatălui ei este că oamenii de care te înconjori, oamenii pe care-i iubești, devin familia ta. Indiferent dacă-ți sunt rude de sânge sau nu.

Nan face parte acum din familia ei. Și Michael, pe care-l consideră fratele ei acum, și Daff, și Jess. Acești oameni pe

care nu-i cunoștea acum un an, care fac acum parte integrantă din viața ei, care au ajutat-o să-și găsească locul pe această insulă, unde se simte deja mai acasă decât în orice alt loc unde-a trăit până acum.

Mai e ceva. Pentru prima dată în viață, Bee se simte bine în propria piele. Fără ținutele la patru ace, fără să mai joace rolul soției perfecte din suburbie, cu pantaloni lejeri în nuanțe de roz și verde, cu bijuterii strălucitoare de aur și diamante, cu părul coafat impecabil de două ori pe săptămână, la Peter Coppola, luând prânzul cu prietenele la V sau la Zest sau mergând să le ia pe fete de la școală în mașina ei Lexus.

Acum și-a lăsat părul lung și cârlionțat, cu șuvițe decolorate de soare. Are pielea bronzată, chipul fără urmă de machiaj. Stă toată ziua în pantaloni scurți, tricouri și șlapi, se gătește doar la ocazii speciale și, când o face, trage ceva din șifonier, în loc să facă lucrul pe care-l făcea de obicei: să-și cumpere ceva nou de la Mitchell's, căci nu se făcea să porți de două ori același lucru.

Bee face yoga de patru ori pe săptămână, alăturându-se în fiecare dimineață unui grupuleț de femei care se întâlnesc pe plajă, femei între care se leagă treptat o prietenie. Le duce pe fete la școală în fiecare zi, iar seara face prăjituri cu ele, se joacă împreună pe plajă, le ia cu ea

când merge să vadă case pe care le-ar putea cumpăra.

A venit vremea să cumpere o casă. Oricât de frumoasă ar fi această casă de lângă Quidnet, nu e a ei, iar ea și fetele au nevoie să ia viața de la capăt, într-un loc unde să se simtă acasă. N-avea de gând să cumpere nimic până nu era complet sigură, dar în ultimele luni a început să se uite la case, știind că Nantucketul e locul unde vrea să-și crească fetele, unde vrea să-și petreacă restul vieții.

Casa din Westport a fost vândută, mobila a fost partajată, deși Daniel n-a vrut prea multe. Mobila a rămas într-un depozit o vreme, Bee vânzând tot în cele din urmă, vrând s-o ia de la capăt, dorindu-și o adevărată casă pe plajă, în nuanțe de albastru și alb, veselă și de sezon, care să poată simboliza un nou început.

Săptămâna trecută a văzut o casuță atât de minunată încât aproape că i-au dat lacrimile când a intrat în ea. Un hol luminos conducea într-un birouaș și, pe sub o arcadă spațioasă, intrai într-o bucătărie uriașă și o cameră pentru întreaga familie, cu trei pereți acoperiți de ferestre cu vedere spre golf, prin care se revărsa lumina soarelui, închipuind dantelării pe podea, în timp ce pe tavanul cu boltă se învârtea leneș un ventilator.

La etaj se aflau trei dormitoare, un dormitor mare în capăt, o fereastră largă cu alcov care dădea spre o terasă,

Încă o fereastră cu alcov care ar fi locul ideal unde să-și instaleze computerul și biroul, și, în față, dormitoarele fetelor, cu o baie dublă.

Fetele năvăliseră entuziasmate pe scări.

— Mami! Îmi place la nebunie! strigase Lizzie, dând fuga în dormitorul pe care îl revendicase pe dată ca fiind al ei.

Lângă casă se afla o grădină minunată. Cu garduri vii, perfect decupate, care despărțeau o piscină micuță de grădină și o terasă de piatră, acoperită de o boltă de plante agățătoare, cu caprioi și gura-leului care se revărsau în mănunchiuri. Bee s-a închipuit pe dată așezată la o măsuță de sticlă, sub boltă, cu un pahar de vin în mână, luând cina cu fetele.

N-a vrut să-i arate agentului imobiliar cât de mult îi plăcea, dar nici nu și-a putut ascunde zâmbetul de încântare. Asta era, a știut instantaneu, casa căutată. Chiar asta așteptase.

Verificase datele. Costa o avere, dar, ce-i drept, totul costa o avere pe insulă și, mulțumită tatălui ei, nu va trebui să mai aibă vreodată grija banilor.

Tatăl ei fusese un om foarte bogat, se pare. După ce-și învinsese patima jocurilor de noroc din tinerețe, învățase să fie precaut cu banii, dezvoltase la o scară uriașă afacerea familiei și își investise proprii bani în mod inspirat.

Când murise, îi lăsase lui Bee o treime din averea lui.

Restul a fost împărțit echitabil. Între Michael și Nan.

Nan împinge cutiile care-i stau în drum și înșfacă telefonul.

— Alo?

— A, domnule Moseley! Din nou! Ce surpriză minunată, dar sper că mă sunați să-mi spuneți că veniți la mica noastră petrecere în grădină de diseară... Nu?... O, îmi pare rău.

O pauză în care Nan întâlnește privirea lui Sarah și-i zâmbește larg.

— O, e foarte drăguț din partea dumneavoastră să vă gândiți la mine, domnule Moseley, dar mă tem că banii mei sunt investiți în altă parte... Desigur, puteți reveni cu un telefon... Da... Nu... Nu. Și noi vă vom simți lipsa. Salutări!

Nan îi zâmbește lui Sarah, punând receptorul în furcă.

— Întotdeauna am crezut că domnul Moseley e foarte drăguț, dar mi-aș dori să nu-mi mai tot ceară bani pentru investiții.

— Te-ai aștepta să-i fie rușine s-o facă după ce s-a întâmplat anul trecut, spune Sarah.

— E consilier financiar, chicotește Nan. Cred că s-a născut fără gena rușinii. Sarah, hai să lăsăm împachetatul deocamdată. Mai sunt atâtea de pregătit pentru petrecere.

— Nu mai sunt, zâmbește Sarah. Stephen și Keith și-au trimis echipa de organizare, iar cei de la catering instalează deja totul în garaj. Keith e afară, cu un *walkie-talkie*, și le spune oamenilor unde să agațe lampioanele. Chiar nu știu cum am putea să-i ajutăm.

— Nu e minunat? bate din palme Nan. Să dăm în sfârșit o petrecere ca pe vremuri!

— Și mai important, s-o dăm împreună cu noii proprietari, râde Sarah. Îmi place la nebunie că au insistat să plătească alți oameni să facă toată munca.

— O să urc să mă odihnesc înainte de a începe să mă pregătesc, spune Nan. Pot să-mi termin de strâns hainele cu ocazia asta.

Nan urcă încet scările, lăsându-și mâna să alunece de-a lungul balustradelor de mahon, pipăind fiecare adâncitură, gândindu-se la toți anii petrecuți în această casă, iubind-o, crezând că n-o va părăsi vreodată.

Și totuși, acum că a venit momentul s-o facă, i se pare ușor. Mai mult chiar, i se pare cursul firesc al lucrurilor. Nu că ar fi fost obligată s-o vândă. În ziua dinaintea încheierii contractului cu Keith și Stephen, a descoperit că e unul din beneficiarii testamentului lui Everett.

Acesta își răscumpărase în sfârșit greșeala.

I-a lăsat o sumă mai mult decât suficientă care să

acopere reparațiile de la Windermere și să-și trăiască restul vieții acolo, dar, odată ce se hotărâse, știa că nu există cale de întoarcere.

Acum era cu adevărat o femeie bogată și cea mai mare parte din banii lui Everett fusese investită într-o fundație care avea să ducă la bun sfârșit munca începută de familia Powell pe insulă, redând numelui de Powell strălucirea de care se bucurase cândva în Nantucket.

A economisit o parte din bani pentru investiții, de unde apelurile repetate din partea lui Andrew Moseley, dar Nan nu mai voia să-și investească banii în acțiuni și obligațiuni, în lucruri pe care nu le înțelegea. În locul acestora a cumpărat câteva case de închiriat, știind că, în ritmul în care cresc prețurile pe insulă, era o investiție mult mai sigură decât cele riscante de la bursă.

Din banii obținuți din vânzarea casei, a construit o casuță în cealaltă jumătate a proprietății, din care a păstrat jumătate, donând jumătate primăriei, în scopul fondării unei rezervații, un paradis al păsărilor, pe termen nelimitat.

Când intră în dormitor, telefonul sună din nou și, de data asta, e sincer încântată când răspunde.

— Daniel! Ce dor mi-a fost de tine! Te-ai întors? Ești pe insulă? Și, mai ales, ești gata pentru diseară?

— N-aș rata petrecerea pentru nimic în lume, zâmbește

Daniel. Sunt în drum spre casa lui Michael și Daff. De-abia aștept să vă văd.

Michael se apropie de Daff, care stă în fața chiuvetei, spălând vasele de la micul dejun, o cuprinde cu brațele și o sărută pe umăr. Ea zâmbește, privind la reflecția lor în oglindă, și se întoarce, având grijă să nu-l atingă cu mâinile pline de clăbuc, lăsându-l s-o tragă într-o lungă îmbrățișare, urmată de un sărut.

Îl urmărește învârtindu-se prin bucătărioară, pășind încrezător, cu picioarele lui lungi și musculoase, și nu-și poate reține un zâmbet gândindu-se cât e de fericită, gândindu-se că nu merita o astfel de relație, că până acum un an nu știa ce e dragostea.

Nici nu bănuia că ar putea fi atât de fericită, atât de împăcată, într-un timp atât de scurt. S-a mutat definitiv aici acum două luni, aducând-o pe Jess cu ea. Richard și Carrie au fost de acord că, deocamdată, Nantucketul pare să-i priască lui Jess, iar Carrie e însărcinată și Richard e ocupat cu noua lui familie. Jess o să stea din nou la ei în vacanța de sărbători.

Deși Daff nu-și dorea să intervină vreodată ceva în relația dintre Jess și tatăl ei, știa totodată că Jess poate fi fericită, *mai fericită*, în Nantucket. Îi pria viața pe malul mării, viața simplă, o adora pe Nan și o ajuta și acum pe Bee cu fetele

În unele după-amiezi sau în weekenduri.

Jess era ocupată și fericită, simțindu-se utilă și dorită. Își găsisse, pe scurt, locul în lume, își găsisse un echilibru pe insulă, cum nu mai cunoscuse până atunci.

Când au aflat că sunt moștenitorii lui Everett, Michael a cumpărat o casă cochetă, înconjurată de căsuțe care funcționau ca pensiuni, chiar la marginea orașului. Le-au renovat împreună, săptămâni în șir, îmbrăcați în salopete, dându-le instrucțiuni instalatorilor, electricienilor, încercând să facă singuri mare parte din muncă.

În fața casei înfloresc lanuri de hortensii albastrii, dincolo de un gârduleț alb de nuiele, cu un drum vechi de cărămidă care se întinde până la ușa casei, cu poteci șerpuite de-o parte și de alta, care duc la căsuțe.

Trandafiri cățărători se încolăcesc pe trunchiurile copacilor, arcade ascunse, decupate în gardurile vii înalte, conduc la grădini secrete, răspândind o atmosferă care-i farmecă pe toți vizitatorii.

Căsuțele de vacanță de la Windermere au fost terminate și sunt gata să-și primească oaspeții estivali.

— Îmi place la nebunie! exclamă Daniel, lăsându-și bagajele în mijlocul Căsuței Caprifoi, cea pe care au ales-o pentru Daniel în vara aceasta.

Modernă fără a fi minimalistă, căsuța e decorată în

nuanțe de ocru, alb și albastru, are podele lăcuite de pin, lambriuri rustice, rogojini de sisal. Draperiile sunt din în cafeniu, tivit cu alb, canapeaua și fotoliul din camera de zi sunt îmbrăcate în denim alb și pe spătarul lor sunt aliniat perne cu imprimeu.

Adăugirile făcute de ei sunt ceea ce particularizează interiorul. Cochilii de melci de mare pe care le-au găsit împreună pe plajă, lăcuite și așezate frumos pe o masă vopsită în alb. Peisaje frumoase pictate de Daff, care sunt oferite spre vânzare, și cărți răspândite peste tot – ficțiune, nonfăcțiune, cărți despre insulă și, pe peretele de deasupra canapelei din fiecare casuță, o hartă mare și veche a Nantucketului.

— Doamne, ce mă bucur să te văd.

Daff îl cuprinde pe Daniel cu un braț, strălucind de bucurie.

— Parc-au trecut ani.

— N-au trecut decât șase săptămâni, râde Daniel. Mai știi? Am venit în aprilie să le văd pe fete, doar că nu m-ai lăsat să văd căsuțele înainte să fie gata. Juri că eu sunt primul oaspete?

— Absolut, râde Daff. Primul și, să sperăm, nu și ultimul. Așadar... ce planuri ai vara asta?

Daniel o privește bănuitor.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Daff încearcă s-o facă pe nevinovata.

— Vreau să spun doar... ai vreo veste de la Matt?

Daniel zâmbește și-și întoarce privirea.

— De fapt, ne întâlnim să bem ceva înainte de petrecere.

— Bun, zâmbește Daff. Știi, a curățat toată proprietatea asta. Nici nu bănuiam că ascundea o grădină atât de minunată. A făcut o treabă incredibilă.

— Da, știu, spune Daniel. Vorbim aproape în fiecare zi.

E adevărat. În decursul acestui an, cât timp Daniel a fost înapoi în Westport, a venit cam în fiecare lună la Nantucket să le vadă pe fete și, în decursul anului, el și Matt au legat o strânsă prietenie.

O prietenie adevărată, bazată pe un trecut comun, mai mult decât pe simpla atracție reciprocă pe care au simțit-o din momentul în care s-au întâlnit.

Au luat cina împreună de fiecare dată când Daniel a venit în Nantucket, dar au ajuns să se cunoască cu adevărat mai întâi prin e-mailuri și apoi, când e-mailurile n-au mai fost de ajuns, prin convorbiri telefonice care au devenit în curând un eveniment zilnic, care dura uneori jumătate din noapte.

Niciunul din ei nu a abordat subiectul unei relații și Daniel a fost sincer cu Matt în privința aventurilor pe care le-a avut

În decursul ultimului an. Matt l-a ascultat, i-a dat sfaturi, n-a arătat niciodată altceva decât sprijin de-a lungul călătoriei lui Daniel, deși Daniel a simțit, fără să vrea, o înțepătură de gelozie, de fiecare dată când Matt îi dezvăluia o aventură de-a lui.

Daniel se simte pregătit. Pregătit pentru pasul următor. Contractul lui de închiriere în Westport tocmai s-a încheiat, lucrurile lui au fost lăsate într-un depozit până când se hotărăște ce va face în continuare. Nu e pe deplin convins, a văzut o căsuță care i-a plăcut în Cornwall, Connecticut, și ar mai fi și New York și, desigur, Nantucket.

Dar, oriunde ar fi, e pregătit să-l aibă alături pe Matt.

Windermere e cuprinsă de agitație azi, simți asta de cum intri, pe aleea cu pietriș crăntănit, mărginită azi de felinare care strălucesc în aerul cald al nopții.

Femeile s-au îmbrăcat de gală azi, în rochii lungi de șifon, pe care le țin ridicate deasupra pietrișului ca să nu se murdărească; o mulțime de oameni sporovăiesc, scrutând întunericul, în timp ce-și croiesc drumul spre casă, pentru a-i ura drum bun lui Nan și a-i întâmpina pe noii proprietari, încercând să vadă cine mai e pe-acolo.

Iar în camera de zi se află Nan, gata să iasă în întâmpinarea primilor oaspeți, strălucitoare într-o rochie de seară turcoaz, până în podea, cu ochii scânteietori de

bucuria de a vedea Windermere revenind la viață, în stil mare, în seara dinaintea mutării ei.

Casa a fost golită de mobilă. Camerele sunt pustii, dar amintirile au rămas intacte. În seara asta, înainte de a se pregăti, Nan a dat ocol casei, luându-și rămas-bun, gândindu-se la toți anii minunați pe care i-a petrecut acolo. Toți anii în care s-a simțit tristă, gândindu-se la amintirile care dăinuie în această casă; în sfârșit își dă seama că nu casa era tristă. Ci ea.

Și nu mai are motive de tristețe.

Michael desface șampania, în strigătele de bucurie ale tuturor, apoi se uită pe fereastră.

— Mamă! îi spune. Încep să vină musafirii.

— Nu-ți face griji, dragule, spune Nan, luând un pahar în mână. Stephen și Keith sunt acolo, gata să-i întâmpine. O să ieșim într-o clipă.

— Pot să propun un toast? întreabă Daniel, când stau toți în cerc și fiecare a primit un pahar de șampanie.

— Desigur, zâmbește Nan și Daniel ridică paharul, uitându-se pe rând la Nan, Michael, Daff și apoi la Matt, care stă puțin stingher până când Daniel îl cheamă să li se alăture, în cercul inițiaților.

— Pentru Windermere, spune el ferm. Să fie la fel de fericită, și mai fericită, cu noua sa familie.

— Pentru Windermere, repetă cu toții.

— Stați, îi oprește Michael chiar înainte să bea din pahare. Încă unul. Pentru Noi începuturi, înalță el paharul, privind-o pe Daff cu ochii plini de dragoste. Și Sfârșituri Fericite.

Cu urale, se strâng cu toții în brațe, înainte de a ieși, gata să înceapă petrecerea.

Sfârșit